9

γεναρης '83

ΡΗΞΗ

πολιτικο δελτιο πληροφορησης–για μια προλεταριακη αριστερα

κυπρος

ΠΑΣΟΚ

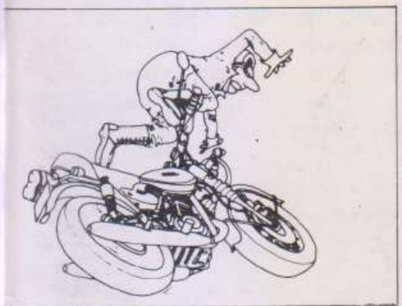
(Η νύχτα εναλλάσεται με νύχτα)

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ

Η ΞΑΝΘΗ ΜΕΤΑ ΤΟΝ 815

ΣΧΟΛΙΑ

επικαιροτητα

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

ΟΙ «ΣΙΔΕΡΕΝΙΟΙ ΝΟΜΟΙ» ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΥΠΗΡΕΤΕΣ ΤΟΥΣ

Τελικά το όνειρο ενός σοσιαλισμού όπου θα ρέει μέλι και γάλα, όπου οι μη προνομιούχοι θα «τα παίρνουν» από τους προνομιούχους διαλύθηκε μέσα σε μειώσεις μισθών, απαγορεύσεις δια νόμου των αυξήσεων, υποτιμήσεις, περιορισμούς στις εισαγωγές κλπ. κλπ. Ακόμα και το όνειρο ενός καθυστερημένου Κεϋνσιανισμού, σαν μια αρμονική σύζευξη κεφάλαιου εργασίας διαλύθηκε κάτω από την κρίση και η πολιτική της Θάτσερ και του Ρήγκαν ήρθε παράδοξα να εκφραστεί, τουλάχιστον σε ένα της μέρος — την πολιτική της προσφοράς, αν όχι την «αποκρατικοποίηση» — από την «σοσιαλιστική κυβέρνηση».

α. Οι νόμοι της καπιταλιστικής ανάπτυξης

Όπως επισημαίναμε ήδη πριν από τις εκλογές του 81 η άνοδος ενός κόμματος των μικροαστών στην κυβερνητική εξουσία ήταν η τελευταία απόπειρα του συστήματος να «πειθαρχήσει» τους μικρομεσαίους μέσα από την ίδια την ανάληψη των ευθυνών της διαχείρισης του κεφάλαιου από μέρους τους. Πράγματι έτσι μοιάζει να συμβαίνει. Το κόμμα που σαν αντιπολίτευση καλλιεργούσε αδιάκοπα — καθημερινά — το όνειρο μιας πολιτικής παροχών, κοινωνικοποιήσεων, αποχώρησης από το ΝΑΤΟ και ΕΟΚ κ.ο.κ. σαν η κατ' εξοχήν έκφραση του πνεύματος της μεταπολίτευσης — του πνεύματος των «κατακτήσεων» 8 χρόνων πού άνοιγε

την όρεξη των μικρομεσαίων για ακόμα περισσότερες — βρέθηκε τελικά στην κυβέρνηση. Και εκεί ανακάλυψε πως ακριβώς άλλο «αντιπολίτευση» άλλο «κυβέρνηση». ΄Αλλο πράγμα να διαχειρίζεσαι αέρα κοπανιστό — δηλαδή τους λόγους του Ανδρέα στην αντιπολίτευση — και άλλο να διαχειρίζεσαι το κράτος και το κεφάλαιο βρισκόμενος στην κυβέρνηση. Οι μικρομεσαίοι ανακαλύπτουν πως πρέπει να γίνουν «υπεύθυνοι». Και υπεύθυνοι σημαίνει να ενδιαφερθούν πια για τα συμφέροντα της «εθνικής οικονομίας» και όχι για «συντεχνιακά συμφέροντα». Σημαίνει να πανηγυρίζουν για την ΕΟΚ και τις επιδοτήσεις που τους δίνει, σημαίνει μορατόριουμ και συνομιλίες με τους Τούρκους. Και πάνω απ' όλα σημαίνει να δημιουργηθούν κίνητρα για επενδύσεις. Και όπως υπενθυμίζει ο Ανδρέας ζούμε σε μια «ανοιχτή οικονομία». **Επομένως οι επενδύσεις πρέπει να είναι κερδοφόρες για το κεφάλαιο.** Διαφορετικά δεν γίνονται. ΄Ετσι λοιπόν πρέπει να δημιουργηθούν συνθήκες **αύξησης των κερδών** του κεφαλαίου για να πραγματοποιηθούν νέες επενδύσεις. ΄Αρα οι μισθοί θα πρέπει να παγώσουν και στην ουσία να πέσουν μέσα στό 1983, για να μπορέσουν να δημιουργηθούν συνθήκες για νέες επενδύσεις.

Τό σοσιαλιστικό ΠΑΣΟΚ μετά από ένα χρόνο διακυβέρνηση έρχεται να ανακαλύψει πως στον καπιταλισμό υπάρχει μια και μόνο ανάπτυξη η ... καπιταλιστική, και άρα ρυθμίζεται από το κέρδος. Αν δεν υπάρχουν κέρδη δεν μπορεί να υπάρξει μια τέτοια ανάπτυξη. Μόνο έξοδος από τον καπιταλισμό θα ήταν μια άλλη λύση. Αλλά κάτι τέτοιο μοιάζει με καλαμπούρι. Δεν υπάρχει άλλη λύση για τους θεράποντες της εξουσίας από το να μεταβληθούν σε πιστούς υπηρέτες των «σιδερένιων νόμων» του κεφάλαιου. Και ο μικροαστός σαλτιμπάγκος εύκολα προσαρμόζεται. Παλιότερα μίλαγε «ανεύθυνα». Τώρα που γίνεται «υπεύθυνος», που αναλαμβάνει αυτός τη διαχείριση γίνεται βασιλικότερος του βασιλέως. Απαγορεύει με νόμο τις αυξήσεις, κάτι που είχε να γίνει από την εποχή του Μεταξά, κάνει τεμενάδες στους εφοπλιστές, ακολουθεί πιστα το υπόμνημα του ΣΕΒ για υποτίμηση της δραχμής, και εφαρμόζει κατά γράμμα την πολιτική του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου. Να λοιπόν η «υπευθυνοποίηση» του μικρομεσαίου για την οποία μιλάγαμε.

Βέβαια αυτό δεν έγινε μέσα σε μια μέρα. Τον πρώτο χρόνο οι μικρομεσαίοι προσπάθησαν σε ένα βαθμό να εφαρμόσουν ένα μέρος της Κεϋνσιανής πολιτικής σε μικροαστική έκδοση. Δηλαδή να ακολουθήσουν όπως είπαν μια πολιτική τόνωσης της ζήτησης, με την αύξηση των κατώτερων μεροκάματων, των συντάξεων, του αγροτικού εισοδήματος κλπ., τόνωση της ζήτησης που με τη σειρά της θα είχε σαν συνέπεια την άνοδο της παραγωγής. ΄Ομως ο Κέϋνς δεν ήταν τυχαία τραπεζίτης και μεγάλος παίκτης στο χρηματιστήριο. Τέτοια αντίληψη δεν ήταν δική του σε καμιά περίπτωση. Η τόνωση της ζήτησης μπορούσε να είναι αποδοτική μόνο στο βαθμό που παράλληλα υπάρχουν όροι για την αύξηση των κερδών των καπιταλιστών — άνοδος της παραγωγικότητας κλπ. Αντίθετα σε μια χώρα όπως στην Ελλάδα όπου η αύξηση των μεροκάματων δεν μπορεί παρά να σημαίνει ακόμα μεγαλύτερο περιορισμό των κερδών των επιχειρήσεων, παρ' όλη την «τόνωση της ζήτησης» η παραγωγή συνέχισε να μειώνεται. Η μικροαστική ουτοπία, που δανείστηκε το όνομα του Κεϋνσιανισμού, προσπάθησε να μεταβληθεί σε πολιτική οικονομία των μικρομεσαίων. Αυτή την ουτοπία μπορούμε να τη συνοψίσουμε ως εξής: Μια και η ζήτηση θα ανέβει, θα ακολουθήσει και η παραγωγή. Και είναι μικροαστική γιατί δεν έμοιαζε να κατανοεί πως η οικονομία είναι πάλη των τάξεων και όχι ταξική «αρμονία», δεν είναι «ζήτηση» και «προσφορά» αλλά κέρδη, αποδοτικότητα, παραγωγικότητα, κλπ.

΄Ολες οι απολογητικές βλακείες των καθηγητών της πολιτικής οικονομίας — για ζήτηση και προσφορά — βλακείες που καμιά κυβέρνηση δεν παίρνει σοβαρά υπόψη της, φάνηκε πως έμπαιναν σε πράξη από το ΠΑΣΟΚ. ΄Οταν μάλιστα υπάρχει κρίση δεν είναι δυνατό όλοι να κερδίσουν απ' αυτή. Η κρίση σημαίνει πως κάποιος θα πρέπει να πληρώσει. Και στο βαθμό που ο καπιταλισμός συνεχίζει να υπάρχει είναι φανερό πως πρέπει να ανέβει η παραγωγικότητα, να πέσουν τα μεροκάματα, να μειωθούν τα εισοδήματα των μικρομεσαίων για να μπορέσουν να δημιουργηθούν και πάλι ευνοϊκοί όροι για επενδύσεις. Οι καπιταλιστές πρέπει να κερδίσουν για να επενδύσουν.

Να λοιπόν που αυτό το στοιχειώδη νόμο, την Α,Β της καπιταλιστικής παραγωγής την ανακάλυψαν οι διάφοροι καθηγητές στην πράξη.

Γι' αυτό λοιπόν και γρήγορα εγκαταλείπουν τις αυταπάτες τους. **Η διαχείριση του κεφάλαιου δεν μπορεί παρά νά στηρίζεται στους νόμους του κεφάλαιου.**

Και η πορεία γίνεται σαφέστερη.

β. Να χτυπηθούν τα «συντεχνιακά» συμφέροντα

Μια τέτοια πολιτική προϋποθέτει το χτύπημα των συμφερόντων μεγάλης μερίδας όχι μόνο του προλεταριάτου και των εργατών, αλλά και των ίδιων των μικρομεσαίων. Σύμφωνα με την ορολογία του ίδιου του ΠΑΣΟΚ θα πρέπει να χτυπηθούν τα διάφορα «συντεχνιακά συμφέροντα» και η συντεχνιακή λογική, θα πρέπει δηλαδή τα διάφορα στρώματα να δεχτούν την υπέρτατη αξία της «εθνικής οικονομίας» και να απορρίψουν κάθε υπεράσπιση των «στενών ταξικών» ή «συντεχνικών» συμφερόντων τους. ΄Ετσι κάθε απεργία ή διεκδίκηση, κάθε κινητοποίηση ενός κομματιού εργαζομένων εμφανίζεται — και αυτό θα γίνεται όλο και πιο έντονα στο μέλλον — σαν συντεχνιακή, μια και δεν παίρνει υπόψη της τα συνολικά συμφέροντα της εθνικής οικονομίας! Βέβαια μια παρόμοια προπαγάνδα έκανε και η Νέα Δημοκρατία όταν ήταν στην κυβέρνηση, αλλά κανείς δεν την έπαιρνε πολύ στα σοβαρά, μια και ήταν ταυτισμένη με την άρχουσα τάξη και δεν είχε καμιά μαζική οργάνωση που σε επίπεδο βάσης, σε επίπεδο λαϊκών μαζών να περνάει αυτή την ιδεολογία. Με το ΠΑΣΟΚ τα πράγματα αλλάζουν. Αν στο επίπεδο του «εκσυγχρονισμού της οικονομίας και της παραγωγικής μηχανής» μπορεί να κάνει ελάχιστα, σε επίπεδο θεσμών μπορεί να δοκιμάσει να κάνει πολλά. Η γραμμή του ΠΑΣΟΚ γίνεται πια ξεκάθαρη: «Πρέπει όλοι να σφίξουμε το ζωνάρι, αλλά σε αντάλλαγμα θα προωθήσουμε τον «εκσυγχρονισμό» και εκδημοκρατισμό του κράτους, της αυτοδιοίκησης, των συνδικάτων, κλπ. κλπ. και έτσι θα μεταβάλουμε το κράτος σε περισσότερο κοντινό στον πολίτη, και όσο το δυνατό θα κάνουμε ένα κομμάτι των μαζών κράτος»!

Και πράγματι αυτό είναι το πιο επικίνδυνο σημείο του προγράμματος του ΠΑΣΟΚ, η «συμφιλίωση των μαζών με το κράτος» και η αποδοχή από τις μάζες των αναγκών του «κράτους», δηλαδή του κοινωνικού κεφάλαιου. Αυτός είναι και ο μόνιμος καημός των αστών στην Ελλάδα. Οι μάζες ποτέ δεν είχαν συνείδηση του κράτους, ένοιωθαν και συμπεριφέρονταν εχθρικά απέναντί του, δεν εντάσσονταν σ' αυτό. Και η αριστερά είχε βρει την αιτία! ΄Ηταν το αναχρονιστικό κράτος, το κράτος που καταπίεζε τον πολίτη, το κράτος της Δεξιάς, το απαρχαιωμένο αυταρχικό κράτος. Επομένως μόνο η μεταρρύθμιση του κράτους μπορεί να αλλάξει τη σχέση των μαζών μ' αυτό. Μόνο αν το κράτος

συνεχ. σελ.73

ΘΕΛΗΣΗ ΓΙΑ ΖΩΗ

Κλείνοντας οι γιορτές, και οι στατιστικές για το πόσοι τόννοι γαλοπούλας καταναλώθηκαν η Ελλάδα των μικρομεσαίων νιώθει ένα ρίγος. Ένα ρίγος που η φωνή του «Φραγκεστάϊν» Αρσένη υπογραμμίζει. Υποτίμηση της δραχμής, αύξηση της τιμής των καυσίμων, βάθαιμα της κρίσης. Η Ελλάδα καθυστερημένα γνωρίζει την κρίση. Γνωρίζει την ανεργία και τις συνέπειές της. Και αρχίζει να χάνει την πατροπαράδοτη αισιοδοξία!

Όμως τούτα τα ρίγη της κρίσης έχουν αντιφατικές συνέπειες για τη συνείδηση των ανθρώπων. Έτσι μέσα στην κρίση τα παμπ, τα μπαρ, τα στέκια αυξήθηκαν κατακόρυφα. Το κλίμα του μεσοπόλεμου τείνει να ξαπλώνεται. Μέσα σε τέτοιες συνθήκες – κρίσης, που το κεφάλαιο προσπαθεί να πειθαρχήσει το εργατικό δυναμικό – ξαπλώνονται τα φαινόμενα της ατομικοποίησης, του «Ζ' αί μ' αν φού» της εγκατάλειψης κάθε αρχής. Οι εποχές κρίσης είναι συχνά και εποχές έκπτωσης των αξιών – εποχές α-ηθικές. Και είναι γνωστό πως χωρίς αξίες (με την έννοια οραμάτων και αρχών) δεν υπάρχουν ούτε κινήματα, ούτε επαναστάσεις. Γιατί **αξίες σημαίνει τρόπο ζωής, σημαίνει πρόγραμμα ζωής και όραμα κοινωνίας**. *Η «έλλειψη αξιών» σημαίνει την αποδοχή των κυρίαρχων αξιών, των αξιών του καθεστώτος.*

Αυτή η κρίση, χαρακτηριστική του αδιέξοδου του μικροαστικού σοσιαλισμού του ΠΑΣΟΚ, αυτή η επιστροφή στο ατομικό, στην άρνηση συνολικών προοπτικών είναι βαθύτατη μέσα σε ένα χώρο. Τον παλιό χώρο της άκρας αριστεράς. Εκεί έγιναν όλων των ειδών οι δοκιμές και «εμπειρίες».

Και το αποτέλεσμα είναι από ένα σημείο και μετά ότι και στο ατομικό επίπεδο έπαψαν πια οι οποιεσδήποτε κατακτήσεις, κατακτήσεις που πράγματι έγιναν τα προηγούμενα χρόνια. Αποδείχνεται τελικά πως μια ζωή ατομικοποιημένη δεν μπορεί να δώσει διέξοδα ούτε στο ατομικό επίπεδο, καταλήγει στην επανάληψη, την αυτοκατανάλωση, το γλίστρημα.

Μπρος σ' αυτή την κρίση, ολόπλευρη, και ενώ η ζωή των μαζών θα γίνεται όλο και πιο δύσκολη, μέσα στην κοινωνία θα τείνουν να εμφανίζονται τάσεις «νοικοκυρέματος», τάσεις προσφυγής σε μια σταθερή λύση, που θα μας βγάζει από τα «αδιέξοδα» και την κρίση των αξιών. Κι αυτές θα εμφανίζονται τόσο από την πλευρά της δεξιάς που θα προωθεί όλο και περισσότερο ένα πρόγραμμα νοικοκυρέματος, όσο και από την άλλη από το ΚΚΕ και τους μηχανισμούς της K.G.B. Δεν είναι εξ' άλλου τυχαία τα άρθρα για την «ηθικοποίηση» της ζωής που γράφουν διάφοροι προοδευτικοί κονδυλοφόροι.

Είναι καιρός λοιπόν να αρχίσουμε να αντιδρούμε πρωτού ξυπνήσουμε μπροστά σε δυσάρεστες εκπλήξεις. Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι τα πράγματα στην Ελλάδα θα σφίξουν, και δεν μπορούμε να κοιμόμαστε τον ύπνο του δικαίου. Αυτό σημαίνει πως είναι καιρός πια να υπάρξει μια εναλλακτική λύση έστω και σε σμικρογραφία, που μέσα από την διάλυση και την κριτική των παλιών αξιών θα προβάλει ένα νέο όραμα, ένα νέο σύστημα αξιών (που βέβαια δεν είναι «νέο» με την έννοια της ανακάλυψης, αλλά συστηματοποίηση ήδη υπαρκτών κατακτήσεων).

Για κάτι τέτοιο θα πρέπει να στηριχτούμε τόσο στη συσπείρωση ότι είναι δυνατό να συσπειρωθεί από την παλιά άκρα αριστερά, όσο και **κύρια στην απεύθυνση στην «κοινωνική» άκρα αριστερά που υπάρχει σε όλους τους χώρους της ελληνικής κοινωνίας.** *Εκεί βρίσκεται το κέντρο της σημερινής απόπειρας. Στο σπάσιμο του γκέττο. Αυτό το έχουμε επαναλάβει πολλές φορές τα δυο τελευταία χρόνια. Και ίσως κάποια πρώτα βήματα έχουν αρχίσει και πάλι.*

Όμως το κυριώτερο είναι άλλο. Μια πολιτική δεν είναι ποτέ μια ξερή καθηκοντολογία. Είναι κάτι πολύ πιο πέρα. Είναι ταυτόχρονα συναισθηματική παρόρμηση και «ηθική επιταγή». Πάει να πει πως δεν μπορεί κανείς να αρνηθεί το γκέττο μόνο βάζοντάς το σαν πολιτικό καθήκον. Πρέπει να νοιώθει τόσο απέχθεια γι' αυτό (και κάτι τέτοιο σήμερα συμβαίνει με την πλειοψηφία. Δεν αντέχουν πια την ατέλειωτη παμπολογία και ρεμπετολογία, την Σαδολογία και τον Μπατάγι) όσο και **θέληση για ζωή.** *Τή θέληση να βγει έξω από τα στεγανά, οποιαδήποτε στεγανά, να πάρει μια βαθειά ανάσα φρέσκου αέρα, μέσα στην πραγματικότητα των ανθρώπων έξω από τα «τείχη», μια βαθεία ανάσα από τον αέρα του κοινωνικού ανταγωνισμού, που αναπτύσσεται στην κοινωνία.* **Μια άλλη πολιτική δεν είναι λοιπόν απλά κάποιες καινούργιες κατευθύνσεις, βγαίνει μέσα από τα ίδια τα σωθικά των ανθρώπων, είναι θέληση για ζωή.**

Και σήμερα πιστεύουμε πως μετά από καιρό αρχίζουν να εμφανίζονται τέτοια σημάδια. Σήμερα εμφανίζονται τόσο σε νεώτερους, όσο και έναν αριθμό από παλιούς τάσεις ξεπεράσματος της νάρκωσης και του φιλελευθερισμού. Από δώ και μπρος λοιπόν το πρόβλημα, η πρόκληση θα είναι η οργάνωση αυτής της νέας θέλησης, αυτής της πιο ώριμης υποκειμενικότητας, αποφεύγοντας τα λάθη του παρελθόντος, τα γκρουπούσκουλα του 75-78 και τον ανεγκέφαλο αναρχο-φιλελευθερισμό της συνέχειας κρατώντας τα θετικά κι από τις δυο φάσεις. Και βέβαια κεντρική σημασία έχει να προχωράμε στον ίδιο βηματισμό μ' αυτή την θέληση, να στηριζόμαστε στην αυτοοργάνωσή της για την μεταβολή της σε έναν εναλλακτικό κοινωνικό και πολιτικό πόλο.

Αν θα κλείναμε με μια πρόκληση αυτή δεν είναι άλλη από τήν θέση: Η ανάπτυξή μας θα είναι η ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΗΣ ΘΕΛΗΣΗΣ ΓΙΑ ΖΩΗ, κι αυτός ο ρυθμός μας. Κι αυτό σημαίνει **τόσο παρέμβαση, όσο τρόπο ζωής, όσο τέλος, πρόγραμμα ζωής, όραμα κοινωνίας.**

ΠΑΛΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΝΕΡΓΙΑ

Η εξάπλωση της ανεργίας είναι πια πραγματικότητα στην καθημερινή μας ζωή. Χιλιάδες νέοι που δεν βρίσκουν δουλειά, και απολυμένοι εργάτες οδηγούνται στην εξαθλίωση.

΄Οπως ομολογούν και τα επίσημα στοιχεία ειναι κιόλας 300.000 άνεργοι.

Η οικονομική κρίση του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος εντείνεται και τα αφεντικά προσπαθούν να ρίξουν τα βάρη της κρίσης, στις πλάτες των εργατών, απολύοντας και κλείνοντας επιχειρήσεις.

΄Οπως ομολογούν και τα ίδια τα αφεντικά η ανεργία θα είναι μακροχρόνια.

Γι' αυτό και η πάλη μας πρέπει να οδηγεί, μαζί με τα αιτήματα:

- **για λιγότερες ώρες δουλειάς,**
- **για την απαγόρευση των απολύσεων,**
- **την πληρωμή των εργατών σε διαθεσιμότητα**
- **την επιδότηση των νέων πού γιά πρώτη φορά ζητούν δουλειά,**
- **στην άμεση οικονομική αποκατάσταση των ανέργων, πού σημαίνει επίδομα που θα εξασφαλίζει τα άμεσα για τη ζωή.**

ΕΠΙΔΟΜΑ ΑΝΕΡΓΙΑΣ

ΙΣΟ ΜΕ ΤΟ ΒΑΣΙΚΟ ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΟ
ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΥΠΟΘΕΣΕΙΣ

«Εργατική πληροφόρηση»

Ρήξη με... Ρήξη για... Ρήξη από... δια... Ρήξη

Ο ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ

Οι λακέδες του κεφάλαιου, μέ φερέφωνο τον Κατσιφάρα, ήρθαν να αναγγείλουν τα μέτρα για τη ναυτιλία την "εθνικη" ναυτιλία. Αυτα τα μέτρα, τέτοια που ούτε η Νέα Δημοκρατία δεν τόλμησε να πάρει, έχουν σαν κεντρικο στόχο την εξυπηρέτηση των εφοπλιστων:

- Μείωση της σύνθεσης των πληρωμάτων,
- Κύρωση των διμερων συμβάσεων για τους ξένους ναυτικους,
- Καθιέρωση ενος ποσοστου 30% ξένων πληρωμάτων (πριν ηταν 25%), κλπ.

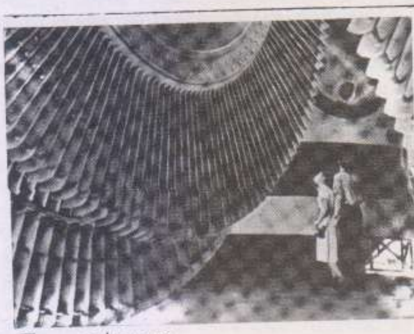
Το κύριο βάρος πέφτει βέβαια σε εκείνο το κομμάτι των ναυτεργατων, τους ξένους εργάτες, που το κράτος των μικρομεσαίων ρατσιστων παραδίνει ανυπεράσπιστους στά νύχια των εφοπλιστων. Έτσι απαγορεύεταιστους ξένους να είναι αξιωματικοι και θα προσλαμβάνονται μόνο για τα κατώτερα πληρώματα.

Με νόμο καθορίζεται διαφορετικη αμοιβη για τους ξένους ναυτεργάτες (οι διμερεις συμβάσεις) απο ότι για τους Έλληνες, με βάση το χρωμα και την εθνικότητα. Αυτοι λοιπον που κραυγάζουν ενάντια στο ρατσισμο και την εκμετάλλευση του Τρίτου Κόσμου, εγκαθιδρύουν με νόμο -επίσημα- ρατσιστικο διαχωρισμο ανάμεσα σε Έλληνες και ξένους, κάτι που μόνο η Νοτιοαφρικανικη Ένωση τολμάει να κάνει.

Αυτη η πολιτικη της βάρβαρης εκμετάλλευσης των ξένων ναυτεργατων, της μείωσής τους σαν ανθρώπων και εργαζόμενων, έχει επιπλέον σα στόχο να αναπτύξει το ρατσισμο και στους Έλληνες ναυτικους ρίχνοντας τα βάρη στους ξένους. Και βέβαια, για τους Έλληνες ναυτικους θα μένει η λύση της ανεργίας.

Τέτοιο μέτρο, σε δυτικη χώρα,δεν θα τολμουσαν καν να προτείνουν τ'αφεντικα και οι κυβερνήσεις. Εδω, οι σοσιαλιστες μας στην κυβέρνηση το παίρνουν ανοιχτα και ανενδοίαστα,ενω οι διάφοροι σαλτιμπάγκοι και πουλημένοι κοντυλοφόροι της τηλεόρασης και των εφημερίδων όχι μόνο το επικροτουν αλλα μας κάνουν και περισπούδαστες αναλύσεις για το πώς τώτα θα γίνουν ανταγωνιστικα τα ελληνικα πλοία χάρη στους χαμηλόμισθους (sic) ξένους ναυτεργάτες.

Να τα κατορθώματα του μικρομεσαίου σοσιαλισμου. Δώσε εξουσίαστον Έλληνα μικροαστο σοσιαλιστη,ξύστον λίγο και θα ξεπροβάλει ο ρατσιστης υποταχτικος του κεφάλαιου.

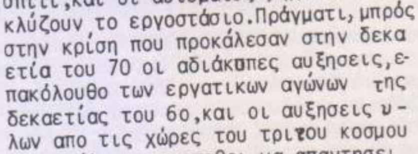
Τεχνολογια και... απελευθέρωση (1)

Καθημερινα,σέ όλο και μεγαλύτερη εκταση βομβαρδιζομαστε απο ειδήσεις για την "τεχνολογικη επανάσταση":οι γιαπωνέζοι βρηκαν ένα καινούργιο μικρορομποτ,ο κομπιούτερ μπαίνει στο σπίτι,και οι αυτόματες μηχανες κατακλύζουν το εργοστάσιο.Πράγματι, μπρός στην κρίση που προκάλεσαν στην δεκαετία του 70 οι αδιάκοπες αυξησεις,επακόλουθο των εργατικων αγώνων της δεκαετίας του 60,και οι αυξησεις υλων απο τις χώρες του τριτου κοσμου το κεφάλαιο προσπαθει να απαντησει με μια νέα αυξηση της παραγωγικότητας της εργασιας που θα στηριχτει αποφασιστικα στη νέα τεχνολογία.Σε εποχες κρίσης έτσι συμβαίνει πάντοτε Το κεφάλαιο επιταχύνει την εφαρμογη της νεας τεχνολογίας για να δημιουργήσει και πάλι ικανοποιητικα περιθώρια κέρδους.

Αυτη η πραγματικότητα όμως εμφανίζεται με ένα τρόπο απολογητικο,τέτοιο που συγκαλύπτει την πραγματικότητα: Η ΘΕΑ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ ΕΡΧΕΤΑΙ ΝΑ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙ ΣΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ,ΘΑ ΜΑΣ ΟΔΗΓΗΣΕΙ ΣΕ ΝΑΝ ΑΝΕΜΕΛΟ ΚΟΣΜΟ ΚΑΙ ΤΕΛΙΚΑ ΘΑ ΜΑΣ ΑΠΑΛΑΞΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑ. Η τεχνολογία ,οι κομπιούτερ,τα βίντεο ,κλπ. μεταβάλλονται σε ματζούνι που κρύβει πως ακόμα και στις αναπτυγμένες χώρες του καπιταλισμου το επίπεδο ζωης των εργαζόμενων πέφτει, η ανεργία αγκαλιάζει 40 εκατομμύρια άτομα ,εκτός απο τα 400 εκατομμύρια του Τρίτου Κόσμου.

Η τεχνολογία μεταβάλλεται σε ένα ιδεολογικο παραπέτασμα που κρύβει ότι στην Ν. Υόρκη ζοΰν 30.000 στεγοι ζητιάνοι ποι κοιμούνται στούς δρόμους,ότι στη Γαλλία ο Στρατός Σωτηρίας έχει ξαναρχίσει να μοιράζει ζεστη σούπα στις γωνιες των δρόμων,ότιτό Ι/5 του Αμερικανικου πληθυσμου ζει κι όλας σε συνθήκες εξαθλίωσης, ενω γύρω απο τις μεγάλες πόλεις δημιουργούνται παραγκουπόλεις και εκατομμύρια αμερικανοι ζουν σε τροχόσπιτα. Μια τέτοια ιδεολογία ξεχνάει πως οι εργαζόμενοι κανουν σήμερα δύο και τρεις δουλειες για να τα βγάλουν πέρα ,ξεχνάει πως διπεκατομμύρια άνρωποι στον Τρίτο Κόσμο απειλούνται κυριολεκτικα με θανατο.

Ετσι λοιπον, τις τεχνολογικες δυνατότητες ,που είναι πραγματικες δε πρέπει να τις βλέπουμε σαν πανάκεια Η χρηση της τεχνολογίας παραμένει αστική, καπιταλιστικη, καί για την ωρα αντιπροσωπεύει μια σταγόνα στον ωκεανό.Ζούμε και θαζούμε για πολλά χρόνια ακομα στόν "αστερισμο τηςκρίσης",κι ας μη μας θαμπώνουν τα "για πωνεζικα πυροτεχνήματα".Καπιταλιστικη εξοδος απο την κριση μπορει να υπάρξει μόνο αν ο καπιταλισμος δημιουργήσει μια νέα παγκόσμια οργάνωση μια νέα πειθαρχία,μια νεα συσσωρευση του κεφαλαιου.Τοτε μονο μπορειναεφαρμόσει μαζικα τη νεα τεχνολογία. ΓΙΑ ΤΗΝ ΩΡΑ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΤΟ ΚΑΘΑΡΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ ΤΗΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ.

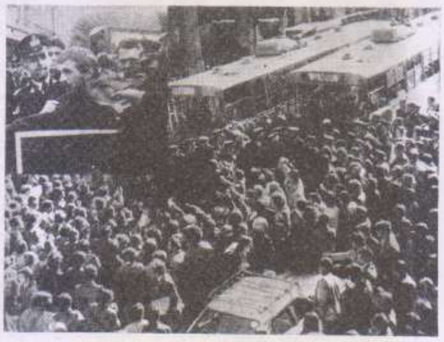

Τεχνολογία και απελευθέρωση (2)

Και βέβαια η τεχνολογία δεν εμφανίζεται ποτε τόσο ουδέτερη ,τόσο απελευθερωτικη όσο θα θέλαμε. Αντιθετα μάλιστα.Τόσο με τους ηλεκτρονικους εγκέφαλους που επιτρέπουν στο φακέλωμα να γίνεται σε παγκόσμιο επίπεδο, όσο και με πολλες άλλες μορφες της.Ετσι για παραδειγμα ο αυτοματισμος που μπήκε στη ΦΙΑΤ δε μπήκε τυχαία,ούτε οπουδήποτε. Μπήκε κύρια σέ εκείνα τα τμήματα του εργοστάσιου που αποτελούσαν τη βάση της εργατικης αυτονομίας και των αγωνων οδηγόντας ετσι στην εξουδετέρωση κ' αντικαταστασή των "απειθαρχων" εργατων της αλυσσίδας παραγωγης απο υπάκουα αυτόματα. Καί πάρα πέρα οιμικροκομπιούτερς και τα "τσίπς" (τυπωμενα κυκλώματα απο σιλικόνη που ποτελουν τη βαση τους) συναρμολογούνται στην Ταιβαν,τη Σιγκαπούρη,τη Βιρμανία ,την Ταϋλάνδη ,την Ινδονησια το Μεξικο, απο Ι00δες χιλιάδες νεαρες γυναίκες Ι5-25 χρόνων,που μετα απο 4 χρονια δουλεια πάνω στομικροσκόπιο,απολύονται όλες με διαταραχες της όρασης ή και τυφλωση. Και μάλιστα το πιο χαρακτηριστικο είναι πως το άκρο άωτο του αυτοματισμου ο κομπιούτερ συναρμολογείται ολόκληρος με τα χέρια,μια και τα χέρια ενος κοριτσιου του Τρίτου Κόσμου είναι τόσο φτηνα. Το κεφάλαιο χρησιμοποιει την τεχνολογία και τον αυτοματισμο μόνο αν ρίχνουν το κοστος,αυξάνουν την παραγωγικότητα ,του επιτρέπουν να κερδίσει.

Και αν αυτο έχει σαν συνέπεια καποια "απελευθέρωση"της εργασίας,αυτη εμφ ανίζεται με τις στρατιες των ανέργων που προκαλει.Μόνο μια άλλη χρήση της μπορει να έχει και διαφορετικες συνέπειες και αποτελέσματα.

Οι Ρώσοι και... οι απεργίες

Ξαφνικά οἱ Ρῶσοι ἄρχισαν νά παίζουν οὐσιαστικό ρόλο στήν πορεία τῶν ἑλληνικῶν ἀπεργιῶν. Ἔγινε κοινό μυστικό πώς μετά τήν συνάντηση τοῦ Ἀνδρέα μαζί τους καί μεσολάβησή τους στό ΚΚΕ(πού ἔγινε πιό ἐμφανής στήν διάρκεια τοῦ 11ου συνέδριου),ξαφνικά οἱ ΕΣΑΚτζῆδες ὄχι μόνο ἔγιναν πιό ὑποχωρητικοί ἀλλά ὅπου περνοῦσε ἀπό τό χέρι τους ἄρχισαν νά σπᾶνε τίς ἀπεργίες. Τά ἀνταλλάγματα εἶναι πολλά: Λύσιμο τοῦ θέματος τῶν προσφύγων καί ἰδιαίτερα τοῦ συνταξιοδοτικοῦ μέ εὐνοικό τρόπο γιά τήν Ρωσσία,μιά καί οἱ συντάξεις θά ἀναληφθοῦν ἀπό τό ἑλληνικό κράτος,ὑποστήριξη τῶν προτάσεων τοῦ Ἀντρόπωφ γιά "ἀφοπλισμό", ὑποστήριξη τῶν ρώσικων θέσεων γιά τά κακά τῶν Πέρσινγκ καί τήν νομιμότητα τῶν ΣΣ-20,πού ἔγινε ἀπό τόν Ἀνδρέα στήν συνδιάσκεψη γιά τήν εἰρήνη,ἔνταση στά λόγια τουλάχιστον τοῦ ἀντιαμερικανισμοῦ,φιλίες μέ τόν Γιαρουζέλσκι καί "μεσολάβηση" στήν Εὐρώπη.

Καί τό πιό σημαντικό ἀντάλλαγμα ἀπ'ὅλα εἶναι ἡ ἴδια ἡ προσφυγή τοῦ Παπανδρέου στούς Ρώσσους γιά νά "ἡσυχάσουν" τό ΚΚΕ. Ἡ ἀποδοχή δηλαδή τῶν Ρώσσων σάν ρυθμιστῶν τῆς πολιτικῆς ζωῆς στήν Ἑλλάδα. Ἔτσι ἔγινε ἕνα ἀκόμα ουσιαστικό βῆμα γιά τήν εἴσοδο τῶν Ρώσων στήν ἑλληνική πολιτική ζωή. Καί ἐξ ἄλλου στό συνέδριο τοῦ ΚΚΕ ἤδη ἀκουγόταν κάθε μέρα...ὅπως εἶπε καί ὁ σύντροφος Πονομαριώφ.Τό ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι ἐνῶ τό ΚΚΕ ἀμέσως πρίν τίς δημοτικές ἐκλογές,καί μετά,σιγοντάριζε ἀπεργιακές κινητοποιήσεις γιά νά "δείξει" στό ΠΑΣΟΚ,στή συνέχεια ἄλλαξε ἐντελῶς πολιτική καί μάλιστα ὑπονόμευσε κινητοποιήσεις πού πρότεινε ἡ ΟΤΟΕ γιά τήν εἰσοδηματική πολιτική,καί εἶναι βέβαιο πώς καί γιά τήν ὑποτίμηση θά κάνει τό ἴδιο.

Η εθνική οικονομία

Ἡ κουβέντα γύρω ἀπό τό πρωτοχρονιάτικο δῶρο τῆς κυβέρνησης στίς γυναῖκες,δηλαδή τήν συνταξιοδότηση τῶν γυναικῶν στά 25 χρόνια τῆς δουλειᾶς τους(ἦταν στά 15).

-Ἄντε ἄλλα 10 χρόνια δουλειᾶς.

-Ἔ τί νά γίνει,σήμερα ὅλοι πρέπει νά δουλέψουμε.Ἀφοῦ θέλουνε νά εἶναι καί ἰσότιμες.

Καί ἐνῶ κάπως ἔτσι ἄρχισε ἡ κουβέντα,πέρασε σιγά-σιγά στή λιτότητα τόν ἑτεροχρονισμό,στό διά νόμου πάγωμα τῶν μισθῶν,τούς φόρους,τήν δεξιά,(τήν ἀριστερά) ἐξαντλώντας κάθε ἐπιχείρημα γύρω ἀπό τό θέμα τῆς δουλειᾶς,καί ἐνῶ ἡ ἔνταση ἔδειχνε νά μειώνεται πέφτει τό τοῦβλο:

-Καί ἡ ἐθνική οἰκονομία τί, γίνεται μέ τήν ἐθνική οἰκονομία;

Κάναμε αὐτό τό σχόλιο πάνω σέ μιά πραγματική συζήτηση στό πρωτοχρονιάτικο τραπέζι,γιά νά δείξουμε πώς ἡ ἐξουσία μ'ὅλα τά κανάλια πού διαθέτει,ἀπό τά μέσα μαζικῆς ἐνημέρωσης μέχρι τά συνδικᾶτα,τά κόμματα,κάνει τό πᾶν γιά νά περάσει στόν ἁπλό κόσμο τήν γραμμή τῆς " ἐθνικῆς ὁμοψυχίας",τῆς "ἐθνικῆς οἰκονομίας", καί τῆς "παραγωγικότητας".Γιά τό συγκεκριμένο μᾶς ἔκανε ἰδιαίτερη ἐντύπωση,ὄχι μόνο γιά τήν οὐσία ἀλλά καί σάν ὅρος γιατί δέν εἰπώθηκε ἀπό κάποιο συνδικαλιστή ἀλλά ἀπό ἕνα ἀγρότη πού ὁ ὅρος "ἐθνική οἰκονομία" ἦταν κάτι ἐντελῶς ξένο πρός αὐτόν καί τήν κουλτούρα τοῦ χωριοῦ.

Καί κάτι πολύ χαρακτηριστικό γιά τό πνεῦμα τῆς παραγωγικότητας πού κυριαρχεῖ σέ ὅλους.Συνέβη στίς 6-1 τοῦ 83.Στό Β'Πρόγραμμα στήν ἐκπομπή "νύκτα εἶναι θά περάσει" ἐνῶ τό ραδιόφωνο μετέδιδε μουσική ἀκούσαμε μέ μεγάλη μας ἔκπληξη τήν φωνή τοῦ σπῆκερ νά παροτρύνει "ὅσους γιόρταζαν ἤ εἶχαν πιεῖ" νά κλείσουν τόν διακόπτη γιατί ἡ ἄλλη μέρα "ἦταν ἐργάσιμη".

Το ΚΚΕ και οι απεργίες

Βέβαια ὅλα δέν μποροῦν νά ἀποδοθοῦν σέ....δάκτυλο τῆς Μόσχας πού περιορίζει τό "ταξικό ΚΚΕ",ὅπως θέλουν πολλοί νά τό ἐμφανίσουν.Ἁπλᾶ ἡ παρέμβαση τῶν Ρώσσων εἶχε "διορθωτικό" χαρακτῆρα.Δηλαδή εἶχε τό νόημα μιᾶς ὑπενθύμισης στό ΚΚΕ μερικῶν πάγιων ἀρχῶν τῆς πολιτικῆς τοῦ σπασίματος τῶν ἀπεργιῶν,στήν ὁποία ἔχει ἀναδειχθεῖ σέ μαίτρ.Καί πιό συγκεκριμένα.Τό ἴδιο τό ΚΚΕ εἶδε πώς ἡ ὑποστήριξη ἀπεργιακῶν κινητοποιήσεων καί τῆς διάθεσης τῆς μεγάλης μάζας τῶν ἐργατῶν νά ἀπαντήσουν στίς "κοροϊδίες" τοῦ ΠΑΣΟΚ μπορεῖ νά ἔχει ἄμεσα θετικά ἀποτελέσματα γι'αὐτό,τόσο στίς δημοτικές ἐκλογές ὅσο καί στίς ἐκλογές γιά τά συνδικᾶτα,ὅσο καί γενικώτερα μιά καί ἐμφανίζει τό ΚΚΕ σάν τόν γνήσιο ἐκπρόσωπο τῆς "ἀλλαγῆς",ὅμως ἀπό τήν ἄλλη πλευρά μπορεῖ νά ἔχει (ἄν παρατραβηχτεῖ) τόν κίνδυνο νά ταυτίσει τό ΚΚΕ μέ ἐξτρεμιστικές τάσεις τῶν ἐργατῶν καί γενικά νά τό ἐμφανίσει σάν κόμμα "ἀνατροπῆς" καί καθόλου ὑπεύθυνο. Ἔτσι ἡ ὑπόμνηση τῶν Ρώσσων δέν μπορεῖ νά γίνει νοητή σάν μιά παρέμβαση πού ἄλλαξε ριζικά τήν γραμμή του, ἀλλά σάν ἐνίσχυση προβληματισμῶν πού ἤδη μεγάλωναν στούς κόλπους τοῦ ΚΚΕ.Τό ἀπεργιακό κίνημα πρέπει νά σταματήσει.

Το ΚΚΕ σπάζει τις απεργίες

Στήν ἀπεργία τῶν ΗΛΠΑΠ τά πράγματα φάνηκαν ὁλοκάθαρα. Ἐνῶ ἡ ἀπεργία εἶχε φτάσει σέ μιά κορύφωση,μέ μικρές συγκρούσεις μέ τήν ἀστυνομία μέσα στούς δρόμους,ἐνῶ καί πάλι εἶχε ἀρχίσει νά ξανακούγεται ἡ ξεχασμένη ἰαχή "νόμος εἶναι τό δίκηο τοῦ ἐργάτη",ἐνῶ ἔγινε στά Χαυτεῖα μπροστά στά σταματημένα τρόλευ γενική συνέλευση τῶν ἐργατῶν,ἐνῶ οἱ ἀπεργοσπάστες εἶχαν κυριολεκτικά συντριβεῖ,τό ἴδιο βράδυ ἡ διοίκηση τοῦ σωματείου ἔκλεισε τήν ὑπόθεση χωρίς νά κερδίσουν τίποτα τό οὐσιαστικό οἱ ἐργάτες τῶν τρόλευ.

Στοῦ Παπαδόπουλου(στά μπισκότα) ἕνα κίνημα πού εἶχε ἀρχίσει ἀπό τίς ἀρχές Νοέμβρη μέ αἰτήματα γιά αὐξήσεις,γιά διάλλειμα τήν ὥρα τῆς δουλειᾶς, σταμάτημα τῆς τρομοκρατίας,κίνημα πού ἄρχισε μέ δίωρες καί τρίωρες στάσεις καί ἔφτασε σέ δύο εἰκοσιτετράωρες καί μιά σαρανταοχτάωρη ἀπεργία καί κράτησε μέχρι τόν Δεκέμβρη,ἡ ΕΣΑΚ ἔκανε καί πάλι τό θαῦμα της.Παρ'ὅλο ὅτι ἡ ἀστυνομία στίς 13 Δεκέμβρη ἐπιτέθηκε στούς ἀπεργούς καί συνέλαβε τόν ἴδιο τόν Λογοθέτη,δήμαρχο Νικαίας τοῦ ΚΚΕ,στήν συνέχεια ὄχι μόνο δέν ὑπῆρξε κάποια κλιμάκωση καί γενικώτερη κινητοποίηση ἀλλά τά πράγματα ἀφέθηκαν νά ἐκφυλιστοῦν,καί μέ τήν εὐκαιρία τῶν διακοπῶν ἡ ἀπεργία ἔκλεισε.

Καί τά παραδείγματα μποροῦν νά πολλαπλασιαστοῦν.Τό ΚΚΕ ἀφοῦ πρῶτα θύμισε στό ΠΑΣΟΚ νά μήν παίρνει ψηλά τόν ἀμανέ γιατί ὑπάρχει κι αὐτό στό παιγνίδι,στή συνέχεια ρίχνει τόν τόνο,καί μέ τίς παραινέσεις τῶν Ρώσσων. Ἡ κατάληψη ὅσο τό δυνατόν περισσότερων θέσεων(ἰδεολογικά καί συγκεκριμένα) στή σημερινή συγκυρία εἶναι ὁ στόχος,πού ἡ ἐπίτευξη του θά ὁδηγήσει τό ΠΑΣΟΚ σέ μιά μορφή συγκυριαρχίας μαζί του. Ὅσο γιά τίς ἀπεργίες καί τά αἰτήματα τῶν ἐργατῶν ξέρουμε πολύ καλά πού τά ἔχει γραμμένα ὁ Γιαρουζέλσκι ὁ Ἀντρόπωφ καί ὁ Φλωράκης.

Μια... έκρηξη

Ηδη η Πόλη τοῦ Μεξικου κατάκτησε ενα αμφίβολο ρεκόρ,εκείνα της μεγαλύτερης πόλης του κόσμου.Ηδη προσεγγίζει τα 20 εκατομμύρια πληθυσμό.Κάθεμέρα 5.000 Μεξικάνοι εγκαθιστανται στις παραγκογειτονιες της πρωτευουσας, όπου ζουν τα 15 απο τα 20 εκατομμύρια.Κι αυτη η εκρηξη δεν είναι μοναδικη Το Σάο Πάουλο ξεπέρασε τα 10 εκατομμύρια,και το Ρΐο Τζανέιρο τα πλησιάζει Η Λίμα στο Περου φτάνει τα 5. Καί οι μητροπολεις της αθλιότητας είναι ακομα πολλες, Μπογτα στην Κολομβία, ἄν μείνουμε στη Λατινικη Αμερικη. η αν περάσουμε στην Ασία και την Αφρικη τα 10 εκατ. του Καίρου, τα 3 στο Λάγος ,στην μέχρι χτες αγροτικη Νιγηρία, τα 7 εκατ. της Ισταμπουλ.τα 5 ή 6 της Τεχεράνης, τα 10 της Καλκουτας,της Βομβάης, της Τζακαρτας κλπ.κλπ. Σε όλο τον Τρίτο Κόσμο μια τεράστια έκρηξη των μητροπόλεων της αθλιότητας ακολουθεῖ την πληθυσμιακη έκρηξη των τελευταίων δεκαετιων. Ανεργοι,ξεριζωμενοι αγρότες συσσωρευονται στις παραγκουπόλεις των μητροπόλεων,στις"βίλας μιζέριας" ,τα σλαμς ,τα Σοβέτο.Καί βέβαια η υποαπασχόληση και η ανεργία σπάνια κινούνται κάτω απο 50% . Ενας ολόκληρος κόσμος που ζει με το τίποτε, εφιαλτης για κ αθε προλεταριο.

Το Μεξικο έχει ήδη την διπλη εγκληματικοτητα απο τις ΗΠΑ(:),ενω στην Μπογκοτα και το Ρίο κανένας δεν τολμάει να κυκλοφορήσει εξω απο μερικες κεντρικες λεωφόρους. Ηδη η αθλιότητα μεταφράζεται σε κατακόρυφη άνοδο ης "ιδιωτικης εγκληματικοτητας".Πόσο μπορει αραγε να καθυστερει η "συλλογικη εγκληματικότητα"; Η εξέγερση των μουσταφαζιν της Τεχεράνης έδωσε μια πρώτη γεύση. Οι τεράστιες μητροπόλεις της φτώχιας αποτελουν ενα καζάνι που δυσκολα μπορούμε να φανταστούμε πως θα συγκρατείται για πολυ ακομα.

Το τέλος του αιώνα θα είναι μάλλον αποκαλυπτικο.

Η ανάπτυξη της εγκληματικότητας

Ξαφνικα η ειδυλιακη Ελλάδα με τη χαμηλη εγκληματικότητα ,με τα λίγα ναρκωτικα, την έλλειψη συμμοριων στους δρόμους,βλέπει να ξαπλωνεται μια "ανθελληνικη" πραγματικότητα: Νεαροι ληστευουν μπακάληδες μέ φλώμπρε με πριονισμένη κάνη.Μέσα σε δώδεκα μέρες,το Δεκέμβρη πέθαναν εφτα άτομα απο ναρκωτικα. Οι τσαντάκηδες πολλαπλασιάζονται και νεαροι πυροβολουν όλο και περισότερο τούς αστυνομικούς. Λοιπον "γιναμε Σικάγο";

Κάθε εποχη κοινωνικης κρισης ,κάθε εποχη προλεταροποίησης εμφανίζεται στο "ποινικο μητρώο" με μια αύξηση της αντικοινωνικότητας και ανπτυξη της ατομικης απαλλοτρίωσης. Την εποχη της βιομηχανικης επαναστασης στην Αγγλία οι δρόμοι εῖχαν γεμίσειμε ληστές. Τό ίδιο και πριν την γαλλικη επανασταση. Η καταστροφη της αγροτιας και η προλεταριοποίη ση της. η υποαπασχόληση γεννούσαν χιλιάδες "εγκληματίες" . Ακόμα και στην ελληνικη ιστορία έχουμε εποχες αύξημενης εγκληματικότητας. Τον 18ο αιώνα ,όταν η φορολογία απο τους Τούρκους πασάδες και φοροεισπράχτορες ουσιαστικα διπλασιάζεται, γέμισαν τά βουνα κλεφτες. Το ίδιο έγινε με την κριση της αγροτιας και την ληστεία τον 19ο αιώνα.

Καθε εποχη προλεταριοποίησης ανιχνεύεται και με μία αναπτυξη της αντικοινωνικης συμπεριφορας. Σήμερα , εποχη που μέσα απο τους πόρους της μικροαστικης και νοικοκυρεμένης ελλαδας γεννιέται ο κοινωνικος προλετάριος, μεσα σε συνθήκες κρίσης και ανεργίας, που σπάει η παλια οικογένεια,πού αναπτύσσονται οι νεοι σε συνθήκες μητροπολης(Αθηνα των 3,5 εκατ. θεσσαλονικη 800.000) πως είναι δυνατο να μην εμφανίζεται και η αντίστοιχη εγκληματικότητα και μαλιστα με τις ιδιαίτερες μορφες που παίρνει(συμμορίες νεων, φυγη των ναρκωτικων, "χουλιγκανς" κλπ.); Το ζητημα που μπαίνει ειναι ακριβως η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΗΝ ΠΡΟΚΛΗΣΗ ΤΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ.

Και οι πιθανες απαντησεις δεν είναι πολλες. Είναι είτε η ενισχυση του κράτους και η μεταβολη της ζωης του πολίτη σε μια υπεραστυνομερμένη κόλαση, όπου οι ιδιοι οι προλετάριοι θα αλληλοσφάζονται για ένα χιλιάρικο(οι περισσότεροι νεγροι στην Αμερικη σφάζονται απο άλλους νέγρους) και η αστυνομία θα παρουσιάζεται σάν η μόνη λύση˙ είτε ἕνας άλλος δρόμος, ο δρόμος της οργανωσης των κοινωνικων προλετάριων για μια απαλοτρίωση που δεν θα είναι ατομικη, αλλα συλλογικη, για την αλλαγη της κοινωνίας. Και αυτα δεν είναι παραμύθια της Χαλιμας. Κάθε αυθεντικο επαναστατικο κίνημα οργάνωσε κάθε φορα όχι μόνο τους εργαζόμενους αλλα και την τεράστια στρατια των ανέργων και υποαπασχολούμενων, αρχίζοντας απο την πρώτη σύγχρονη επανάσταση, τή Γαλλική με τούς "ξεβράκωτους",αιχμη της επανάστασης.Στη Ρωσία η άνεργη νεολαία αποτέλεσε μια απο τις βάσεις του κόκκινου στρατου. Στην Κίνα ο Μάο οργανωσε ακομα και συμμορίες.Στην ελλάδα ο Αρης πήρε μαζι του και τον παλιο ληστη Καραλίβανο. Η αλγεριvη επανασταση κατάστρεψε καθε εγκληματικότητα που στρεφόταν εναντια στο λαο και στη διάρκεια της μαχηστου Αλγεριου ενσωμάτωσε την "εγκληματικη νεολαια" στις δυνάμεις της επανάστασης. Το ίδιο με μια αλλη μορφη κάνουν ο ΙΡΑ και ο ΙΝΛΑ στη Βόρεια Ιρλανδία. Στη Γαλλία μετα το Μάη και στην Ιταλία, αναπτύχθηκαν μορφες οργάνωσης των νέων, χτύπημα των ντήλερς κλπ. Το ίδιο σε μεγάλη κλίμακα έγινε στήν επανασταση της Νικαράγουα.

Μπρός λοιπον στην αύξηση της βίας δεν ωφελει να κλαψουρίζουμε. Το ζήτημα είναι άλλο. Αυτο το μίσος της νεολαίας για το κεφάλαιο,τις βιτρίνεςτου τον συσσωρευμενο πλοῦτο, αυτη την βαθεια αίσθηση της στέρησης του κοινωνικου προλετάριου θα την δούμε είτε σαν μπάτσοι,σαν νοικοκυραίοι, σαν κίνδυνο ,ειτε σαν ένδειξη της σαν δυνατότητα οργάνωσης ,στοιχεῖο της ἐπαναστατικης διαδικασίας.Και για ἔναν ακομα λογο: γιατι δεν πρέπει να ξεχνάμε πως η αδυναμια της ἐπανάστασης νά τους οργανώσει,π.χ. στο μεσοπόλεμο ε

σπρωξε όλα αυτα τα στρωματα στα χερια του Χίτλερ και των Σ.Α. Γιατι βεβαι α είναι προφανες πως πάνω στην ιδεολογια της βίας, τής άρνησης και του ατομικισμου αυτων των στρωματων μπορουν να φυτρωσουν και άλλα λουλούδια,όχι μονο η επανασταση.

Οπως έλεγε...κάποιος "η επανάσταση δεν είναι χοροεσπερίδα,είναι μιαπραξη βίας". Καί βέβαια δέν γίνεται απο...αγγέλους.

Μαθήματα προλεταριακού διεθνισμού

Τα γεγονότα καταγγέλθηκαν απο έναν απο τους δεκατρείς μπροστα στο στρατοδικείο,όταν γινόταν η δίκη.

Το πόσες ανάλογες περιπτώσεις υπάρχουν είναι δύσκολο να ξέρουμε.Σίγουρα θα πρέπει να είναι πολυ περισσότερες απο τις αναφερομενες.Κι αυτο γιατι τόσο η Ρωσία όσο και τα υπόλοιπα ανατολικα κράτη,φαίνεται ότι έχουν κάνει την επιλογη τους. Τα πρόσφατα ταξίδια του Εβρεν σ'όλα τα κράτη του Συμφώνου της Βαρσοβίας,οι θερμοι εναγκαλισμοι των σοσιαλιστων ηγετων με τον δικτάτορα,οι τεράστιες επενδύσεις Ρώσικων κεφάλαιων στη Τουρκία και οι διαβεβαιώσεις φιλίας των εκατέρωθεν λαων,δείχνουν πολυ καλα ,ότι μετα την κεντρώα δικτατορία της Αργεντινης πολυ σύντομα θα έχουμε και την αριστερη της Τουρκίας.

Η κατάσταση που επικρατει στην Τουρκία είναι λίγο-πολυ γνωστη.Δεκάδες χιλιάδες φυλακισμένοι,φρικτα βασανιστήρια,εκτελέσεις αγωνιστων και καθημερινη τρομοκρατία με μπλόκα στους δρόμους και συλλήψεις.Είναι ακόμα γνωστο ότι ένας ικανος αριθμος αγωνιστων του κινήματος έχει αναγκαστει να καταφύγει στα βουνα ή να περάσει τα σύνορα και να βρει καταφύγιο σε κάποια άλλη χώρα,με σκοπο να αποφύγει τη σύλληψη και την πιθανη θανατικη καταδίκη,αλλα και για να μπορέσει παράλληλα να συνεχίσει τον αγώνα απο το μέρος που βρίσκεται. Στην Ελλάδα μάλιστα,έχουν καταφύγει πάρα πολλοι Τούρκοι και Κούρδοι αντιστασιακοι,που η Ν.Δ.αρχικα και το ΠΑΣΟΚ αργότερα,όχι μόνο προσπάθησαν να τους περιορίσουν στο Λαύριο για να τους εξαφανίσουν πολιτικα,αλλα έκαναν και μερικες απελάσεις με σκοπο να περιορίσουν το κύμα των προσφύγων.Η Ν.Δ.απέλασε 5 Τούρκους και τους παρέδωσε στα χέρια του Εβρεν και το ΠΑΣΟΚ έστειλε στο Ιρακ καμ - μια σαρανταρια Κούρδους.

Ως γνωστον,η Τουρκία συνορεύει και με την Ρωσία.'Ηταν φυσικο λοιπο κάποιοι να προσπαθήσουν να φύγουν και προς τα εκει.

'Εντεκα μέλη της οργάνωσης Ντεβ-Γιολ-οργάνωση απο τις πιο μαζικες σ όλη την Τουρκία με περισσότερα απο 10.000 μέλη στη φυλακη αυτη τη στιγμη και μάλιστα όχι αντισοβιετικη αλλα με μια κριτικη απλα στάση απέναντι στη Σοβιετικη 'Ενωση-πέρασαν στο ρώσικο έδαφος μαζι με τον οπλισμο τους,μετα απο μια μεγάλη περιπλάνηση στα βουνα της Τουρκίας και παραδόθηκαν στους Ρώσους στρατιώ - τες.Η διαδικασία απο κει και πέρα δεν κράτησε και πολυ.Αφου τους πήραν τα όπλα και τηλεφωνικα πήραν τη διαταγη,ευγενικα-ευγενικα τους ξανα πέρασαν με συνοδεία στο Τούρκικο έδαφος,με την υπόμνηση να μην τολμήσουν να κάνουν το ίδιο λάθος.Φυσικα οι περισσότεροι απο τους έντεκα συνελήφθηκαν απο τον Τούρκικο στρατο και ακολούθησαν την καθιερωμένη οδο -βασανιστήρια,φυλακη,δικαστήριο.

'Ομως,να που τα προβλήματα για τους Ρώσους δεν τέλειωσαν.Μερικεςμέρες αργότερα,δυο ακόμα άτομα της ίδιας οργάνωσης πέρασαν τα σύνορα παραδιδόμενοι έτσι στο σοσιαλιστικο στρατο.Αυτη τη φορα η Υποδοχη ήταν πιο ευγενικη.Αφου τους έδεσαν τα μάτια-χωρις βέβαια να τους πουν που τους πηγαίνουν-τους έβαλαν σ'ένα ελικόπτερο και μετα απο μια σύντομη διαδρομη προσγειώθηκαν στην αυλη ενος Τούρκικου σχολείου(!)'Οταν οι δύο αγωνιστες λύθηκαν,βρέθηκαν αντι μέτωποι με τις κάννες των όπλων των Τούρκων στρατιωτων.Ητύχη τους ήταν αυτη που μπορει καθένας να φαντασ - τει.

Ο Δράκος

" Ψυχοπαθής","τέρας","δράκος",ἀνώμαλος καί ἄλλα τινά.'Ανατριχιαστικοί τίτλοι,ἀνατριχιαστικές συνεντεύξεις,ἐφημερίδες,τηλεόραση , μιά κοινωνία πού κραυγάζει "ἀπεταξάμην".Καί κάτω ἀπό τούς ἀπό τούς προβολεῖς ὁ φονιᾶς μιλάει.Καί μιλάει παράξενα.'Η συνέντευξη κόβεται στή μέση.Τόν λόγο ἔχουν οἱ ψυχίατροι.Γιατί κανένα δέν ἔπεισε ἡ ὑποτιθέμενη τρέλλα τοῦ ἐφέδρου λοκατζῆ ἀξιωματικοῦ.'Ο ἄνθρωπος ἦταν ψυχραιμότατος καί λογικότατος ὅσο λογικοί εἶναι ἑκατοντάδες χιλιάδες ὁμόφυλοί του.πού ἔχουν καταντήσει τό δρόμο ἀπαγορευμένο χῶρο γιά τή γυναίκα, τουλάχιστον ὅσο λογικοί εἶναι οἱ συνάδερφοί του ἀξιωματικοί πού δήλωσαν πώς ὁ Παπαχρόνης ἦταν "τό καλύτερο παιδί" τῆς μονάδας,φανερώνοντας ἄθελά τους τί ἐννοοῦν καλός στρατοκράτης.Σ'αὐτή τή λογική ἀπευθυνόταν ξηγώντας τά αἴτια τῆς πράξης του.'Ο ἀντρικός τσαμπουκάς λειτουργεῖ σέ πολλά ἐπίπεδα.Γενικά στίς ἀγορίστικες παρέες,θρέφεται στά πορνό καί τά καράτε.Οἱ θεσμοί τῆς βίας,μέ τό στρατό πρῶτο καί καλύτερο,τόν ὁπλίζουν μέ τήν τέχνη τοῦ φόνου. 'Ο ἴδιος ὁ φόνος δέν εἶναι τότε μακρυά.'Η γυναίκα-ἀπαγορευμένος καρπός καί φίδι.Καί τά φίδια οἱ ἄντρες-καί μάλιστα οἱ "πολύ" ἄντρες,οἱ ἐπίλεκτοι καταδρομεῖς,τά τσακίζουν στό κεφάλι.

Δυό δολοφονίες καί ὀχτώπαρά λίγο δολοφονίες,βάζουν ἕνα πελώριο θέμα εὐθύνης.Εὐθύνης ἀτομικῆς καί εὐθύνης τῆς κοινωνίας.'Ο δολοφόνος θά τιμωρηθεῖ,αὐτό εἶναι σίγουρο καί κανείς δέν πρόκειται νά τόν ὑπερασπίσει."Ομως τό πρόβλημα ξεκινάει ἀπό αὐτό ἀκριβῶς τό σημεῖο.'Η πράξη τοῦ φόνου ἀποσπᾶται ἀπό τήν καθημερινότητα τοῦ φονιᾶ,γίνεται ἡ "στιγμή" τῆς τρέλλας.Ψυχοπαθής δράκος κι ὄχι ἄνθρωπος σάν αὐτούς πού κυκλοφοροῦν μεταξύ μας."Ολα τά μέσα κι οἱ θεσμοί πού διαμορφώνουν τήν κοινή γνώμη (ἄς μήν ξεχνᾶμε ὅτι πρόκειται γιά τά διάμεσα καί θεσμούς πού διαμορφώνουν τά πρότυπα τοῦ ἄντρα ὰ λά Παπαχρόνη) προσπαθοῦν νά μᾶς πείσουν γιά τήν διαφορετικότητά του.Γιατί ἀλλοιῶς τό ἑδώλιο τοῦ κατηγορουμένου θάπρεπε νᾶναι ἀρκετά μεγάλο γιά νά χωρέσει ὅλους τούς ὑπεύθυνους.Γιατί τότε κάποιοι ἤ μᾶλλον κάποιες θάπρεπε νά δικάσουν ὄχι μόνο τόν φονιᾶ ἀλλά κι'αὐτούς πού τόν ἐκπαίδευσαν καί τόν ὅπλισαν μέ τά ἰδανικά καί τήν τεχνική τοῦ φόνου,σέ τελευταία ἀνάλυση θά ἔπρεπε νά δικάσουν κι'αὐτούς τούς ἴδιους τούς στρατοδίκες.

'Η κοινωνία τῶν ἀντρῶν ἀποτάσσεται τοῦ κατηγορουμένου θεωρώντας τον νόθο παιδί της γιά νά μήν φανεῖ ἡ ὁμοιότητά της μέ τό πρόσωπο τοῦ φασίστα ἐγκληματία,γιά νά μπορεῖ ἐλεύθερα νά συνεχίσει νά διαμορφώνει τέτοιου εἴδους ὑποκείμενα.Οἱ νόμοι στήν συγκεκριμένη περίπτωση θά ἐξαντλήσουν τήν αὐστηρότητά τους γιά νᾶναι ἀξιόπιστοι ἔτσι ὥστε σέ χιλιάδες φαινόμενα τῆς καθημερινότητας πού περνάει στά ψιλά νά ἐξαντλοῦν τήν ἐλαστικότητά τους μέ ἐλαφρυντικά ,ἐγκλήματα τιμῆς καί διάφορα τέτοια.

'Ο χαρακτηρισμός τοῦ τρελλοῦ γιά ὅποιον περνάει τά ὅρια εἶναι ὁ ὅρος γιά τήν ἀποδοχή καί τήν νομιμοποίηση αὐτῶν πού συμβαίνουν ἐντός "τῶν ὁρίων".

Ένας τόννος πατσά

Το '84 βέβαια μπορεί να είναι ένας χρόνος λιτότητας και αναμονης του '84, αυτο όμως είναι ένα ζήτημα που δεν αφορα όλο τον κόσμο. Η λιτότητα, ως γνωστον, ποτε δεν απασχόλησε τους κυβερνήτες. Πάντα βασάνιζε τους κυβερνώμενους.

Έτσι δεν είναι καθόλου περίεργο που σε εποχη λιτότητας, νομισματικων υποτιμήσεων, ετεροχρονισμων, κλπ. , οι μυθικες λουκούλλειες δεξιώσεις συνεχίζουν να διεξάγονται απαράλλακτα όπως και πριν με τη συμμετοχη μάλιστα, τώρα της ίδιας της κυβέρνησης της αλλαγης.

Μια απ'αυτες ηταν και η δεξίωση των εγκαινίων του ξενοδοχείου Ιντερκοντινένταλ που στοίχισε περίπου 20 εκατομμύρια ανυποτίμητες δραχμού λες, δεξίωση, που όπως λέει καί ο 'Ιακχος(!) θα μείνει στην ιστορία σαν η "δεξίωση των 3000 αστακων". Στην δεξίωση αυτή που τίμησαν με την παρουσία τους σχεδον όλοι οι υπουργοι πολλοι βουλευτες του κινηματος, ο υιος Παπανδρέου άντιπροσωπεία του ΚΚΕ μ'επικεφαλής τον Καλλέργη, βιομηχανικες και εφοπλιστικες φυσιογνωμίες και εκπρόσωποι της αντιπολίτευσης φαγώθηκαν ανάμεσα στ'άλλα απο τους 2.000 καλεσμένους: 3.000 αστακοι, 16.000 θαλασσινα, 250 κιλα τυρι, 240 κιλα μακαρονάδα, 600 μπουκάλες κρασια, 150 ουίσκυ, 200 μπύρες, 1200 κόκα-κόλες, 40 βότκες κι ένας τόνος πατσάς-ο πατσας ήταν η λαικη χροια στην ολη ιστορία.

Η δεξίωση αυτη λένε, πως θα μείνει ιστορικη καί για έναν ακόμα λόγο: για την πείνα των προσκαλλεσμένων. Πράγματι ο βήχας κι'η πείνα είναι δυό πράγματα που είναι αδύνατο να κρυφτουν.

Η κυβέρνηση της αλλαγης, κατάφερε βέβαια να κόψει σε πολλους τον βήχα, στήν πείνα όμως, την δικη της και των άλλων στελεχων της, απ'ότι φαίνεται, της είναι πολυ δύσκολο να κάνει περικοπη.

Κάτι οι στερήσεις τόσων χρόνων (η ζωη στην αφάνεια που λένε) κάτι τα χρόνια μικρομεσαία απωθημένα, τώρα που οι εκπρόσωποι των μικρομεσαίων κάθισαν στους κυβερνητικους θώκους, αποφάσισαν να του δώσουν να καταλάβει!

Εδω αξίζει να σημειωθει συμπληρωματικα και μια αποστομωτικη απάντηση του κυβερνητικου εκπροσώπου σχετικα με δημοσιεύματα του δεξιου τύπου, για μια επικείμενη παραγγελία απο τη μερια της κυβέρνησης 10 υπερσύγχρονων Μερσεντες, απο τις οποίες η μία εφοδιασμένη μέ μπαρ, τηλεόραση, ασύρματο, και ειδικη θωράκιση.

Ο κυβερνητικος εκπρόσωπος λοιπόν εύλογα απάντησε πως ναι η κυβέρνηση ήδη παράγγειλε 10"Μερσεντές-230"(οι οποίες κοστίζουν 12,5 εκατομμύρια η μία)του ιδίου τύπου ακριβως τύπου όμως που είχαν παραγγείλει και οι προγενέστερες κυβερνήσεις, αυτες δηλ. της Ν.Δ.(!!)

Μικρομεσαία ήθη κι έθιμαλοιπον! Μιας και ανεβήκαμε στην εξουσία και ως γνωστον στην εξουσία σήμερα είσαι κι αύριο δεν είσαι, "ότι φάμε, ότι πιούμε, κι οτι αρπάξει ο κώλος μας!"

Εργατικές κινητοποιήσεις στην Ανατολική Γερμανία

Νέα απο τις ανατολικες χώρες μας έρχονται πολυ σπάνια κι απο την Ανατολικη Γερμανία ακόμη σπανιώτερα. Κι όμως, δυο μήνες πριν τα Χριστούγεννα είχαμε κινητοποιήσεις στις φάμπρικες του ανατολικου Βερολίνου και πα ρέμβαση της αστυνομίας στα εργοστάσια Μπέλε και Εσπενχάϊν, κοντα στη Λειψία, για να εμποδίσει στάσεις εργασίας και κινητοποιήσεις των εργατων. Φυσικα οι αρχες διαψεύδουν τέτοιες πληροφορίες, όπως είχαν διαψεύσει διάφορες απεργιακες κινητοποιήσεις διαμαρτυρίας που έγιναν επανειλημένα στην Καρλ Μαρξ-Σταντ, για συμπαράσταση αλληλεγγύης στους Πολωνους εργάτες όταν ο Γιαρουζέλσκι επέβαλε στρατιωτικο νόμο.

Το τελευταίο διάστημα η δυσαρέσκεια στους εργάτες της ανατολικης Γερμανίας έχει ενταθει και ειδικοι στα εσωτερικα πράγματα της χώρας φοβούνται εκρήξεις που να θυμίζουν την εξέγερση του '53, αν δεν παρθουν ορισμένα μέτρα που να ρυθμίζουν την εσωτερικη καταναλωτικη αγορα. Παρ'ότι η Ανατολικη Γερμανία είναι εδω και χρόνια η βιτρίνα των Ρώσων για την Δυτικη Ευρώπη, η κρίση που μαστίζει τις ανατολικες χώρες και τηνίδια τη Ρωσία έχει επιδράσει κι εδω. Μια πρώτη έλλειψη βασικων ειδων που φάνηκε στις αρχες του φθινοπώρου του περασμένου χρόνου, για πρώτη φορα μετα απο πολλα χρόνια, έδειξε ότι οι ανατολικογερμανοι δεν ήταν διατεθειμένοι να τη δεχτουν

Αν εξαιρέσουμε την Ουγγαρία που έλλειψη δεν υπάρχει, αλλα δεν υπάρχουν χρήματα και ανθίζει η "διπλη δουλεια" για να ξεπεραστει η φτώχια, όλες οι άλλες χώρες του ανατολικου μπλοκ πάσχουν μόνιμα απ'αυτο το φαινόμενο που τώρα χτυπα και την Ανατολικη Γερμανία. Κρέας, βούτυρο, λάδι, αλεύρι και ζάχαρι δεν έλλειψαν μόνο απο τα μαγαζια αλλα κι απο τα εσωτερικα εστιατόρια των εργοστάσιων πού τρέφεται η πλειοψηφία των εργαζόμενων μια φορα την ημέρα κατα τη διάρκεια της δουλειας. Έτσι για να μην δημιουργηθει πανικος στη διάρκεια των γιορτων, οι αρχες αναγκάστηκαν να εφοδιάσουν τα μαγαζια με ότι είχε απομείνει απο τα αποθέματα των αποθηκων του κράτους.

Σε μια συνεδρίαση του πολιτικου γραφείου που κρατήθηκε μυστικη, αποφασίστηκε ένα σχέδιο διάσωσης της κατάστασης με το άνοιγμα των εισαγωγων που απο το 1981 ήταν μειωμένες κατα 1/3 για να μη διογκωθει ο εξωτερικος δανεισμος που στις αρχες του χρόνου ήταν ήδη 13 δισεκατ. δολλάρια. Απο την άλλη, έλλειψαν αυτο το χρόνο 3 εκατομ. τόννοι σιτηρων που η ανατολικη Γερμανία εισήγαγε απο τις ΗΠΑ και μειώθηκε δραστικα η βενζίνη μετα απο απόφαση της Ρωσίας να μειώσει τις εξαγωνες καυσίμων απο 19σε 17 εκατομ. τόνους. Έτσι βρέθηκαν αγροτικοι συνεταιρισμοι να μην έχουν καύσιμα για μεταφορα απο τη μια και απο την άλλη να αναγκαστουν να σφάζουν μοσχάρια και γουρούνια πολύ μικρα σε ηλικία.

Μπροστα σ'αυτη την κατάσταση δυτικοι παρατηρητες πιστεύουν ότι ο στόχος ανάπτυξης της παραγωγης του 3,5% που έβαλε το κόμμα σεμια συνεδρίαση της Κεντρικης Επιτροπης και που είναι μειωμένος σε σχέση με το 5% του τελευταίου συνέδριου, δεν θα γίνει πραγματικότητα. Ογραμματέας Χόνεκερ είναι αδύνατο να πραγματοποιήσει και να συνεχίσει την πολιτικη της"ένότητας οικονομικης και κοινωνικης πολιτικης" που εφάρμοζε εδω και χρόνια για να εμποδίζει δυσαρέσκεια και κινητοποιήσεις. Στόχος είναι να διατηρηθουν οι τιμες και ας πέσει η ποιότητα των προϊόντων, και ας αυξηθει ο εξωτερικος δανεισμος 1 ή 2 δισεκατομ. δολλάρια, αρκει να μην ξεσπάσουν απεργίες. Η Πολωνία είναι πολυ κοντα κι αν κολλήσει κι η Ανατολικη Γερμανία την ίδια αρρώστια, όπως την αποκαλουν, το φάσμα των εργατικων εξεγέρσεων θα καλύψει όλη την Ανατολικη Ευρώπη.

Η άλλη... Ελλάδα

Διαβάζοντας τό βιβλίο του Μήτσου Κασόλα "Η άλλη Αμερικη", αναρωτιέται κανεις για μια ακόμα φορα πάνω στην ...άλλη Ελλάδα. Αυτο το βιβλιο περιγράφει απο τα μέσα τη ζωη των Ελλήνων μεταναστων στην Αμερικη. Ο συγγραφέας δούλεψε μαζι τους. Δούλεψε στα πιατάδικα και στο εργοστάσιο, γνώρισε αυτο το θεριο, τον πολυεθνικο εργάτη, που σαν οδοκαθαριστης, πιατας, εργάτης αλυσίδας,τρέφει όλο τον κόσμο του νεοκαπιταλισμου. Και αυτο το βιβλίο είχε πράγματι κάτι να πει. Γιατι αποτελει κομμάτι μιας αληθινης εμπειρίας. Το ίδιο, και σε ανώτερη σύνθεση,ισχύει για το βιβλίο του Άρη Φακίνου, "Οι παράνομοι".

Και σκέφτεται κανείς, γιατι άραγε αντίστοιχα βιβλία δεν γράφονται για την ελληνικη πραγματικότητα,στην Ελλάδα; Η απάντηση, νομίζουμε, είναι αρκετα απλη. Γιατι οι Ελληνες διανοούμενοι -αστοι και μικροαστοι στη συντριπτικη τους πλειοψηφία - μόνο όταν βρεθουν, και μάλιστα σε έκτακτες συνθήκες, στο εξωτερικο, πλησιάζουν για μερικα χρόνια τη ζωη των προλεταριακων στρωμάτων. Γιατι εκει, έξω, δεν είναι τίποτα, δεν έχουν δεσμους, οικογένεια, την τάξη τους, την παρεούλα τους. Και γράφουν κάτι αξιόλογο μονάχα όταν βρίσκονται στο στρατο και γνωρίζουν το "λαο", ή αν είναι ομοφυλόφιλοι και γνωρίζουν κάποια ευρύτερα στρώματα. Στο μεταξυ ο κόσμος για τον οποίο μιλάνε είναι ο άθλιος κόσμος μιας παρέας μερικων χιλιάδων ατόμων, έξω απο τα προβλήματα και την πραγματικη ζωη. Γι'αυτο και στη συντριπτικη τους πλειοψηφία αυτα που γράφουν είναι της χειρότερης υποστάθμης, και κέντρο έχουν το φαλλο τους. Καλα η άλλη Αμερικη λοιπον. Η άλλη Ελλάδα;

Οι κόκκινες πολυεθνικές

"'Επενδύουν χιλιάδες ἑκατομμύρια ἐλέγχουν ἑκατοντάδες ἑταιρεῖες, σέ μερικούς τομεῖς εἶναι κυρίαρχοι. Ἡ διείσδυση στή δύση γίνεται συνήθως πίσω ἀπό τήν ἐτικκέτα τῆς μυστικῆς ἑταιρείας........"

Ἔτσι ξεκινᾶ ἕνα ἄρθρο του τό τελευταῖο "Πανόραμα"(Νο 873). Γιατί πρόκειται;

Μά φυσικά γιά τίς λεγόμενες "κόκκινες"πολυεθνικές.Δίπλα στίς δυτικές πολυεθνικές πού ἐλέγχουν τούς τομεῖς τῆς ἠλεκτρονικῆς καί τῆς χημείας συνυπάρχουν τουλάχιστον 544 ἑταιρεῖες τοῦ ὑπαρκτοῦ σοσιαλισμοῦ πού ἐκμεταλλευόμενοι τίς διάφορες νομοθεσίες τῶν καπιταλιστικῶν κρατῶν δροῦν σέ πλήρη ἁρμονία μέ τό καταραμένο κεφάλαιο.

ΘΥΓΑΤΡΙΚΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ	ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ	ΤΣΕΧΟΣΛΟΒ.	ΑΝΑΤΟΛ. ΓΕΡΜΑΝ.	ΟΥΓΓΑΡΙΑ	ΠΟΛΩΝΙΑ	ΡΟΥΜΑΝΙΑ	ΕΣΣΔ	ΣΥΝΟΛΟ
ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ	-	1	-	-	3	-	4	8
ΑΥΣΤΡΙΑ	2	1	3	14	7	2	4	33
ΒΕΛΓΙΟ	1	4	-	1	5	-	11	24
ΚΑΝΑΔΑΣ	1	4	-	1	2	2	5	15
ΔΑΝΙΑ	-	-	1	2	1	-	1	5
ΦΙΛΑΝΔΙΑ	-	-	-	1	1	-	7	9
ΓΑΛΛΙΑ	3	5	3	2	7	6	12	58
Δ.ΓΕΡΜΑΝΙΑ	10	2	1	15	15	7	11	61
Ε Λ Λ Α Δ Α	1	-	-	1	1	2	-	5
ΙΤΑΛΙΑ	6	2	1	3	2	5	8	27
ΙΑΠΩΝΙΑ	1	1	-	1	1	-	1	5
ΛΙΧΤΕΝΣΤΑΙΝ	-	-	-	1	-	-	-	1
ΟΛΛΑΝΔΙΑ	1	1	2	2	3	1	3	13
ΝΟΡΒΗΓΙΑ	1	-	-	-	1	-	3	5
ΠΟΡΤΟΓΑΛΛΙΑ	-	-	-	-	1	-	-	1
ΙΣΠΑΝΙΑ	1	-	-	2	2	1	3	9
ΣΟΥΗΔΙΑ	1	3	2	2	5	-	3	16
ΕΛΒΕΤΙΑ	2	-	-	1	3	2	1	9
ΑΓΓΛΙΑ	3	10	6	6	12	4	10	51
Η.Π.Α.	--	-	-	3	15	1	5	24
ΣΥΝΟΛΟ ΟΟΣΑ	35	32	21	58	88	33	92	359
ΑΦΡΙΚΗ	12	4	-	6	14	31	8	75
ΝΙΓΗΡΙΑ	2	2	-	5	7	3	1	20
ΛΙΒΥΗ	1	-	-	-	-	8	-	9
ΜΑΡΟΚΟ	1	1	-	-	2	3	1	8
ΑΣΙΑ	4	4	1	8	8	2	7	34
ΙΝΔΙΑ	2	1	1	5	4	1	1	15
ΣΙΝΓΚΑΠΟΥΡΗ	2	1	-	-	2	-	4	9
ΛΑΤ.ΑΜΕΡΙΚΗ	-	13	-	5	7	7	4	36
ΜΕΞΙΚΟ	-	4	-	2	-	1	2	9
ΠΕΡΟΥ	-	1	-	3	2	3	-	9
Μ.ΑΝΑΤΟΛΗ	5	3	-	12	5	9	6	40
ΙΡΑΝ	2	1	-	3	2	1	3	12
ΛΙΒΑΝΟΣ	2	1	-	4	2	4	1	14
Σ Υ Ν Ο Λ Ο	56	56	22	89	122	82	117	544

Ὅλα αὐτά τά καταπληκτικά ἀναφέρονται σέ μία πρόσφατη ἐργασία ἡ ὁποία παρουσιάστηκε σ'ἕνα συνέδριο γιά τίς πολυεθνικές στό κέντρο οἰκονομικῶν ἐρευνῶν τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Παρισιοῦ Ντωφίν ἀπό τόν Εὐγένιο Ζαμπέσκι.

Μιά γρήγορη ματιά στόν πίνακα εἶναι ἀρκετή γιά νά ἀντιληφθοῦμε τά ἐλλειματικά στοιχεῖα πού δίνει ὁ Ζαμπέσκι:στήν Ἑλλάδα δέν ἀναφέρεται, οὔτε μιά ρώσσικη πολυεθνική.Σίγουρο εἶναι πάντως πώς ἔξω ἀπό τόν πίνακα ἔχουν μείνει μερικές πρόσφατες ἀγορές ἐκδοτικῶν ὀργανισμῶν ἀπό τούς Ρώσσους συμπεριλαμβανομένης καί τῆς Ἑλλάδας,καθώς καί διάφορες ἀτομικές ἐπιχειρήσεις πού ὁ Ζαμπέσκι δέν κατώρθωσε νά συμπεριλάβει στόν πίνακα γιατί φυσικά "ἄλλο νομικός κάτοχος τῶν μέσων παραγωγῆς κιᾶλλο πραγματικός".Καί τούτη τήν φορά οἱ ἀνατολικοί, ακολουθώντας τήν μέθοδο πού χρησιμοποίησαν στό ἐσωτερικό τῶν χωρῶν τους,προσφέρουν τήν νομική κατοχή καί διατηροῦν τήν πραγματική.

"Κόκκινες πολυεθνικές" λοιπόν εἰς δόξαν τοῦ προλεταριακοῦ διεθνισμοῦ , γιάτί ὅπως ἀπαντοῦσε πρίν 3-4 χρόνια στό ἐδῶ "Κέντρο μαρξιστικῶν ἐρευνῶν" ἕνας σοβιετικός ἐντεταλμένος:"οἱ σοβιετικές ἐπενδύσεις στό ἐξωτερικό δέν ἐνισχύουν τό καπιταλιστικό σύστημα ἀλλά ἀντίθετα ἀποτελοῦν δῶρο τοῦ σοβιετικοῦ λαοῦ στήν αὐριανή ἐξουσία τῆς ἐργατικῆς τάξης ἐδῶ."

Εὐχαριστοῦμε πολύ.Μᾶς πρόλαβε πάνω πού θά συμπληρώναμε πώς ὅσον ἀφορᾶ τίς διάφορες πολυεθνικές τό αὐτόνομο ἐργατικό συμφέρον ἔχει ΑΧΡΩΜΑΤΟΨΙΑ.

Χ.Ν.

ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ ΠΑΣΟΚ

Αντικειμενο των κειμένων που ακολουθουν είναι ο σοσιαλισμος του ΠΑΣΟΚ και τα ζητηματα που βαζει. Και βέβαια η απάντηση του κινηματος στην "σοσιαλδημοκρατικη πρόκληση".

'Ενας χρόνος σοσιαλισμού!;

Τουλάχιστο ένας χρόνος ολοκλήρωσης της μεταπολίτευσης. 'Ενας χρόνος που τα "καθυστερούμενα" της ελληνικής κοινωνίας, "αναγνώριση της πρίν σαράντα χρόνια αντίστασης", θεσμοποίηση των συνδικάτων, ανάπτυξη - σε ένα βαθμό και κύρια θεσμικά της αυτοδιοίκησης, εκσυγχρονισμός της κρατικής μηχανής, κλπ. μπαίνουν για λύση απο την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, ολοκληρώνοντας επί τέλους αυτά που θα ήθελε να κάνει αλλά δεν μπορούσε εξ' αιτίας της κοινωνικής της βάσης η Δεξιά.

Πέρα από κει. Οι "κοινωνικοποιήσεις" αποδείχτηκαν σωτηρία ξεπεσμένων επιχειρήσεων, ενώ δεν αγγίχτηκε κανένας νευραλγικός τομέας,-ορυχεία, εφοπλιστές, ναυπηγεία κλπ.

Οι "νόμοι της αγοράς" συνεχίζουν να βασιλεύουν και η κεντρική φράση της κυβέρνησης είναι η "παραγωγικότητα". Αυξήστε την παραγωγικότητα.

'Ολα αυτά όμως - και τα υποτιθέμενα "τεχνοκρατικά" πασπαλισμένα με μικρομεσαία σάλτσα,με μικρομεσαία τσαπατσουλιά και ανικανότητα. Επιτέλους ο σοσιαλισμός αλά ΠΑΣΟΚ ανακαλύπτει την βαθύτερη ουσία του: "μικρομεσαία διαχείρηση του κεφάλαιου".

Και βέβαια μετά την αρχική ευφορία και η καταστολή. 'Οχι μόνο πια ενάντια στους αναρχοαυτόνομους, αλλά και ΜΑΤ στην Μινέρβα και την Δέλτα, και όσο πλησιάζει ο χειμώνας τα ΜΑΤ θα αυξάνονται - γιατί όπως ξέρουμε ο εκσυγχρονισμός έχει διπλό πρόσωπο - τόσο το πρόσωπο της αλλαγής θεσμών όσο και της καταστολής - για την "πειθάρχηση" του εργατικού δυναμικού.

Βέβαια ο εκσυγχρονισμός είναι πάνω απ' όλα το "κοινωνικό κράτος". Την εποχή του κοινωνικού κεφάλαιου είναι το απαραίτητο συμπλήρωμα.Το κράτος μέσα από συνδικάτα, αυτοδιοίκηση,κομματικές νεολαίες, κομματικούς μηχανισμούς μαζική πληροφόρηση να εισχωρήσει παντού, στο επίπεδο γειτονιάς, τετραγώνου, σπιτιού αν είναι δυνατό.

Και βέβαια ο καισαροπαπισμός, η τεράστια ανία και θλίψη που προκαλεί η εικόνα όλων των ανθρωπάριων και των κιτρινοφυλλάδων που υποκλίνονται μπρός στον Δαλάϊ Λάμα.

Και το κλίμα, το ανεπανάληπτο κλίμα της ε-

ποχής του σοσιαλισμού. Οι εκστρατείες ενάντια στα μηχανάκια, τους καμικάζι, τα UFO, η έρπουσα φασιστικοποίηση του μικροαστού με την παράλληλη εξάπλωση των πορνό, τον πολλαπλασιασμό των μπάρ, την κατακόρυφη αύξηση των εγκλημάτων των βιασμών, της βίας, την αλλαγή των σεξουαλικών ηθών και την ενασχόληση με το προσωπικό.

Αυτό το κράμα ανατολικού ολοκληρωτισμού,δυτικής "παρακμής" και φιλελευθερισμού, φεστιβάλ ΚΝΕ και φεστιβάλ Αυγής. Να το στίγμα μιας εποχής, της εποχής του σοσιαλισμού. Και βέβαια πάντα μέσα σε ένα πληθωρικό κλίμα. 'Ενα κλίμα όπου όσοι έχουν λεφτά τα ξοδεύουν και δεν τα επενδύουν-πχ οι πωλήσεις αυτοκινήτων ΤΡΙΠΛΑΣΙΑΣΤΗΚΑΝ,ανοίγουν καινούργιες ταβέρνες, και όσοι δεν έχουν αναζητάνε απεγνωσμένα μια πρώτη, μια δεύτερη,μια τρίτη δουλειά για να μπορέσουν να καταναλώσουν κι' αυτοί-έστω ελάχιστα. Και παράλληλα ναρκωτικά και ηρωΐνη που διεισδύουν όλο και βαθύτερα στην Ελλάδα του ψιλικατζή,νεαροί πάνκ και χούλιγκανς.

Μπέλ-εποκ Βαϊμάρη και Γιαρουζέλσκυ: Να το ιδιότυπο κράμα του μεσογειακού σοσιαλισμού.Και βέβαια, πάντα, η ατελείωτη ανευθυνότητα των πάντων, η αυξανόμενη κοινωνική εντροπία στο προσωπικό επίπεδο, και η προσπάθεια κοινωνικού ολοκληρωτισμού στο συλλογικό.

Και βέβαια ένα τέτοιο κλίμα κρύβει πάντα πίσω του την γενικευμένη λειτουργία των νόμων της αγοράς, την υποταγή της χειρωνακτικής εργασίας στην διανοούμενη, των εκτελεστών στούς διευθύνοντες, των άμεσων παραγωγών σε εκείνους που ελέγχουν την διαδικασία της παραγωγής.

Την υποταγή της μαγείρισσας στον αφέντη της, του εργάτη στο διευθυντή, του μαθητή στο δάσκαλο, του πολίτη στο μπάτσο, το δικαστή, του φαντάρου στον αξιωματικό, της εργασίας στο κεφάλαιο.

Δεν πρόκειται λοιπόν για σοσιαλισμό όπως ισχυρίζονται οι αυθεντικοί σοσιαλιστές ΚΚέδες; Αντίθετα πρόκειται για έναν ικανοποιητικότατο σοσιαλισμό, με βάση την διεθνή εμπειρία. Ακόμα

δεν έχει ουρές στα είδη διατροφής και δεν κλείνεται κανείς στα ψυχιατρεία. Πρόκειται για έναν ωραιότατο σοσιαλισμό. 'Ισως τον καλύτερο δυνατό που θα μπορούσε να επιλέξει η Ελλάδα κάτω από τις δοσμένες συνθήκες και τις πραγματικότητες της βαλκανικής χώρας μας.

Τότε; Μα ποιός είπε ότι σήμερα είμαστε σοσιαλιστές; Οι σοσιαλιστές, οι οπαδοί του σοσιαλισμού καλά θα κάνουν να προσχωρήσουν στό ΠΑΣΟΚ, και μάλιστα το ταχύτερο δυνατό. Οι μη σοσιαλιστές, οι "εραστές του απόλυτου", όπως εμείς, εκείνοι που πιστεύουν πως μόνο ένα κίνημα υπάρχει που καταργεί την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων, το ζωντανό κοινωνικό κίνημα, το κομμουνιστικό, εκείνο που στηρίζεται στην αλλαγή της ζωής "ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ" αυτοί εξακολουθούν να είναι "δυσαρεστημένοι". Γιατί πράγματι όταν, όπως το ΠΑΣΟΚ, αναλαμβάνει την διαχείριση ενός κράτους, με όλες τις δομές του, και με τις καλύτερες προθέσεις του κόσμου είσαι υποχρεωμένος να το διαχειριστείς, αλλοιώς θα καταρρεύσεις. Επομένως η αντίθεσή μας βρίσκεται ακριβώς εκεί, στην "από τα πάνω" κατάληψη της εξουσίας. Και ο δρόμος μας είναι ο αντίστροφος: στην από τα κάτω υπονόμευση, αμφισβήτηση, ανατροπή της υπάρχουσαςτάξης πραγμάτων, μέσα από ένα κίνημα που από σήμερα αμφισβητεί την καπιταλιστική ιεραρχία τον διαχωρισμό εργάτη διευθυντή, άντρα-γυναίκα, που από σήμερα οικοδομεί άλλες σχέσεις ανάμεσα στους ανθρώπους. Αυτός είναι ο δρόμος της κομμουνιστικής επανάστασης - και όχι βέβαια της σοσιαλιστικής.

Να λοιπόν και οι ρίζες της αντίθεσής μας. Δεν είμαστε ενάντια στο ΠΑΣΟΚ γιατί δεν πραγματώνει το "σοσιαλισμό" (εξάλλου προτιμούμε αυτόν του ΠΑΣΟΚ-κράμμα όπως είπαμε Βαϊμάρης και μεσογειακού ημιολοκληρωτισμού από τον πλήρη ολοκληρωτισμό των σοσιαλ-φασιστών), αλλά ΑΠΛΟΥΣΤΑΤΑ γιατί δεν είμαστε "σοσιαλιστές", μια και παντού ο σοσιαλισμός σήμανε την ενίσχυση του κοινωνικού κεφάλαιου, της υποταγής των άμεσων παραγωγών κλπ. κλπ. θέλουμε νάμαστε απλούστατα κομμουνιστές - και ίσως θα πρέπει να εφεύρουμε κάποια καινούργια λέξη για να αποφεύγονται οι συγχύσεις με το Γκουλάγκ.

Ο ΤΥΠΟΣ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ

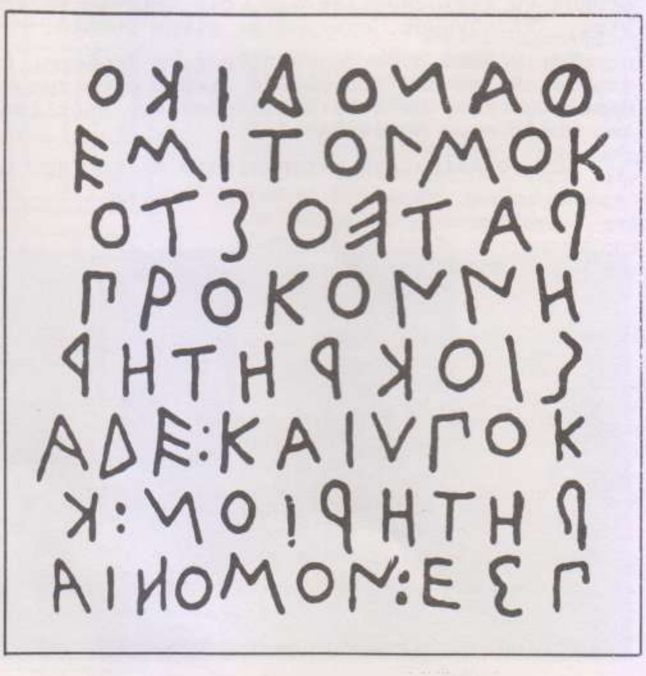
Πάνω από ενα χρόνο Πασόκ στην εξουσία κι ένα νέο φαινόμενο μέσα στα τόσα άλλα ξέσπασε, η κρίση του τύπου. Η καμπάνια άρχισε από τις ίδιες εφημερίδες που έβλεπαν τα τιράζ τους να πέφτουν και τα ταμεία τους ν'αδειάζουν.Μειώθηκαν οι αναγνώστες στον πρώην κυβερνητικό τύπο,έπεσαν κατα το ήμισυ στον πρώην αντιπολιτευόμενο και νύν κυβερνητικό.'Εκλεισε το"Βήμα" καθημερινό και γενήθηκε το νέο φρούτο της αλλαγής,το "Εθνος"που επεσκίασε ακόμα και τα παραδοσιακά πρώτα στην κυκλοφορία "Νέα".

Αλλοι μίλησαν για την τηλεόραση που τρώει τις εφημερίδες,τη διαφήμηση,τις κρατικές επιχορηγήσεις,τα καινούργια συμφέροντα πίσω από τους εκδότες,τις μεταπωλήσεις και αγορές,κι ενα σωρό κακά προσπαθώντας να εξηγήσουν τα αίτια της κρίσης τους.Κανείς όμως δεν είδε τι γέννησε τό Πασόκ στην εξουσία σαν δεύτερη φάση της μεταπολιτευτικής περιόδου.Τί σήμαινε πολιτικοποίηση του κόσμου με τη δεξιά κυβέρνηση και τι σημαίνει με τό Πασόκ.Τι σήμαινε έν διαφέρομαι για την πολιτική-άρα διαβάζω κι εφημερίδες-πριν,και τι μετά.Τι σήμαινε εχω πολιτικά προβλήματα και θέλω ν'αλλάξω μια κατάσταση και τι σημαίνει έχω μια αντιπροσωπευτική κυβέρνηση και τα προβλήματά μου θα τα λύση αυτή.Δηλαδή μείωση στα πολιτικά ενδιαφέροντα,κυρίως στις μεγάλες πόλεις και τα αστικά κέντρα-γιατί στην επαρχία είναι διαφορετικά-έν ονόματι της αντιπροσώπευσης.Πολιτικα ενδιαφέροντα μόνο μέσα από τα κόμματα,άρα και περιορισμένα στον κομματικό τύπο,όπως ο Ριζοσπάστης,και γενικές ειδήσεις μόνο στην τηλεόραση που έγινε αντιπροσωπευτική με το Πασόκ.

Από την άλλη το "Εθνος",κύριος εκφραστής αυτής της νέας κατάστασης καλύπτει τα πάντα. Δύο σελίδες πολιτικές ειδήσεις κυβερνητικής πολιτικής με πηχάιουςτίτλους και μεγάλες φωτογραφίες του Παπανδρέου και των νέων κομισάριων που τον περιστοιχίζουν,άλλες δύο στην υπηρεσία της εξωτερικής πολιτικής των Ρώσων που - την στηρίζουν οικονομικά και τριάντα σελίδες από το τι έκανε η τάδε στάρ της τηλεόρασης - και του σινεμά,ποιός σκότωσε ποιόν,ποιός ταραξίας φωνάζει στα γήπεδα μέχρι την εξονυχιστική ανάλυση του αστυνομικού δελτίου,των δικαστηρίων και της οικογενιακής ζωής του κάθε νέου εκολαπτόμενου πολιτικού που γλύφει τον Αντρέα. Κατά τά άλλα το Πασόκ θα τα λύση όλα

'Ετσι η πληροφόρηση,ελλείψει εναλλακτικής αντιπολίτευσης,απολιτικοποιείται,ιδιωτικοποιείται στα νέα πλαίσια του καινούργιου πολίτη που διαμορφώνει συνείδηση συμμετοχής του στο κράτος και που αισθάνεται οτι τον αντιπροσωπεύει απόλυτα τουλάχιστον σήμερα.

Μειωση λοιπόν των αναγνωστών στις πολιτικές εφημερίδες και μετακίνησή τους στον κιτρινισμό του κουτσομπολιού του 'Εθνους ή οποιασδήποτε άλλης φυλλάδας προσαρμόζεται σ'αυτή την κατεύθυνση,να διαμορφώση τον πολίτη στίς νέες ανάγκές.Σχετική αύξηση στον τύπο της δεξιάς,

σαν αντιπολίτευσης και άνοδος του κομματικού Ριζοσπάστη που με διαφορετική εμφάνιση και γλώσσα προσπαθεί να καλύψει πλατύτερες ανάγκες.

Οχι στην πολιτική σαν έκφραση κοινωνικων αναγκών,αλλά μόνο μέσα από τις κομματικές οργανώσεις που έχουν αντιπροσωπεύση στο Κράτος στο νέο αυτό κοινωνικό Κράτος όλων των κομμάτων κι όχι μόνο τις δεξιάς. Κάθε είδηση πρέπει να φιλτράρεται πρός αυτή την κατεύθυνση, της νέας αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας,της αλλαγής του Πασόκ,και ο σχολιασμός νάναι συμβουλευτικός προς την κυβέρνηση που έχει επωμιστεί τον σταυρό του μαρτυρίου ν'αλλάξειτήν ζωή μας χωρίς εμείς να κουνήσουμε ούτε το μικρό μας δακτυλάκι.

Έτσι φτάσαμε στο σημείο ο Τύπος να γίνεται όλο και πιο ολοκληρωτικός,ανεξάρτητα από το πιό συγκρότημα τον διευθύνει,και ανταγωνίζεται τ'άλλα σε γλύψιμο του Αντρέα. Καμμιά είδηση για απεργίες,όπως παλιά. Ποιός τίς κάνει, τι λέει,πως αγωνίζεται και τις υπερασπίζεται. Καμιά έρευνα για τη νεολαία,τα προβλήματα της και τι λέει η ίδια γιαυτά. Καμιά συνέντευξη που να θίγει τα συμφέροντα της αλλαγής,και το νεο ολοκληρωτισμό που επιβάλλει. Κι άν κανένας από τους ίδιους τους βουλευτές ή υπουργούς της κυβέρνησης διαφωνήσει,μετατρέπεται, σε αποστάτη,πράχτορα της δεξιάςκαι φτού-κακά δεν πρέπει να ξέρουμε πολλά πράγματα γι' αυτόν.

Από την άλλη καμμιά είδηση για την Πολωνία ή μόνο στα ψιλά,γιατί η κυβέρνηση δεν ανακατεύεται με τις υποθέσεις άλλων χωρών και ειδικά μην θιγεί η εξωτερική πολιτική των Ρώσων.

Αντίθετα κριτική και συκοφαντία σ'οποιονδήποτε απεργεί.Διαστρέβλωση στα προβλήματα της νεολαίας που δεν μαντρώνεται στις κομματικές νεολαίες. Πόλεμο σ'οποιονδηποτε αντιτίθεται στην κυβερνητική πολιτική,και ηπιότητα στο καθεστώς του Γιαρουζέλσκι. Κάθε είδηση που δημιουργεί προβλήματα στην αλλαγή καλλίτερα να θάβεται,και κάθε αμφισβήτηση να ενσωματώνεται με την γκαιμπελική μέθοδο της διαστρέβλωσης.

Κατά τα άλλα όποιος κάνει αντιπολίτευση είναι δεξιός και βλάπτει τον σοσιαλισμό που είναι αδιαίρετος και ομοούσιος με τον μοναδικό αρχηγό Αντρέα.

Καί όλα αυτά τα λέμε κρίση του Τύπου καιψάχναμε τα αίτια αλλού. Εδώ όμως είναι Βαλκάνια όπως λέει ο τραβαδούρος και ότι μπορεί να ισχύει σήμερα δεν ισχύει για αύριο. Ή ενσωμάτωση έχει τα όρια της,όπως και οι αντιθέσεις της ελληνικής κοινωνίας που δεν λύνονται με μικρομεσαίες δικολαβίες τύπου κυβέρνησης Πασόκ. Ο Τύπος που με τη σοσιαλιστική του ταμπέλα τείνει να εξαφανίσει την πολιτική πληροφόρηση,διαστρεβλώνει την πραγματικότητα και σερβίρει μόνο ό.τιέννομο εξυπηρετεί την καθεστηκυία τάξη ξέρουμε πού οδηγει.Να μοιάσει μ'εκείνον που βρίσκεται πέρα στην ανατολή,διαμορφώνοντας αντίστοιχους πολίτες.

Κάτι που εδώ ούτε γίνεται ούτε και μπορεί να περάσει στο όνομα της αλλαγής.

ΠΑΡΚΟ ΟΧΙ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ.

Πρόσφατα άναζωπυρώθηκε τό πρόβλημα τῆς έγκατάστασης τῶν δικαστηρίων στή σχολή Εὐελπίδων,

Όλοι θυμόμαστε τίς παλιότερες ὑποσχέσεις τῆς τότε άντιπολίτευσης τοῦ ΠΑΣΟΚ, νά δώσει τό μουσεῖο του πασά καί τή σχολή τῶν Εὐελπίδων στούς Κυψελιώτες καί Γκυζιώτες γιά πάρκο.

Ἐμεῖς πού δέ θέλουμε νά ξεχάσουμε τίς ὑποσχέσεις πού ἀφοροῦν τή ζωή μας ἀλλά καί δέν ἀνεχόμαστε ὅλο καί μεγαλύτερη χειροτερευση τῆς ζωῆς μας, νά γίνεται ἀντικείμενο καπηλείας καί δημαγωγίας ἐπανερχόμαστε στό παλιότερο αἴτημα μας γιά νά γίνει πάρκο ἡ σχολή καί ὁ χῶρος τοῦ μουσείου.

Τό αἴτημά μας αὐτό στηρίζεται στά ἑξῆς:

1. Δέν πιστεύουμε ὅτι ἡ μεταφορά τῶν δικαστηρίων ἐδῶ θά λύσει τή κυκλοφορία. Ἀπεναντίας μήν ὑπάρχοντας ἡ κατάλληλη ὑποδομή θά μεγαλώσει τό συγκοινωνιακό χάος.
2. Τό μουσεῖο τοῦ Πασά παραμένει "γιατί" ἐνῶ θά μποροῦσε ν'ἀξιοποιηθεῖ γιά κάλυψη στοιχειωδῶν ἀναγκῶν τῶν κατοίκων ' σέ χώρους ἀναπνοῆς καί πράσινου.
3. Ἡ νεολαία δέν ἔχει χώρους συλλογικῆς ζωῆς καί δράσης, τά παιδιά παίζουν στούς δρόμους.
4. Τό πράσινο ἔχει γίνει εἶδος πολυτελείας ἐνῶ ὁ χῶρος τοῦ Στρέφη ἐξυπηρετεῖ περιορισμένα καί τό πεδίο τοῦ Ἄρεως δέν ἐπαρκεῖ πιά.

Οἱ συνέπειες ἀπό τή μεταφορά τῶν δικαστηρίων στό χῶρο τῆς σχολῆς θά εἶναι πολλές:

1. Ὄξυνση τῆς ρύπανσης λόγω αὐξημένης κυκλοφορίας.
2. Ἔνταση τοῦ κυκλοφοριακοῦ προβλήματος.
3. Ἀλλαγή καί χειροτέρευση τοῦ τρόπου ζωῆς λόγω τῆς μεταφορᾶς λειτουργιῶν του ἀπρόσωπου κέντρου τῆς Ἀθήνας σ' ὅλη τήν Ἀθήνα καί συγκεκριμένα μέσω τῶν δικαστηρίων στήν περιοχή μας.
4. . Αὔξηση τῶν ἐνοικίων λόγω τῆς μεταφορᾶς καί ἄρα ἐκτόπιση τῶν πιό ἀδυνάτων οἰκονομικά, κοινωνικῶν τμημάτων.

Πιστεύουμε πώς μποροῦμε καί πρέπει ν'ἀντιδράσουμε. Γι' αὐτό καλοῦμε ὅσους ἐνδιαφέρονται νά ὀργανώσουν καλύτερα τό χῶρο πού ζοῦν καί τή ζωή τους τήν ἴδια, σέ μιά ἄμεση συγκέντρωση μέ στόχο τή δημιουργία ἐπιτροπῆς ἀγώνα, ἀνοιχτῆς σ' ὅλους καί ἄμεσα ἀνακλητής πού σέ συνεχῆ ἐπαφή καί ἐπικοινωνία μέ τούς Κυψελιώτες, Γκυζιώτες καί κατοίκους τῶν γύρω περιοχῶν νά συντονίσει τόν ἀγῶνα μας γιά:

1. Νά μήν ἔρθουν στή σχολή Εὐελπίδων τά δικαστήρια.
2. Νά γίνει πάρκο τό μουσεῖο Πασά καί ἡ σχολή.
3. Νά δημιουργηθεῖ αὐτοδιαχειριζόμενο κέντρο νεολαίας καί ὅτι ἄλλο κρίνει ἀναγκαῖο ἡ συγκέντρωση τῶν

συγκεντρωση-συζητηση Κυριακη 23 Γεναρη
11 π.μ. καφεθεατρο "Αρλεκινος" Ευελπιδων+Κυψελης

να παρουμε την ζωη μας στα χερια μας

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΚΥΨΕΛΗΣ-ΓΚΥΖΗ

Η ΣΟΣΙΑΛΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΠΡΟΚΛΗΣΗ

Το ΠΑΣΟΚ το "βρίζουμε", το "κατηγοράμε" και όμως αναφερόμαστε σ' αυτό αδιάκοπα. "Ούκ εά με καθεύδειν το του Ανδρέου τρόπαιον"!;

Και βέβαια σ'όλη την Ευρώπη υπάρχουν παρόμοιες εξελίξεις. Παντού η σοσιαλδημοκατία κερδίζει ένα κάποιο έδαφος και μάλιστα σε όλο και "αριστερότερη" βάση. Ακόμα και στην Ιταλία το σοσιαλιστικό κόμμα κερδίζει έδαφος απέναντι στον Μπερλίγκουερ και ακόμα και ο Στάγκος έπαψε να *γράφει για το ευρωκομμουνισμό! Και είναι "φυσικό"* από μια άποψη. Το μοντέλο των ανατολικών "σοσιαλισμών" καταρρέει τουλάχιστον στα μάτια των χωρών που έχουν κάνει την πρωταρχική συσσώρευση, και αποδείχνεται μοντέλο του ψυχιατρεί ου του Γκουλάγκ, του Γιαρουζέλσκυ, των Καμποτζιανών αναμορφωτών και των Βιετναμέζων επιδρομέων. Από την άλλη οι ελπίδες μιας ριζικής ολικής επανάστασης, που είχαν φουντώσει μετά το 1968 οδήγησαν σε αδιέξοδους δρόμους τόσο στη Δύση, όσο και στην Κίνα, στα δύο μεγάλα κοινωνι – κοπολιτικά εργαστήρια του νέου επαναστατικού μοντέλλου της δεκαετίας του '60.

Το αποτέλεσμα αυτής της αποτυχίας ήταν η ανάπτυξη της λογικής του "τρίτου δρόμου" ανάμεσα στις ανατολικές κοινωνίες και την κομμουνι – στική επανάσταση, του δρόμου της σοσιαλδημοκρατίας, του δρόμου της μεταρρύθμισης. Οι δυτικές κοινωνίες πια δεν αλλάζουν παρά μόνο μέσα από την μεταρρύθμιση. Ο πόλεμος των χαρακωμάτων του Γκράμσι, τραβηγμένος στις ακραίες θεωρητικές του συνέπειες από την θεωρία του ιστορικου συμβιβασμού του Μπερλίγκουερ τελικά πραγματώνεται από τους Μιτεράν, τούς Πάλμε, τους Παπανδρέου.Η ρήση του Μπερνστάϊν "το κίνημα είναι το παν,ο τελικός στόχος τίποτε", εννοώντας μ' αυτό πως οι πραγματικές αλλαγές γίνονται μέσα από την διαδικασία και όχι μέσα από την αναφορά σε "νεφελώδεις στόχους" μοιάζει να δικαιώνεται. Παντού η σοσιαλδημοκρατία, η μεταρρύθμιση,αυτό που ο Νέγκρι ονόμαζε κομμουνισμό του κεφάλαιου, μοιάζουν να θριαμβεύουν. Και παντού στην Γαλλία,την Ιταλλία, στην Ελλάδα δειλά-δειλά ή με περισσό – τερες επιφυλάξεις πολλοί απογοητευμένοι "επαναστάτες" της συνολικής αλλαγής προσχωρούν στην σοσιαλδημοκρατική εκδοχή. Στην Αγγλία ένα μεγάλο κομμάτι του "BIG FLAME", των τροτσκιστών και άλλων προσχώρησαν στο εργατικό κόμμα. Στην Ιταλία πολλοί "παλιοί" της LOTTA CONTINUA,στην Γαλλία... σχεδόν όλοι οι "παλιοί". Στην Ελλάδα όλο και περισσότεροι προσεγγίζουν μέσω της αριστεράς του ΠΑΣΟΚ, ή μέσω του εσωτερικού κλπ.κλπ.

Η σοσιαλδημοκρατία λοιπόν αποτελεί μια συνολική πρόκληση για το χώρο της άκρας αριστεράς, που πριν μερικά χρόνια όλοι θα την θεωρούσαν αδιανόητη! Και όμως.

Λοιπόν. Να προσχωρήσουμε στο ΠΑΣΟΚ; Αυτό είναι το δίλημμα που πρέπει να βάλουμε ξεκάθαρα. Αυτός είναι ο μόνος δρόμος που ανοίγεται μπροστά μας; Και βέβαια δεν μπορούμε να ξεπερνάμε στα εύκολα αυτό το ζήτημα. Και μας έχει μπει εντονώτατα. Και πρώτη ένδειξη γι'αυτό είναι η τεράστια αποσύνθεση που έχει χτυπήσει το χώρο της άκρας αριστεράς, που μοιάζει να έχει παραλύσει μπρός στην κυβερνητική αλλαγή και την άνοδο των σοσιαλιστών στην εξουσία.

Και η γραμμή της κριτικής συμπόρευσης είναι εξαιρετικά διαδεδομένη.
Να λοιπόν η πρό κληση της εποχής μας.

[illegible]ικά βέβαια η πρώτη απάντηση [illegible] *δίνεται από εκεί που η σοσιαλδημοκρατία ήταν για* καιρό στην εξουσία, απο την Γερμανία, και όπου οι αυταπάτες μιας "ανατολικής λύσης" είναι οι λιγώτερο αναπτυγμένες, και κάτι ακόμα,εκεί όπου το κίνημα της άκρας αριστεράς-μέσα από μια μακρόχρονη κρίση απόρριψε πρώτο τις λογικές της άμεσης-λίγο πολύ πραξικοπηματικής επανάστασης. Εκεί απο την Γερμανία έρχεται μια πρώτη απάντηση. Η ολική επανάσταση, η ανατροπή του κεφάλαιου δεν μπορεί να είναι ένα πραξικόπημα, μια από τα πάνω λύση, έστω των επαναστατών. Είναι μια μάχη χαρακωμάτων, μόνο που δενπαίζεται ανάμεσα σε δυο στρατούς με τους ίδιους οπλισμούς, ούτε με "μεταρρυθμίσεις". Παίζεται με "μεταρρυθμίσεις" στον τρόπο ζωής, παίζεται με την οικοδόμηση ενός εναλλακτικού τρόπου ζωής και κοινωνικού προτύπου ΗΔΗ από τα σήμερα. Και κάτι τέτοιο είναι βαθύτατα ανατρεπτικό και αδύνατο να ανασχεθεί. 'Οπως τονίζει η 'Αγκνες Χέλλερ οι επαναστάσεις στον τρόπο ζωής είναι οι βαθύτε – ρες επαναστάσεις. 'Ετσι το επαναστατικό κίνημα στη Δύση μοιάζει πια να διερευνάει ένα νεο δρόμο προσαρμοσμένο στις συνθήκες της ίδιας της Δύσης, δηλαδή ενός αγώνα που είναι ταυτόχρονα μακρόχρονος χωρίς να γίνεται ρεφορμιστικός, που συνδέει το "επανάσταση εδώ και τώρα", με την πραγματικότητα της σημερινής καπιταλιστικής κοινωνίας. 'Ενας δρόμος που δεν πέφτει στον επαναστατικό πραξικοπηματισμό αλλά περνάει μέσα από την κατάκτηση της πλειοψηφίας των μαζών,με στόχο ένα εναλλακτικό μοντέλο ζωής που αρχίζει να οικοδομείται ήδη απο σήμερα.

Αυτή είναι η απάντησή μας στην θριαμβεύουσα σοσιαλδημοκρατία. Ενάντια στο βασίλειο των τεχνοκρατών, των δικηγόρων, των αστών,ενάντια στην κοινωνικότερη ρύθμιση του κεφαλαίου η εργατική ανατροπή σαν καθημερινή πράξη, σαν κίνημα. Και βέβαια στην κοινωνία μας όλα τα φαινόμενα είναι ταξικά. Η προσχώρηση των διαφόρων "παλιών" του"χώρου" στην σοσιαλιστική λύση δεν είναι άσχετη με την ταξική τους υπόσταση, και μάλιστα την αλλαγή της ταξικής τους υπόστασης. Οι θεωρίες που τα ρίχνουν όλα στην"κούραση" είναι αταξικές. Και η κούραση είναι ταξική.Ο αιώνιος φοιτητής π.χ. "κουράζεται" να είναι φοιτητής ή παύει να είναι, γίνεται "παγγελματίας" ή "στέλεχος" και σιγά σιγά προσανατολίζεται προς το "εφικτό". Ο "σοσιαλιστικός" τρόπος ζωής-δηλαδή αστικός πάντα προηγείται του "σοσιαλιστικού" προσανατολισμού! Αντίθετα ένα εναλλακτικό κίνημα που επιμένει στην"ολική αλλαγή" στηρίζεται σε μια άλλη ταξικότητα, σε έναν άλλο τρόπο ζωής. Και είμαστε διατεθειμένοι να βάλουμε ένα "στοίχημα". Στα χρόνια πούρχονται θα αναπτύσ – σεται αδιάκοπα ένας άλλος τρόπος ζωής,ένα καθημερινό κοινωνικό κίνημα ενάντια στο κοινωνικό κεφάλαιο. Και επειδή αυτός ο τρόπος ζωής, η ανατροπή της καπιταλιστικής αλλοτρίωσης μας"αρέσει" γι' αυτό και δεν προσχωρούμε στο ΠΑΣΟΚ, αντίθετα βλέπουμε το δρόμο μέσα από την ανάπτυξη των ανατρεπτικών δυνάμεων.

Προκειται για τετρασέλιδο που κυκλοφόρησε στις Δημοτικες εκλογες όπως και το "ψηφοδέλτιο".

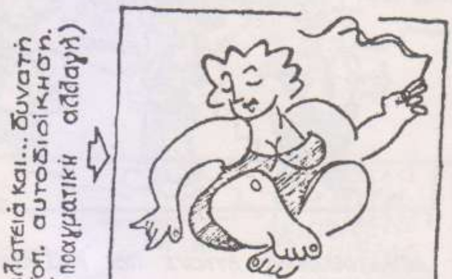

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΣΗΜΕΡΑ ΕΧΕΙ ΔΥΟ ΠΟΔΙΑ...
ΜΕ ΤΟ ΔΕΞΙ ΠΑΤΑΕΙ ΤΟ ΛΑΟ... ΔΙΑΤΗΡΕΙ ΤΗΝ ΑΝΙΣΟΤΗΤΑ.... ΚΥΝΗΓΑΕΙ ΤΟΝ ΚΟΣΜΑΚΗ.... ΚΑΤΑΤΡΕΧΕΙ ΤΟ ΦΤΩΧΟ ΚΑΙ ΥΠΕΡΑΣΠΙΖΕΤΑΙ ΤΟΝ ΠΛΟΥΣΙΟ... ΣΥΝΤΗΡΕΙ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ (μέ τό κρέας τών φτωχών πού τό..υπερασπίζονται)

ΜΕ ΤΟ ΑΡΙΣΤΕΡΟ. (πού τίς πιό πολλές φορές πάσχει απο πολυμυελίτιδα), ΠΡΟΣΠΑΘΕΙ ΝΑ "ΓΙΑΤΡΕΨΕΙ" ΤΙΣ ΠΛΗΓΕΣ ΠΟΥ ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΟ ΑΛΛΟ, ΤΟ ΠΙΟ ΓΕΡΟ (κοινωνικές ασφαλίσεις, μόρφωση γιά τό λαό. νόμοι πού προστατεύουν τό φτωχό νά μή τόν κλέβει άλλος φτωχός. δίπλα στούς νόμους πού απαγορεύουν στό φτωχό νά κλέβει τόν πλούσιο, καί σέ κείνους πού επιτρέπουν στόν πλούσιο νά κλέβει τό φτωχο κ.λ.π.)

1. ΣΤΑ ΠΙΟ ΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΕΝΑ ΚΡΑΤΗ (ως συνήθως όλα τά θαύματα συμβαίνουν στό εξωτερικό), ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΜΕΘΟΔΟΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ ΕΧΟΥΝ ΣΗΜΑΝΤΙΚΑ ΘΕΡΑΠΕΥΣΕΙ ΤΟ ΑΡΡΩΣΤΟ ΠΟΔΙ ΚΑΙ ΤΟ'ΧΟΥΝ ΔΥΝΑΜΩΣΕΙ ΑΡΚΕΤΑ.... ΕΤΣΙ Ο ΚΟΣΜΑΚΗΣ ΚΑΤΑΠΙΕΖΕΤΑΙ ΜΕΝ ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΔΥΣΑΝΑΣΧΕΤΕΙ.... ΕΧΕΙ ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑΚΙ ΤΟΥ, ΕΧΕΙ ΚΑΙ ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΖΩΗΣ ΑΝ ΓΚΡΕΜΟΤΣΑΚΙΣΤΕΙ Μ' ΑΥΤΟ...

ΠΟΛΛΕΣ ΦΟΡΕΣ ΕΧΕΙ ΚΑΙ....ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ. ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ, ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ..ΥΠΑΡΧΤΟ, ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ...ΑΝΥΠΑΡΚΤΟ, κ.λ.π, ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΝΤΟΣ ΤΟΠΙΚΗ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣ.Η. ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΟΠΙΚΗ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗ. ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΛΑΪΚΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ. ΤΟ
ΤΟ ΔΕΞΙ ΩΣ ΤΟΣΟ ΠΑΤΑΕΙ ΠΑΝΤΑ ΓΕΡΑ. ΟΛΟ ΚΑΙ ΠΙΟ ΓΕΡΑ.

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΙΤΣΑ ΜΑΣ ΒΕΒΑΙΑ, ΤΟ ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΠΟΔΙ ΕΙΝΑΙ ΑΚΟΜΑ ΠΟΛΥ ΑΣΘΕΝΙΚΟ! ΚΑΙΡΟΣ ΝΑ ΤΟ ΘΕΡΑΠΕΥΣΟΥΜΕ...

ΠΡΙΝ ΜΕΡΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΘΗΚΕ ΜΙΑ ΑΠΟΤΡΟΠΑΙΗ ΕΓΧΕΙΡΙΣΗ, ΟΧΙ ΟΜΩΣ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ, ΑΛΛΑ ΣΤΟ ΛΑΟ.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΤΥΧΗ ΑΥΤΗ ΠΑΡΕΝΘΕΣΗ ΟΙ "ΕΙΔΙΚΟΙ" ΕΣΤΡΑΦΗΣΑΝ ΠΑΛΙ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΣΤΟ ΑΡΡΩΣΤΟ ΤΟΥ ΠΟΔΙ. (ΧΩΡΙΣ ΒΕΒΑΙΩΣ ΝΑ... ΞΕΧΑΣΟΥΝ ΚΑΙ ΤΟ ΛΑΟ, ΑΦΟΥ ΓΙΑ ΑΡΚΕΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ ΛΟΓΩ ΤΗΣ ΠΡΟΗΓΕΙΘΕΙΣΗΣ ΕΓΧΕΙΡΙΣΕΩΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕ..ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΠΑΡΕΝΕΡΓΕΙΕΣ ΚΑΙ.. ΑΝΗΣΥΧΗΤΙΚΕΣ... ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ.)

ΜΟΝΟ ΠΟΥ ΜΠΕΡΔΕΨΑΝ ΤΑ ΜΠΟΥΤΙΑ ΤΟΥΣ. ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΣΑΝ ΝΑ ΣΥΝΕΝΝΟΗΘΟΥΝ ΣΤΟ ΙΑΤΡΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ, ΚΑΙ ΤΕΛΙΚΑ...ΦΑΓΩΘΗΚΑΝ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥΣ!!

ΟΙ ΝΕΟΙ ΕΙΔΙΚΟΙ ΠΟΥ ΒΓΗΚΑΝ ΑΠ' ΤΗΝ ΚΑΛΠΗ, ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΑΝ ΚΑΛΑ ΜΕΧΡΙ ΤΩΡΑ. ΑΝΤΙΣΤΑΣΙΑΚΟΙ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΕΦΤΑΕΤΙΑ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΣΤΗ ΔΕΥΤΕΡΗ. ΕΞΩ ΤΟ ΝΑΤΟ ΕΞΩ ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΕΞΩ Η Ε.Ο.Κ ΚΙ Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΝΑ ΚΛΕΙΣΕΙ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ. Η ΕΛΛΑΔΑ ΣΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ. Ο ΛΑΟΣ ΘΕΛΕΙ Ο ΕΙΔΙΚΟΣ ΜΠΟΡΕΙ. ΣΤΙΣ 18 ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ ΣΤΙΣ 38 ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ. ΝΑ ΣΥΝΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ, ΝΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ, ΝΑ ΑΝΤΙ 330 ΤΟΝ ΠΕΙΣΑΝΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ. ΠΗΡΑΜΕ ΤΟ ΓΚΟΥΒΕΡΝΟ. ΝΑ ΚΙΝΗΤΡΑ ΣΤΟΥΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΟΥΣ ΝΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΝΑΤΟ ΝΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΕΟΚ ΝΑ ΕΓΓΥΗΣΕΙΣ ΠΟΥ ΖΗΤΑΜΕ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥΣ ΚΟΝΤΕΥΟΥΜΕ ΝΑ ΠΕΙΣΟΥΜΕ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ.

'ΚΑΙ ΕΝΩ ΤΟ ΔΕΞΙ ΠΟΔΙ ΠΑΤΑΕΙ ΠΑΝΤΑ ΓΕΡΑ ΣΤΗ ΘΕΣΗ ΤΟΥ, ΠΩΣ ΘΑ ΘΕΡΑΠΕΥΣΟΥΜΕ ΤΟ ΑΡΡΩΣΤΟ; ΚΑΛΑ Ο ΑΝΤΙ 330 ΚΑΛΗ ΚΑΙ Η ΑΔΕΙΑ 4 ΕΒΔΟΜΑΔΩΝ, ΚΑΛΑ κ' Η Α.Τ.Α. ΜΑ ΦΤΑΝΟΥΝ ΟΛΑ ΑΥΤΑ; ΕΛΑ ΝΤΕ!! ΔΕ ΦΤΑΝΟΥΝ!...

ΤΟΠΙΚΗ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗ!!

ΓΙΑ ΝΑ :

- ΔΙΕΥΡΥΝΘΕΙ ΤΟ ΠΕΛΜΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
- ΝΑ ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΕΙ Η ΛΑΪΚΗ ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ.
- ΝΑ ΠΡΟΩΘΗΘΕΙ Η ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΛΟΓΙΚΗ.

- ΝΑ ΓΙΝΕΙ Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΑΠΟΚΕΝΤΡΩΣΗ ΓΙΑ ΝΑ ΔΟΥΛΕΥΕΙ ΚΑΛΥΤΕΡΑ Η ΜΗΧΑΝΗ

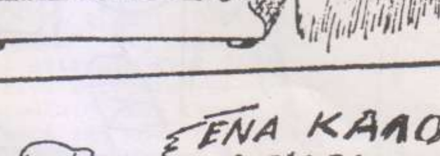
- ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΠΛΑΣΙΑΣΟΥΜΕ ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΜΑΣ ΚΥΝΗΓΑΝΕ

Η ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΕΠΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ.

ΜΑ ΕΠΕΙΔΗ ΚΑΙ ΠΑΛΙ Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΚΑΘΥΣΤΕΡΕΙ (ΩΣ ΓΝΩΣΤΟΝ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΑΠ' ΤΗ ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΣΤΗΝ ΑΛΛΗ ΔΕ ΓΙΝΕΤΑΙ - ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΠΕΝΗΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΕΙΝΑΙ ΔΥΣΚΟΛΑ) ΚΑΙ ΕΠΕΙΔΗ Ο ΛΑΟΣ ΩΣ ΣΥΝΗΘΩΣ ΒΙΑΖΕΤΑΙ (ΓΙΑΤΙ Η ΖΩΗ ΕΙΝΑΙ ΔΥΣΚΟΛΗ ΚΑΙ ΛΙΓΗ) ΑΣ ΒΡΕΘΕΙ ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΩΡΑ ΕΝΑ ΚΑΛΟ ΔΕΚΑΝΙΚΙ...

ΕΝΑ ΚΑΛΟ ΔΕΚΑΝΙΚΙ;

· **Τώρα** θα μού πείς τί θέλω καί στα λέω, αφού τα ξέρεις όλ' αυτα! ΝΑΙ ΤΑ ΞΕΡΕΙΣ !... Μόνο πού κάθε τέσσερα χρονάκια μόλις βρεθείς μπροστά στην κάλπη τά ξεχνάς. Και ενώ, και ενώ αυτά τα τέσσερα χρόνια (πού τά ξέρεις όλ' αυτά) περιμένεις από άλλους νά λύσουν τα προβλήματά σου, μόλις βρεθείς μπροστα στο ...μαγικό κουτί συνήθως σκέφτεσαι ν' αλλάξεις τό δήμαρχο σου, τό βουλευτή σου ή το..χαλίφη σου.

ΤΩΡΑ ΜΑΛΙΣΤΑ !! ΘΑ ΣΟΥ ΤΑ ΛΥΣΕΙ ΣΙΓΟΥΡΑ ΚΙ ΑΥΤΗ ΤΗ ΦΟΡΑ.

ΕΥΤΥΧΩΣ, ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΟΛΛΟΙ.

Τι είπες; ΕΓΩ ΤΙ ΠΡΟΤΕΙΝΩ;
Εγώ φίλε μου δέν προτείνω τίποτα. Μπορώ όμως ασαδιάσω τις λύσεις πού έχεις μπροστά σου

Α' ΛΥΣΗ: ΝΑ ΨΗΦΙΣΕΙΣ ΕΝΑΝ ΑΠ' ΟΛΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΣΥΝΔΙΑΣΜΟΣ ΔΗΜ. Α.Σ.Κ.Τ (ιρ)

ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΜΑΣ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΕΙ
8-10 Τραγούδια τών νησιών μας 10-12 τραγούδια τού Βουνού κ' της στάνης

ΓΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ
- Κάθε δήμος και χαβούζα - γόνδολες γιά τη χαβούζα
- Νά γίνει η πόλη μας νέα Βενετία - Νά κοινωνικοποιηθεί τό νέφος

ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ:
- Τρόλεϋ γιά τη Χαβούζα

ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟ:
- Ταρτάν στούς δρόμους - τριφύλλι στις πλατείες
- Νά αποποινικοποιηθεί τό κουμ-κάν - Τσαμπα αναβολικά

- ΚΑΤΩ Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΖΩΗΣ
- ΚΑΤΩ ΟΙ ΨΕΥΤΕΣ
- ΚΑΤΩ ΠΑΤΗΣΙΑ

— ΤΟ ΣΤΑΥΡΟ ΣΑΣ —

Β' ΛΥΣΗ: ΝΑ ΨΗΦΙΣΕΙΣ ....ΕΜΑΣ

ΚΑΙ... Η ...Γ' ΛΥΣΗ

- Σέ ποιό δημο νά ψηφίσω: στην Κοκκινιά πού ζώ 3 ώρες και κοιμάμαι 5 η στην Ελευσίνα πού δουλεύω 12;
- Άν μέ απολύσουνε, ο καλός μου ο δήμαρχος θά μου βρεί δουλειά;
- Άμα βγεί η Αλλαγή ή η Απαλλαγή ή η πραγματική αλλαγή και μού φυτέψουν πράσινο και μου φτιάξουνε δρόμους ποιός θά κερδίσει, εγώ πού θά πληρώνω διπλό νοίκι, ο στην παράγκα μου, ο νοικοκύρης μου, ο σοσιαλισμός πού δέν έρχεται ή ο καπιταλισμός και η ιδιοχτησία που ζεί και δυναμώνει;
- Λαϊκή ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ, πήτε μου τι πανάπει: θ' αποφασίζω δηλ. εγώ κι ο Μαρφονιός κ' η Αγλαϊα μου κι ο μπαρμπας μου ο Λεβέντης, ή οι τεχνικοί σύμβουλοι, οι νομαρχιακοί σύμβουλοι, οι πρόεδροι συλλόγων οι κομματικοί μας εκπρόσωποι, κομματικοί μας εκπρόσωποι κομματικοί ΜΑΣ..... ο

ΣΥΜΠΟΛΙΤΕΕΕΕΕ!!! ΑΣ ΠΑΡΟΥΜΕ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ

"ΕΞΩΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ", Οκτώβρης 1982

ΠΡΟΣΟΧΗ
Επιτρέπεται νά τό αναδημοσιεύει τοιχοκολλάει διαδίδει όποιος... (εξωκοινο) Βούλεται.
ΕΠΙΣΗΣ!!!
Άν καλοδιπλωθεί ισχύει και σάν καλό ψηφοδέλτιο!

ΦΑΡΔΥΣ ΕΛΑΦΡΟΛΑΪΚΟΣ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ

ΕΙΡΗΝΗ - ΑΠΟΧΕΤΕΥΣΗ - ΠΛΙΔΟΤΟΠΟΙ

NΟΙΚΟΚΥΡΙΟ - ΠΑΡΑΛΛΑΓΗ
ὑποστηρίζεται ἀπό τήν Κ.Δ.Ο.Α*

ΠΑΡΘΕΝΙΑ ΤΣΟΥΧΤΕΡΟΥ τοῦ Ἰωάννου
ὑποψήφια Δημαρχάρα

ΠΑΡΚΕΤΑΓ ΑΝΑΓΟΥΛΙΑΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΦΑΡΔΙΝΟΓΙΑΝΝΗΣ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΤΡΑΚΥΛΑΚΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΛΜΟΥΖΕΛΟΣ
ΑΝΝΑ ΒΕΡΑΦΑ
ΣΟΦΙΑ ΣΑΚΟΥΛΗ
ΚΕΡΒΕΡΩΦ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ τῆς Στουρνάρα
ΓΑΛΛΗΣ ΓΕΩΓΙΟΣ τῆς Κουκουνάγας
"ΧΡΥΣΗ ΠΕΝΝΑ" τοῦ Φιλιππόπουλου
ΜΠΟΜΠΟΛΑΣ ΙΒΑΝ τοῦ Ἔθνους
ΘΡΥΛΙΚΟΣ ΤΖΕΝΕΡΑΛΕ τοῦ Φιλίππου
ΤΕΡΑΣ ΚΟΥΪΚ
ΖΩΗ ΝΟΙΚΟΚΥΡΟΣΥΝΗ
ΣΟΥ ΚΥΡΚΟΥ τῆς Τζιτζιφιᾶς
ΖΩΗ ΛΑΣΚΑΡΗ τοῦ Ἐσωτερικοῦ
ΔΡΑΚΟΣ ΔΙΠΛΟΜΠΑΝΙΟΠΟΥΛΟΣ
ΤΩΝΙΑ ΞΕΜΟΡΟΠΟΥΛΟΥ τοῦ Λαλιώτη
ΑΝΔΡΕΑΣ ΓΛΕΝΤΑΚΗΣ
ΜΠΙΛ ΝΕΦΡΑΙΜΙΔΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΦΑΛΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΑΝΟΣ ΠΙΕΡΟΓΑΛΛΟΣ τῆς Καλλιθέας
ΦΑΡΙΛΑΟΣ ΧΛΩΡΑΚΗΣ
ΣΤΟΑ ΠΕΣΜΑΖΟΓΛΟΥ τοῦ Ἰωάννου

ΦΛΑΤΖΗΣ ΦΛΥΤΖΑΝΕΤΑΚΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΑΦΡΑΝΙΔΗΣ τοῦ Καθεμεραπαντοῦ
ΑΝΤΩΝΗΣ ΛΑΘΟΣ τοῦ Παπαράκη
ΦΙΡΔΗΣ ΜΙΓΔΗΣ τοῦ Ζίγδη
ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΠΟΥΛΟΣ τοῦ Ρέγκουλαρ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΡΙΤΣΟΣ τῆς Νεκρῆς Ἀδελφῆς
ΜΠΕΤΥ ΤΑΧΤΣΗ τῆς Γιαγιᾶς του
ΒΑΣΟΣ ΥΛΙΚΟΣ τῆς ΕΡΤ 1
ΤΑΚΗΣ ΘΕΩΔΟΡΙΚΩΛΟΣ τοῦ Λαμπρία
ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΑΛΕΠΟΥΔΕΛΗΣ τοῦ Αἰγαίου
ΘΛΝΟΣ ΜΠΡΕΧΤΟΥΤΣΙΚΟΣ τοῦ Μίκη
ΜΙΚΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΡΑΣ.del Mundo
ΑΝΑΝΔΡΗ-ΠΙΣΩΠΛΑΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ τοῦ Γεννηματᾶ
ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΜΠΟΥΡΔΑΡΑ
ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΠΙΡΔΙΜΙΡΗΣ
ΤΡΙΤΗ ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ τοῦ Μπασόκ
ΔΛΡΙΑ ΜΑΔΑΝΑΚΗ τοῦ Πολυτεχνείου
ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ ΝΤΕ ΘΕΟΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ τοῦ εἰσαγγελέα
ΜΠΑΤΣΟΣ ΓΟΥΡΟΥΝΗΣ τοῦ Δολοφόνου
ΓΚΑΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΗΣ τοῦ Γιαρουζέλσκι
ΕΛΕΙΝΑΡΔΑΤΟΣ ΣΠΥΡΟΣ

* Κτηνώδης Δύναμη Ὀγκώδης Ἄγνοια

ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Ἀντρέας: Νίκη τῆς ἀλλαγῆς
Ἀβέρωφ: Μάθημα γιά τό ΠΑΣΟΚ
Φλωράκης: Κι᾽ ἄλλοι δικοί μας δήμαρχοι

Ὀχτάστηλοι τίτλοι, κομπασμοί καί σκόπιμη ἀπόκρυψη, τό ἑλληνικό δαιμόνιο βουτάει στά νερά τῆς στατιστικῆς καί τά θολώνει ἀκόμα πιό πολύ. Τό παιχνίδι, παιχνίδι δίχως χαμένο, ἀρχίζει νά γίνεται βαρετό, μυρίζει σικέ.

Αὐτό πού ἀκολουθεῖ δέν εἶναι μιά ἀκόμα ἀνάλυση γιά τά ἐν λόγω ποσοστά, βαρεθήκαμε πιά νά βλέπουμε τέτοιες. Εἶναι ἡ ὑπογράμμιση μερικῶν γεγονότων πού ἴσως στό μέλλον ὁδηγήσουν σέ χρήσιμα συμπεράσματα.

Α/. Οἱ δημοτικές ἐκλογές σάν βαρόμετρο τῶν πολιτικῶν διεργασιῶν πού γίνονται στά διάφορα κομμάτια τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας δέν μποροῦσαν παρά νά ἀντικαθρεφτίσουν τίς συνέπειες ἑνός χρόνου παπαντρεικοῦ σοσιαλισμοῦ.

-Στήν ὕπαιθρο, δηλαδή σέ κοινότητες καί μικρές ἐπαρχιακές πόλεις, σάρωσε τό ΠΑΣΟΚ εἴτε μαζί μέ τό ΚΚΕ εἴτε "μόνο" του, μέ τό ἐσωτερικό δηλαδή καί τούς ἄλλους. Κάτι τέτοιο δέν εἶναι περίεργο ἄν σκεφτεῖ κανείς ὅτι οἱ ἀγρότες σάν στρῶμα βγαίνουν ὠφελημένοι σέ γενικές γραμμές ἀπό τήν ἀγροτική πολιτική τοῦ ΠΑΣΟΚ

-Στίς μεγάλες πόλεις ἀντίθετα ἡ ἐπιρροή τοῦ ΠΑΣΟΚ πέφτει. Καί ἐδῶ βλέπουμε δύο εἰδῶν μετακινήσεις. Οἱ μεσαῖοι, θιγμένοι οὐσιαστικά ἀπό τήν πολιτική τοῦ Ἀντρέα μετακινοῦν τίς ψήφους των ξανά πρός τά δεξιά. Μιά πρόχειρη ματιά στά ἐκλογικά τμήματα τῆς Θεσαλονίκης δείχνει ὅτι στίς συνοικίες τοῦ κέντρου (Ἀγ. Σοφία, Ἀχειροποίητο κλπ) ὅπου κυριαρχοῦν τά παραδοσιακά μεσοστρώματα, γιατροί, δικηγόροι, ἔμποροι, πλειοψηφία ἔχει ὁ δεξιός ὑποψήφιος μέ ποσοστά 50% καί περισσότερο. Ἀντίθετα στίς ἐργατικές περιοχές τῆς Τούμπας πλειοψηφία ἔχει ὁ ὑποψήφιος τοῦ ΚΚΕ, πράγμα πού ἀφήνει νά φανεῖ πολύ καθαρά ἡ ἄποψη τῶν μισθωτῶν γιά τήν εἰσοδηματική πολιτική τῆς κυβέρνησης.

Β/. Αὐτή ἡ πτώση τοῦ ΠΑΣΟΚ δέν εἶναι σέ θέση νά τό ἐμποδίσει νά ἀσκήσει τόν ἔλεγχο πού ἐπεδίωκε στήν τοπική αὐτοδιοίκηση. γιατί ἡ εἰκόνα ἀλλάζει ἄν δεῖ κανείς πόσους δήμους κέρδισε. Σήμερα εἶναι σέ θέση νά ἐλέγχει πολύ μεγαλύτερο ποσοστό δήμων ἀπό πρίν, κι᾽ αὐτό ἐλέω ἐκλογικοῦ νόμου καί κατανομῆς τῶν ψήφων. (Ἄν δέ σκεφτοῦμε ὅτι ἡ ΝΔ μέ διπλό ποσοστό ψήφων συνολικά ἀπό τό ΚΚΕ πῆρε τούς μισούς δήμους, βλέπουμε τόν Ἀβέρωφ πολύ γρήγορα νά ζητάει ἁπλῆ ἀναλογική.)

Ἡ ΝΔ κατέβηκε στίς ἐκλογές μέ μία χαώδη κατάσταση στό ἐσωτερικό της, μέ κρίσεις μέχρι ἀποπληξίας, μέ τά στελέχη της νά παίζουν μπουνιές γιά τούς χουντικούς ὑποψήφιους. Παρ᾽ ὅλους αὐτούς τούς καταστροφικούς οἰωνούς διατήρησε καί ἀνέβασε τό ποσοστό της.

Τό ΚΚΕ ἔχασε μερικούς δήμους, κέρδισε περισσότερους, ἔβγαλε δήμαρχο στήν Πάτρα, καί διπλασσίασε σχεδόν τό ἐκλογικό του ποσοστό.

Ἄν προσθέσει κανείς καί τήν ἄνοδο τοῦ ἐσωτερικοῦ πού ἔβγαλε περισσότερους δημοτικούς συμβούλους ἀπ᾽ ὅτι περίμενε, συμπληρώνεται ἡ εἰκόνα τῆς γενικευμένης εὐδαιμονίας.

Γ/. Ὅσα συνέβησαν στίς δημοτικές ἐκλογές εἶναι ἱκανά νά διαταράξουν μερικές ἀπολιθωμένες εἰκόνες πού ὑπῆρχαν σχετικά μέ τήν πολιτική κατάσταση.

Οἱ κοινωνικές ὁμάδες δέν πέθαναν, οὔτε πνίγηκαν μπουκωμένες ἀπό τήν σοσιαλιστική τηλεόραση, ἀντίθετα ἀπέδειξαν ὅτι εἶναι σέ θέση νά αἰσθάνονται καί νά ἀντιδροῦν ἐκλογικά βέβαια, ἀλλά πάντως ἀντιδροῦν.

Οἱ συνεργασίες, ὁμολογημένες ἤ μή δεξιᾶς καί ΚΚΕ δείχνουν ἀδιάψευστα ὅτι ἡ κομματική ζωή στήν Ἑλλάδα ἔχει πιά ἐκσυγχρονιστεῖ ἀρκετά, ὅτι ὁ πολιτικός κόσμος ἔχει ἀντικαταστήσει γιά καλά τήν παραδοσιακή ὑστερία. Ἔτσι οἱ μόνοι πού ἐπιμένουν νά ἐμφανίζουν ἀκόμα τίς ἀντιθέσεις σάν ἀντιθέσεις δεξιᾶς-δημοκρατικῶν δυνάμεων εἶναι αὐτοί πού ἔτσι τούς συμφέρει (ΠΑΣΟΚ) κι᾽ ὅσοι εἶναι ἀρκετά ἠλίθιοι νά γυρεύουν μιά θέση ὑπό τόν "σοσιαλιστικό ἥλιο" ἐπιμένοντας στό παληό τροπάρι (ἐσωτερικό, ΕΚΚΕ καί διάφοροι τέτοιοι).

Δ/. Ὁ μόνος χαμένος στήν ὅλη ἱστορία εἶναι ὁ κόσμος εἶναι ἡ ὑπόθεση τῆς ταξικῆς πάλης.

Ἐδῶ καί ἕνα χρόνο ἡ προσπάθεια ὅλων εἶναι νά ἀποστειρώσουν τήν κοινωνική ζωή ἀπό τό στοιχεῖο τῆς κοινωνικῆς σύγκρουσης, νά μεταθέσουν τίς ἀντιθέσεις στό χῶρο τῶν φαντασμάτων ἤ στό θέατρο τοῦ κοινοβουλίου, καθώς δέν ἦταν καθόλου φανερό στήν ἀρχή τί ἤθελε ὁ κόσμος ψηφίζοντας ἀλλαγή. Ὁ καθένας γύρευε νά προβάλλει τόν ἑαυτό του σάν ἐκφραστή, ἐκπρόσωπο καί διαπραγματευτή τῶν κοινωνικῶν συμφερόντων, φωνάζοντας μέ ὅλα τά διαθέσιμα μέσα, ὄχι γιατί οἱ ἀντιθέσεις ὀξύνονταν, ἀλλά ἀκριβῶς γιά νά μήν ὀξυνθοῦν, ἀκριβῶς γιά νά ἀνατεθοῦν στούς "νόμιμους" ἐκφραστές. Κι᾽ ὅπως τό θέαμα χρειάζεται καί λίγο σασπένς, οἱ πρωταγωνιστές πρέπει νά ἀναμετριοῦνται κάπου κάπου γιά νά ἐξορκίσουν τόν πειρασμό τῆς ἀναμέτρησης ἀπό τούς ἄμεσους φορεῖς τῶν ἀντιθέσεων. Καί ὅλοι ἐν ὄψει δημοτικῶν ἐκλογῶν πῆραν τά μέτρα τους.

Ἡ κυβέρνηση ἀνέστειλε γιά εὔθε το χρόνο ὅλα τά οἰκονομικά μέτρα πού εἶχαν σειρά στίς δέμες καί δεσμίδες. Σκόπιμα καί προσεκτικά ἀνατιμήθηκαν φόροι, καί προβλήθηκαν μονάχα νομοσχέδια τοῦ τύπου "ἀναγνώριση τῆς ἐθνικῆς ἀντίστασης". Ταυτόχρονα ἡ ἀντιπολίτευση ρίχτηκε στήν προσπάθεια νά καναλιζάρει τήν λαική συσαρέσκεια σέ ψῆφο διαμαρτυρίας κατά τοῦ ΠΑΣΟΚ καί ἐμπιστοσύνης στήν "ἀπαλλαγή ἀπό τήν ἀλλαγή" ἤ σ᾽ ἐκείνη τήν ἀλλαγή πού δέ γίνεται "χωρίς τό ΚΚΕ".

Καί ἡ προσπάθεια αὐτή πέτυχε ὡς ἕνα βαθμό. Οἱ ὅποιες κινητοποιήσεις ἀτόνησαν μόλις ἄρχισε ἡ προεκλογική περίοδος. Ἀντίθετα ἐκεῖ πού δέν πῆγαν καλά τά πράγματα ἦταν ἡ συμμετοχή τοῦ κόσμου, πού κρατήθηκε ἀπό μόνος του μακριά ἀπό τό πανηγύρι ἀφήνοντας τά μεγάφωνα τῶν ἐκλογικῶν κέντρων στήν μοναξιά τους.

Ἡ μετάθεση τῶν ἐλπίδων στήν ἐνίσχυση τῶν κομμάτων ἡ παθητικότητα, ἡ πλήξη καί ἡ ἀνία, νά μέ δυό λόγια τά συστατικά: Δημοτικές ἐκλογές '82.

Η «ΑΠΟΛΙΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ» ΚΑΙ ΤΟ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Ἡ ἄνοδος τοῦ ΠΑΣΟΚ στήν ἐξουσία, ἔκφραση τῆς ἔντονης "πολιτικοποίησης" ὅλων τῶν μεταπολιτευτικῶν χρόνων, σήμανε παράδοξα καί τήν ἀρχή τοῦ τέλους αὐτῆς τῆς "πολιτικοποίησης " πού χαρακτήρισε τή μεταπολίτευση.

Η «ΑΠΟΛΙΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ»

Αὐτή ἡ "ἀπολιτικοποίηση", ἤδη ἀντικείμενο ἔρευνας διάφορων κονδυλοφόρων καί "κοινωνιολόγων", φάνηκε ἔντονα στίς φετεινές δημοτικές ἐκλογές. Τέτοια ἀδιαφορία εἶχε καιρό νά ἐμφανιστεῖ σέ ἐκλογές, παρόλη τήν ἀντίστροφα ἔντονη "πολιτικοποίηση" πού θέλησαν νά ἐπιβάλλουν τά κόμματα σ'αὐτές. Καί αὐτή ἡ ἀπολιτικοποίηση, δηλαδή ἡ ἀπομάκρυνση τοῦ κόσμου ἀπό τήν πολιτική αὐταπάτη καί ... ἀπάτη τῶν κομμάτων ἐκδηλώνεται παντοῦ. Οἱ πρωϊνές -"πολιτικές" - ἐφημερίδες κλείνουν καί ἐπιπλέει μόνο ὁ ἀπογευματινός κιτρινισμός. Οἱ νέοι μαζεύονται πιά στίς συναυλίες ρόκ καί στά γήπεδα καί ὄχι στίς πολιτικές νεολαίες. Ἀκόμακαί τά φεστιβάλ τῶν νεολαιῶν αὐτή τή χρονιά ὑπῆρξαν κύρια χῶραι "εὐδαιμονισμοῦ", ρεμπέτικου, τσίκνας ἀπό σουβλάκια καί ὄχι πολιτικῶν συνθημάτων καί συζητήσεων.

Μοιάζει παράδοξο, ἕνα χρόνο μετά τή μεγάλη "ἀλλαγή", νά ἔχει κιόλας ξαπλωθεῖ ἕνα τέτοιο κλίμα "ἀπολιτικοποίησης", ἐνῶ ὑποτίθεται πώς ἡ ἄνοδος τοῦ "ΠΑΣΟΚ-λαοῦ" στήν"ἐξουσία" θά σήμαινε μιά νέα περίοδο "λαϊκῆς κινητοποίησης". Καί ὅμως συνέβη τό ἀντίστροφο . Καί ἡ ἑνός χρόνου διακυβέρνηση τοῦ ΠΑΣΟΚ δέν εἶναι ἄσχετη μ'αὐτή τήν ἐξέλιξη βέβαια. Ὅταν γύρω ἀπό τά θέματα τῆς ἐσωτερικῆς πολιτικῆς, ἀποκλείεται κάθε λαϊκή κινητοποίηση,ὅταν οἱ περιβόητες ἐθνικοποιήσεις ἔγιναν μιά τρύπα στό νερό, ὅταν ἡ τιμαριθμική ἀναπροσαρμογή ἀποδείχνεται ἀπάτη, ὅταν τίποτε σχεδόν δέν ἔχει ἀλλάξει στή ζωή τῶν ἀνθρώπων μέ τή μεγάλη "ἀλλαγή", ὅταν στό πεδίο τῶν ἐξωτερικῶν σχέσεων ΕΟΚ, ΝΑΤΟ, Βάσεις, Κυπριακό ἐξακολουθοῦν νά πορεύονται ὅπως καί πρίν, τότε πράγματι ἡ "ἀποθέωση" τῆς πολιτικῆς ἀλλαγῆς ἀποδείχνεται σά νά μή μοιάζει μέ καμιά ἀλλαγή στή ζωή τῶν ἀνθρώπων. Ἀποτέλεσμα αὐτοῦ τοῦ "παράδοξου" εἶναι πώς γιά ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΜΕΤΑ ΤΗ ΜΕΤΑΠΟΛΙΤΕΥΣΗ οἱ "ἀλλαγές" πού συμβαίνουνστό ἐπίπεδο τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας παίρνουν διαζύγιο μέ τήν πραγματική ζωή τῶν ἀνθρώπων.Στό ἐπίπεδο τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας ἡ "μέγιστη ἀλλαγή" τῶν τελευταίων χρόνων συμβαδίζει μέ τήν ἀκινησία καί τήν "ἐλάχιστη ἀλλαγή"στό ἐπίπεδο τῶν μαζῶν.

Δηλαδή ὅταν "ὅλα" συμβαίνουν "ἐπάνω", στό ἐπίπεδο τῆς κεντρικῆς ἐξουσίας δηλαδή τίποτε, τότε τίποτε δέν συμβαίνει κάτω. Ἔτσι λήγει ἀντικειμενικά μιά ὁλόκληρη ἱστορική περίοδος, ἡ μεταπολιτευτική περίοδος, πού θά μποροῦσε νά χαρακτηριστεῖ σάν περίοδος ἔντονης πολιτικοποίησης μέ τήν παραδοσιακή ἔννοια, δηλαδή, περίοδος ἔντονων αὐταπατῶν τῶν λαϊκῶν μαζῶν, περίοδος διαστροφῆς τῆς πραγματικότητας στό ἔπακρο. Ἔτσι σ'αὐτή τήν ἐποχή ὁ ἐκσυγχρονισμός τοῦ ἀστικοῦ κράτους βαφτιζόταν σοσιαλισμός, ἡ ἔνταξη στήν ΕΟΚ ἀποχώρηση, οἱ ἀναιμικές διαδηλώσεις μεγαλειώδεις ἐκδηλώσεις,ὁ σοσιαλφασισμός κομμουνισμός, οἱ μικρομεσαῖοι ἀγωνιστές τοῦ σοσιαλισμοῦ, κ.ο.κ. Σπάνια ἡ ἱστορία ἔχει παρουσιάσει τέτοιο ἀλαλούμ ὅπου ἡ συνείδηση τῶν κοινωνικῶν δυνάμεων γιά τά συμφέροντα καί τίς ἐπιδιώξεις τους νά συσκοτίζεται καί νά διαστρέφεται τόσο ἀπό τήν πολιτική ἰδεολογία. Ἡ ὀχτάχρονη μεταπολιτευτική περίοδος πού πέρασε ἦταν πράγματι ὁ "χρυσός αἰώνας" τῆς πολιτικολογίας καί τῆς ἀπάτης - αὐταπάτης. Καί δέν εἶναι τῆς ὥρας νά ἐξηγήσουμε τό γιατί. Πάντως ἡ καθυστέρηση τῶν θεσμῶν τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους πού ἐπέτεινε ἡ δικτατορία καί ἀποκάλυψε μέ τραγικό τρόπο ἡ Τούρκικη εἰσβολή στήν Κύπρο καί ἡ ἐπιστράτευση, ἀπαιτοῦσαν θά λέγαμε μιά τέτοια περίοδο ἀναπροσαρμογῆς, πού βέβαια γιά νά μπορεῖ νά ἐπιβληθεῖ στίς μᾶζες ἔπρεπε νά παίρνει τάπιό ἠχηρά ὀνόματα, καί νά ἐγκαταλείπει τό φράκο, γιά χάρη τοῦ ζιβάγκο.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΙΣΘΗΣΕΩΝ

Καί νά λοιπόν πού τό πλήρωμα τοῦ χρόνου ἔρχεται, φτάνει στό τέλος του. Ἀπό τή στιγμή καί πέρα πού ὁ κύριος ἐκφραστής αὐτῆς τῆς νόθας καί κραυγαλέας πολιτικοποίησης - τό ΠΑΣΟΚ ἔρχεται στήν ἐξουσία, μπορεῖ νά ἀρχίσει ἡ ἀντίστροφη μέτρηση. Τό ζιβάγκο ξαναγίνεταιφράκο,οἱ "μικρομεσαῖοι" γίνονται διαχειριστές τοῦ κεφάλαιου, οἱ ἐργάτες παραμένουν ἐργάτες τά ἀφεντικά, ἀφεντικά, οἱ σύμμαχοι - σύμμαχοι καί ἔτσι μπορεῖ νά ἀρχίσει ἡ ἀντίστρο φη μέτρηση. Ἡ ἀποθέωση τῆς πολιτικῆς αὐταπάτης εἶναι ἡ ἀκραία "ὕβρις" μετά τήν ὁποία μπορεῖ νά ἀρχίσει ἡ ἀποκαθήλωσή της. Καί βέβαια αὐτή ἡ πορεία ἐπιστροφῆς στόν πραγματικό κόσμο δέν μπορεῖ νά πραγματωθεῖ διά μιᾶς. Ἀρχίζει πρῶτα μέ τό ξάπλωμα αὐτοῦ τοῦ κλίματος τῆς ἀπολιτικοποίησης, τῆς ἀπάθειας, τῆς ἐνασχόλησης μέ τό ἰδιωτικό, τό προσωπικό, τό ἄμεσο συμφέρον. Ἔτσι ἡ πρώτη ἐκδήλωση αὐτοῦ τοῦ"νέου κλίματος" θά εἶναι τό τέλμα ἀπό τήν ἄποψη τῶν πολιτικῶν καί ἄμεσων κοινωνικῶν ἀλλαγῶν. Μετά ἀπό μιά περίοδο τουλάχιστον ὀχτώ χρόνων παράδοσης στίς παραισθήσεις ἑνός ἰσχυρότατου ναρκωτικοῦ - τῆς πολιτικῆς αὐταπάτης - ἡ ἀποτοξίνωση θά εἶναι μακρόχρονη καί ὀδυνηρή.

Ὅμως αὐτή ἡ πρόσκαιρη ἐπιστροφή στό ἰδιωτικό - πού δίνει τή δυνατότητα στό ΠΑΣΟΚ νά θριαμβολογεῖ πώς δέν ἔχει κανέναν ἀντίπαλο , δέν πρέπει νά μᾶς ξεγελάει. Πίσω της κρύβεται μιά ριζική ἀλλαγή. Μέσα στόν κοινωνικό ἱστό ἀρχίζουν διαδικασίες πρωτοφανέρωτες. Ὅλο καί περισσότεροι ἄνθρωποι ξεκινώντας ἀπό τά προσωπικά καί "συντεχνιακά" τους συμφέροντα, θά τείνουν νά ἀνακαλύψουν μιά ἄλλη "πολιτική" μιά πολιτική πού δέν θά μοιάζει γιά πολιτική. Μιά πολιτική πού θά ξεκινάει ἀπό τά ἄμεσα αἰτήματα τῶν κοινωνικῶν δυνάμεων. Μιά πολιτική πού θά εἶναι κι ὅλας πέρα ἀπό τό βασίλειο τῆς πολιτικῆς μέ μεγάλο Π , θά εἶναι μιά πολιτική τοῦ συγκεκριμμένου, τοῦ καθημερινοῦ , τοῦ ἀτόμου, πρίν νά εἶναι τῆς ὁμάδας καί τῆς ὁμάδας πρίν νά εἶναι τῆς τάξης.

Ἔτσι ἐνῶ ἡ ἐπίσημη "πολιτική" κοινωνίαθά στενάζει κάτω ἀπό τόν ὁλοκληρωτισμό τῶν κομμάτων, κάτω ἀπό τήν προσπάθεια τοῦ κεφάλαιου νά ἑνιαιοποιήσει καί νά "πειθαρχήσει" τίςκοινωνικές δυνάμεις στήν ἀνεπίσημη "ἰδιωτική " κοινωνία ἡ πορεία θά εἶναι ἀντίστροφη. Ὁ κό-

σμος, οἱ τάξεις κουρασμένες καί ἀπογοητευμένες ἀπό τήν πολιτική ἀπάτη θά διαφοροποιοῦνται ὅλο καί περισσότερο, καί μέσα ἀπό δρόμους τεθλασμένους καί σκληρούς θά ἀνακαλύπτουν τούς δρόμους τῶν δικῶν τους συμφερόντων καί πρακτικῶν.

Ἔτσι λοιπόν αὐτή ἡ "ἀπολιτικοποίηση" εἶναι κι ὅλας ἡ πρώτη ἔνδειξη τοῦ κενοῦ πού ὑπάρχει ἀνάμεσα στούς ἀπό πάνω καί τούς ἀπό κάτω. Καί αὐτό τό κενό θά βαθαίνει. Καί βέβαια γιά πρώτη φορά δέν πρόκειται γιά ἕνα "κλασσικό" πολιτικό κενό, ὅμοιο μέ κεῖνο πού ἦρθε νά καλύψει τό ΠΑΣΟΚ γιά παράδειγμα τά περασμένα χρόνια, ἀλλά γιά ἕνα κενό πρωτόγνωρο, καινούργιο στήν Ἑλλάδα. Τό κενό ἀνάμεσα στόν κόσμο τῆς χυδαίας φαντασμαγορίας τῆς πολιτικῆς τοῦ κεφάλαιου καί ἐκείνου τῶν πραγματικῶν συμφερόντων, τῆς πραγματικῆς ζωῆς.

ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Ὁ δικός μας χῶρος, ὁ χῶρος τῆς παλιᾶς ἄκρας ἀριστερᾶς εἶναι ὁ πρῶτος πού γνώρισε αὐτή τή διάσταση καί τό κενό στή χώρα μας. Ὁ πρῶτος πού ἔνοιωσε αὐτή τήν πικρή γεύση καί τό χάσμα πού χωρίζει τήν αὐταπάτη ἀπό τή πραγματική ζωή. Ὁ πρῶτος πού εἶδε νά καταρρέουν τά ὄνειρα μιᾶς ἀλλαγῆς πού, δέν ἦταν βέβαια παρά οἱ μύθοι μιᾶς παρωχημένης ἐποχῆς. Ὁ πρῶτος ὁ ὁποῖος ἀνακάλυψε τήν ἀξία τοῦ συγκεκριμένου τοῦ προσωπικοῦ. Ὅμως ἡ κρίση του κρατάει γιά καιρό καί κινδυνεύει νά πέσει στό "προσωπικό" εἴτε σάν ἕναν ἀστικό καί μικροαστικό καταναλωτισμό, εἴτε στήν ἀπομάκρυνσησέ τεχνητούς παραδείσους, εἴτε ἀκόμα καί στήν κατασκευή τεχνητῶν παραδείσων - γκρουπούσκουλων ἔξω ἀπό τή ζωή καί τήν πραγματικότητα. Ἐνῶ σήμερα ἀκριβῶς ἀχνοφαίνεται σέ ἕνα μαζικώτερο ἐπίπεδο μιά νέα διέξοδος. Δηλαδή πλατύτερες μάζες ἀνθρώπων ἔχοντας διερευνήσει τά ἀδιέξοδα τῆς μεγάλης πολιτικῆς, τήν ἐγκαταλείπουν καί ἄρα ἀντικειμενικά ἀνοίγεται ὁ δρόμος γιά μιά νέα πορεία. Γιά μιά πορεία οἰκοδόμησης ἑνός ἐναλλακτικοῦ προγράμματος - ἑνός ἐναλλακτικοῦ κινήματος, πού θά στηρίζεται στίς πραγματικές ἀνάγκες τῶν προλετάριων τῶν καταπιεσμένων. Ἑνός κινήματος πού καθημερινά νά ἐπιβεβαιώνει τήν ὀρθότητα τῶν ἀντιλήψεών του μέσα ἀπό τήν καθημερινή ἐφαρμογή τους. Ἑνός κινήματος πού θά ξεκινάει ἀπό τήν πολιτική τοῦ συγκεκριμένου, πού θά εἶναι γιά πολύ καιρό ἀκόμα ἕνα ἐναλλακτικό κίνημα στό ἐπίπεδο τοῦ συγκεκριμένου προτοῦ φτάσει νά γίνει συνολική ἐναλλακτική πολιτική λύση.

Πρέπει λοιπόν νά ξεκινήσουμε "ἀνάποδα". Νά ξεκινήσουμε ἀπό τό συγκεκριμένο τῶν ἀνθρώπων - πού εἶναι καί δικό μας συγκεκριμένο, καί ὄχι βέβαια ἀπό κάποια μακρυνή καί νεφελώδη ὑψηλή πολιτική. Μόνο ἔτσι μποροῦμε νά οἰκοδομήσουμε ἕνα ἐναλλακτικό κοινωνικο-πολιτικό κίνημα. Ἕνα κίνημα πού εἶναι τέτοιο στήν πάλη ἐνάντια στήν ἀνεργία, πού ἀφορᾶ ὅλουςμας, ἐνάντια στήν ἱεραρχία τῶν μισθῶν, ἐνάντιαστήν ἐκπαιδευτική ἱεραρχία, ἐνάντια στή μόλυνση, ἐνάντια στούς πραγματικούς διαχωρισμούς ἄντρα - γυναίκας, χειρώνακτα καί διανοούμενου, ἐνάντια στήν ἐκμετάλλευση τοῦ ἐλεύθερου χρόνου καί τῆς κατοικίας ἀπό τό κεφάλαιο, ἐνάντια στήν ἐκμετάλλευση τοῦ ἔρωτα καί τῆς ἐπιθυμίας γιά εὐτυχία - μέσα ἀπό τά πορνό καί τά ναρκωτικά, ἐνάντια στήν ἀποξένωση καί ἀπομόνωση τῶν ἀνθρώπων στό ἐπίπεδο τῆς κατοικίας στό ἐπίπεδο τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Ἀπό κεῖ λοιπόν θά ἀρχίσουμε, ἀντιπαραθέτοντας τήν συγκεκριμένη πραγματικότητα ἀπέναντι στό ψέμα τῆς πολιτικῆς καί ὄχι βέβαια προτείνοντας μιά "συνεπῆ πολιτική" ὅπως φαίνονται νά κάνουν διάφορα γκρουπούσκουλα, πού παραμένουν ἀμετανόητα στήν "παλιά καλή" ἐποχή. Οἱ ἄνθρωποι σήμερα δέν πιστεύουν, ἀρχίζουν νά μήν πιστεύουν, σέ μακρυνά ὁράματα καί νεφελώδεις διακηρύξεις θέλουν πράγματα "ἐδῶ καί τώρα", καί ἴσως ἐκεῖ βρίσκεται ἡ δύναμη τῆς σοσιαλδημοκρατίας.

Ἔ λοιπόν νά ἕνα σύνθημα τοῦ ΠΑΣΟΚπού πρέπει νά ἐνστερνιστοῦμε : "ἐδῶ καί τώρα".

Καί αὐτή ἡ ἀλλαγή, τό πέρασμα ἀπό τό γενικοπολιτικό στό συγκεκριμένο, στό κοινωνικό δέν εἶναι ἁπλᾶ συγκυριακή. Εἶναι ἀλλαγή ἐποχῆς, ἀλλαγή διάρκειας, εἶναι μιά ἀληθινά μεγάλη "ἀλλαγή".

Ἔτσι λοιπόν πίσω ἀπό τή γκρίζα πραγματικότητα τῆς κομματικῆς Ἑλλάδας, τῆς τηλεόρασης, τοῦ ἐξαχρειωμένου τύπου πρέπει νά σκύψουμε πάνω στά φαινόμενα πού διαπερνοῦν τό κοινωνικό ἱστό, νά δοῦμε καί νά πιστέψουμε, πώς χιλιάδες δεκάδες χιλιάδες καί αὔριο ἴσως ἑκατοντάδες χιλιάδες ἄλλοι ἔχουν τά ἴδια προβλήματα, τίς ἴδιες ἀγωνίες, τίς ἴδιες ἀνάγκες. Ἄς ἐγκαταλείψουμε λοιπόν τά ὁποιαδήποτε γκέττο. Μπορεῖ ἴσως αὐτά τά φαινόμενα νά μήν εἶναι ἀκόμα ὁρατά μέ γυμνό μάτι. Ὅμως κάθε φορά τό καινούργιο μετά τήν "ὑπόγεια διαδρομή" του ξεπηδάει ἀπρόσμενα. Καί μήπως ἐμεῖς δέν θέλουμε νά ἀλλάξουμε τή ζωή μας; Ἄς ἀρχίσουμε λοιπόν ἀπό κεῖ. Μεταβάλλοντας τά ὄνειρα, τίς ἀνάγκες, τίς πρακτικές μας σέ κεῖνο τό ἄλλο πρόγραμμα - "ἐδῶ καί τώρα". Καί ἴσως λοιπόν συναντήσουμε καί τούς ἄλλους. Μήπως ἄραγε ὑπάρχει κάποιος ἄλλος δρόμος;

Τετρασέλιδο για την ανεργια που κυκλοφόρησε απο την "Εργατικη πληροφόρηση" το Δεκέμβρη του 82. Μοιραστηκε σε πορείες ανεργων ΟΑΕΔ κλπ.

ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΝΕΡΓΙΑ

ΤΟ ΞΑΠΛΩΜΑ ΤΗΣ ΑΝΕΡΓΙΑΣ

Τόν τελευταῖο καιρό ὅλοι μαθαίνουμε πώς ἡ ἀνεργία ξαπλώνεται ἀδιάκοπα. Κι αὐτό τό ξέρουμε τόσο ἀπό τήν ἴδια μας τήν πείρα, ὅσο καί τῶν γνωστῶν φίλων, συγγενῶν μας, συναδέλφων κ.λ.π. Ἡ ἴδια ἡ κυβέρνηση ἀναγνώρισε πώς ἡ ἀνεργία ἔχει φτάσει τό 8% τοῦ ἐνεργοῦ πληθυσμοῦ, δηλαδή φτάνει πιά κοντά στίς 200.000 ἄτομα ἄν δέν τά ἔχει κιόλας ξεπεράσει. Δηλαδή ἡ ἀνεργία φτάνει καί πάλι σέ ἐπίπεδα παρόμοια μέ τήν περίοδο τοῦ 1960. Τότε ὅμως εἶχε βρεθεῖ ἡ «μαγική λύση» ἀπό τό κεφάλαιο καί τίς κυβερνήσεις του, ἡ **μετανάστευση.** 700.000 ἄτομα μεταναστεύσανε μέσα σέ δέκα χρόνια. Καί ἔτσι ξεπεράστηκε **τότε τό μεγάλο πρόβλημα τῆς ἀνεργίας. Σήμερα ὅμως κάτι τέτοιο εἶναι ἀδύνατο.** Σέ ὅλες τίς ἀναπτυγμένες καπιταλιστικές χῶρες προσπαθοῦν νά διώξουν ἐργάτες καί ὄχι νά πάρουν. Ἔτσι σήμερα δέν φαίνεται νά μπορεῖ νά ὑπάρξει μιά παρόμοια διέξοδος.

Οἱ λόγοι γιά τούς ὁποίους ἡ ἀνεργία αὐξήθηκε ἀλματώδικα τά τελευταῖα χρόνια εἶναι πολλοί.

Α. Πρῶτα ἀπ' ὅλα ἡ οἰκονομική κρίση, καί οἱ ἀπολύσεις ἀπό τά ἐργοστάσια, τά γιαπιά, τά καράβια. Παντοῦ τά ἀφεντικά προσπαθοῦν νά ρίξουν τό βάρος τῆς κρίσης στίς πλάτες τῶν ἐργατῶν καί ἀπολύουν, ἤ κλείνουν ἐπιχειρήσεις.

Β. Ἐξ αἰτίας τοῦ ὅτι σταμάτησε ἡ μετανάστευση πρός τά ἔξω, ἐνῶ ἀντίθετα εἶναι περισσότεροι ἐκεῖνοι πού γυρνᾶνε ἀπό ἔξω.

Γ. Γιατί μπρός στό οἰκονομικό σφίξιμο πού ἀντιμετωπίζουν ὅλοι οἱ ἐργαζόμενοι οἱ γυναῖκες καί οἱ νέοι ἀναζητοῦν ὅλο καί περισσότερο δουλειά καί ἔτσι αὐξάνονται ὅσοι ζητᾶνε δουλειά, ἐνῶ οἱ δουλειές μειώνονται! Μιά οἰκογένεια δέν μπορεῖ νά βγεῖ πέρα μέ ἕνα μισθό. Ἔτσι αὐξάνεται ἡ ἀναζήτηση δουλειᾶς.

Δ. Γιατί γιά νά ἀντιμετωπίσουν τά ἀφεντικά τίς ἐργατικές διεκδικήσεις καί τήν ἄνοδο τῶν μεροκαμάτων αὐξάνουν τήν ἐντατικοποίηση τῆς δουλειᾶς, προσπαθοῦν νά ἀντικαταστήσουν ἐργάτες μέ μηχανήματα, καί ἀπολᾶνε. Ἔτσι τά τελευταῖα χρόνια μόνο καί μόνο ἡ εἴσοδος τῶν ἠλεκτρονικῶν στίς τράπεζες σημαίνει καθήλωση τοῦ προσωπικοῦ τῶν τραπεζῶν στό σημερινό ἐπίπεδο, διαφορετικά θά προσλαμβάνανε μέσα στά ἑπόμενα χρόνια γύρω στά 10.000 ἄτομα. Ἕνα παράδειγμα εἶναι αὐτό πού ἔγινε στόν τύπο, ὅπου ἡ ἀντικατάσταση τῶν τυπογράφων ἀπό τήν φωτοσύνθεση χτυπάει ὁριστικά τόν κλάδο τῶν τυπογράφων. Ὁ καθένας στή δουλειά του βλέπει νά ἀναπτύσσεται αὐτή ἡ διαδικασία. Μήπως π.χ. δέν ἐξαφανίζονται οἱ εἰσπράκτορες ἀπό τά λεωφορεῖα;

Ε. Καί ἕνας ἀκόμα λόγος εἶναι ἡ κρίση πού ἀρχίζει καί βαράει τά μικρομάγαζα, τίς μικροβιοτεχνίες, τίς μικροϊδιοκτησίες, πού εἰδικά στήν Ἑλλάδα βολεύανε πάρα πολύ κόσμο. Σήμερα ἕνα μαγαζί ἀνοίγει, ἕνα ἄλλο κλείνει, ἄν δέν εἶναι δύο πού κλείνουνε.

Αὐτοί εἶναι οἱ βασικώτεροι λόγοι γιά τήν διόγκωση τῆς ἀνεργίας.

Κλάδοι ὁλόκληροι, ὅπως ἡ οἰκοδομή, ἡ ναυτιλία, ἡ ὑφαντουργία, καί κομμάτια τοῦ πληθυσμοῦ ὅπως οἱ νέοι καί γυναῖκες σέ μεγαλύτερη ἔκταση γνωρίζουν μιά πρωτοφανη ἀνεργία.

Καί οἱ συνέπειες εἶναι τεράστιες. Τά μεροκάματα ἀρχίζουν νά πέφτουν, ἤ νά καθηλώνονται, ὅπως γίνεται στούς οἰκοδόμους. Ὅλο καί περισσότεροι ἐργάτες καί ἐργάτριες δέν τολμοῦν νά διεκδικήσουν ὁτιδήποτε γιατί τό φάσμα τῆς ἀπόλυσης, τῆς διαθεσιμότητας, τῆς ἀνεργίας πλανιέται πάνω ἀπ' τά κεφάλια τους. Δέν εἶναι ἐξάλλου τυχαῖο πώς τόν τελευταῖο χρόνο οἱ περισσότερες κινητοποιήσεις στά ἐργοστάσια εἶχαν σάν στόχο ἀπολύσεις, διαθεσιμότητα, κλείσιμο ἐργοστάσιων κλπ., ἐνῶ οἱ μόνοι πού εἶχαν τή δυνατότητα νά κάνουν κινητοποιήσεις γιά ἄλλα αἰτήματα εἶναι οἱ τραπεζιτικοί, οἱ ὁδηγοί κλπ. δηλαδή κλάδοι πού δέν κινδυνεύουν ἀπό ἀπολύσεις.

Αὐτή εἶναι μέ λίγα λόγια ἡ κατάσταση. Ἡ ἀνεργία χτυπάει τήν πόρτα τῆς Ἑλλάδας, τῶν ἐργαζόμενων, ὅπως ἔγινε καί σέ ὅλες τίς καπιταλιστικές χῶρες τῆς Δύσης.

Η ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΗΣ ΑΝΕΡΓΙΑΣ

Τό πρῶτο σημεῖο πού θά πρέπει νά δοῦμε εἶναι ἄν πρόκειται γιά κάτι τό παροδικό. Κάτι πού θά περάσει στά γρήγορα. Ὅλα τά στοιχεῖα πού ἔχουμε μᾶς λένε τό ἀντίθετο. Ἡ οἰκονομική κρίση — ἡ βαρύτερη πού βάρεσε τόν καπιταλιστικό κόσμο μετά τόν πόλεμο — θά συνεχιστεῖ γιά δέκα τουλάχιστον χρόνια ἀκόμα. Καί ἀπό ὅτι βλέπουμε ἀπ' ὅλο τόν καπιταλιστικό κόσμο ἡ ἀνεργία βαθαίνει ἀδιάκοπα. Μόνο στήν Δυτική Εὐρώπη ἔχει ξεπεράσει τά 13 ἑκατομμύρια καί συνεχίζει νά ἀνεβαίνει.

Ἐξάλλου τό παγκόσμιο κεφάλαιο γιά νά ὑποτάξει καί νά «πειθαρχήσει» τήν ἐργατική τάξη τῶν ἀναπτυγμένων χωρῶν, πού στά 1960 καί 1970 ἀνέβασε τό βιοτικό της ἐπίπεδο ἀπαντάει μέ μεταφορά ἐπενδύσεων σέ χῶρες μέ χαμηλά μεροκάματα καί ὑποταγμένη ἐργατική τάξη — Κορέα, Ταϊβάν, Χογκ Κόγκ κλπ. ἐνῶ μέσα στίς ἴδιες τίς ἀναπτυγμένες μητροπόλεις χρησιμοποιεῖ τόν αὐτοματισμό γιά νά ὑποτάξει μέ τό φόβο τῆς ἀνεργίας τήν ἐργατική τάξη. Ὅπως δήλωσε πρόσφατα καί ὁ Παπανδρέου ἡ κρίση δέν πρόκειται νά τελιώσει πρίν ἀπό τό 1990.

Αὐτό λοιπόν σημαίνει ὅτι μπήκαμε σέ μιά μακρόχρονη περίοδο ἐκτεταμένης ἀνεργίας, περίοδο πού θά πρέπει νά ἀντιμετωπίσει ἡ ἐργατική τάξη.

Σέ μιά τέτοια ἐποχή τά ὅπλα τῶν ἐργαζόμενων εἶναι διαφορετικά ἀπό ἐκεῖνα πού χρησιμοποιοῦν σέ ἐποχές ἀνόδου τῆς οἰκονομίας καί μικρῆς ἀνεργίας. Ὅταν δέν ὑπάρχει ἀνεργία οἱ ἐργάτες μποροῦν νά πιέζουν τά μεροκάματα πρός τά πάνω, γιατί δέν φοβοῦνται τήν ἀπόλυση, ἀντίθετα βρίσκουν εὔκολα ἄλλη δουλειά. Τό ἀντίθετο λοιπόν γίνεται σέ ἐποχές ἀνεργίας. Τά ἀφεντικά προσπαθοῦν νά πάρουν πίσω ὅτι ὑποχρεώθηκαν νά δώσουν στά χρόνια 75-77, ἰδιαίτερα στούς ἐργοστασιακούς ἐργάτες.

Μπρός λοιπόν σ' αὐτές τίς νέες συνθῆκες

τό ἐργατικό κίνημα εἶναι ὑποχρεωμένο νά κεντράρει ἀλλοῦ τούς στόχους καί τά αἰτήματά του, εἶναι ὑποχρεωμένο νά κεντράρει στήν ἀνεργία, γιατί ἀλλοιῶς θά χτυπηθεῖ στό σύνολό του. Καί ἡ πεῖρα τοῦ παγκόσμιου ἐργατικοῦ κινήματος εἶναι μεγάλη πάνω σ' αὐτό. Τό κεντρικό αἴτημα — πράγμα πού κατακτήθηκε ἀπ' τούς ἐργάτες ὅλου τοῦ ἀναπτυγμένου κόσμου — εἶναι τό ἐπίδομα ἀνεργίας, σάν ἕνα βασικό ὅπλο τοῦ ἐργάτη.

Ἔτσι στήν Ἰταλία τό ἐπίδομα ἀνεργίας φτάνει τό 90% τοῦ βασικοῦ μισθοῦ γιά ἀπεριόριστο χρόνο! Παράλληλα σέ ὅλες τίς εὐρωπαϊκές χῶρες δίνεται ἐπίδομα ὄχι μόνο σ' ὅποιους δούλευαν ἤδη ἀλλά καί στούς νέους πού ζητᾶνε δουλειά γιά πρώτη φορά. Ταυτόχρονα — πάλι στήν Ἰταλία — οἱ ἐπιχειρήσεις μετά τό 1970 δέν εἶχαν τό δικαίωμα νά κάνουν ἀπολύσεις — καί στήν περίπτωση πού ἔβγαζαν σέ διαθεσιμότητα ἐργάτες, ἀναλάμβανε ἕνας κρατικός ὀργανισμός, Τό Ταμεῖο Ἀναπλήρωσης, νά πληρώνει τούς ἐργάτες γιά ὅσο καιρό βρίσκονται σέ διαθεσιμότητα.

Μ' αὐτά τά μέτρα ἡ ἐργατική τάξη καί δέ φοβᾶται πολύ τήν ἀνεργία, καί μπορεῖ νά συνεχίζει νά παλεύει μέσα στούς χώρους δουλειᾶς.

Η ΠΑΛΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΝΕΡΓΙΑ

Ἕνα ἄλλο αἴτημα πού προβάλλεται ἀπό πολλούς εἶναι «δουλειά γιά τούς ἀνέργους». Αὐτό τό σύνθημα δέ μπορεῖ νά εἶναι κεντρικό, εἶναι λάθος σύνθημα. Γιατί ὅπως εἴδαμε γιά πολλά χρόνια ἀκόμα θά συνεχίζει νά ὑπάρχει ψηλή ἀνεργία. Ἔτσι μέ τό νά λές δουλειά γιά τούς ἄνεργους δέ μπορεῖς νά πετύχεις τίποτα, τό πολύ-πολύ κανένα ψευτομπάλωμα, γιατί ἡ κρίση δέν ξεπερνιέται μέ λόγια. Τά μόνα αἰτήματα πού ἀνταποκρίνονται στίς πραγματικές ἀνάγκες τῶν ἐργαζόμενων εἶναι τά αἰτήματα γιά ἐπίδομα ἀνεργίας ἴσον μέ τό μεροκάματο, χωρίς προϋποθέσεις, ἐπίδομα γιά τούς νέους, ἀπαγόρευση ἀπολύσεων, πληρωμή τοῦ μεροκάματου σέ περίπτωση διαθεσιμότητας.

Αὐτά εἶναι αἰτήματα πραγματοποιήσιμα. Γιατί δέν ἀπαιτοῦν τή «βελτίωση τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας», ἀλλά ἁπλά νά δοθοῦν στήν ἐργατική τάξη, στούς ἐργαζόμενους αὐτά πού δικαιοῦνται, καί δικαιοῦνται ἕνα ἐξασφαλισμένο εἰσόδημα ἀπό τό κράτος.

Πολλοί θά ποῦν «τό κράτος δέν ἔχει λεφτά. Πῶς λοιπόν θά μπορέσει νά χρηματοδοτήσει τούς ἄνεργους;» Ὅμως ἕνα τέτοιο ἐπιχείρημα μπορεῖ πράγματι νά σταθεῖ; Σ' αὐτή τή χώρα, σ' αὐτή τήν κοινωνία, ἔχουν πάψει νά ὑπάρχουν ὅσοι ἐκμεταλλεύονται τούς ἐργάτες, ὅσο ζοῦν σέ ἐπαύλεις καί κότερα; Ὅλοι ξέρουμε πώς ὄχι. Ἄρα τό ἐπιχείρημα «δέν ὑπάρχουν λεφτά» δέν εὐσταθεῖ, εἶναι ψεύτικο. Στή χώρα μας «ὑπάρχουν λεφτά» μόνο πού αὐτά δέ βρίσκονται στίς τσέπες τῶν ἀνέργων. Ἄρα τό κράτος λοιπόν ἄς κάνει ὅτι μπορεῖ γιά νά τά βρεῖ. Οἱ ἐργάτες ζητᾶνε τήν ἐξασφάλισή τους. Καί ὅμως εἶναι φανερό πώς τό κράτος προσπαθεῖ νά λύσει τό ζήτημα, ὄχι μέ ἐπιδοτήσεις στούς ἴδιους τούς ἀνέργους ἀλλά μέ ἐπιδοτήσεις στούς βιομήχανους γιά νά προσλαμβάνουν ἐργάτες. Ἔτσι τό κράτος πληρώνει τό 40% τοῦ μισθοῦ στούς βιομήχανους πού θά προσλάβουν 20.000 νέους. Δηλαδή ἀπό τίς ἐπιδοτήσεις γιά τήν ἀνεργία πάλι τό κεφάλαιο θά βγεῖ κερδισμένο.

Τά πράγματα λοιπόν εἶναι καθαρά: Ἐπιδοτήσεις γιά τούς ἄνεργους!

Καί ὁ ἀγώνας γιά τό ἐπίδομα ἔχει ἤδη ἀρχίσει. Πρῶτοι οἱ ναυτεργάτες μέ τίς ἀπεργίες πείνας, τήν κατάληψη τοῦ «οἴκου τοῦ ναύτη», τίς πορεῖες ἀπό Πειραιᾶ - Ἀθήνα, κέρδισαν ἕνα πρῶτο ἐπίδομα — 12.000 δρχμ, ἐνῶ πρίν δέν ἔπαιρναν τίποτα. Βέβαια μέ χιλιάδες προϋποθέσεις καί πολύ μικρό, ἀλλά δείχνει σωστά τό δρόμο τῆς κινητοποίησης. Τό ἴδιο καί οἱ κινητοποιήσεις ἐνάντια στίς ἀπολύσεις καί τίς διαθεσιμότητες μέ καταλήψεις πού ἔγιναν σέ πολλά ἐργοστάσια.

Τέλος ἕνας ἄλλος τρόπος γιά νά μειωθεῖ ἡ ἀνεργία εἶναι ἡ μείωση τῶν ὡρῶν δουλειᾶς.

Πάντως κεντρικά καί ρεαλιστικά αἰτήματα εἶναι σήμερα τά:

ΕΠΙΔΟΜΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΝΕΡΓΟΥΣ ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ
ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΠΟΥ ΖΗΤΑΝΕ ΔΟΥΛΕΙΑ
ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΗ ΤΩΝ ΑΠΟΛΥΣΕΩΝ
ΠΛΗΡΩΜΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΣΕ ΔΙΑΘΕΣΙΜΟΤΗΤΑ.

Αὐτά τά αἰτήματα ἀφοροῦν ὅλους τούς ἐργάτες, ἀφοροῦν ἀκόμα περισσότερο τούς νέους καί τίς γυναῖκες πού εἶναι τά πρῶτα θύματα τῶν ἀπολύσεων καί τῆς ἀνεργίας.

Σήμερα εἶναι πιά καιρός νά ἀρχίσει μιά συντονισμένη καί ὀργανωμένη δουλειά γιά τήν πάλη ἐνάντια στήν ἀνεργία μέ τήν προώθηση αὐτῶν τῶν αἰτημάτων παντοῦ καί τήν ὀργάνωση τῶν ἴδιων τῶν ἀνέργων.

Ὅπως ὀργανώθηκαν καί ὀργανώνονται οἱ ἐργάτες στή δουλειά τους σήμερα θά πρέπει νά ὀργανωθοῦν καί ἔξω ἀπ' αὐτή ἤ γιά νά μή βρεθοῦν ἔξω.

«Ἐργατική Πληροφόρηση»

Ο Αντι-330 και η εργατική αυτονομία

Το παρακάτω κείμενο σταλθηκε στη ΡΗΞΗ

Στό ἐπίπεδο τῶν "ἐκλεγμένων ἀντιπροσώπων" παρατάξεων καί τῶν κομμάτων, συζητήθηκε ὁ λεγόμενος "ἀντί" 330 καί ἀπό κοινοῦ : Κυβέρνηση καί"δημοκρατική" ἀντιπολίτευση ἀποφάσισαν τήν νομοθέσπισή του!

Αὐτή ἡ διαδικασία εἶναι γιά τό ΠΑΣΟΚ ἡ ἴδια του ἡ ἀντίληψη γιά τή : "συμμετοχή τοῦ λαοῦ στά κοινά"!!!

Εὐτυχῶς τουλάχιστον πού ἀκόμα δέν ἔχουν ταυτίσει λαό καί ΠΑΣΟΚ γιατί τότε ... δέν θά ἔμενε παρά ὁ δρόμος κάποιων ἑλληνικῶν γκουλαγκ γιά μᾶς τούς ἀμετανόητους !

Πίσω ὅμως καί πέρα ἀπότίς ἐπευφημίες τῶν "δημοκρατικῶν δυνάμεων" ὀφείλουμε ν'ἀναζητήσουμε τόν πολιτικό χαρακτήρα καί στόχους τοῦ νόμου αὐτοῦ.

Οἱ ὁποιεσδήποτε δημοκρατικές ρυθμίσεις : κατοχύρωση τοῦ συνδικαλιστικοῦ δικαιώματος ἤ ἡ δέσμευση τῆς ἐργοδοσίας γιά αὐθαίρετες ἀπολύσεις συνδικαλιστῶν (καί ὄχι γενικά τῶν ἐργαζομένων!!!), κλπ., δέν θά πρέπει ν'ἀποτελέσουν στάχτη γιά νά σβήσει ἀπό τόν προβληματισμό τῶν ἐργαζόμενων τήν μεγαλύτερη ἴσως ἀνάγκη τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος, πού εἶναι η αὐτονομία του ἀπέναντι στήν ἐργοδοσία, ἰδιαίτερα σήμερα ἀπέναντι στό κράτος. Αὐτονομία τόσο στό ἐπίπεδο τῆς ὀργάνωσης,ὅσο καί στό ἐπίπεδο τῆς σκέψης, ἐνάντια στήν κρατική κυβερνητική πολιτική τοῦ σύγχρονου καπιταλισμοῦ.

Ὁ "ἀντι" 330 πολιτικά θεσμοθετεῖ τόν κρατικό συνδικαλισμό καί στοχεύει στό χτύπημα τῆς αὐτονομίας. Σάν συνέχεια τοῦ 330 ἀποτελεῖ τήν ὁλοκλήρωση τῆς προσπάθειας<u>προσαρμογῆς</u> τῶν ἐργαζόμενωνστίς καινούργιες ἀπαιτήσεις ὀργάνωσης τοῦ ἴδιου τοῦ κράτους. Παράλληλα εἶναι ἡ ἀπάντηση πού δίνεται στίς τάσεις αὐτόνομων κινητοποιήσεων τῶν ἐργαζομένων τά τελευταία 10χρόνια.

Χαρακτηριστικές (δυστυχῶς ξεχασμένες) ἀπό τήν ἄποψη αὐτή οἱ ἀπεργιακές κινητοποιήσεις τήν περίοδο τῆς μεταπολίτευσης, τῶν ἐργαζομένωντῆς ΜΑδέμ Λάκο, τῆς Λάρκο,τίς κινητοποιήσεις μακρᾶς διαρκείας τῶν τραπεζοϋπαλλήλων 77-78, τῆς ΠΙΤΣΟΣ '79, γιά νά φτάσουμε στό σημερινό ἐπίπεδο,καινούργιο στήν ἱστορία τοῦ ἑλληνικοῦ ἐργατικοῦ κινήματος,τῶν καταλήψεων ἐργοστασίων.

Μιά προσεκτική ματιά θά μᾶς ἔπειθε ὅτι ἡ σπουδαιότητα τῶν κινητοποιήσεων αὐτῶν ἔγκειται στήν ἀναζήτηση ἀπό τήν πλευρά τῶν ἐργαζομένων, μορφῶν ὀργάνωσης καί πάλης ἔξω ἀπό τά κομματικοποιημένα κλαδικά,ἀλλά καί ἐνάντιαστίς κρατικές παρεμβάσεις, δηλαδή ἐνάντια στό κράτος.

Ἡ καινούργια αὐτή πραγματικότητα ἐκφράστηκε στήν ἀρχή μέ τήν δημιουργία ἀπεργιακῶν ἐπιτροπῶν παρά καί ἐνάντια στίς διοικήσεις τῶν κλαδικῶν, σέ σύντομο χρονικό διάστημα στά ἐργοστασιακά σωματεία.

Ἡ διάσταση μεταξύ τῶνκλαδικῶν καί τῶν ἐργοστασιακῶν ἐπιτροπῶν - ἐργοστασιακῶν σωματείων, ὑποδήλωνε μέ ἐκπληκτικό τρόπο τή γέννηση τῆς διάθεσης τῶν ἐργαζομένων αὐτονομίας τῆς πάλης τους ἀπό αὐτούς τούς φορεῖς.

Στήν πραγματικότητα, ἡ ἐργατική αὐτονομία στήν Ἑλλάδα, εἶχε τίς ρίζες της σέμιά καινούργια ἱστορική πραγματικότητα:

- Τά 7 χρόνια τῆς δικτατορίας εἶχαν ἀμβλύνει τίς σχέσεις τῶν ἐργαζομένων μέ τά κλαδικά σωματεῖα ὅπου σ'αὐτά εἶχαν διοριστεῖ χουντικοί.

- Μέ τή μετακίνησή τους ἀπό τήν ἐπαρχία πρός τίς μεγάλες πόλεις, γιά νά σπουδάσουν ἤ νά βροῦν κάποια δουλειά, μεγάλη μερίδα νέων πλαισίωσετό ἐργατοϋπαλληλικό δυναμικό.

Ἀπό τήν ἄλλη,

- Ἡ ἀκόμη ἐντονότερη ἐξάπλωση τοῦ Ἑλληνικοῦ κεφάλαιου στή διεθνῆ ἀγορά (ἰδιαίτερα στή Μ.Ἀνατολή) ἔβαλε τό πρόβλημα τῆς ἀνάπτυξης τῆςπαραγωγικότητας τῆς ἐργασίας, πού στό χῶρο τοῦ ἐργοστάσιου σήμαινε καινούργιες τεχνικές παραγωγῆς, διεύρυνση τοῦ καταμερισμοῦ ἐργασίας, ἐντατικοποίηση τῆς δουλειᾶς μέ τρόπο ὥστε ὁ ἐργάτης νά ἐξελίσσεται σέ ἁπλό ἐξάρτημα μηχανῆς.

Μέσα σ'αὐτήν τήν ἱστορική πραγματικότητα καί στό εὐνοϊκό κλίμα τῆς μεταπολίτευσης, τῶν ἔντονων διεκδικητικῶν ἀγώνων, γεννήθηκε ἡ τάση αὐτονομίας τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος.

Ἡ συμπαιγνία ὅμως τῶν κομμάτων τῆς τότε ἀντιπολίτευσης ΠΑΣΟΚ,ΚΚΕ,ΚΚΕεσ.,(παρά τίς ἔντονες μεταξύ τους διαμάχες γιά τό ποιός κυριολεκτικά θά ἐξουσιάσει τήν ψῆφο τῶν μαζῶν) ἔγινε ὁ κυματοθραύστης αὐτῶν τῶν διαθέσεων

τῶν ἐργαζομένων.

Ἡ ἐπιβολή τῆς λογικῆςτῆς δημοκρατίας τῶν κομμάτων καί τοῦ κράτους τῶν μή προνομιούχων ἔβαλε στό περιθώριο τόν αἰσιόδοξο ἄνεμο τῆς ἐργατικῆς αὐτονομίας.

Ἄν λοιπόν ὁ 330 τῆς δεξιᾶς ἤτανε μιά θεσμοθετημένη ἐπίθεση κράτους - κεφάλαιου ἐνάντια στό κίνημα τῆς ἐργατικῆς αὐτονομίας, ὁ "ἀντί" 330 τοῦ ΠΑΣΟΚ πάει ἀκόμα πιό μακριά : Νά καταργήσει ἀπό τήν μνήμη τῆς ἐργατικῆς τάξης τό πρόσφατο παρελθόν της.

Στό σύνολό του, ἐπιδιώκει νά βάλει τό κράτος μέσα στό ἐργοστάσιο, τήν ἐπιχείρηση, ἄρα καί τή λογική τοῦ κρατισμοῦ στή συνείδηση τῶν ἐργαζομένων.

Ἡ πολιτική τοῦ κρατισμοῦ εἶναι τό ὅπλο μέ τό ὁποῖοχτυπάει τό ΠΑΣΟΚ σήμερα, τήν αὐτονομία τῆς σκέψης καί τῆς δράσης τῶν μαζῶν.

Ὁ Ἀντρέας (ἄρα τό ΠΑΣΟΚ) γνωρίζει ἀρκετά καλά τήν καπιταλιστική οἰκονομία. Γνωρίζει καλύτερα πώς ὁ καπιταλισμός ζεῖ ὄχι μόνο ἀπό τήν ἀνάπτυξη τῆς παραγωγῆς καίτῶν πωλήσεων, ἀλλά καί ἀπό τή συνεχῆ ἀνάπτυξη τῆς ἐξαρτημένης ἐργασίας.

Γιά τό ΠΑΣΟΚ λοιπόν:χρέος τοῦ κράτους εἶναι νά δημιουργήσει στόν ἁπλό Πολίτη τό ἀπό κοινοῦ : κρατικῆς ἐξουσίας - Λαοῦ αἴσθημα τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης τοῦ κεφάλαιου.

Ὅμως ἄν τό Κεϋνσιακό κράτος ἄνθισε στή μεταπολεμική Εὐρώπη, οἱ καιροί δέν εἶναι ἴδιοι σήμερα ἰδιαίτερα γιάτήν Ἑλλάδα.

Γιατί οἱ πόλεμοι πού ἔχουν ξεσπάσει στήν Ἀσία, Μ. Ἀνατολή, ὁ ἀνταγωνισμός τῶν καπιταλιστικῶν δυνάμεων στό ἐπίπεδο τῆς ἀγορᾶς καταρρίπτουν τά κρατικά προγράμματα τοῦ σχεδιοποιημένου καπιταλισμοῦ, ἐνῶ παράλληλα τά κινήματα μικρά ἤ μεγάλα, ἀμφισβήτησης τοῦ καπιταλιστικοῦ τρόπου ζωῆς βάζουν ἄμεσα τήνπροοπτική μιᾶς ἄλλης κοινωνίας.

Τέλος γιατί ὁ παράγοντας, πάλη τῶν τάξεων δέν ἔγινε δυνατό νά καταπολεμηθεῖ οὔτε ἀπό τό τόσο προσφιλές στό ΠΑΣΟΚ Κεϋνσιανό θεώρημα, οὔτε ἀπό τή συνέχειά του τόν κρατικό καπιταλισμό.

Ἐνάντια λοιπόν σέ ὅσους ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ ἐργατική αὐτονομία ἔχει ὁριστικά σβήσει, ἀπαντᾶμε πως εἶναι ὁ μόνος δρόμος ἀντικαπιταλιστικῆς πάλης. Γιατί ;

Ἡ πολιτική τοῦ ὀρθολογικοποιημένου - ἀπό τό κράτος- καπιταλισμοῦ πού προωθεῖ τό ΠΑΣΟΚ, θά βάλλει τό πρόβλημα τῆς ἐξαρτημένης ἐργασίας σέ ἀκόμα πιό προχωρημένο ἐπίπεδο, ἀντιπαραθέτοντας τίς μάζες ὄχι μόνο ἐνάντια στό κεφάλαιο ἀλλά τό ἴδιο τό κράτος.

K.X.

Η ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ Η ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Τό ἐργατικό κίνημα ἐλάχιστα ἔχει προχωρήσει στή διαμόρφωση κάποιων ἐναλλακτικῶν ἀπαιτήσεων γιά τήν ἀλλαγή τῆς ἴδιας τῆς ἐργασίας στήν Ἑλλάδα.

Παρόμοια ἡ σπουδαστική "ἀμφισβήτηση" ἐλάχιστα προσέχει στό τί διαβάζει καί τί ἑτοιμάζεται νά γράψει στίς ἐξετάσεις... Ἡ ἐν γένει καπιταλιστική ἐκπαίδευση ὅμως,πού τόσα ἐπίθετα γενικά καί ἀόριστα τῆς σέρνουν,εἶναι,ἐννοεῖται σέ ὑπέροχη φόρμα. Ἀντί νά ἀμφισβητοῦν οἱ ἀριστεριστές τό κεφάλαιο,τό κεφάλαιο ἀμφισβητεῖ τούς ἀριστεριστές. Παρακάτω,χωρίς σχόλια πολλά,θέμα γιά ἐξετάσεις στή Βιομηχανική Θεσαλλονίκης μέ δοσμένες λύσεις,τήν "σκληρή" καί τήν "μαλακή" (ἐνσωματωτική) ὀργάνωση ἐργασίας τοῦ κεφάλαιου.

1. Το θέμα

Ἡ ἐπίχείρηση "Μίλλερ Ἐλέκτρικ" ἀσχολεῖται μέ τή συναρμολόγηση ἠλεκτρικῶν εἰδῶν,καί κύρια σκουπῶν. Ὅλα τά ἐξαρτήματα ἔρχονται ἀπό τήν Ἀγγλία. Ἡ γραμμή παραγωγῆς τῆς ἐπιχείρησης εἶναι συνεχοῦς ροῆς ὅπου δηλαδή κάθε ἐργάτης κάθεται μπροστά στήν γραμμή παραγωγῆς καί καθώς περνᾶ ἡ σκούπα ἀπό μπροστά του εἶναι ὑποχρεωμένος νά τοποθετήσει ἕνα ἐξάρτημα,ὁ ἑπόμενος ἕνα ἄλλο ἕως ὅτου συναρμολογηθεῖ ὁλόκληρη ἡ σκούπα. Δηλαδή στήν συναρμόλογηση μιᾶς ἠλεκτρικῆς σκούπας συμβάλλουν 20 περίπου ἐργάτες. Ἡ ἐπιχείρηση ἔχει 4 ὅμοιες γραμμές παραγωγῆς.

Στό δεύτερο χρόνο λειτουργίας τῆς ἐπιχείρησης παρατηρήθηκε σοβαρή κάμψη τοῦ ρυθμοῦ παραγωγῆς καί αὔξηση τοῦ ποσοστοῦ ἐλαττωματικῶν συσκευῶν ἀπό 2% στό 15%. Παράλληλα παρατηρήθηκε μεγάλο ποσοστό ἀπουσίας τῶν ἐργατῶν,ἀπροθυμία, ἀνία,νευρικότητα καί ἕνα σοβαρό ποσοστό τῶν ἐργατῶν(20%) εἶχε ἀποχωρήσει ἀπό τήν δουλειά καί ἀντικαταστάθηκε μέ καινούργιους μέσα σ' ἕνα χρόνο.

Ἐνοχλημένη ἡ ἐπιχεἰρηση ἀπό τήν πορεία τῆς παραγωγῆς κάλεσε τόν διευθυντή τῆς παραγωγῆς μαζί τούς προισταμένους του σέ σύσκεψη. Κατά τό διάστημα τῆς σύσκεψης οἱ προιστάμενοι παραγωγῆς κ.κ. Ταιηλορόπουλος καί Φεγιόλης ὑπεστήριξαν ὅτι τά προβλήματα αὐτά μποροῦν νά ἐξαλειφθοῦν ἄν ὑπολογίσουν τόν μέσο ὅρο παραγωγῆς (Στάνταρ),τῶν τεσσάρων γραμμῶν καί θέσουν ἕνα στόχο αὔξησης τῆς παραγωγῆς κατά 20%. Κάθε φορά πού μιά γραμμή θά ξεπερνᾶ τόν μέσο ὅρο θά πληρώνεται ἀνάλογα καί ὅταν φτάνει τόν στόχο τοῦ 20% θά πληρώνεται 30% τοῦ μέσου ὅρου,δηλ. ἕνα 10% ἐπιπλέον σάν μπόνους. Παράλληλα εἰσηγήθηκαν 10λεπτο παύση τῆς ἐργασίας κάθε 2 ὧρες.

Ἀπό τήν ἄλλη μεριά οἱ προιστάμενοι παραγωγῆς κ.κ Μαγκρέγκορος καί Χερσμπιάδης ὑπεστήριξαν ὅτι θά πρέπει ν'ἀλλάξει ὁ τρόπος παραγωγῆς ἔτσι ὥστε κάθε ἐργάτης νά εἶναι ὑπεύθυνος γιά την συναρμολόγηση ἀπό τήν ἀρχή ὥς τό τέλος τῆς σκούπας. Ἔτσι ,εἶπαν,κάθε ἐργάτης θά νοιώθει ἱκανοποιημένος διότι θά εἶναι ὑπεύθυνος γιά τήν παραγωγή ὁλοκλήρου τοῦ προιόντος. Παράλληλα θά νοιώθει τό αἴσθημα τῆς δημιουργίας,τῆς αὐτοπραγματοποίησης καί τοῦ ἐμπλουτισμοῦ τῆς δουλειᾶς του.

Μέ ποιά λύση ἀπό τίς δύο θά συμφωνούσατε καί γιατί. Δικαιολογήσατε ἐπιπλέον τήν λύση μέ τήν ὁποία συμφωνεῖτε μέ τό νά ἀναφερθεῖτε σέ δύο θεωρητικούς καί παραθέτοντας τέσσερις θεωρητικές προτάσεις ἀπό τόν καθένα πού κατά τήν γνώμη σας εὐθυγραμμίζονται μέ τήν λύση πού ἐπιλέξατε.

2. Επεξηγηματικές διευκρινήσεις

ΕΠΕΞΗΓΗΜΑΤΙΚΕΣ ΔΙΕΥΚΡΙΝΙΣΕΙ* ΓΙΑ ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΩΝ ΕΞΕΤΑΣΕ-ΩΝ ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 82ΤΟΥ Β'ΕΤΟΥΣ ΣΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΔΙΟΙΚΗΣΗ

'Η ὑφή τῶν προβλημάτων πού παρουσιάσθηκαν στό δεύτερο ἔτος λειτουργίας τῆς ἐπιχείρησης(δηλαδή ἡ σημαντική κάμψη τοῦ ρυθμοῦ παραγωγῆς,ἡ αὔξηση τοῦ ποσοστοῦ ἐλαττωματικῶν συσκευῶν,τό ὑψηλό ποσοστό ἀπουσιασμοῦ ἀπροθυμίες,ἀνίες νευρικότητες καί ἡ αὐξημένη κινητικότητα ἐργατικοῦ δυναμικοῦ-20% ἑκούσιες ἀποχωρήσεις)εἶναι ἐνδεικτική γιά τήν φύση τῆς λύσης πού πρέπει νά ἐκλεγεῖ.

Εὔκολα μπορεῖ νά διακρίνει κανείς ὅτι οἱ δυσκολίες πού ἀντιμετωπίζει ἡ ἐπιχείρηση δέν πρέπει νά πηγάζουν ἀπό τήν ἐπιθυμία ἤ τίς διεκδικήσεις τοῦ ἐργατικοῦ δυναμικοῦ γιά πρόσθετες ὑλικές/χρηματικές παροχές 'Επομένως,ἡ θέσπιση πρόσθετων ὑλικῶν /χρηματικῶν κινήτρων πού προτείνεται ἀπό τήν πρώτη ὁμάδα καί βασίζεται θεωρητικά στόν ταιηλορισμό,δέν φαίνεται νά ἐνδείκνυται στήν συγκεκριμένη περίπτωση.

Περισσότερο ἐποικοδομητικές παρουσιάζονται οἱ προτάσεις τῆς δεύτερης ὁμάδας πού ἀναζητοῦν λύση ἐπιδιώκοντας τήν αὔξηση τῆς ἱκανοποίησης τοῦ ἀτόμου ἀπό τήν ἐργασία του μέσω ἐμπλουτισμοῦ τῆς δουλειᾶς καί πού βασίζονται στίς θεωρίες ὤθησης τῶν Ντ.Μαγκρέγκορ, (θεωρία Υ) καί Φ.Χέρζμπεργκ(θεωρία ὤθησης καί ὑγείας).

'Ενδεικτικά,μερικές ἀπό τίς βασικές ὑποθέσεις ἤ προτάσεις τῆς θεωρίας Υ τοῦ Μαγκρέγκορ εἶναι οἱ ἀκόλουθες:

1.'Η κατανάλωση σωματικῆς καί διανοητικῆς ἐργασίας εἶναι τόσο φυσιολογική ὅσο καί ἡ ἀνάπαυση ἤ τό παιχνίδι.

'Ο μέσος ἄνθρωπος δέν αἰσθάνεται μιά ἔντονη ἀντιπάθεια γιά τήν δουλειά.Κάτω ἀπό ἐλεγχόμενες συνθῆκες ἡ ἐργασία μπορεῖ νά ἀποτελέσει γιά τό ἄτομο πηγή ἱκανοποίησης(καί νά ἐκτελεῖται ἐθελούσια)ἤ πηγή ἐξαναγκασμοῦ (καί νά ἀποφεύγεται ὅσο τό δυνατόν περισσότερο).

2.'Η ἀφοσίωση σ'ἕνα σκοπό εἶναι συνάρτηση ἀνταμοιβῶν πού σχετίζονται μέ τήν πραγμάτωση του.

Οἱ σπουδαιότερες ἀπό τίς ἀνταμοιβές αὐτές, πού εἶναι ἡ ἱκανοποίηση τοῦ ἐγώ καί τῶν ἀναγκῶν τῆς αὐτοπραγματοποίησης,μπορεῖ νά εἶναι τά ἄμεσα ἀποτελέσματα τῶν προσπαθειῶν πού κατευθύνονται στήν ἐπίτευξη τῶν σκοπῶν τῆς ὀργάνωσης.

3.'Ο μέσος ἄνθρωπος κάτω ἀπό κατάλληλες συνθῆκες μαθαίνει ὄχι μόνο νά δέχεται ἀλλά καί νά ἐπιδιώκει τήν ὑπευθυνότητα.

'Η ἀποφυγή τῶν εὐθυνῶν,ἡ ἔλλειψη φιλοδοξίας καί ὁ ὑπερβολικός ζῆλος γιά τήν ἐπιδίωξη ἐξασφάλισης εἶναι συνήθως ἀποτέλεσμα τῆς ἀνθρώπινης ἐμπειρίας καί ὄχι τά ἔμφυτα χαρακτηριστικά τῆς ἀνθρώπινης συμπεριφορᾶς.

4.Εἶναι μεγάλος καί ὄχι μικρός,ὁ ἀριθμός ἀνθρώπων πού ἔχουν τήν ἱκανότητα νά χρησιμοποιοῦν σέ μεγάλο βαθμό τή φαντασία,τήν ἐξυπνάδα καί τήν δημιουργικότητά τους στήν λύση τῶν προβλημάτων τῆς ὀργάνωσης.

Τά κύρια εὑρήματα τῆς ἑρμηνευτικῆς ἐργασίας τοῦ Χέρζμπεργκ ἦταν ὅτι:

1.'Η ἱκανοποίηση ἀπό τήν ἐργασία δέν εἶναι ὁ ἐννοιολογικά ἀντίθετος ὅρος τῆς δυσαρέσκειας ἀπό τήν ἐργασία(καί ἀντίστροφα).

Ιό ἀντίθετο τῆς ἱκανοποίησης ἀπό τήν ἐργασία εἶναι ἁπλά ἔλλειψη ἱκανοποίησης ἀπό τήν ἐργασία,καί τό ἀντίθετο τῆς δυσαρέσκειας ἀπό τήν ἐργασία εἶναι ἔλλειψη δυσαρέσκειας ἀπό τήν ἐργασία.

Τά συναισθήματα αὐτά σχετίζονται μέ δύο διαφορετικές ὁμάδες ἀνθρώπινων ἀναγκῶν.'Η μιά ὁμάδα ἀναγκῶν πηγάζει ἀπό τήν ἔμφυτη τάση τοῦ ἀνθρώπου νά ἀποφεύγει νά ὑποφέρει ἐξ αἰτίας τοῦ περιβάλλοντος-πού σέ μιά ἐπιχείρηση μπορεῖ νά θεωρηθεῖ ὅτι εἶναι τό περιβάλλον τῆς δουλειᾶς του.

'Η ἄλλη ὁμάδα ἀναγκῶν ἀντιπροσωπεύεται ἀπό τήν ἱκανότητα τοῦ ἀνθρώπου νά κατανοεῖ,καί νά πετυχαίνει(τόν καθεκάστοτε στόχο του),ὁδηγούμενος ἔτσι στήν ψυχολογική ἀνάπτυξη καί ὡρίμανσή του.Σέ μιά ἐπίχείρηση οἱ ἀνάγκες πού προκαλοῦν τήν ψυχολογική ἀνάπτυξη καί ὡρίμανση τοῦ ἀτόμου βρίσκονται στό περιεχόμενο τῆς δουλειᾶς του.

2.Οἱ παράγοντες πού προκαλοῦν τήν ἱκανοποίηση ἀπό τήν ἐργασία εἶναι ἐντελῶς διαφορετικοί ἀπό αὐτούς πού ὁδηγοῦν στήν δυσαρέσκεια ἀπό τήν ἐργασία.

3.Οἱ προσδιοριστικοί παράγοντες πού προκαλοῦν τήν ἱκανοποίηση ἀπό τήν ἐργασία (παράγοντες ὤθησης) βρίσκονται στό περιεχόμενο τῆς δουλειᾶς καί εἶναι:Τό ἐπίτευγμα,ἡ ἀναγνώριση τοῦ ἐπιτεύγματος αὐτοῦ ἀπό τούς ἄλλους,ἡ ἐνδιαφέρουσα φύση τῆς δουλειᾶς,ἡ ὑπευθυνότητα,ἡ ἐπαγγελματική ἀνέλιξη καί προαγωγή.

Οἱ παράγοντες ὑγιεινῆς πού βρίσκονται στό περιβάλλον τῆς δουλειᾶς εἶναι;ἡ διεύθυνση καί ἡ πολιτική πού ἀκολουθεῖται ἀπό τήν ἐπιχείρηση,ἡ ἐπίβλεψη,οἱ ἀποδοχές,οἱ διαπροσωπικές σχέσεις καί οἱ συνθῆκες κaί ὅροι ἐργασίας(ἐξασφάλιση).

4.Γιά νά ἐπιτευχθεῖ ἡ ἀξιοποίηση τῶν ἀτόμων καί νά αὐξηθεῖ ὁ βαθμός ἱκανοποίησης τοῦ ἐργαζομένου ἀπό τήν δουλειά του ἡ θεωρία τῆς "ὤθησης καί ὑγιεινῆς" προτείνει τόν ἐμπλουτισμό τῆς ἐργασίας μέ τούς παράγοντες ὤθησης.

'Ο ὅρος ἐμπλουτισμός ἐμπεριέχει τήν ἔννοια τῆς "καθετοποίησης" καί ὄχι τῆς "ὁριζοντοποίησης" τῆς δουλειᾶς,τήν προσθήκη δηλαδή παρεμφερῶν ἐξ ἴσου ἀνιαρῶν καθηκόντων.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ
ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΛΙΘΟΓΡΑΦΩΝ

Συνάδελφοι εργαζόμενοι,

Η διοίκηση του Σωματείου μας και οι τρεις χιλιάδες εργαζόμενοι λιθογράφοι της Αθήνας καταγγέλλουν τον εκδότη της εφημερίδας «ΕΘΝΟΣ» επειδή:

1. Απολύει συνεχώς συναδέλφους μας για συνδικαλιστικούς λόγους από τον προηγούμενο Σεπτέμβρη μέχρι σήμερα.
2. Καταστρατηγεί συνεχώς την εργατική νομοθεσία (δεν αναρτά καταστάσεις προσωπικού, καταπατά όλες τις συμφωνίες πρόσληψης προσωπικού, μειώνει μισθούς) και τον ν. 1264/82 (τρομοκρατεί το προσωπικό, προσπαθεί να εξαγοράσει συνειδήσεις συναδέλφων κ.ά.).
3. Καταπατά την άλλη μέρα της υπογραφής τους τις συμφωνίες που υπογράφει με τους εργαζόμενους και το σωματείο μας.
4. Ασκεί έμμεσα πολιτικό εκβιασμό προβάλλοντας τη σημερινή φιλοκυβερνητική θέση της εφημερίδας του για να τυχαίνει της υποστήριξης των υπουργείων και της κυβέρνησης ενάντια στα δίκαια αιτήματα του προσωπικού.
5. Χρησιμοποιεί στρατιά πληρωμένων τραμπούκων για την κατατρομοκράτηση του προσωπικού και το σπάσιμο των αγωνιστικών κινητοποιήσεών του.

Συνάδελφοι εργαζόμενοι, φίλοι αναγνώστες του Εθνους,

Ο αγώνας των λιθογράφων του «Εθνους» για:

α) Την ικανοποίηση των θεσμικών και οικονομικών αιτημάτων του προσωπικού που αρνείται ο εκδότης του «Εθνους» ενώ η εφημερίδα του για κυκλοφοριακούς λόγους κόπτεται για τα δίκαια αιτήματα των εργαζομένων,

β) Την εφαρμογή της εργατικής νομοθεσίας και του νόμου 1264/82 που τόσο πρόβαλε το Εθνος αλλά και τόσο ωμά καταπατά τις συνδικαλιστικές ελευθερίες ο εκδότης του.

γ) Την κατάργηση της ιδιωτικής αστυνομίας του Εθνους και την ελεύθερη εργασία του προσωπικού ή απεργιακή κινητοποίησή του, αφορά όλους τους εργαζόμενους, όλους τους αναγνώστες του, ολόκληρο το λαό.

Συνάδελφοι, εργαζόμενοι,

Το σωματείο Λιθογράφων δεν είναι η πρώτη φορά που βρίσκεται ανάμεσα στα διασταυρωμένα πυρά της πιο στυγνής εργοδοσίας.

Το 1977 με 90 μέρες απεργία διεκδίκησε τις ελεύθερες συλλογικές διαπραγματεύσεις, πήγε κόντρα στο νόμο 3239/55 με τίμημα εκατοντάδες απολύσεις μελών του χωρίς αποζημίωση. Δεν είναι η πρώτη φορά που το σωματείο μας βρίσκεται πρωτοπόρο στη διεκδίκηση εργατικών αιτημάτων. Στο παρελθόν με αλεπάλληλους διαρκείς αγώνες κατάκτησε το 40ωρο, την 5θήμερη βδομάδα, ένα μήνα άδεια, ένα μήνα επίδομα και την εφαρμογή του νόμου 2112/21 για τους εργατοτεχνίτες.

Δημοκρατικέ λαέ, συνάδελφοι εργαζόμενοι της Αθήνας,

Η λασπολογία των εκδοτών για «συντεχνίες και εργατικές αριστοκρατίες» στοχεύει να χτυπήσει τους δίκαιους αγώνες των εργαζομένων στον Τύπο με τη συμπαράσταση της κοινής γνώμης με σκοπό την αύξηση των κερδών τους. Η υποστήριξη της κυβέρνησης στα άνομα συμφέροντα των συγκροτημάτων του Τύπου γίνεται κάτω από τον πολιτικό εκβιασμό των αετονύχηδων εκδοτών. Οι εκδότες των συγκροτημάτων θέλουν μόνο υποταγμένους εργάτες, σωματεία διαλυμένα, υπηρέτες των οικονομικών και πολιτικών συμφερόντων τους. Οι εργαζόμενοι στον Τύπο θέλουν και αγωνίζονται για σωματεία δημοκρατικά, ταξικά, όργανα εξυπηρέτησης των προβλημάτων της εργατικής τάξης στην πρωτοπορεία των αγώνων του λαού για πολιτικές και συνδικαλιστικές ελευθερίες, για έναν Τύπο ελεύθερο και δημοκρατικό, χωρίς τη λογοκρισία των εκδοτών και την αναγκαστική αυτολογοκρισία των δημοσιογράφων.

Δημοκρατικέ λαέ, συνάδελφοι εργαζόμενοι,
φίλοι αναγνώστες του Εθνους,

Ο αγώνας των συναδέλφων του Εθνους δε στοχεύει στο κόψιμο της πληροφόρησής σας από την εφημερίδα της επιλογής σας, αλλά στην περιφρούρηση της ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑΣ και της ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΔΙΑΚΙΝΗΣΗΣ των ιδεών.

— ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΘΕΙΤΕ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΤΟΝ ΤΥΠΟ
— Ο ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ ΑΓΩΝΑΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΔΙΚΟΣ ΣΑΣ

Με αγωνιστικούς χαιρετισμούς
Η ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΛΙΘΟΓΡΑΦΩΝ
ΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΣΤΟΝ ΤΥΠΟ

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΩΝ ΤΡΑΠΕΖΙΚΩΝ

Το παρακατω κειμενο γραφτηκε απο τραπεζοϋπάλληλο που δουλεύει στη Θεσσαλονίκη . Η διακηρυξητων Τραπεζοϋπάλληλων κυκλοφορησε προσφατα και δημοσιευουμε αποσπάσματα της.

Ἡ ἀπεργία τῶν τραπεζικῶν ἀποτέλεσε γιά τόν περισσότερο κόσμο μιά ἔκπληξη πρώτου μεγέθους. Οἱ τραπεζικοί, ἕνας κλάδος ἐργαζόμενων μέ ἀγωνιστική παρουσία στά 7 χρόνια τῆς Ν.Δ., ἔμοιαζαν νά ἐλέγχονται ἀπό τό ΠΑΣΟΚ καί νά ἐκφράζονται μέσα ἀπό τήν "ἀλλαγή" τῆς 18.10.81. Ὅποιος ὅμως εἶχε παρατηρήσει συστηματικά τούς ἀγῶνες τους θά ἔβλεπε ὅτι τό κίνημα αὐτό εἶχε μιά δυναμική πού δύσκολα ἐλέγχονταν ἀπό κόμματα ἤδη ἀπό τίς πρῶτες κινητοποιήσεις μετά τή μεταπολίτευση. Στίς ἀπεργίες γιά τόν ν.330 οἱ τραπεζικοί πετυχαίνουν νά ἐξαιρεθοῦν ἀπό μερικές ἀπό τίς ἀντεργατικές του διατάξεις (προσωπικό ἀσφαλείας, προθεσμίες γιά τή κήρυξη ἀπεργίας κ.ἄ.). Εἶναι οἱ πρῶτοι ἐργαζόμενοι πού ἐπιστρατεύονται στή μεταπολιτευτική Ἑλλάδα τοῦ Καραμανλή. Αὐτό γίνεται τό καλοκαίρι τοῦ 1979 ὅταν μέσασέ 40 ὧρες οἱ τράπεζες σ'ὅλη τήν Ἑλλάδα κλείνουν μέ ἀφορμή τήν ἀλλαγή τοῦ ὡράριου. Εἶναι οἱ πρῶτοι ἐργαζόμενοι ἐναντίον τῶν ὁποίωνπαίρνονται ἀσφαλιστικά μέτρα. Τέλος οἱ τραπεζικοί πρῶτοι σπᾶνε στή πράξη τόν ν.3239 (γιά ὑποχρεωτική διαιτησία) καί τά ἀσφαλιστικά μέτρα στήν 39ήμερη ἀπεργία τόν Γενάρη καί Φλεβάρη τοῦ 1980.

Μέσα ἀπό ὅλες αὐτές τίς κινητοποιήσεις ἡ ΟΤΟΕ καταξιώνεται στή συνείδηση τῶν τραπεζικῶν ἐνῶ ταυτόχρονα συγκεντρώνει τίς ἐπιθέσεις τῆς κυβέρνησης τῆς Ν.Δ. πού θέλοντας νά ἐλέγχει ἀπόλυτα τό πιστωτικό σύστημα ξέρει ὅτι πρέπει νά διαλύσει πρῶτα τήν ὁμοσπονδία τους.

Ἕνα ἄλλο σημεῖο πού βοήθησε στή καταξίωση τῆς ΟΤΟΕ ἦταν καί τό γεγονός ὅτι κανένα κόμμα δέν τήν ἔλεγχε, ἐνῶ οἱ συνδικαλιστές, "φίρμες" ἦταν πολιτικά ἀνένταχτοι (Παπαμάργαρης, Πουλαρίκας, Παφίλης κλπ.). Αὐτό θά παίξει σημαντικό ρόλο καί στήν τελευταία ἀπεργία. Οἱ κινητοποιήσεις αὐτές κατάφεραν ν'ἀνεβάσουν τήν συνδικαλιστική ἀλλά ὄχι καί τήν πολιτική συνείδηση τῶν τραπεζικῶν. Οἱ τραπεζικοί, σάν κοινωνικό στρῶμα, βρίσκονται στή μέση τῶν κοινωνικῶν συγκρούσεων. Ἐλέγχοντας τόν πιό ζωτικό ἴσως τομέα τῆς οἰκονομίας, εἶναι τά ἀγαπημένα παιδιά τοῦ συστήματος πούθέλοντας νά τούς ἐλέγχει κοινωνικά δέν διστάζει νά τούς παραχωρεῖ "προνόμια". Εἶναι βέβαια κι αὐτό μέσα στή λογική τῆς διαίρεσης τῶν ἐργαζόμενων σέ "προνομιούχους" καί μή, προσπαθώντας νά δημιουργεῖ ἀντιθέσεις ἐκεῖ πού δέν ὑπάρχουν.

Οἱ ταξικές ἀντιθέσεις ὅμως δύσκολα ἀμβλύνονται ἀκόμα καί γιά τούς τραπεζικούς. Ἐκεῖνο ὅμως πού σίγουρα δέν βοήθησε τούς τραπεζικούς νά ξεκαθαρίσουν μιά γιά πάντα τήν κοινωνική τους τοποθέτηση ἦταν ἡ πτώση τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος τά τελευταία χρόνια. Ἔλειψαν ἐκεῖνες οἱ κινητοποιήσεις πού θά τραβούσαντό τραπεζικό κίνημα μέ τό μέρος τους καί θά βοηθοῦσαν στή κοινωνική του συνειδητοποίηση.

Φορτωμένοι λοιπόν μέ τίς δάφνες τῶν κινητοποιήσεων πού εἶχαν τά προηγούμενα χρόνια οἱ τραπεζικοί στή μεγάλη τους πλειοψηφία ἀντιμετωπίζουν τήν "ἀλλαγή" τῆς 18.10.81., σάν μιά περίπου δικαίωση τῶν ἀγώνων τους. Ἀρχίζουν οἱ πρῶτες συζητήσεις γιά τήν διαμόρφωση τῆς Συλλογικῆς Σύμβασης Ἐργασίας 1982 (ΣΣΕ). Ἡ πρόταση πού κατεβάζουν οἱ ΔΗΣΚ (κλαδικές, τοῦ ΠΑΣΟΚ στό τραπεζικό χῶρο) προωθεῖ ἕνανέο σύστημα διαμόρφωσης τῶν ἀμοιβῶν τῶν ἐργαζόμενων. Εἶναι τό περίφημο "ΕΝΙΑΙΟ ΜΙΣΘΟΛΟΓΙΟ".

Σταιχεία του : ἡ ἀποδέσμευση τοῦ βαθμοῦ ἀπό τό μισθό (ὁ μισθός θά αὐξάνεται ἀνάλογαμέ τά χρόνια ὑπηρεσίας καί ὄχι μέ τό ἄν ἔχει πάει στόν ἐπόμενο βαθμό), καί ἡ προσπάθεια γιά νά κλείσει ἡ ψαλίδα ἀνάμεσα στό πρῶτο μισθό καί τό τελευταῖο (πέρασμα τῆς θεωρίας τῶν ὑψηλόμισθων - χαμηλόμισθων) σάν μοναδική προοπτική γιά τήν ἀναδιανομή τοῦ εἰσοδήματος. Ἡ προσπάθεια νά ἐφαρμοστεῖ τό "ΕΝΙΑΙΟ" προσαρμοσμένο στά πλαίσια τῆς εἰσοδηματικῆς πολιτικῆς καί γιά πρώτη φορά ἡ σύνδεση τῶν αὐξήσεων τῶν μισθῶν μέ τά κέρδη τῶν τραπεζῶν ὁδηγοῦν τήν ΟΤΟΕ στή κήρυξη τῆς ἀπεργίας στίς 26/5.

Ὅλο τό προηγούμενο διάστημα γινόντουσαν διαπραγματεύσεις πού κατέληγαν σέ συμφωνίες πού ἀργότερα ἀθετούνταν. Μέ τό τέλος τῆς 48 ωρης (μεσολαβοῦσε Σαββατοκύριακο) συμβαίνει, στήν Ἑλλάδα τοῦ ΠΑΣΟΚ καί τοῦ "τρίτου δρόμου" κάτι πού δέν εἶχε τολμήσει οὔτε κἄν νά σκεφτεῖ ἡ Ν.Δ. Ὅλος ὁ κομματικός μηχανισμός τοῦ ΠΑΣΟΚ μέ πρώτους καί "καλύτερους" τό ΕΓ. καί τόν ἴδιο τόν Ἀνδρέα ἐξαπολύουν ἐπίθεση ἐνάντια στήν ΟΤΟΕ ἐνῶ ταυτόχρονα οἱ περιβόητες πιά ΔΗΣΚ καλοῦν τό κόσμο νά μπεῖ "ἀγωνιστικά" μέσα. Κι αὐτό πού συμβαίνει τήν Δευτέρα 30/5, σίγουρα θά περάσει στήν ἱστορία τοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος. Ντοπαρισμένοι ἀλλά καί ξαφνιασμένοι οἱ τραπεζικοί ἀπό τήν ἐπίθεση, ὄχι μόνο συνεχίζουν τήν ἀπεργία ἀλλά καί ἀνεβάζουν τά ποσοστά τῆς συμμετοχῆς σέ πρωτοφανή ἐπίπεδα.

Ξεκινάει ἔτσι ἡ ἀπεργία τῶν 42 ἡμερῶν στό διάστημα τῆς ὁποίας οἱ τραπεζικοί θά δείξουν σ'ὅλους τούς ἐργαζόμενους ὅτι ἡ ταξική πάλη στήν Ἑλλάδα τοῦ ΠΑΣΟΚ συνεχίζεται καί ἐντείνεται. Τί ἦταν αὐτό πού κράτησε τούς τραπεζικούς 42 μέρες ἔξω ἀπό τίς τράπεζες ; Ἡ ἀναγκαιότητα διατήρησης τῆς αὐτονομίας τῆς ΟΤΟΕ. Ἡ κατάλυση τῆς αὐτονομίας τῆς ΟΤΟΕ ἦταν ἀπό τήν ἀρχή ὁ στόχος τοῦ ΠΑΣΟΚ. Συνειδητά ἤ ἀσυνείδητα οἱ τραπεζικοί εἶχαν πιάσει τόν κίνδυνο. Γιαὐτό καί ἡ μεγάλη συμμετοχή στίς πορείες στήν Ἀθήνα καί στήν Θεσσαλονίκη, γι αὐτό καί ἡ μεγάλη συμμετοχή στήν ἀπεργία παρά τίς ἀπειλές, τίς ἐπιθέσεις καί τίς προβοκάτσιες.

Μέ τήν ἀπεργία τῶν 42 ἡμερῶν ἡ ΟΤΟΕ διατήρησε τήν καταξίωσή της στούς τραπεζικούς καί τήν αὔξησε, ἐνῶ κατάφερε νά ξεσκεπάσει ὡςἕνα βαθμό τήν ἀντεργατική πολιτική τοῦ ΠΑΣΟΚ πού κάτω ἀπό τόν μανδύα τοῦ σοσιαλισμοῦ χρησιμοποιοῦσε τά ἴδια καί χειρότερα ὅπλα καί θεωρίες γιά νά χτυπήσει τούς ἀγῶνες τῶν ἐργαζόμενων. Ἄς μήν ξεχνᾶμε ὅτι τόν ἴδιο καιρό πού γίνονταν ἡ ἀπεργία στίς τράπεζες, ἀπεργοῦσαν καί οἱ ἐργαζόμενοι στά λεωφορεία. Τήν ἴδια λασπολογία πού χρησιμοποίησε τό ΠΑΣΟΚ γιά τούς τραπεζικούς, χρησιμοποίησε καί γιά τούς ἐργα

ζόμενους στά λεωφορεία, άλλά καί γιά όλους τούς έργαζόμενους πού άπό τότε μέχρι σήμερα (άπεργία στά τρόλλεϋ) άμφισβήτησαν τήν εισοδηματική πολιτική τοῦ ΠΑΣΟΚ.

"Ας άπαριθμήσουμε τά κύρια σημεῖα τῆς έπίθεσης : Ι. Όλοι οἱ ἀπεργοί εἶναι ὑπονομευτές τῆς ἀλλαγῆς (καί ἐπειδή οἱ περισσότεροι ἀπό τούς ἐργαζόμενους ἦταν κατά καιρούς ἀπεργοί ἄρα...). 2. Ἡ προσπάθεια μεταφορᾶς τῆς ἀντίθεσης ἀνάμεσα στό κεφάλαιο καί στήν ἐργασία σέ ἀντίθεση ἀνάμεσα σέ καλύτερα καί σέ χειρότερα ἀμειβόμενους ἐργαζόμενους. Σήμερα ἡ ΟΤΟΕ ἔχοντας τήν ἐμπειρία τῶν 42 μερῶν ἀπεργίας σέ "σοσιαλιστικό" καθεστώς, πρέπει νά περάσει τούς προβληματισμούς σέ μιά ἀνώτερη ποιοτικά φάση. Αὐτό μπορεῖ καί πρέπει νά γίνει μέσα ἀπό τό συνέδριο τῆς ΟΤΟΕ πού θά γίνει μέχρι τό τέλος τοῦ χρόνου.

Κυρίαρχα ζητήματα : Ι. Ἡ καλύτερη ὀργάνωση καί τῆς ΟΤΟΕ ἀλλά καί τῶν συλλόγων - μελῶν της, μέ ἄνοιγμα πρός τή συμμετοχή τῶν ἐργαζόμενων στή λήψη τῶν ἀποφάσεών της καί 2. Νά ἀπαντήσει σέ μερικά ἐρωτήματα πού βγῆκαν στήν ἐπιφάνεια καί ἐξ αἰτίας τῆς πολιτικῆς τοῦ ΠΑΣΟΚ καί τῆς τελευταίας ἀπεργίας. Εἶναι ἐρωτήματα πού θά καθορίσουν τήν φυσιογνωμία τῆς ΟΤΟΕ καί πιθανά τό μέλλον της. Ἀφοροῦν τόν τρόπο παρέμβασης τῶν τραπεζικῶν στήν λειτουργία τοῦ πιστωτικοῦ συστήματος, μέ τρόπο, ὥστε νά προωθοῦνται τά συμφέροντα τοῦ λαϊκοῦ κινήματος καί κάτι πιό τολμηρό : Τό πῶς θά εἶναι τό πιστωτικό σύστημα σέ μιά ἄλλη κοινωνία. Τά ἀποτελέσματα τοῦ συνέδριου θά δείξουν πολλά καί γιά τούς τραπεζικούς καί γιά τό λαϊκό κίνημα. Οἱ ἀγῶνες τῶν ἐργαζόμενων δικαιώνονται μόνον ὅταν συντελοῦν στή συνειδητοποίησή τους, στό ποιοτικό ἀνέβασμά τους καί τούς κάνουν ὥριμους δέκτες τῆς κοινωνικῆς ἀλλαγῆς.

ΓΙΩΡΓΟΣ Τ.

.. ..

ΙΔΡΥΤΙΚΗ ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ

της ΑΥΤΟΝΟΜΗΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΚΙΝΗΣΗΣ

Α.Σ.Κ.

Εργαζόμενων στην Εμπορική Τράπεζα

ΑΘΗΝΑ
ΝΟΕΜΒΡΗΣ
1982

Α. Εισαγωγή

Το Συνδικαλιστικό Κίνημα μετά τη μεταπολίτευση, πέρασε αρχικά μια περίοδο έντασης και ποιοτικής ανάπτυξης των αγώνων του, παρουσιάζοντας καινούργιες μορφές οργάνωσης και πάλης, με κυρίαρχη μορφή την οργανωση των εργαζόμενων στους τόπους δουλειάς: εργοστασιακό και επιχειρησιακό σωματείο.

Στη συνέχεια, μὲ την ποινικοποίηση των αγώνων του (330) 76), το χτύπημα των καινούργιων μορφών οργάνωσης και με ηγεσία κάθε άλλο παρά αντιπροσωπευτική (ΓΣΕΕ — συνδικαλιστικές παρατάξεις), αποδυναμώθηκε και απομαζικοποιήθηκε.

Οι εκλογές της 18.10.81 ανάδειξαν αυτοδύναμη κυβέρνηση το ΠΑ.-ΣΟ.Κ., ένα κίνημα που επαγγέλεται το σοσιαλιστικὸ μετασχηματισμό της ελληνικής κοινωνίας. Μια καινούργια περίοδος άρχισε για το αδύναμο εργατοϋπαλληλικό συνδικαλιστικό κίνημα, που, σε περίοδο κρίσης της ελληνικής οικονομίας, επανεμφανίζει στοιχεία μαζικοποίησης και οργανωτικής ανασυγκρότησης.

Το τραπεζοϋπαλληλικό συνδικαλιστικό κίνημα, που στο παρελθόν αντιτάχτηκε στην αντεργατική νομοθεσία, στην πολιτική της λιτότητας, στις ανοιχτές διώξεις συνδικαλιστών, στην τρομοκρατία, στις αυθαίρετες ποινικοποιήσεις και παράνομες απολύσεις, σήμερα βρίσκεται αντιμέτωπο με τα αποτελέσματα της αντίθεσης ανάμεσα στις προεκλογικές επαγγελίες του ΠΑΣΟΚ και την κυβερνητική πραχτική του. Μια πραχτική που επιδιώκει:

α) μεταυχηματισμό της ελληνικής κοινωνίας, με τους εργαζόμενους στο περιθώριο, αν και είναι οι κύρια ενδιαφερόμενοι. Έτσι όμως η αλλαγη δε γίνεται σε όφελος των κοινωνικών της φορέων, αφού οι εργαζόμενοι δε μπορούν να συμμετάσχουν ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΑ στα κέντρα λήψης των αποφάσεων, ούτε και στον έλεγχο της συνολικής παραγωγικής διαδικασίας.

β) εισωμάτωση του συνδικαλιστικού κινήματος στο σύστημα, που συνοδευεται από την προσπάθεια καταστολής των αγώνων των εργαζόμενων, τη δημιουργία κυβερνητικού συνδικαλισμού, την κατάλυση της αυτονομίας του συνδικαλιστικού κινήματος.

Η τελευταία απεργία των 42 ημερών, εκτός απο την αλήθεια των παραπάνω, απόδειξε:

α) ότι η ταξική πάλη στην Ελλάδα, με κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ, δε σταμάτησε ούτε καταργήθηκε, όπως δε σταματάει και δεν καταργείται από οποιαδηποτε κυβέρνηση. Απλά πήρε μορφές εκσυγχρονισμένες (αιτήματα διαφορετικής ποιότητας, με διαφορετικό θεσμικό πλαίσιο).

β) την αναγκαιότητα οργάνωσης του τραπεζοϋπαλληλικού συνδικαλισμού πάνω σε νέες βάσεις με νέες μορφιές, για την αντιμετώπιση των προβληματων με βάση τις σύγχρονες αντιλήψεις για το συνδικαλισμό.

Β. Η κατάσταση στο χώρο μας

Είναι φανερό ότι Η ΝΕΑ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΠΑΝΤΗΘΕΙ. Όμως οι συνδικαλιστικοί φορείς του χώρου μας, της Εμπορικής Τράπεζας, δε φαίνεται να είναι σε θέση για κάτι τέτοιο. Γιατί αυτό που τους χαρακτηρίζει είναι:

1) από τη μια η αδιαφορία ή η αντίθεση:

α) για την ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ συμμετοχή των ίδιων των εργαζόμενων σ ότι αφορα τη συνολική λειτουργία του συλλογικού οργάνου, και

β) για την προώθηση του αιτήματος της συμμετοχής των εργαζόμενων στα κέντρα που παίρνονται οι αποφάσεις και στον έλεγχο της συνολικής εργασιακής διαδικασίας.

2) απο την άλλη η κυβερνητική ή κομματική τους εξάρτηση, που έπαιξε καθοριστικό ρόλο στις επιλογές τους απέναντι στα προβλήματά μας.

Πιο συγκεκριμένα:

Η Δημοκρατική Συνδικαλιστική Κίνηση (ΔΗ.Σ.Κ.), είναι η έκφραση της κυβερνητικής αντίληψης στο συνδικαλιστικό μας χώρο. Αποβλέπει στη χειραγώγηση και ενσωμάτωση του κινήματος των εργαζομένων και γενικωτερα στο πέρασμα της νέας κυβερνητικής φιλοσοφίας με μιά πραχτική που καμμιά σχέση δεν έχει με τις επαγγελίες περί σοσιαλισμού και αλλαγής.

Ανάλογη, αλλά από διαφορετική οπτική γωνία, είναι και η λογική της Νέας Συνδικαλιστικής Κίνησης (Ν.Σ.Κ.), που κατ' εξοχήν εκφράζει την κομματική αντίληψη στο συνδικαλισμό της Εμπορικής Τράπεζας. Την περίοδο εξ άλλου που ήταν προεδρείο στο Σύλλογο, έκφρασε την οικονομίστικη κυρίως αντίληψη στο συνδικαλισμό, που στηρίζεται σε μια στείρα αντιπαράθεση, χωρίς να έχει τη δυνατότητα να προτείνει ουσιαστικές λύσεις σε βασικά προβλήματά μας. Στο ασφαλιστικό π.χ. οι κινητοποιήσεις για τη λύση του γίνανε χωρίς συγκεκριμένη μελέτη του προβλήματος και χωρίς την αποφασιστική συμμετοχή των εργαζόμενων.

Οι υπόλοιποι συνδικαλιστικοί φορείς χαρακτηρίζονται από μιά περιστασιακή παρουσία μέ σκοπό την συμμετοχή τους στο Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου. Στην προσπάθειά τους να επιβιώσουν με κάθε μέσο καθώς και στις χωρίς αρχές επιδιώξεις των δυό μεγάλων παρατάξεων, που αναφέραμε παραπάνω, οφείλονται και οι κρίσεις και τα αδιέξοδα στο Συλλογικό 'Οργανο, και όχι στο θεσμό της απλής αναλογικής.

Οι λογικές αυτές, όπως απόδειξαν και τα πρόσφατα γεγονότα - απεργία Ο.Τ.Ο.Ε., εξελίξεις στο Σύλλογό μας -, έχουν πια ξεπεραστεί Γι' αυτό το λόγο και σε αντίθεση με τους παραπάνω συνδικαλιστικούς φορείς, η *Αυτόνομη Συνδικαλιστική Κίνηση* (Α.Σ.Κ.), που πήραμε την απόφαση να συγκροτήσουμε, όσοι, μέλη του Συλλόγου Υπαλλήλων Εμπορικής Τράπεζας, υπογράφουμε παρακάτω:

α) εκφράζει με συνέπεια την ουσία των πρόσφατων αγώνων της Ομοσπονδίας μας (αυτονομία της ΟΤΟΕ απέναντι στον κυβερνητικό, κομματικό και εργοδοτικό συνδικαλισμό).

β) αποτελεί προσπάθεια των συναδέλφων της βάσης να πρωταγωνι-

γ) πιστεύει ότι κάθε 'Ελληνας, επομένως και κάθε συνάδελφος, έχει αναμφίβολα το δικαίωμα να ανήκει, να ψηφίζει και να υποστηρίζει οποιοδήποτε κόμμα. 'Αλλωστε τα προβλήματά μας έχουν κοινωνική ρίζα και το συνδικαλιστικό κίνημα δε μπορεί παρά να έχει κοινωνικοπολιτικό (αλλά όχι κομματικό) χαρακτήρα. ΕΙΝΑΙ ΟΜΩΣ ΑΠΑΡΑΔΕΧΤΟ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΗΣ, ΝΑ ΑΝΤΙΤΙΘΕΤΑΙ ΣΤΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΑΥΤΩΝ, ΠΟΥ ΕΚΠΡΟΣΩΠΕΙ, ΓΙΑ ΝΑ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΕΙ ΣΤΕΝΕΣ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΕΣ 'Η ΚΟΜΜΑΤΙΚΕΣ ΕΠΙΛΟΓΕΣ.

Το συνδικαλιστικό κίνημα των εργαζόμενων έχει τη δικιά του δυναμική. Για τούτο, ενώ τα ειδικά και κλαδικά αιτήματά μας, πρέπει να μελετιούνται και να προβάλλονται πάντα σε άμεση σχέση με τα γενικώτερα οικονομικά και κοινωνικά προβλήματα, το Συνδικαλιστικό Κίνημα πρέπει ταυτόχρονα να διατηρεί την *Αυτονομία* του και τον πραγματικό του χαρακτήρα, να καταξιώνεται δηλαδή μέσα στο χώρο δουλειάς, μέσα από την αντιπαράθεση εργαζόμενων - εργοδοσίας και μόνο

Γ. Ο χαρακτήρας της Α.Σ.Κ. και οι στόχοι της

1.— Η Αυτόνομη Συνδικαλιστική Κίνηση (Α.Σ.Κ.) στηρίζει τη δημιουργία και την ύπαρξή της στην προσπάθεια επισήμανσης, προώθησης και ικανοποίησης των αιτημάτων και των συμφερόντων των εργαζομένων. Θ' αγωνιστούμε ενάντια σ' οποιονδήποτε εκφράζει συμφέροντα αντίθετα με τη θέληση της πλειοψηφίας των εργαζομένων.

Η Α.Σ.Κ. θα παλαίψει για την αντιμετώπιση οποιουδήποτε — παληού ή νέου — κατεστημένου, που θα προσπαθήσει να διατηρήσει την ίδια απαράδεκτη εξουσιαστική ιεραρχία και τις σημερινές εργασιακές σχέσεις Διαφωνούμε δηλαδή με την άποψη που θέλει τον διευθυντή και τον προϊστάμενο απόλυτους εξουσιαστές στο Υποκατάστημα και μοναδικούς κριτές. Θα αγωνιστούμε για να αλλάξουν τα κριτήρια αξιολόγησης των υπαλλήλων και να συμμετέχουν και οι ίδιοι οι εργαζόμενοι σε επίπεδο υποκαταστήματος, στην αξιολόγηση των συναδέλφων τους. Για να σταματήσει η «αυθεντία» των επιθεωρητών —διευθυντών— προϊσταμένων.

Στόχος της Α.Σ.Κ. είναι η συμμετοχή όλων στις αποφάσεις για τα θέματα που τούς αφορούν και στον έλεγχο της συνολικής εργασιακής διαδικασίας, από τον νεώτερο υπάλληλο μέχρι το «μεγαλύτερο» στέλεχος της τράπεζας.

2.— Η Α.Σ.Κ. θα προσπαθήσει, στο μέτρο των δυνατοτήτων της, να συμβάλει θετικά στον προβληματισμό της Ο.Τ.Ο.Ε., για τη διαμόρφωση ενός ολοκληρωμένου αγωνιστικού προγράμματος, που θ' αποτελέσει αφετηρία για το ποιοτικό ανέβασμα της συνδικαλιστικής δράσης των τραπεζοϋπαλλήλων.

Για να γίνει αυτό θα πρέπει ν' απαντηθούν τα παρακάτω ερωτήματα που δημιουργούνται, ιδιαίτερα σήμερα που στην κυβέρνηση βρίσκεται ένα κόμμα που επαγγέλεται το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της ελληνικής κοινωνίας:

α) πυιός ο ρόλος του τραπεζικού συστήματος στη σημερινή κοινωνία, και

β) ποιος ο ρόλος των εργαζομένων στο τραπεζικό σύστημα σήμερα, και ποιά η σχέση τους μ' αυτό.

3.— Για τους παραπάνω λόγους θα πρέπει να επιδιωχθεί η αλλαγή της συνδικαλιστικής αντίληψης και να βελτιωθεί η μορφή της συνδικαλιστικής μας οργάνωσης: ξεκινώντας από τον ΕΙΝΑΙΟ σύλλογο, μοναδικό εκφραστή των συμφερόντων του συνόλου των εργαζομένων κατά τράπεζα, να επιδιώξουμε την αποκέντρωση της λειτουργίας του συλλογικού οργάνου σε επίπεδο περιφέρειας και υποκαταστήματος, για να ξεπεράσουμε τη γραφειοκρατικοποίησή του και να ουσιαστικοποιήσουμε τη λειτουργία του.

Το συλλογικό όργανο πρέπει να ζεί και να αναπνέει από τη δράση των μελών του και οι αντιπρόσωποί του να *συντονίζουν* μονάχα την αποσπασματική αλλά αποτελεσματικότερη συνδικαλιστική δραστηριότητα της βάσης. 'Ετσι το Δ.Σ. του Συλλόγου θα μεταβληθεί σ' αυτό που πρέπει να είναι: *ο διεκπεραιωτής της θέλησης των εργαζόμενων*, και θα πάψει να παίζει το ρόλο που επιβάλει τη θέλησή του στους εργαζόμενους.

4.— Η Α.Σ.Κ θα παλαίψει για την καθιέρωση ανοιχτών συλλογικών διαδικασιων για να εξασφαλιστούν:

- ολοκληρωμένη και ουσιαστική πληροφόρηση των συναδέλφων,
- συμμετοχή όλων των εργαζόμενων στη λήψη των αποφάσεων,
- συνεχής έλεγχος στις ενέργειες της ηγεσίας από την ίδια τη βάση.

6.— Η Α.Σ.Κ. χωρίς ν 'αρνιέται τη συμμετοχή σ' αυτή συναδέλφων που ανήκουν σε πολιτικά κόμματα, *δε θα δεχτεί καμμιά ενέργεια ή προσπάθεια κοματικοποίησής της.*

Οι θέσεις της θα εκφράζουν τη συνισταμένη των αντιλήψεων, που θα διαμορφώνονται κάθε φορά στο εσωτερικό της. Μ' αυτό τον τρόπο δε θα ετεροκαθορίζεται η θέση της στά διάφορα ζητήματα που θ' αντιμετωπίζει, αλλά θα αποτελεί έκφραση της θέλησης της πλειοψηφίας των μελών της. Παράλληλα θ' αποκρούσει οποιαδήποτε προσπάθεια επιβολής ενός νέου κυβερνητικού συνδικαλισμού και καταδικάζει όλους αυτούς που έκφρασαν και όσους θα εκφράσουν μιά τέτοια επιζήμια και αντιδραστική θέση.

7. Η Α.Σ.Κ. είναι υπέρ της πολιτικοποίησης των αγώνων των εργαζόμενων, μακρυα όμως από την προσπάθεια κομματικοποίησής τους, απ' όποιους φορείς κι άν προέρχεται.

8. Θα καθορίζει, τέλος, τις συνεργασίες της με τους άλλους συνδικαλιστικούς φορείς, ΟΧΙ με κριτήριο την αριθμητική της αύξηση και την εκπροσώπηση της στα όργανα του συλλόγου, αλλά στα πλαίσια της αποτελεσματικότερης προώθησης και επίλυσης συγκεκριμένων προβλημάτων των εργαζόμενων, έτσι που να ανταποκρίνονται στη θέλησή τους.

Διαφωνήσαμε και συνεχίζουμε να διαφωνούμε ριζικά με την τακτική συμμαχιών που ακολούθησαν οι συνδικαλιστικές παρατάξεις ΔΗ.Σ.Κ και Ν.Σ.Κ. στην Εμπορική Τράπεζα, που μοναδικό κριτήριο είχαν την κατάληψη του προεδρείου του συλλόγου, αδιαφορώντας για τη θέληση και τα προβλήματα των ίδιων των εργαζόμενων.

Δ. Ο τρόπος λειτουργίας μας

Η δημιουργία ηγετών είναι αποτέλεσμα της ανυπαρξίας συνδικαλισμού βάσης.

Για να αποφύγουμε τη δημιουργία σχήματος ηγεσία - βάση στην Α.Σ.Κ., θα επιδιώξουμε την αποκέντρωση των λειτουργιών της, έτσι ώστε να εξασφαλίζονται:

—και η κεντρική παρέμβαση της κίνησης, που θα είναι το αποτέλεσμα της μαζικής δουλειάς των μελών της,

—και η άμεση παρέμβασή της σε τοπικά ή επιμέρους θέματα, που αφορούν μικρότερες ομάδες συναδέλφων.

Αυτή η επιδίωξη θα συνδυαστεί με την προσπάθεια ν' αποφύγει η Α.Σ.Κ. τον έλεγχό της από πολιτικές οργανώσεις ή κόμματα, και την υποκατάσταση των συντονιστικών οργάνων της απ' αυτά.

Ανώτατο όργανο της κίνησης είναι η γενική της συνέλευση, που συγκαλείται τακτικά το αργότερο κάθε εξάμηνο και έκτακτα όποτε το ζητήσει το 1)4 των μελών της, η η συντονιστική της Επιτροπή.

Η συνέλευση αποφασίζει με απλή πλειοψηφία για τη γραμμή που θ' ακολουθήσει η κίνηση στα προβλήματα τού χώρου μας και καθορίζει το πλάνο δουλειάς της μέχρι την επόμενη σύγκλησή της. Εκλέγει τους υποψήφιους της κίνησης για τις εκλογές στο Δ.Σ., στην Ο.Τ.Ο.Ε., στο Ε.Κ. κλπ. Εκλέγεται επίσης μια επιτροπή που έχει συντονιστικό χαρακτήρα, συντονίζει δηλαδή τη δουλειά της κίνησης μέχρι την επόμενη συνέλευση. 'Ολα τα μέλη της συντονιστικής επιτροπής είναι ανακλητά. Στόχος της Α.Σ.Κ. είναι να συμμετέχουν στην συντονιστική επιτροπή εναλακτικά όλα τα μέλη της, χωρίς να μπορεί ένα μέλος να εκλεγεί συνεχώς για περισσότερες από δυό φορές.

Τα μέλη της Α.Σ.Κ., μπορούν να χωριστούν σε ομάδες δουλειάς, ανάλογα με τη γεωγραφική τους θέση και το αντικείμενο που θα επεξεργαστούν, στις οποίες μπορούν να συμμετέχουν και συνάδελφοι μη μέλη της κίνησης. Αρμοδιότητα των ομάδων είναι να ασχολούνται πέρα από τα γενικά προβλήματα του χώρου και με τοπικά ή ειδικά προβλήματα, για τα οποία μπορούν να παίρνουν αποφάσεις, πάντα μέσα στα πλαίσια των γενικών αρχών της κίνησης. Ο τρόπος λειτουργίας των ομάδων αυτών καθοριζεται από τις ίδιες ανάλογα με τις συνθήκες του χώρου που βρούν. Η δουλειὰ των ομάδων αφού σταλεί σ' όλα τα μέλη της κίνησης για συζήτηση και εγκριθεί, δημοσιεύεται και γίνεται θέση της κινησης.

'Ολες οι ομάδες δουλειάς αντιπροσωπεύονται στη συντονιστική επιτροπή, που συνέρχεται τουλάχιστον μια φορά το μήνα και εξετάζει την πορεία δουλειάς που έχουν αναλάβει αυτές, ενημερώνει τα μέλη της κίνησης για τις ενέργειές της και προετοιμάζει τη σύγκληση της επόμενης συνέλευσης.

Επιδίωξή μας είναι οι αποφάσεις σ' όλα το όργανα να παίρνονται ομόφωνα.

'Οταν όμως αυτό δεν είναι δυνατόν θα γίνεται ψηφοφορία και ή κίνηση θα υιοθετεί την άποψη της πλειοψηφίας. Οι απόψεις που, σε οποιοδήποτε όργανο της κίνησης, θα αποτελούν μειοψηφία θα πρέπει και θα μπορούν να δημοσιεύονται και να βγαίνουν προς τα έξω, εφ' όσον βέβαια το επιθυμούν.

Για να γίνει η κίνησή μας ένα ζωντανό εργαλείο για την προάσπιση και διεκδίκηση των συμφερόντων των εργαζομένων στο χώρο μας, και όχι ένα γραφειοκρατικό κατασκεύασμα, προορισμένο να ικανοποιεί άλλου είδους επιδιώξεις και συμφέροντα, θα επιζητάει και θα δέχεται την κριτική των μελών της και των συναδέλφων και δε θα διστάζει να επανεκτιμήσει τη θέση της για ένα θέμα, όταν το επιβάλουν κάποια καινούργια δεδομένα.

ΤΑ ΤΕΙΧΗ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ ΕΠΕΣΑΝ

(Το κίνημα των στρατιωτών κεντρικό πολιτικό ζήτημα)

Τα δύο κείμενα που δημοσιεύονται στη συνεχεια, τό ένα για το κίνημα στο στρατο και το άλλο για το εθνικο ,γραμμένα απο τον Μ.Σ. και τον Γ.Κ. ,παρ'ολο που εκφράζουν γενικα τις συνολικες μας απόψεις απο τη φ[illegible] των θεματων και τη συζήτηση που χρειάζονται ακομα - αποτελουν σε ολα τους τα σημεία αρθρα δύο συντρόφων και οχι οριστικες απόψεις τη "ΡΗΞΗΣ".

Τό ΠΑΣΟΚ,μετά τή σιγή ἰχθύος πού κράτησε γιά ἐνάμιση περίπου χρόνο, ἐπιτέλους ἀναγκάστηκε νά μιλήσει γιά τό κίνημα τῶν στρατιωτῶν.
Λίγες μέρες πρίν τό Πολυτεχνεῖο,ὁ Δροσογιάννης ἀνέλαβε τήν εὐθύνη νά προλάβει τά ἐπικείμενα γεγονότα. Ἦταν σίγουρο γιά τήν κυβέρνηση ὅτι οὔτε αὐτή τή φορά οἱ Ἐπιτροπές Στρατιωτῶν θά ἔχαναν τήν εὐκαιρία νά κάνουν μιά ἀκόμα ἐμφάνιση.
Ἐξ'ἄλλου τά γεγονότα τῶν τελευταίων μηνῶν μέσα στούς στρατῶνες,ἦταν τέτοιου χαρακτῆρα πού ἔδειχναν ὅτι ἡ συσσωρευμένη ἀγανάκτηση τῆς στρατευμένης νεολαίας ἔβρισκεἐπιτέλους διέξοδο νά ἐκφραστεῖ.
Μιά σειρά αὐθόρμητων καί μαζικῶν ἀντιδράσεων ἀπό τούς στρατιῶτες εἶχαν ἔρθει στό φῶς τῆς δημοσιότητας προκαλῶντας τήν ἀμηχανία τοῦ κράτους. Ὁμαδικές ἀρνήσεις καφωνιῶν,συλλογικές διαμαρτυρίες στίς ἐφημερίδες,ἀποχές ἀπό τά συσσίτια,προκηρύξεις ἀπό ὁμάδες στρατιωτῶν μέσα στούς στρατῶνες,ἀρνήσεις ἐργασίαςκ.λ.π. Γεγονότα δηλ.πού διέψευδαν τήν αἰσιοδοξία τῶν κυβερνούντων ὅτι ἡ ὅλη ἱστορία τοῦ κινήματος τῶν στρατιωτῶν δέν ἦταν παρά μιά ἔμπνευση τῶν ἀριστεριστῶν.
Ἡ τακτική τῆς ἀποσιώπησης τῶν γεγονότων δέν μποροῦσε πιά νά εἶναι ἀποτελεσματική. Ἡ κυβέρνηση ἔπρεπε νά πάρει ἐπιτέλους κάποια θέση. Καί πῆρε. Ὁ λόγος πού ἄρθρωσε διά στόματος Δροσογιάννη ἦταν ὁ ἀναμενόμενος: ὁ λόγος τῆς καταστολῆς. Παρ'ὅλη τή γελοιότητα τῆςμορφῆς του:"οἱ μασκοφόροι πού εμφανίζονται στίς πορεῖες δέν εἶναι παρά γνωστοί ἀριστεριστές μεταμφιεσμένοι",ἦταν τέτοιος πού προετοίμαζε τή κοινή γνώμη γιά τό ἐπερχόμενο χτύπημα.
Οἱ μέχρι σήμερα παρασκηνιακές διαδικασίες ἀνακρίσεων καί ἐρευνῶν μέσα στίς μονάδες γιά τήν ἀνακάλυψη τῶν πρωταγωνιστῶν,ἦταν καιρός νά δώσουν τή θέση τους στήν ἐπίσημη ἀντιπαράθεση. Ἔστω κι ἄν αὐτό τακτικά δέν συνέφερε ἄμεσα τήν κυβέρνηση.
Ἡ ἐμφάνιση 46 στρατιωτῶν στήν πορεία τοῦ Πολυτεχνείου-γεγονός πού ξάφνιασε τήν κυβέρνηση καί τήν κοινή γνώμη-καί ἡ σύλληψη τῶν 2 φαντάρων πού ἀκολούθησε-ἄσχετα ἄν ἦταν ἤ ὄχι ἀπ'αὐτούς πού συμμετεῖχαν στήν ἐκδήλωση-λειτούργησαν καταλυτικά στήν ἐπιτάχυνση τῶν ἐξελίξεων. Τό κίνημα τῶν στρατιωτῶν ἐπέβαλλε κι ἐπίσημα τήν ὕπαρξή του,κατάκτησε γιά μιά ὁλόκληρη βδομάδα τά πρωτοσέλιδα τῶνἐφημερίδων κι ἔγινε κεντρικό πολιτικό ζήτημα.

Μιά τέτοια σημαντική ἐξέλιξη ἀντικειμενικά καθιστᾶ τό Πολυτεχνεῖο τοῦ '82 σημεῖο οριακό γιά τό κίνημα τῶν Ἐπιτροπῶν Στρατιωτῶν. Ὁριακό μέ τήν ἔννοια ὅτι κλείνει ἡ πρώτη περίοδος τοῦ κινήματος καί ἀνοίγει καινούργια, στήν ὁποία ἡ ἀντιπαράθεση θά ἔχει πιά καινούργιους ὅρους καί ἀναγκαστικά ὅλες οἱ ἄμεσα ἐνδιαφερόμενες δυνάμεις θά πρέπει νά ἐπαναπροσδιορίσουν τίς ταχτικές τους καί νά καθωρίσουν καινούργια στοιχεία πρακτικῶν.

ΟΙ ΣΤΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ

Στή περίοδο πρίν τό Πολυτεχνεῖο, τό κίνημα τῶν ἐπιτροπῶν στρατιωτῶν βρισκόταν στήν κατάσταση τῆς ἀφάνειας.
Ἦταν ἀναγκασμένο νά δίνει τίς καθημερινές του μάχες μέσα στούς στρατῶνες χωρίςνά ἔχουν ἕναν ἄμεσο ἀντίκτυπο στήν ἐπικαιρότητα.Ταυτόχρονα οἱ κεντρικές του παρεμβάσεις-κύρια στό Πολυτεχνεῖο τοῦ '8I καί τήν Πρωτομαγιά τοῦ

82- εἶχαν ἕνα περιορισμένο χαρακτῆρα, πού ἦταν ἱκανός μέν νά κινήσει τό ἐνδιαφέρον τοῦ πλατύτερου κόσμου ἀλλά πού δέν μποροῦσε νά κινητοποιήσει πρακτικά γιά συμπαράσταση εὐρύτερες δυνάμεις . Αὐτό ἐπέτρεπε καί στίς διάφορες πολιτικές δυνάμεις -κύρια στό ΠΑΣΟΚκαί τήν "ἀριστερή" του ἀντιπολιτεύση-νά προωθοῦν τίς ὅποιες πολιτικές ἐπιλογές τους γιά τόν στρατό,χωρίς νά εἶναι ἀναγκασμένες ἀπό τά γεγονότα νά πάρουν συγκεκριμένες θέσεις γιά τό κίνημα τῶν στρατιωτῶν.'Η περίοδος ὅμως πού ἀνοίγεται ἀπό δῶ καί πέρα ἀνάγκασε ἤδη τό ΠΑΣΟΚ καί θάναγκάσει καί τούς ὑπόλοιπους νά ἐμφανίσουν καί ἀνοικτά αὐτά πού πιστεύουν.

Τό ΠΑΣΟΚ,ἔχοντας βάλ ει σιωπηρά στό χρονο - ντούλαπο,ὅλες τίς ἀναφορές πού ἔκανε στό ξεκίνημα του γιά πολιτικά καί συνδικαλιστικά δικαιώματα τῶν στρατιωτῶν,προσπαθεῖ σήμερα νά ἰσορροπήσει-πάντα ἀπό ἄποψη ἐντυπώσεων-μεταξύ τῶν ψευδαισθήσεων πού δημιούργησε στό λαό καί πολιτική πρακτική του. 'Η μόνιμη ὑπενθύμιση τοῦ ἐξ ἀνατολῆς κινδύνου,οἱ συχνές δηλώσεις τοῦ Παπανδρέου γιά συναδέλφωση στρατοῦ-λαοῦ,ἡ παροχή οἰκονομικῶν καί πολιτικῶν ἐγγυήσεων στούς ἀξιωματικούς καί ἡ ἀναγγελία"βελτιώσεων"γιά τούς στρατιῶτες(Αὔξηση τοῦ μηνιάτικου ἀπό 100 σέ 500 δρχ... ἡ κατάργηση τοῦ ἤδη καταργημένου κουρέματος,ἡ μειωμένη θητεία γιά κάποιες ἀπειροελάχιστες μειοψηφίες στρατευμένων μέ εἰδικά προβλήματα),εἶναι ἐνέργειες πού προσπαθοῦν νά ἐμφανίσουν ἕνα κάποιο φιλελεύθερο προσωπεῖο,ἀποκρύβοντας ταυτόχρονα τό γεγονός ὅτι ὄχι μόνο τίποτα δέν ἔχει ἀλλάξει στό στρατό,ἀλλά ἀντίθετα παρασκηνιακά ἀκολουθοῦνται οἱ ἴδιες τακτικές κτυπήματος ὅλων τῶν προσπαθειῶν γιά τήν αὐτοοργάνωση τῶν στρατιωτῶν.

Σήμερα πιά,εἶναι ἀναγκασμένο νά ἐμφανιστεῖ ἄμεσα καί ἐπίσημα,ἀντίπαλος καί κατασταλέας τοῦ κινήματος τῶν στρατιωτῶν. Νά ἀναθεωρήσει καί τυπικά δηλ. τίς παλιές του θέσεις γιά τά δικαιώματα τῶν στρατιωτῶν καί νά ἀκολουθήσει τήν τακτική τῆς "πυγμῆς".'Η πρόσφατη μάλιστα ἀναγγελία τῆς εἰσοδηματικῆς πολιτικῆς,πού τό τοποθετεῖ σέ σύγκρουση μέ τό μεγαλύτερο κομμάτι τῆς κοινωνίας,δείχνει ὅτι δέν θά ἀποθαρυνθεῖ νά κτυπήσει κινήματα σάν αὐτό τῶν φαντάρων πού κινοῦνται καί βρίσκονται σέ παραδοσιακά εὐαίσθητους τομεῖς ,στά πρῶτα τους μάλιστα βήματα.

Τό ΚΚΕ μέχρι σήμερα,ἀκολούθησε μιά πολυ προσεκτική πολιτική. 'Από τή μιά πλευρά ἄρχισε ἐδῶ καί ἀρκετό καιρό νά ἀσχολεῖται μέ τά προβλήματα τοῦ στρατοῦ. 'Ο κυριακάτικος Ριζοσπάστης καθιέρωσε μόνιμη στήλη γιά τό στρατό. Τό Φεστιβάλ τῆς ΚΝΕ εἶχε γιά πρώτη φορά περίπτερο καί ἐκδήλωση γιά θέματα τῶν στρατιωτῶν,ἐνῶ οἱ βουλευτές του κάπου-κάπου κάνουν καί καμμιά ἐπερώτηση στή Βουλή.'Απ τήν ἄλλη ὅμως μεριά περιορίζει τήν πολιτική του στό διάβασμα ἐφημερίδων μέσα στούς στρατῶνες,τόν ἀντικομμουνισμό καί κάποια προβλήματα συνθηκῶν ζωῆς. 'Ενῶ ταυτόχρονα ἀκολούθησε κι αὐτό τήν τακτική τῆς σιωπῆς γιά τίς ὀργανωμένες προσπάθειες ἀντίστασης μέσα στό στρατό.'Ο Ριζοσπάστης εἶναι ἡ μοναδική ἐφημερίδα πού δέν ἔχει γράψει τίποτε γιά τίς ἐπιτροπές στρατιωτῶν καί ἀγνόησε κι αὐτά τά γεγονότα τοῦ Πολυτεχνείου.Οἱ Κνῖτες πού βρίσκονται στό στρατό ἀρκοῦνται σέ διάφορα παράπονα στίς ἀναφορές τῶν μονάδων ἀπέχοντας παραδειγματικά ἀπό κάθε ἐνέργεια ὁμαδικῆς ἀντίστασης.

Τό ΚΚΕ βέβαια,οὔτε καί μετά τό Πολυτεχνεῖο πῆρε κάποια συγκεκριμένη θέση, οὔτε ἄλλαξε τήν τακτική του. 'Η προσυνεδριακή του ὅμως συζήτηση ἔδειξε ὅτι δέν θά μπορεῖ γιά πολύ καιρό ἀκόμα νά παίζει τή στρουθοκάμηλο.
Τό σίγουρο πάντως εἶναι πώς ἡ λογική του δέν εἶναι αὐτή τῆς αὐτοοργάνωσης τῶν στρατιωτῶν. Τό μοντέλλο τῆς κοινωνίας πού προωθεῖ καί πού τό βλέπουμε στή Ρωσία,τήν Πολωνία καί τ'ἄλλα ἀνατολικά κράτη δέν τοῦ ἐπιτρέπουν ἐξτρεμισμούς τέτοιου τύπου.Τό μόνο πρόβλημα πού ἔχει νά ἀντιμετωπίσει,εἶναιπώς θά ἐξωραΐσει αὐτό τό κίνημα χωρίς νά ἐκτεθεῖ μέ τήν καταγγελία του.

Τό ΚΚΕεσ. στό βαθμό πού ποτέ σαν κομμα δέν ξεκαθάρισε μέ ποιούς θά πάει καί ποιούς θά ἀφήσει,ἦταν φυσικό στό ζήτημα τοῦ στρατοῦ νά ἔχει ἐναπρόβλημα. Ἦταν τό πρῶτο κόμμα πού ἔκανε ἐκτίμηση γιά παρέμβαση στό στρατό. Δημιούργησε μέ τό ΡΦ τήν ἐπιτροπή γιάτά δικαιώματα τῶν στρατιωτῶν καί ἔκανε καί κάποιες ἐκδηλώσεις.'Η Αὐγή δημοσίευσε μιά μεγάλη ἀρθρογραφία πιάνοντας τό ζήτημα στρατός ἀπό πολλές πλευρές.Καί παρ'ὅτι ἡ ἀρχική ἐπιλογή του δέν ἦταν αὐτή τῆς αὐτοοργάνωσης,οἱ Ρηγάδες πού ὑπηρετοῦσαν συμμετεῖχαν ἐνεργά στίς ἐπιτροπές τῶν μονάδων τους καί ἀποδέχτηκαν τό αἴτημα τῶν συνδικαλιστικῶν ἐλευθεριῶν.Οἱ πιέσεις ὅμως πού ἀπ'ὅτι φαίνεται δέχτηκε σέ ἐπίπεδο ἡγεσίας ἀπό τό ΠΑΣΟΚ τό ἔκαναν στό

ΟΧΙ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗ ΑΠΟ ΤΑ 18

Πρίν από δυό μήνες ο υφυπουργός Εθνικής 'Αμυνας Δροσογιάννης,μέ δηλώσεις του στίς εφημερίδες,κατήγγειλε σάν αβάσιμες τίς φήμες γιά πρόστευση από τά 18.Ομως τήν Τετάρτη πού πέρασε,δημοσιεύτηκε στόν τύπο η είδηση, πώς η κυβέρνηση σχεδιάζει νά καταθέσει στή Βουλή νομοσχέδιο πού θά επιβάλει τήν στράτευση απότά 18,ενώ παράλληλα θά περιορίζει στό ελάχιστο τίς δυνατότητες χρήσης αναβολών.

Ο ίδιος ο Δροσογιάννης πάλι,ανέφερε ότι θά δίνεται αναβολή ΜΟΝΟ ΣΕ ΑΥΤΟΥΣ πού θά μπαίνουν μέ τήν πρώτη φορά στά ΑΕΙ καί τό χαρτί τής αναβολής θά τό δίνει η ίδια η Σχολή στήν οποία εισάγονται.Ετσι άν ψηφιστεί τό νομοσχέδιο αυτό τό 1983,τόν επόμενο χρόνο δεκάδες χιλιάδες 18άρηδες πού δέν πέρασαν στά ΑΕΙ ,καθώς κι άλλοι τόσοι πού ετοιμάζονταν νά πάρουν αναβολή από διάφορες Σχολές ή σάν υποψήφιοι στά ΑΕΙ,θά πρέπει νά ετοιμάζονται νά πάνε φαντάροι,χωρίς τήν δυνατότητα καμμιάς άλλης επιλογής.

Θά καλεστούν δηλαδή νά υπηρετήσουν σ'ένα στρατό όπου δεκάδες φαντάροι αυτοκτονούν κάθε χρόνο,όπου καίτά στοιχειοδέστερα ανθρώπινα δικαιώματα παύουν νά έχουν ισχύ,όπου τά καψόνια καί ο εξευτελισμός τής προσωπικότητας τών φαντάρων συνεχίζονται.

Αντί όμως νά παρθούν κάποια μέτρα γιά τήν βελτίωση τών συνθηκών ζωής μέσα στούς στρατώνες,αντί νά κατοχυρωθούν οι δημοκρατικές καί συνδικαλιστικές ελευθερίες μέσα στό στρατό,η κυβέρνηση τό μόνο μέτρο πού παίρνει είναι νά μειώσει τό όριο ηλικίας τών στρατεύσιμων.Μέτρο πού αποβαίνει καταστρεπτικό γιά τό κίνημα τής νεολαίας,άν αναλογιστεί κανένας ότι:

-Οσο πιό νέος πάει κάποιος στό στρατό,τόσο πιό εύκολα προσαρμόζεται στήν πειθαρχημένη καί παράλογη στρατιωτική ζωή,τόσο πιό περιορισμένες είναι οι αντιδράσεις του,τόσο πιό εύκολα "μαρώνει".

-Περνώντας κατ'ευθείαν από τό σχολειό στό στρατό,δηλαδή από τήν εξουσία τού καθηγητή στήν εξουσία κάθε καραβανά,ο νέος έχει ελάχιστες-ίσως καθόλου παραστάσεις-από μιά ζωή χωρίς ποινολόγια,διαταγές,τυφλή υπακοή, φόβο μπροστά σέ μιά παράλογη δύναμη.Ετσι προσαρμόζεται πιό εύκολα στήν αποδοχή κάθε εξουσίας,όσο αντιανθρώπινη καί νάναι.

Ο στρατός είναι τό μεγάλο σχολειό.Μέσα σ'αυτόν ολοκληρώνεται η καταστολή τών σκέψεων,τών επιθυμιών,τής προσωπικότητας καί η ρομποτοποίηση τού εαυτού μας.Οι εμπειρίες πού αποκτιώνται στή διάρκεια τής θητείας -πιό έντονες όσο μικρότερη είναι η ηλικία-σημαδεύουν τήν υπόλοιπη ζωή. Αυτό είναι καί τό επιδιωκόμενο αποτέλεσμα:τό πέρασμα τής αντίληψης ότι στήν κοινωνία δέν υπάρχουν άλλοι νόμοι έξω από αυτούς τού στρατού:τυφλή υποταγή καί σεβασμός στήν ιεραρχία.

Παράλληλα η κατάργηση τών αναβολών σημαίνει τήν σχεδόν ολοκληρωτική στέρηση τού δικαιώματος γιά ανώτατη παιδεία.Οσοι δέν ανήκουν στούς "λίγους καί εκλεκτούς" πού θά περάσουν στίς Σχολές -καί πού αποτελούν ποσοστό πού ολοένα μικραίνει-χάνουν γιά πάντα τήν δυνατότητα γιά νά ξαναδοκιμάσουν.Μετά δυό χρόνια στρατού προβάλει πάντα απειλητικό καί επιτακτικό τό καθήκον τής εργασίας,καί λίγοι θάναι αυτοί πού θά ρισκάρουν, καί θά ξαναδοκιμάσουν τήν τύχη τους,όταν έχουν χάσει κάθε επαφή μ'αυτό πού λέμε "χώρο μάθησης".

Απ'όλα αυτά φαίνεται ότι δέν είναι απλά ότι τό όριο κατέβηκε κατά δύο χρόνια.Τό νομοσχέδιο αυτό αποτελεί μιά κατά μέτωπο επίθεση σέ ότι είχε καταχτήσει μέχρι τώρα-μετά μυρίων βασάνων-η νεολαία.Ετσι είμαστε αναγκασμένοι νά τό αντιμετωπίσουμε μέ τήν ανάλογη σοβαρότητα,μιά πού καθορίζει τίς ίδιες τίς τύχες μας,καί νά τόυδώσουμε τό ίδιο τέλος μ'αυτό πού περίμενε τό ανάλογο τής ΝΔ:Τό πέταγμά του στά σκουπίδια.

-ΟΧΙ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗ ΑΠΟ ΤΑ 18 ΟΧΙ ΣΤΟ ΚΟΨΙΜΟ ΤΩΝ ΑΝΑΒΟΛΩΝ
ΟΙ ΝΕΟΙ Ν'ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΥΝ ΓΙΑ ΤΟ ΠΟΤΕ ΘΑ ΠΑΝΕ ΦΑΝΤΑΡΟΙ

12 ΜΗΝΕΣ ΘΗΤΕΙΑ-ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΕΣ ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟ

Ομάδα Νέων Υμηττού 14-1-83

κρίσιμο σημεῖο τῆς ἐμφάνισης τοῦ Πολυτεχνείου νά κάνει πίσω. Παρ'ὅτι δεσμεύτηκε νά δώσει πολιτική κάλυψη στήν πορεῖα καί ὡς ἕνα σημεῖο τήν ἔδωσε, ἀρνήθηκε τή συμμετοχή τῶν φαντάρων του στή πορεία μέσα ἀπό διάφορες "ἀριστερές" δικαιολογίες καί στή συνέχεια ἐμφανίστηκε στήν Αὐγή μιά ἀντιφατική ἀρθρογραφία γιά τά γεγονότα.Σήμερα παρουσιάζει τήν τάση νά ὁλοκληρώσει τή στροφή του κ νά ξεκόψει ἀπό τίς ἐπιτροπές στρατιωτῶν,ταυτόχρονα ὅμως οἱ Ρηγάδες στούς στρατῶνες συνεχίζουν νά συμμετέχουν στίς ἐπιτροπές καί στελέχη του νά δουλεύουν γιά τό κίνημα συμπαράστασης. Μιά ξεκάθαρη πάντως θέση,εἶναι δύσκολο νά πάρει.Οἱ συγκρούσεις μέσα του εἶναι τόσο ὀξυμένες,σέ ὅλα τά ἐπίπεδα,πού μόνο στό βαθμό πού ἐπαναπροσδιορίσει τή φυσιογνωμία του συνολικά θά εἶναι ἱκανό γιά κάτι τέτοιο.

ΤΙ ΚΑΤΑΧΤΗΣΕ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ

ΤΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΜΠΑΙΝΟΥΝ

'Η συνολική εἰκόνα τῆς κατάστασης εἶναι τέτοια,πού τό κίνημα τῶν ἐπιτροπῶν στρατιωτῶν δέν εἶχε οὔτε καί ἔχει ἄμεσα πολιτικά στηρίγματα ἐκτός ἀπ'τό χῶρο τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς. Τά γεγονότα ὅμως τοῦ Πολυτεχνείου τοῦ ἔδωσαν τή δυνατότητα ν'ἀποτανθεῖ ἀλλοῦ,ἔξω ἀπό τούς πολιτικούς σχηματισμούς,ἄμεσα στό λαό καί ἐκεῖ νά μπορέσει νά βρεῖ τούς συμμάχους του.

Μιά σειρά παρεμβάσεων πού ἀπό νωρίτερα εἶχαν ἀρχίσει νά γίνονται πρός τήν κατεύθυνση κομματιῶν ἐργαζομένων πού θίγονταν ἄμεσα ἀπ' τήν παρέμβαση τοῦ στρατοῦ-οἱ ἀπεργοί τῶν συγκοινωνιῶν καί οἱ ἐργάτες τῆς ΠΥΡΚΑΛ- καθώς καί πρός τήν νεολαία τῶν Γυμνασίων καί τῶν Πανεπιστημίων,πού ὁ στρατός βρίσκονταν στό ἄμεσο μέλλον της,μπόρεσαν νά ἐκμεταλλευτοῦν μετά τό Πολυτεχνεῖο,νά εὐαισθητοποιήσουν ἕναν πλατύτερο κόσμο καί νά τόν κινητοποιήσουν γιά συμπαράσταση.'Ενδεικτικό αὐτῆς τῆς συμπαράστασης,ἦταν τό πλῆθος τῶν ψηφισμάτων ἀλληλεγγύης στόν ἀγῶνα τῶν φαντάρων πού ἐκδόθηκαν,ἡ ἐμφάνιση στό τῦπο μιᾶς σειρᾶς εὐνοϊκῶν ἄρθρων γιά τούς στρατιῶτες.(Βέβαια δέν μποροῦσαν νάλείψουν καί ὅλαι ἐκεῖνοι οἱ καλοπροαίρετοι φασιστοειδεῖς ἐθνοπατέρες τύπουΠορφύριου-ἀρθρογράφου τῶν Νέων- πού βρίσκουντήν εὐκαιρία νά ἐκφράσουν τίς ἀπό χρόνια ὑποβόσκουσες ἐθνικοσοσιαλιστικές ἀντιλήψεις τους)

Τό κίνημα τῶν ἐπιτροπῶν στρατιωτῶν μπόρεσε λοιπόν μέ τήν παρέμβαση του στό Πολυτεχνεῖο, νά πετύχει τόν στόχο πού ἔβαζε στ πρώτη του πανελλαδική συνδιάσκεψη τόν Ἰούλη. Νά κάνει δηλ. τό πρόβλημα στρατός κεντρικό πολιτικό ζήτημα καί νά ἐπισημοποιήσει τήν ὕπαρξη του.

Μπόρεσε ταυτόχρονα-καί αὐτό εἶναι τό σημαντικό τῆς στιγμῆς-νά σχηματίσει γύρω του ἕνα μέτωπο συμπαράστασης ἀποτελούμενο ἀπό ἀρκετά ἑτερογενεῖς ἀντιλήψεις. Γεγονός πού γίνεται ἀκόμα πιό ἀξιοσημείωτο στό βαθμό πούεἶναι τό πρῶτο πού σχηματίζεται ἀπό τότε πούτό ΠΑΣΟΚ ἔγινε κυβέρνηση.

'Η συγκεκριμένη ὅμως ἐπιτυχία,εἶναι αὐτή πού τοῦ δημιουργεῖ καί τά προβλήματα τῆς παραπέρα πορείας του. 'Ακριβῶς γιατί τό μέτωπο τῆς συμπαράστασης γίνεται πλατύ καί ἑτερογενές ἀλλά καί γιατί τό ἴδιο τό κίνημα τῶν στρατιωτῶν δέν ἔχει ἀκόμα τήν ἀνάλογη ἀνάπτυξη καί δόμηση πού νά τοῦ ἐπιτρέπει ἀπό μόνο του νά καθορίζει τήν τακτική ἀνάπτυξης του,κινδυνεύει κάθε στιγμή ἡ συμπαράσταση νά τό καθορίσει καί μάλιστα νά τό ὁδηγήσει σέ δρόμους ἔξω ἀπ'τίς πραγματικές του ἀνάγκες,πράγμαπού θά ἦταν διαλυτικό τουλάχιστον σέ μιά πρώτη φάση.

'Η διαχωριστική γραμμή πού μέχρι τώρα εἶχε ἐπιβληθεῖ,ἦταν αὐτή τῆς ἀποδοχῆς ἤ ὄχι τῆς ὀργανωμένης πάλης μέσα στούς στρατῶνες.Πάντα βέβαια ὑπῆρχαν ἐκεῖνες οἱ ἀντιλήψεις πού ἤθελαν νά βάλουν καί κάποιες ἄλλες διαχωριστικές γραμμές ἰδεολογικοῦ χαρακτῆρα. Ἔτσι γίνονταν οἱ προσπάθειες τό κίνημα τῶν στρατιωτῶν νά πάρει θέση γιά τό ἄν ἦταν ἤ κατά τοῦ ἀξιόμαχου τοῦ στρατοῦ καί ἀκόμα ὑπέρ ἤ κατά τῆς ὕπαρξης τοῦ στρατοῦ. Μέ τό πλάτεμα τῆς ἐπιρροῆς τοῦ κινήματος,ἦταν φυσικό νά ὑπάρξει καί μιά ἀναζωπύρωση αὐτῶν τῶν ἀντιλήψεων Σ'αὐτό βοήθησε καί ἡ κυβέρνηση πού θέλησε νά κεντράρει τό ζήτημα ἀκριβῶς σέ τέτοια εὐαίσθητα σημεῖα,γνωρίζοντας πολύ καλά ὅτι ἔτσι μπορεῖ νά μπλοκάρει τό κίνημα καί νά σπάσει τό μέτωπο συμπαράστασης.

'Από τήν πλευρά μας,πιστεύουμε ὅτι τέτοια προβλήματα δέν εἶναι καθόλου ἀμελητέα. Ὅμως σέ καμμιά περίπτωση δέν μποροῦν αὐτά νά εἶναι ἡ βάση πάνω στήν ὁποία θά στηοιχτεῖ τό κίνημα τῶν στρατιωτῶν συνολικά.

Σήμερα, πρωταρχικά καθήκοντα γιά τό κίνημα τῶν στρατιωτῶν εἶναι νά καθοριστοῦν οἱ διαδικασίες πού θά διατηρήσουν τό μέτωπο συμπαράστασης πού ἔχει διαμορφωθεῖ καί θά τό διευρύνουν ἀκόμα παραπέρα,ἐνῶ ἀπ'τήν ἄλλη μεριά θά ἑδραιώνουν καί θά ἀναπτύσσουν τό κίνημα μέσα στούς στρατῶνες,ἔτσι ὥστε αὐτό ἀπό μόνο του νά μπορεῖ ν'αὐτοκαθορίζεται.

Πιό ἁπλά,νομίζουμε ὅτι ἡ διαχωριστική γραμμή πού μέχρι σήμερα ἐπέβαλλε τό κίνημα τῶν στρατιωτῶν-δηλ. μεταξύ αὐτῶν πού ἔβλεπαν τήν αὐτοοργάνωση μέσα στούς στρατῶνες κι αὐτούς πού δέν τήν ἔβλεπαν-θά πρέπει νά κρατηθεῖ κ' ν' ἀποκρουστεῖ ἡ προσπάθεια γιά μεταφορά της σέ πιό προχωρημένες θέσεις.'Η ἐκτίμηση ἐξ'ἄλλου πού οἱ ἐπιτροπές στρατιωτῶν ἔκαναν ἀμέσως μετά τά γεγονότα τοῦ Πολυτεχνείου,κινεῖται νομίζουμε σέ παρόμοια προβληματική.

'Από τή μεριά τώρα τῆς κυβέρνησης καί τοῦ στρατιωτικοῦ μηχανισμοῦ,ἔχει ἀρχίσει ἕνας ἀνοικτός πόλεμος,πού μέχρι στιγμῆς ἐκφράζεται μέσα στίς μονάδες-χωρίς αὐτό νά σημαίνει πώς δέν θά ὑπάρξει πιθανά μιά παραπέρα κλιμάκωση. 'Η ὑποχώρηση ἀπό τίς δηλώσεις Πέτσου γιά τό ἐλεύθερο διάβασμα τῶν ἐφημερίδων στήν ἐπίσημη πιά -διά στόματος Δροσογιάννη- ἀπαγόρευση τους,οἱ συνεχεῖς ἔρευνες γιά τήν ἐξάρθρωση τῶν ἐπιτροπῶν στρατιωτῶν,ἡ σκλήρυνση τῆς ἐκπαίδευσης καί οἱ βαριές ποινές πού καθημερινά ἐπιβάλλονται(πρόσφατα τιμωρήθηκε φαντάρος μέ IO5 μέρες φυλακή γιατί διάβαζε στήν ἔξοδο του ἐφημερίδα) δείχνουν ὅτι ἡ ἀντιπαράθεση ἀπό δῶ καί πέρα θά γίνεται ὅλο καί πιό σκληρή.

Τό σίγουρο πάντως εἶναι ὅτι οἱ κάποιες ἀρχικές ψευδαισθήσεις γιά τίς διαθέσεις τοῦ ΠΑΣΟΚ,σ'ὅτι ἀφορᾶ τό στρατό,ἔχουν πιά ἐξανεμιστεῖ καί ὅτι τό κίνημα τῶν στρατιωτῶν στηρίζεται πάνω σέ μιά τέτοια πραγματικότητα πού εἶναι δύσκολο νά κτυπηθεῖ καί νά ἐξαφανιστεῖ. 'Η καθυστέρηση τοῦ στρατοῦ ἀπό τήν ὑπόλοιπη κοινωνία,εἶναι τέτοιου χαρακτῆρα πού δέν μπορεῖ παρά νά δημιουργεῖ μόνιμα τάσεις κινήματος.

Μ. Σ.

ΤΟ «ΑΞΙΟΜΑΧΟ» ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ

Με αφορμή την μεγάλη δημοσιότητα που πήρε μέσα στους τελευταίους μήνες το θέμα του στρατού, ξεκίνησαν κάποιες συζητήσεις για την φύση και τις δυνατότητες αυτού του κινήματος για τα ίδια τα όριά του.

Όπως ήταν φυσικό η συζήτηση επεκτάθηκε και στο γιατί η σημερινή κατάσταση στην Ελλάδα επιτρέπει – ή όχι – την ανάπτυξη αντιμιλιταριστικού κινήματος, και απάντηση δεν μπορούσε να υπάρξει χωρίς να είχε προηγηθεί η απάντηση σε κάποιο άλλο ερώτημα: «υπάρχει ή όχι σήμερα «εθνικός κίνδυνος»;»

Έτσι φτάσαμε στο κέντρο όλων αυτών των προβληματικών και των διαφορετικών λογικών που υπάρχουν σήμερα για το στρατό. Κέντρο που προβάλλει μετά από κάθε ερώτημα για τη φύση του κινήματος μέσα κι έξω από το στρατό, για το αξιόμαχο κλπ.

Οι απόψεις αυτές είχαν εκφραστεί και παλιότερα μέσα στα πλαίσια της «Επιτροπής για το Στρατό». Η απάντηση όμως που είχε δοθεί ήταν ότι από τη στιγμή που οι ίδιοι οι φαντάροι αποφεύγουν συστηματικά να τοποθετηθούν μπροστά σε τέτοια ερωτήματα, είναι παράλογο να βάζουμε εμείς «απ τα έξω», τέτοιου είδους διλήμματα, όταν το ίδιο το κίνημα των στρατιωτών δεν έχει φτάσει σε ένα τέτοιο επίπεδο ανάπτυξης που να είναι αναγκασμένο από τα πράγματα να απαντήσει σε τέτοια ζητήματα.

Αυτό δεν σημαίνει όμως ότι αποφεύγουμε να πάρουμε μια θέση απέναντι στό πρόβλημα, μια που είναι υπαρκτό και πιεστικό σήμερα. Γιατί άλλο να τοποθετηθεί η ίδια η Επιτροπή ή το κίνημα των φαντάρων και άλλο να εκφραστούν κάποιες απόψεις πού ξεκαθαρίζουν τό περιεχόμενο και τα όρια της πάλης.

Το κείμενο που ακολουθεί είναι μια πρώτη προσέγγιση του εθνικού ζητήματος και ελπίζει ότι συμβάλει στην ανάπτυξη κάποιων προβληματισμών απέναντι σ' αυτές.

«ΕΘΝΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ»;

Πάνω σ' αυτό το πρόβλημα της ύπαρξης ή όχι κάποιου εθνικου ζητήματος έρχεται να σκοντάψει όλη η παραδοσιακή αριστερά ή «αριστεριστικη» αντίληψη. Και μάλιστα από δυο σκοπιές που μοιάζουν διαμετρικά αντίθετες.

Από τη μια έχουμε να κάνουμε με την «κλασσική» άποψη, που διαμορφώθηκε κύρια στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, και αποτελεί παράδοση του εργατικού κινήματος «κάτω οι πόλεμοι και οι πατρίδες». Έτσι και στην συγκεκριμένη περίπτωση απορρίπτεται η οποιαδήποτε πραγματικότητα ενός εθνικού ζητήματος και προβάλεται η άποψη πως πρόκειται για έναν «κλασσικό» ανταγωνισμό ανάμεσα στις άρχουσες τάξεις της Ελλάδας και της Τουρκίας. Απέναντι σ' αυτό τον ανταγωνισμό η απάντηση του κινήματος είναι η άρνηση των πολέμων.

Από την άλλη έχουμε μια άποψη λιγώτερο «κλασσική», αλλά πολύ πιο διαδεδομένη, ιδιαίτερα μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Η υπεράσπιση της πατρίδας είναι λίγο-πολύ καθήκον της εργατικής τάξης και της αριστεράς, κι αυτό γιατί παρ' όλο που «οι προλετάριοι, αφηρημένα, δεν έχουν πατρίδα, συγκεκριμένα, έχουν». Έτσι η «επίσημη» αριστερά όλων των χωρών σχεδόν υποστηρίζει τους πολέμους της «πατρίδας» της. Χαρακτηριστικό παράδειγμα ο πόλεμος των Φώκλαντ, όπου τόσο η αγγλική αριστερά, όσο και η Αργεντινή υποστήριξαν την Θάτσερ και τον Γκαλτιέρι. Αυτή η τοποθέτηση είχε εκφραστεί και θεωρητικά στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο από τον Κάουτσκυ που εξηγούσε πως η εργατική τάξη είναι διεθνιστική στην διάρκεια των ειρηνικών περιόδων αλλά υποχρεώνεται να συντάσσεται με την «πατρίδα» σε περίπτωση πολέμου, γιατί από τον πόλεμο απειλείται στην ίδια την υπόστασή της και δεν μπορεί να κάνει διαφορετικά.

Απέναντι σ' αυτές τις δυο στάσεις, ή «κάτω ο πόλεμος» ή «ζήτω η πατρίδα» υπάρχει μια άλλη σκοπιά, μια σκοπιά που διαπερνάει σαν κόκκινο νήμα την επαναστατική σκέψη και πράξη. Αυτή η σκοπιά που θα την χαρακτηρίζαμε σκοπιά του επαναστατικού μαρξισμού που με δυο λόγια μπορεί να ειδωθεί ως εξής: **Η εργατική τάξη διεξάγει μια αυτόνομη πολιτική πάλη ενάντια στην αστική σε παγκόσμιο επίπεδο. Έτσι κατ' αρχήν είναι η μόνη τάξη που έχει συμφέρον και ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ να εξαλείψει τους πολέμους και τους εθνικούς ανταγωνισμούς. Είναι δοσμένο λοιπόν πως η εργατική τάξη στρέφεται ενάντια στο εθνικισμό και το σωβινισμό. Αυτή είναι η μια πλευρά.** Από κει και πέρα η εργατική τάξη, που θέλει να εξαλείψει κάθε ταξική σχέση, είναι υποχρεωμένη να προσφύγει σε μορφές εξουσίας – δικτατορία του προλεταριάτου – για να προχωρήσει στην ίδια την εξάλειψη των τάξεων και κάθε εξουσίας. Και το ίδιο ισχύει με το κόμμα, με την αντίθεση πρωτοπορείας - μάζας κλπ. Κι αυτή η αντίφαση είναι αποτέλεσμα του γεγονότος ότι η ταξική πάλη του προλεταριάτου δεν διεξάγεται μέσα σε συνθήκες όπου από τη μια υπάρχουν οι αστοί και από την άλλη οι προλετάριοι μέσα σε μια «διαπλανητική» πάλη, αλλά ακόμα η καπιταλιστική ανάπτυξη του πλανήτη είναι όχι μόνο ανισόμερη, αλλά ακόμα η εργατική τάξη δεν έχει γίνει καν πλειοψηφία του παγκόσμιου πληθυσμού, όπου ακόμα κυριαρχεί η αγροτιά. Ο καπιταλιστικός τρόπος παραγωγής έχει μεν κυριαρχήσει παντού αλλά δεν έχει μεταβληθεί στον

μοναδικό. Αντίθετα σε τεραστια κομμάτια του πλανήτη – τρίτος κόσμος – ηγεμονεύει χωρίς να είναι ο κύριος τρόπος παραγωγής. Αυτή η πραγματικότητα, της ανισόμερης ανάπτυξης, το γεγονός ότι η ταξική πάλη του προλεταριάτου διεξάγεται ήδη από την εμφάνιση της βιομηχανικής αστικής τάξης, και όχι αφού πρώτα αυτή γίνει «υπερώριμη» έχει σαν συνέπεια **η εργατική τάξη να είναι υποχρεωμένη να διεξάγει την λεγόμενη ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΑΛΗ. Δηλαδή η προλεταριακή επανάσταση δεν είναι μια καθαρή χημική μορφή παγκόσμιας εξέγερσης του προλεταριάτου αλλά μια μακρόχρονη και «περιπετειώδης» ταξική πάλη,** που δεν είναι ενιαία σε παγκόσμιο επίπεδο, που περνάει από απεργίες, εξεγέρσεις, αντάρτικα, πολέμους, κοινοβούλια, υποχωρήσεις και επιθέσεις. Έτσι λοιπόν πρέπει να δούμε και την εθνική πραγματικότητα. **Τα έθνη δεν εκφράζουν την ουσία του προλεταριάτου σαν διεθνούς τάξης, εκφράζουν όμως ακόμα την συγκεκριμένη πραγματικότητα μέσα στην οποία διεξάγεται η πάλη των επαναστατών.** Κι αυτοί πάντα έτσι είδαν τα έθνη. Έτσι λοιπόν και τα λεγόμενα εθνικά ζητήματα, τα οποία πάντα εμφανίζονται μπροστά στα επαναστατικά κινήματα δεν μπορούν να αντιμετωπιστούν αφηρημένα, με βάση κάποιες γενικές αρχές, αλλά συγκεκριμένα. Και βέβαια η σκοπιά είναι πάντα μία: Τι αναπτύσσει την ταξική αυτονομία του προλεταριάτου, τι ευνοεί την ανάπτυξη των αγώνων του! Αυτή είναι η αφετηρία μιας επαναστατικής αντίληψης για το εθνικό ζήτημα. Που σήμαινε ότι, στον δέκατο ένατο αιώνα π.χ. όλοι οι επαναστάτες της εποχής υποστήριξαν τα «εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα των Ιταλών και των Πολωνών, τόσο οι Μαρξιστές όσο και οι Μπακουνικοί. Ο Μάρξ υποστήριξε την Γερμανία στην αρχή του πολέμου του 1870, γιατί ο πόλεμος σκόπευε στην ενοποίηση της Γερμανίας και στην συνέχεια στράφηκε ενάντια στον Βίσμαρκ που αυτή την πολιτική την μετέβαλε σε πολιτική συντριβής του Γαλλικού λαού και της Κομμούνας. Και μήπως θα χρειαστεί να συνεχίσουμε στον 20ο αιώνα, όπου η καταδίκη του Α΄ Παγκόσμιου Πολέμου συνδυάζεται από τον Λένιν με υποστήριξη της Πολωνικής ελευθερίας, της Κινέζικης και τούρκικης επανάστασης κλπ. κλπ. Ή θα χρειαστεί να φτάσουμε στον Β΄ Πόλεμο και την σειρά των εθνικοαπελευθερωτικών κινημάτων στη συνέχεια; Είναι προφανές λοιπόν ότι ακριβώς **επειδή ο πόλεμος είναι συνέχεια της πολιτικής με άλλα μέσα, και επειδή η εργατική τάξη είναι υποχρεωμένη να κάνει πολιτική, είναι ταυτόχρονα υ-**

Τετρασελιδο που κυκλοφορησε μεσα στη μοναδα καί σε γειτονικες.

Ανακοινωση
ΤΗΣ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΩΝ 31Σ.Π.

Συνάδελφε,

Ἐδῶ καί λίγο καιρό, φαντάροι ἀπό τίς μονάδες τοῦ 31ου Συντάγματος Πεζικοῦ ἀποφασίσαμε νά ἱδρύσουμε τήν 31 ΣΠΕΣ. Σκοπός αὐτῆς τῆς ἐπιτροπῆς εἶναι ν'ἀγωνιστεῖ γιά τήν καλλιτέρευση τῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς μας στό στρατό, γιά τήν κατάκτηση τῶν δημοκρατικῶν μας δικαιωμάτων καί τῶν συνδικαλιστικῶν μας ἐλευθεριῶν.

Συνάδελφε,

Ὅλοι μας ζοῦμε καθημερινά (καί πολλοί γιά ὁλόκληρη τήν θητεία τους) τίς τραγικές συνθῆκες τοῦ Ἔβρου, τό κομμάτι αὐτό τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ πού κατέχει τά πρωτεία στήν Φυματίωση, στίς αὐτοκτονίες καί στ''Απολλυτήρια Τρελλοῦ. Ἡ κατάσταση μας, γνωστή σέ ὅλους καί πολύ περισσότερο στήν κυβέρνηση καί ἡγεσία τοῦ στρατοῦ, παραμένει ἀναλοίωτη παρά τίς ὁποιες ψευτομεταρρυθμίσεις καί ὑποσχέσεις. Καί θά παραμένει ἡ ἴδια ἴσως καί χειρότερη ὅσο ἐμεῖς οἱ ἴδιοι δέν διεκδικοῦμε ὀργανωμένα τά δικαιώματά μας.

Ἐδῶ καί ἀρκετά χρόνια, σ'ὅλες τίς χῶρες τῆς Εὐρώπης, ἀκόμα καί οἱ συνάδελφοί μας τῆς Ἰταλίας καί τῆς Ἱσπανίας, ἔχουν κατακτήσει τό δικαίωμα τῆς συνδικαλιστικῆς τους ὀργάνωσης καί ἔχουν πετύχει τήν ἀναγνώριση τῶν ὀργανώσεών τους, βελτιώνοντας σημαντικά τήν θέση τοῦ φαντάρου καί συμβάλλοντας ἀποφασιστικά στό στερέωμα τῆς δημοκρατίας στήν πατρίδα τους.

Απαιτοῦμε νά ἰσχύου καί γιά μᾶς, ὅπως γιά κάθε ἄνθρωπο, γιά κάθε πολίτη τά Δημοκρατικά Δικαιώματα καί οἱ Συνδικαλιστικές Ἐλευθερίες. Εἶναι ἀσιανόητο, ἐμεῖς πού ὁ σκοπός μας εἶναι νά ὑπερασπίζουμε τήν Ἐθνική ἀνεξαρτησία καί τήν Δημοκρατία τῆς Πατρίδας μας, νά στερούμαστε τά ἀγαθά γιά τά ὁποία δίνουμε καθημερινά τό αἷμα μας. Οἱ ὑπερασπιστές τῆς Δημοκρατίας νά ζοῦμε καθημερινά μέσα στόν φασισμό. Ὁ στρατός μας κατασκεύασμα τῶν κυβερνήσεων τῆς Δεξιᾶς καί ὄργανο τῆς ἀντίδρασης γιά τήν ἐπιβολή τῶν συμφερόντων της, παραμένει παρά τόν ἕνα χρόνο τῆς Ἀλλαγῆς, πολιτικά καί ἰδεολογικά στά χέρια τοῦ Ἀντιλαϊκοῦ στρατοπέδου, θεματοφύλακας τοῦ σωβινισμοῦ καί τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ καί τροχοπέδη στό προχώρημα τῆς κοινωνίας μας.

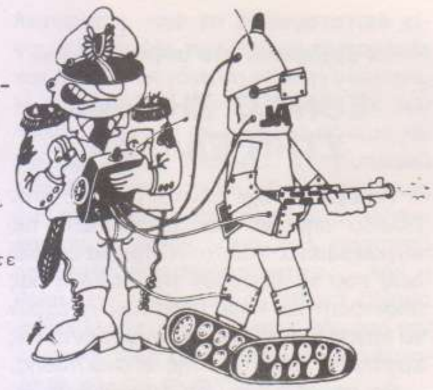

Ἐμεῖς οἱ στρατευμένοι πολίτες τῆς Ἑλλάδας ἀρνούμαστε νά γινόμαστε συνεργοί στίς ἀντιλαϊκές ἐπιδιώξεις τῆς ἀντίδρασης, τά ἄβουλα ἐκτελεστικά ὄργανα στά χέρια ὁποιου δικτατορίσκου. Ἀρνούμαστε νά εἴμαστε ὁ ἀπεργοσπαστικός μηχανισμός στά χέρια τοῦ κεφαλαίου ὁ φριχτός μπαμπούλας κάθε λαϊκῆς διεκδίκησης: Ἀρνούμαστε στό ὄνομα κάποιου Ἐθνικοῦ καθήκοντος νά ματοκυλᾶμε τήν πατρίδα μας ὅπως τό "67", τ'ἀδέλφια μας στό "ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ" τό 73. Τό νά μή δεχόμαστε αὐτό τόν ρόλο τοῦ στρατοῦ, τό νά ἀρνούμαστε αὐτή τήν ἀποστολή του, δέν σημαίνει πώς εἴμαστε ἀπείθαρχοι.

ποχρεωμένη να αντιμετωπίζει και να διεξάγει πολέμους. Για να μη φτάσουμε στο κλασσικό παράδειγμα της Ισπανικής επανάστασης όπου οι ίδιοι οι Ισπανοί αναρχικοί (που βέβαια δεν ήταν αναρχικοί κάποιων πλατειών αλλά μαζικό προλεταριακό κίνημα) υποχρεώθηκαν μέσα από την ίδια την πρακτική τους να δουν την ανάγκη να συμμετάσχουν στον αντιφασιστικό πόλεμο για να μπορούν να κάνουν την οποιαδήποτε «κοινωνική» επανάσταση.

Έτσι λοιπόν η πράξη έχει δείξει πως η συμπεριφορά των επαναστατικών κινημάτων δεν ήταν ποτέ του διακηρυξιακού τύπου «κάτω οι πόλεμοι», αλλά «κάτω οι ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι» και «ζήτω οι επαναστατικοί και εθνικοαπελευθερωτικοί». Καί βέβαια το ιμπεριαλιστικό περιεχόμενο ενός πολέμου δεν καθορίζεται από το ότι συχνά παίρνουν μέρος και οι ίδιες οι αστικές τάξεις σ' αυτόν, αλλά από τα ποιά συμφέροντα προωθούνται αποφασιστικά. Έτσι στους εθνικοαπελευθερωτικούς αγώνες συμμετέχουν και αστοί οι οποίοι δεν παύουν να είναι σωβινιστές ή ακόμα και ιμπεριαλιστές. Έτσι η Ιταλική ή η Πολωνική αστική τάξη την εθνική τους απελευθέρωση την έβλεπαν και σωβινιστικά και επεκτατικά, όπως κάνει κάθε αστική τάξη. Το ίδιο και το 1870 ο Βίσμαρκ δεν ήταν αρνάκι και την εθνική ενοποίηση της Γερμανίας την έβλεπε σαν βάση για την ιμπεριαλιστική της επέκταση. Όμως αυτή η εθνική ενοποίηση δεν έπαυε να έχει ένα θετικό περιεχόμενο για την Γερμανική εργατική τάξη, και το εργατικό κίνημα. Στον Ισπανικό πόλεμο το εργατικό κίνημα συμμαχούσε μέ ένα κομμάτι της αστικής τάξης ενάντια στον κεντρικό κίνδυνο του φασισμού. Και στον Δεύτερο Πόλεμο το εργατικό κίνημα έπρεπε να συμμαχήσει τόσο με τον Στάλιν – που έπνιγε την εργατική επανάσταση στη Ρωσία όσο και με τους Αγγλο-αμερικάνους ιμπεριαλιστές. Κι αυτό γιατί η επικράτηση του φασισμού, θα σήμαινε για την εργατική τάξη μια ήττα τεράστιας κλίμακας.

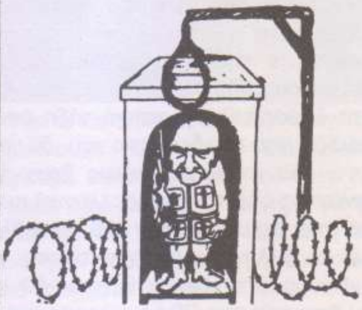
Είναι φανερό λοιπόν για όποιον έχει κουκούτσι μυαλό πώς το ζήτημα δεν είναι οι ιμπεριαλιστικές και σωβινιστικές προθέσεις της αστικής τάξης γιατί αυτές είναι τέτοιες σε όλα τα μήκη και τα πλάτη του πλανήτη, αλλά η ίδια η αντικειμενική υπόσταση της συγκεκριμένης αντίθεσης. **Δεν είναι ο «σωβινισμός» της αστικής τάξης που μεταβάλει μια αντίθεση σε ενδοϊμπεριαλιστικό σκυλοκαυγά, ούτε αντίθετα η έλλειψη «σωβινισμού» στην περίπτωση των εθνικοαπελευθερωτικών αγώνων, αλλά με δοσμένο το σωβινισμό η δυνατότητα ανάπτυξης της εργατικής αυτονομίας ή αντίθετα η υποχώρησή της.**

Εἴμαστε πάνω ἀπ'ὅλα Δημοκράτες. Ὅποιος λοιπόν στό αἴτημά μας γιά Δημοκρατικά Δικαιώματα καί Συνδικαλισμό στόν Στρατό, προβαλλει τό ἐπιχείρημα ὅτι ὁ Στρατός θά γίνει ἀπείθαρχος, ἄς ἀπαντήσει ποιά πειθαρχία ἐννοεῖ. Ἄν θέλει νά στρέψει τά ὅπλα ἐνάντια στού Λαό ἄς τό πεῖ τώρα. Κι ἐμεῖς ναί μέ καμάρι εἴμαστε ἀπείθαρχοι.

Συνάδελφε,

Ζεῖς μαζί μέ μᾶς τήν ἐμπειρία τοῦ στρατοῦ, ξέρεις καλύτερα ἀπ'τόν καθένα τί σημαίνει παραμεθόριος, νοιώθεις καθημερινά στό πετσί σου τές διακρίσεις, τήν καταπίεση, τόν ἐξευτελισμό, τήν σωματική καί ψυχική ἐξάντληση.

Σοῦ γράφουμε αὐτό τό γράμμα απ'τό ἴδιο Τάγμα απ τόν ἴδιο θάλαμο, ἀπ'τήν διπλανή σκοπιά.

Σοῦ γράφουμε αὐτό τό γράμμα καί σε καλοῦμε ν'αγωνιστεῖς μαζί μας γιά:

Νά μειωθεῖ ἡ θητεία στούς 12 μῆνες

Νά ὑπηρετοῦμε ὅλοι <u>μόνο</u> 6 μῆνες στην παραμεθόριο καί τήν ὑπόλοιπη θητεία κοντά στά σπίτια μας.

Νά βελτιωθοῦνε οὐσιαστικά καί ἀληθινά οἱ συνθῆκες τῆς ζωῆς μας μέσα στά στρατόπεδα.

Νά σταματήσει ἡ κοινωνική ἀπομόνωση.

Νά αὐξηθοῦν οἱ ἄδειες, νά ἰσχύουν γιά ὅλους οἱ διανυκτερεύσεις, νά ἐπιτραπεῖ ἡ πολιτική περιβολή στίς ἐξόδους.

Νά καταργηθοῦν τά καψόνια, ἀτομικά καί ὁμαδικά, οἱ ἀσκήσεις ἀκριβείας καί ἡ τυφλή πειθαρχία, πού σκοπό ἔχουν νά μᾶς κάνουν ἄβουλα καί παθητικά ρομπότ.

Νά καταργηθοῦν οἱ φάκελλοι, οἱ διώξεις γιά πολιτικά φρονήματα, οἱ διακρίσεις στίς εἰδικότητες καί τίς τοποθετήσεις, νά πάψουν οἱ δυσμενεῖς μεταθέσεις.

Νά καταργηθεῖ ὁ πρωσσικῆς κατασκευῆς ἀντιδραστικός στρατιωτικός κανονισμός 20-1 τά πειθαρχεία, οἱ φυλακές καί τά στρατοδικεῖα.

Νά σταματήσει ἡ ἰδεολογική πλύση ἐγκεφάλου, τά μαθήματα τοῦ σωβινισμοῦ καί ἀντικομμουνισμοῦ, νά καταργηθεῖ ὁ ὑποχρεωτικός ἐκκλησιασμός.

Νά ἀναγνωρισθοῦν:

Τά δικαιώματά μας γιά ἐλεύθερη πληροφόρηση (ἔντυπα, ἐφημερίδες κ.λ.π)

Τό δικαίωμα νά ἔχουμε δικιά μας γνώμη καί ἡ ἐλευθερία τοῦ νά τήν ἐκφράζουμε.

Τό δικαίωμα μας γιά συνδικαλιστική ὀργάνωση καί ἐλεύθερη συνδικαλιστική δράση γιά τήν προώθηση τῶν διαφόρων αἰτημάτων μας.

Πάλεψε

Γιά νά βελτιώσουμε τίς συνθῆκες τῆς ζωῆς μας.

Γιά νά κατοχυρώσουμε τίς Δημοκρατικές μας ἐλευθερίες.

Γιά νά κατακτήσουμε τά Συνδικαλιστικά μας Δικαιώματα.

ΖΗΤΩ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΩΝ

Μέ ἀγωνιστικούς χαιρετισμούς

31 ΣΠΕΣ

Και ερχόμαστε στο συγκεκριμένο.

ΕΘΝΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Υπάρχει ή όχι εθνικό ζήτημα στην Ελλάδα σήμερα; Και το κάνουμε πιό συγκεκριμένο: Υπάρχουν σήμερα αντιθέσεις που να αφορούν την «εθνική μας υπόσταση» και πάρα πέρα που να έχουν να κάνουν με τα ίδια τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και της επανάστασης;

Θα μπορούσαμε, και οπωσδήποτε θα έπρεπε για ένα τόσο σοβαρό ζήτημα να κάνουμε μια λεπτομερειακή ανάλυση του ίδιου του ιστορικού και της πραγματικότητας του εθνικού ζητήματος στην Ελλάδα. Θεωρούμε όμως ότι είναι γνωστό σε ένα μεγάλο της μέρος. Ας αρκεστούμε σε μερικές γενικές διαπιστώσεις.

α) Είναι γνωστό πως η εθνική ολοκλήρωση της Ελλάδας διάρκεσε χοντρικά πάνω από 100 χρόνια (από το 1821 μέχρι τον Πρώτο Πόλεμο) και μάλιστα έμειναν έξω απ' αυτή μερικά κομμάτια όπως τα Δωδεκάνησα (που δόθηκαν από τους Ιταλούς το 1948) και η Κύπρος. Αυτή η αργή διάρκεια της εθνικής ολοκλήρωσης μετέβαλε το εθνικό ζήτημα σε κεντρικό πρόβλημα της Ελλάδας για πολύ καιρό.

β) Θεωρούμε σαν δεδομένο πως η αστική τάξη της Ελλάδας ακριβώς γιατί ήταν πάντα μια αστική τάξη συνδεδεμένη στο παγκόσμιο επίπεδο με τις κυρίαρχες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις (είτε σαν εμπορικό - χρηματιστικό, είτε σαν εφοπλιστικό κεφάλαιο) και το ελληνικό κράτος αποτελούσε πάντα πολύ μικρή δύναμη, υπέτασσε πάντα αυτό το κράτος στις μεγάλες δυνάμεις, και τα συνολικά τους συμφέροντα. Έτσι ενώ ήταν και είναι μια ιμπεριαλιστική αστική τάξη κινιόταν μόνο όταν είχε το πράσινο φως από τους μεγάλους προστάτες της, ποτές αυτόνομα.

γ) Συνέπεια αυτής της πολιτικής ήταν πάντα η ολιγωρία της και το «ξεπούλημα» όταν τα εθνικά προβλήματα ερχόταν σε αντίθεση με τις μεγάλες δυνάμεις. Έτσι στην Κατοχή ένα μεγάλο μέρος της συνεργάστηκε με τους Γερμανούς, και ένα άλλο με τους Εγγλέζους χωρίς να παίξει κανένα ουσιαστικό «αντιστασιακό» ρόλο όπως έκανε π.χ. η αστική τάξη της Γαλλίας με τον Ντε Γκώλ, ή η αστική τάξη της Πολωνίας που ηγεμόνευαν στα αντίστοιχα αντιστασιακά κινήματα. Αυτή η στάση έγινε ακόμα πιό καθαρή με το θέμα της Κύπρου, όπου ακριβώς γιατί είχε αντιμέτωπη την Αγγλία και τους συμμάχους ακολούθησε μια πολιτική «ξεπουλήματος» και καθόλου «σωβινιστική».

δ) Η πολιτική του ξεπουλήματος στην Κύπρο όμως είχε τέτοιες περιπλοκές, ακριβώς γιατί η Κύπρος δεν ήταν ένα οποιοδήποτε νησάκι, αλλά ένας χώρος όπου ζούσαν 600.000 έλληνες που αντί να το ξεφορτωθεί η αστική τάξη όπως δοκιμάζει από την δεκαετία του -50, της γίνεται όλο και μεγαλύτερος βραχνάς. Ξεκινώντας από την αγγλοελληνική αντίθεση της δεκαετίας του -50, μεταβλήθηκε σε ελληνοτουρκική αντίθεση για την Κύπρο στην δεκαετία του -60 και στην δεκαετία του -70 προχώρησε ακόμα περισσότερο. Μεταβλήθηκε σε συνολική ελληνο-τουρκική αντίθεση όχι πια μόνο για την Κύπρο, αλλά και για τα ελληνικά νησιά και το Αιγαίο.

Με βάση αυτά τα αρχικά δεδομένα που τηλεγραφικά παραθέσαμε εδώ θα πρέπει να δούμε ποιά είναι η θέση μας, ποιά πιστεύουμε είναι τα συμφέροντα της εργατικής τάξης.

Κατ' αρχήν είναι φανερό πως το «εθνικό ζήτημα» υπάρχει και δεν είναι καμιά «σατανική εφεύρεση» των αστών για να αποπροσανατολίζουν τις επαναστατημένες μάζες των ... αριστεριστών από την ανατροπή του αστικού κράτους.

Εξ' άλλου δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι και **η μεταπολίτευση δεν είναι παρά συνέπεια, σε μεγάλο βαθμό, της ήττας της χούντας στην Κύπρο, και της κατάρρευσης στην επιστράτευση.** Το πρόβλημα που μπαίνει από κει και πέρα είναι να δούμε «σε ποιόν συμφέρει» η διατήρησή του, και ποια μπορεί να είναι η δική μας στάση.

ΕΘΝΙΚΑ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ

Εδώ είναι βέβαιο, δοσμένο από χέρι, πως η αστική τάξη κάνει ότι μπορεί από το 50 και μετά να θάψει και να καταχωνιάσει το Κυπριακό και συνολικώτερα το εθνικό, χωρίς να τα καταφέρνει. Από την άλλη πλευρά είναι βέβαιο πως αυτό της προκαλεί αδιάκοπους κλυδωνισμούς και προβλήματα.

1. Μια διαρκή κρίση με τους συμμάχους της, Άγγλους, Αμερικάνους, Τούρκους κλπ., πού οδήγησε ακόμα και σε πρόσκαιρη έξοδο από το ΝΑΤΟ και σε μόνιμη κρίση των διεθνών αναφορών της. Το εθνικό υπονομεύει την διεθνή θέση της αστικής τάξης έχει διογκώσει το αντιδυτικό κλίμα μέσα στην Ελλάδα και αποτελεί αποφασιστικό παράγοντα για τις εσωτερικές αλλαγές.

2. Με τις αλλεπάλληλες κρίσεις που προκαλεί αποσταθεροποιεί την εξουσία της, 56, 64-65, άνοδος και πτώση της δικτατορίας, υπονομεύει την συσσώρευση του κεφάλαιου, γιατί κάνει την Ελλάδα επισφαλή για διεθνείς επενδύσεις και απορροφάει μεγάλο μέρος των πόρων για στρατιωτικές δαπάνες.

3. Και το πιο ουσιαστικό είναι πως **αποτελεί την «χρυσή ευκαιρία» για τους ταξικούς της αντιπάλους, την εργατική τάξη και το λαό, για να κατακτούν θέσεις σε βάρος της.** Έτσι μετά την ήττα του εμφύλιου η πρώτη σοβαρή εμφάνιση αντιπολίτευσης γίνεται το -56 γύρω από το Κυπριακό, τους νεκρούς στις φοιτητικές διαδηλώσεις κλπ. Το 64-65 και πάλι το Κυπριακό υπονομεύει την ομαλή κυριαρχία των αστών, οδηγεί στη χούντα, και το -74 στην κατάρρευσή της.

Και με την μεταπολίτευση η αστική τάξη φαίνεται πιασμένη σε ένα αξεπέραστο πρόβλημα. Η στρατιωτική δικτατορία έδειξε την ανικανότητά της να δημιουργήσει τις απαραίτητες συνθήκες εθνικής ενότητας για οποιαδήποτε πολεμική αναμέτρηση, έφερε τα τούρκικα στρατεύματα στην Κύπρο και άνοιξε το ζήτημα του Αιγαίου. Η αντιμετώπιση της νέας κατάστασης που δημιουργήθηκε υποχρέωνε την άρχουσα τάξη όχι μόνο σε απομάκρυνση από την Αμερική και εγκαινίαση της πολυδιάστατης εξωτερικής πολιτικής αλλά έκανε αναγκαία στο εσωτερικό της χώρας μιας πολιτικής «εθνικής ενότητας», δηλαδή την υποχρεώνει όχι μόνο να βάζει όρια στην

εσωτερική καταστολή, αλλά και να υποκύπτει σε ένα σύνολο από αιτήματα των εργατών και των εργαζομένων συνολικά. **Έτσι η αστική τάξη σε εποχές διεθνούς κρίσης (1974 και μετά) υποχρεώνεται σε ένα σύνολο από παραχωρήσεις - πρωτοφανείς στην ιστορία της νεώτερης Ελλάδας - όχι μόνο γιατί «ήθελε να εκσυγχρονιστεί» όπως αφελώς και αφηρημένα λέγεται, αλλά και γιατί αυτός ο εκσυγχρονισμός είχε σαν βασικό κίνητρο την διατήρηση σε χαμηλό επίπεδο του ταξικού ανταγωνισμού ακριβώς εξ αιτίας του εθνικού.** Το ότι μέσα σ' αυτά τα χρόνια οι ώρες δουλειάς μειώθηκαν κατά 20% (από 48 σε 40) ότι ανέβηκαν τα πραγματικά μεροκάματα, ότι η άρχουσα τάξη έκανε ένα σύνολο από θεσμικές αλλαγές προσπαθώντας να «συμφιλιώσει» το κράτος και τον πολίτη, κι αυτό με τίμημα την μείωση των κερδών της και το βάθαιμα της οικονομικής κρίσης, δεν πέφτει από τον ουρανό ούτε είναι απλό αποτέλεσμα των διεκδικητικών αγώνων. Είναι αποτέλεσμα της πίεσης των λαϊκών μαζών σε μια αστική τάξη κολλημένη στον τοίχο από το ίδιο το εθνικό πρόβλημα. Δηλαδή είναι προφανές πως οι εργαζόμενοι δεν έπεσαν σε καμιά παγίδα εθνικής ενότητας όπως αναφέρουν διάφοροι παπαγάλοι του μαρξισμού αλλά αντίθετα χρησιμοποίησε την ανάγκη εθνικής ενότητας της αστικής τάξης για να κατακτήσει μέσα σε οκτώ χρόνια όλα τα «καθυστερούμενα» τριάντα χρόνων!

Να λοιπόν που η περιβόητη εθνική ενότητα, όταν πρόκειται για μια αστική τάξη υποχρεωμένη σε υποχωρήσεις και ξεπουλήματα λειτουργεί αντίστροφα. Την εκμεταλλεύεται η εργατική τάξη!

Και το καταπληκτικό είναι να μην καταλαβαίνουμε κάτι τέτοιο ενώ ακριβώς ξέρουμε πολύ καλά πως ούτε το λαϊκό κίνημα είχε ακόμα τη δύναμη να ρίξει μόνο του τον Ιωαννίδη, ούτε στη συνέχεια ήταν τόσο δυνατό, και ένα σύνολο από αιτήματα μοιάζουν σαν να κατακτήθηκαν με καταπληκτική ευκολία!

Στην ανατροπή του συσχετισμού δυνάμεων που έγινε μέσα σε λίγα χρόνια το εθνικό έπαιξε αποφασιστικό ρόλο.

ΕΘΝΙΚΟ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΗ ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ

Αν λοιπόν συμφωνήσουμε ότι το εθνικό πρόβλημα παίζει ένα ρόλο κλειδί στην πρόσφατη εξέλιξη της ταξικής πάλης, αδυνατίζει την αστική τάξη και δυναμώνει την εργατική, τότε θα πρέπει να προχωρήσουμε πάρα πέρα. Είναι το εθνικό ζήτημα ένα αίτημα που αφοράει την εργατική τάξη, ή απλά το εκμεταλλεύεται, και πώς μπορεί να ασχολείται με το εθνικό διατηρώντας και ενισχύοντας την ταξική της αυτονομία;

Κατ' αρχή το εθνικό πρόβλημα είναι σήμερα πραγματικό μια και αφοράει 600.000 έλληνες της Κύπρου και ένα σημαντικό μέρος από τους κατοίκους των ελληνικών νησιών. Ο Τούρκικος επεκτατισμός είναι πραγματικότητα. Καί αυτή όπως είπαμε η εργατική τάξη δεν μπορεί να την αγνοήσει. Πρέπει να έχει μια θέση. Μήπως όμως μια θέση υπεράσπισης του εθνικού ενισχύει την αστική τάξη; Όχι, όπως δείξαμε την αδυνατίζει τόσο στις διεθνείς της συμμαχίες, όσο και στην εσωτερική της πολιτική. Αντίθετα όλη η ιστορική εξέλιξη από το 1940 και μετά μας έχει δείξει πως **η ανάληψη των εθνικών ζητημάτων από το προλεταριάτο, από το επαναστατικό κίνημα ενισχύει την ταξική αυτονομία και όχι την λεγόμενη εθνική ενότητα.** Η αντιμετώπιση των Γερμανών και των Ιταλών οδήγησε σε εμφύλιο πόλεμο και όχι σε εθνική ενότητα. Το Κυπριακό αποτέλεσε την πρώτη μεγάλη αφύπνιση των ταξικών αντιθέσεων. Η μεταπολίτευση και οι κατακτήσεις του εργατικού κινήματος ήδη περιγράφτηκαν. Άρα η θέση μας είναι πως το εθνικό ζήτημα στην Ελλάδα, και η ανάληψή του από την εργατική τάξη ενισχύει την ταξική αυτονομία και όχι το αντίστροφο.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ

Και ερχόμαστε στο σημείο που αποτέλεσε την αφετηρία της συζήτησης. Την άποψη που ισχυρίζεται πως για να κάνει κανείς δουλιά σήμερα πάνω στο ζήτημα του στρατού πρέπει να αρνείται την ύπαρξη εθνικού ζητήματος. Και ο συλλογισμός μοιάζει εξαιρετικά απλός: Αν θεωρείς ότι υπάρχει εθνικό ζήτημα τότε δεν πρέπει να κάνεις δουλειά για διεκδικήσεις στο στρατό, γιατί τότε θα υπονομεύεις το «αξιόμαχο» και την «πειθαρχία» του στρατού και έτσι αν θεωρείς πως υπάρχει εθνικό οι διεκδικήσεις σου δεν μπορεί να λένε π.χ. μείωση της θητείας, συνδικαλισμό στο στρατό κλπ. Το ίδιο ακριβώς επιχείρημα χρησιμοποιεί η αστική τάξη και οι κονδυλοφόροι της. Μην εγγίζετε το στρατό γιατί έτσι υπονομεύετε τη δυνατότητα αντίστασής του. Αυτό θα σήμαινε για παράδειγμα, μεταφερμένο σε ένα άλλο επίπεδο πως οι εργάτες δεν έπρεπε να κάνουν διεκδικήσεις όλα τα προηγούμενα χρόνια γιατί έτσι θα αδυνάτιζε η «εθνική οικονομία». Όμως όπως δείξαμε η εργατική τάξη όχι μόνο δεν έπαψε τις διεκδικήσεις της, αλλά αντίθετα χρησιμοποίησε «ταξικά» το εθνικό παρ' όλο που κανείς δεν μπορεί να ισχυριστεί πως παραγνωρίζει το εθνικό ζήτημα, ή το θεωρεί «κόλπο των αστών». Απλούστατα **η εργατική τάξη δεν υποτάσσει τα ταξικά συμφέροντα στην «εθνική ενότητα» ακριβώς γιατί και σε σχέση με το «εθνικό» δεν έχει καμιά εμπιστοσύνη στους αστούς, και προοπτικά αμφισβητεί την ηγεμονία τους πάνω στο ίδιο το «εθνικό».** Έτσι η αντίληψη της πάλης μέσα στο στρατό ενάντια στους καραβανάδες που απόδειξαν τι μπορούν να κάνουν το 1973 δεν είναι υπονόμευση του «αξιόμαχου» είναι υπονόμευση της ηγεμονίας της αστικής τάξης στο στρατό! Αντίθετα όσο περισσότερες κατακτήσεις υπάρχουν από την πλευρά των

φαντάρων και της επανάστασης στο στρατό, τότε μόνο μπορεί να υπάρχει και «αξιόμαχος» στρατός. **Ο πιο «αξιόμαχος» στρατός είναι ο λαϊκός στρατός, ο ίδιος ο ένοπλος λαός!**

Ο αστικός στρατός, η αστική τάξη έχουν αποδείξει στη χώρα μας πως δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν το οποιοδήποτε εθνικό ζήτημα. Έτσι η πάλη της εργατικής τάξης και των φαντάρων δεν μειώνουν το οποιοδήποτε «αξιόμαχο». Η πιο επικίνδυνη για το «εθνικό» έχει αποδειχτεί η παραμονή της αστικής τάξης στην εξουσία, που με τις συμμαχίες της, τα ξεπουλήματά της, τις υποχωρήσεις και τους ψευτολεονταρισμούς της οδήγησε στην κατοχή της μισής Κύπρου την μαθηματικά βέβαιη κατάληψη ολόκληρης της Κύπρου σε κάποια επόμενη αναμπουμπούλα και την αμφισβήτηση του καθεστώτος ενός μέρους των νησιών. Αυτή είναι η πραγματικότητα, αυτή και η σκοπιά μας. Εξ' άλλου βέβαια δεν πρέπει να ξεχνάμε πως το «εθνικό» αποτελεί σήμερα στη χώρα μας την δευτερεύουσα αντίθεση της ελληνικής κοινωνίας, ενώ κύρια παραμένει η ταξική πάλη, ο ανταγωνισμός. Δεν πρόκειται για το «εθνικό» του 1900.

Επομένως η απάντηση για μας είναι ακριβώς η αντίστροφη: **Κανείς δεν μπορεί να κάνει σήμερα δουλειά για το στρατό με προοπτική, αν δεν παίρνει υπόψη του την ύπαρξη του εθνικού, και τις ιδιαίτερες συνθήκες που διαμορφώνει.** Θα λέγαμε μάλιστα πως το κίνημα στο στρατό θα πρέπει να χρησιμοποιήσει τον ίδιο το φόβο της αστικής τάξης για σπάσιμο της «εθνικής ενότητας» για να προωθήσει τις θέσεις του. Η καταστολή στο στρατό δεν μπορεί να ξεπεράσει ορισμένα όρια ακριβώς γιατί υπάρχει το εθνικό, και η αστική τάξη δεν μπορεί να διακινδυνεύσει την ύπαρξη ενός διαιρεμένου στρατού!

Αυτές είναι οι πραγματικότητες που διαμορφώνει η ύπαρξη του «εθνικού» στη χώρα μας, και πάνω σ' αυτές θα πατήσουμε. Η Ελλάδα δεν είναι ούτε η Ρωσία των Τσάρων και του Αντρόπωφ, η «φυλακή των λαών», ούτε η Κύπρος είναι Φώκλαντ. Για την ελληνική πραγματικότητα το εθνικό ζήτημα δεν μπορεί να εμφανίζεται από την πλευρά «σωβινισμός της άρχουσας τάξης», αλλά τουλάχιστον από το -22 και μετά εμφανίζεται σαν πραγματική υποταγή της άρχουσας τάξης σε σωβινισμούς και συμφέροντα άλλων δυνάμεων, ισχυρότερών της. Έτσι το επαναστατικό κίνημα στη χώρα μας δεν χτίζεται με την «καταγγελία του σωβινισμού» της άρχουσας τάξης όπως γίνεται στην Αμερική, την Αγγλία ή την ... Τουρκία και το Ισραήλ, αλλά περνάει μέσα από την απόδειξη του ψοφοδεή και συμβιβασμένου χαρακτήρα της άρχουσας τάξης της Ελλάδας, που μέσα στα τελευταία 20 χρόνια κατάφερε με τις παλινωδίες της να δημιουργήσει και πάλι «εθνικό πρόβλημα» στην χώρα μας. Αυτός είναι ο δρόμος της επανάστασης στην Ελλάδα και όχι βέβαια όπως είπαμε στις αχτές του Ατλαντικού. Δυστυχώς για τους «καθαρούς μαρξιστές» ζούμε στα Βαλκάνια.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ ΝΑΥΤΩΝ

Συνάδελφοι ναύτες,

Εἶναι γνωστές σέ ὅλους μας οἱ ἀπάνθρωπες συνθῆκες πού ἐπικρατοῦν στό Πολεμικό Ναυτικό. Τό γεγονός αὐτό οδήγησε στή δημιουργία αὐτόνομων ἐπιτροπῶν ναυτῶν πού συσπειρώνουν ὅλο καί περισσότερους ναύτες, σέ συνεργασία μέ τίς ἀντίστοιχες ἐπιτροπές στρατιωτῶν καί σμηνιτῶν, ἀγωνιζόμαστε μέ στόχο τήν κατάκτηση πολιτικῶν καί συνδικαλιστικῶν δικαιωμάτων στό στρατό.

Ἀποτέλεσμα τῆς μέχρι τώρα δουλειᾶς μας ἦταν ἡ δημοσιοποίηση τῶν αἰτημάτων μας σέ ἐκδήλωση στήν Ἀθήνα, καί ἡ συμμετοχή μας στή πορεία τοῦ Πολυτεχνείου.

Γιά πρώτη φορά, οἱ πολίτες εἶδαν νά ἐμφανίζονται μαζικά στούς δρόμους στρατιῶτες, ὄχι σάν μηχανισμός καταστολῆς ὅπως μέχρι τώρα ἔχωμε συνηθίσει, ἀλλά σάν ἕνα κομμάτι τοῦ ἐργαζόμενου λαοῦ, διεκδικώντας πολιτικά καί συνδικαλιστικά δικαιώματα. Δίνωντας ἔτσι τήν ὑπόσχεση νά μήν ξαναχρησιμοποιηθοῦμε ἐνάντια στό λαό.

Παρ'ὅλο πού ὁ κόσμος χειροκρότησε τήν παρουσία μας, ἡ κυβέρνηση, ἐνάντια στό λαϊκό συναίσθημα, προχώρησε στή σύλληψη κάποιων στρατευμένων πού κατά τή γνώμη τῆς ἀστυνομίας συμμετεῖχαν στή μαζική πορεία μας.

Καταγγέλλουμε τή σύλληψη τῶν δύο συναδέλφων μας, καί τόν γκαγκστερικό τρόπο πού ἔγινε, ὅπως καί τήν κυβέρνηση, πού ἀντί νά προχωρήσει πρός τήν κατεύθυνση τῆς ἐπίλυσης τῶν προβλημάτων μας, θέλησε νά μᾶς τρομοκρατήσει (ἀποδείχνοντας πώς εἴχαμε δίκιο νά θέλουμε νά κατεβαίνουμε στίς πορείες μέ σκεπασμένο πρόσωπο).

<u>Ἐμπρός λοιπόν γιά ἕνα μαζικό κίνημα μέσα καί ἔξω ἀπό τό στρατό!</u>

- Γιά νά κατακτήσουμε πολιτικές καί συνδικαλιστικές ἐλευθερίες μέσα στό στρατό.
- Γιά μείωση τῆς θητείας στούς 12 μῆνες.
- Γιά κατάργηση τῆς στρατονομίας, τῶν ναυτοδικείων καί τῶν μεσαιωνικῶν φυλακῶν τῆς Ψυτάλειας.
- Γιά τό δικαίωμα τῆς ἄρνησης ὑπακοῆς σέ διαταγές πού ἀντιστρατεύονται τά δημοκρατικά δικαιώματα τοῦ λαοῦ (πραξικοπήματα, ἀπεργοσπαστική λειτουργία κλπ.).
- Γιά τήν κατάργηση τοῦ φασιστικοῦ 20-Ι.
- Γιά ἴσο μισθό στούς στρατευμένους μέ τό μισθό τοῦ ἀνειδίκευτου ἐργάτη.
- Γιά θητεία στή πλησιέστερη μονάδα τοῦ τόπου διαμονῆς.
- Γιά νά δοθεῖ σέ ὅλους τούς ναύτες πού ὑπηρετοῦν 18 μῆνες σέ πλοῖα 20ήμερη ἄδεια (διαταγή τοῦ ΓΕΝ πού δέν ὑλοποιήθηκε ἀπό τίς διοικήσεις).

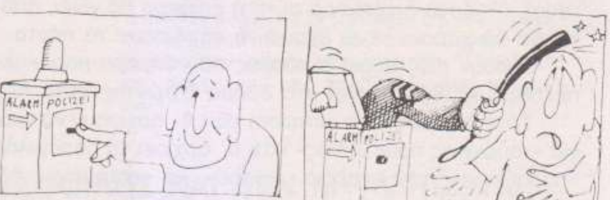
Ἄν μέχρι τώρα ἡ σιωπή ἦταν ΣΥΝΕΝΟΧΗ, ἀπό δῶ καί πέρα ἡ σιωπή εἶναι ΕΝΟΧΗ. Τό νά σηκώσεις τά χέρια λέγοντας μόνο περί "μηχανισμῶν τῆς ἄρχουσας τάξης" ὅταν σαπίζουν στίς φυλακές ναύτες πού δέν ἄντεξαν τή λογική τῆς κλειστῆς καταπιεστικῆς κοινωνίας τοῦ στρατοῦ, ὅταν τσακίζονται ψυχολογικά καί σωματικά χιλιάδες νέοι, ὅταν δίπλα σου κινεῖται ἕνας μηχανισμός παραγωγῆς χαφιέδων, εἶναι καταστροφικό νά μήν ἀγωνίζεσαι.

ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙΤΕ ΣΤΗ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ.
ΣΥΣΠΕΙΡΩΘΕΙΤΕ ΣΤΙΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ ΝΑΥΤΩΝ ΠΟΥ ΥΠΑΡΧΟΥΝ.
ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙΣΤΕ ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ.

ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ ΝΑΥΤΩΝ

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Στην Κρήτη ή σοσιαλιστικη καταστολή μετά τη δίκη του Ηράκλειου γιά τά συνθήματα στούς τοίχους,χτυπάει καί πάλι με δίκη που γινεται στα Χανια στις 2Ι Γενάρη για προκηρυξη που είχε μοιρασ - τει τις 25 Μάρτη του Ι98Ι στα Χανιά. Η δίωξη ίδεων είναι φαινεται ιδιαιτερη σπεσιαλιτε για τους μπατσους της Κρη - της.Δημοσιευουμε τήν προκήρυξη και το υπομνημα ενος κατηγορουμενου στον ανακριτη.

ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΠΑΡΕΛΑΣΕΙΣ ΕΙΝΑΙ ΑΝΘΥΓΕΙΙΝΕΣ

Ανεβασμένη στήν έξέδρα, γιά νά κρύψει μέ τό ΰψος τήν άσημαντότητά της, ή έπίσημη μούχλα (Νομάρχες, Δήμαρχοι, στρατηγοί, παπάδες) καταδέχεται νά χαιρετήσει πότε πότε βαρυεστημένα αύτούς πού περνοῦν μπροστά της ύποχρεωμένοι άπό τούς μπράβους της (δασκάλους κι έπιλοχίες) ν' άπονείμουν τιμές στρίβοντας τό κεφάλι.

Ο κόσμος στριμωγμένος στήν άκρη, πίσω άπό τά κορδόνια τῶν χωροφυλάκων, περιορισμένος στό ρόλο τοῦ θεατή, χωρίς πρωτοβουλία, νά βλέπει ένα θέαμα όργανωμένο άπό τούς όργανωτές τῆς καθημερινῆς καταπίεσης.

Νά βλέπει τά παιδιά του, τούς έφηβους τῶν 18 καί τά παιδιά τῶν 6 χρόνων, ύποχρεωμένα νά περπατοῦν στή γραμμή, σά μηχανές χωρίς σκέψη κι αίσθήματα, στό φριχτό ρυθμό τῶν ταμπούρλων, μέ τό σῶμα τους κλεμένο άπό τήν έξουσία, ήθοποιοί σ' ένα ρόλο σκηνοθετημένο άπό κακόγουστο σκηνοθέτη.

Νά βλέπει νά παρελαύνουν κορδωμένα άδιάντροπα τά σώματα άσφάλειας, αύτοί πού τόν έσφαξαν τό 45 καί τό 73 καί θά τό ξανακάνουν τό 83 ή τό 90, καί πού έν τῷ μεταξύ χτυποῦν σέ κάθε του ένέργεια: συγκέντρωση, πορεία, άπεργία, άγροτικό συλλαλητήριο.

Ν' άκούει τό μεγάφωνο νά ξερνάει ήλιθιότητες γιά μᾶς τούς Έλληνες, τό πιό γενναῖο λαό τοῦ κόσμου, ένῶ ένα άλλο μεγάφωνο στή Τουρκία λέει γιά τούς Τούρκους τό πιό γενναῖο λαό τοῦ κόσμου, κι άλλα μεγάφωνα στήν Άγγλία, Βουλγαρία, Αίγυπτο, Ταϋλάνδη, λένε γιά τούς γενναίους Άγγλους, Βούλγαρους, Αίγύπτιους, Ταϋλανδούς, έτσι πού κάποτε όλοι έμεῖς οί γενναῖοι νά βγάλουμε τά μάτια μας μέ γενναιότητα.

Μέ σημαιοστολισμένο ύποχρεωτικά τό σπίτι καί τό μαγαζί του μέ τήν ίδια σημαία πού κυματίζει πάνω άπό φυλακές καί στρατόπεδα κι άστυνομικά τμήματα, έτσι πού κάθε σπίτι νά γίνεται λίγο φυλακή καί στρατόπεδο κι άστυνομικό τμῆμα.

Γιά περάστε λοιπόν. Τό κράτος προσφέρει στούς ύπηκόους του θέαμα γιά νά έκτονωθοῦν μέ ταρατατζούμ καί ζήτω, νά ξεχάσουν τήν άχαρη δουλειά καί τίς τιμές πού άνεβαίνουν καί νά ξαναπᾶνε αύριο άνανεωμένοι νά δουλέψουν γιά τ' άφεντικά τους. Καί καλοῦ-κακοῦ τούς δείχνει τά πολυβόλα καί τά τάνκς γιά νά ξέρουν τί έχουν νά άντιμετωπίσουν άν διαμαρτυρυθοῦν.

Η παγίδα έχει στηθεῖ: Πᾶμε στή παρέλαση νά καμαρώσουμε τό φίλο, ή φίλη, τό γιό τή κόρη. Ο φίλος κι ή φίλη άπό τή μεριά του άρχίζει νά καμαρώνει λίγο κι αύτός, πέφτωντας έτσι στό λούκι. Καί πέφτει άκόμα πιό πολύ όταν φροντίζει νά περάσει μέ άψογο βῆμα μπροστά άπό τούς έπίσημους δίνοντας έτσι άξία σ' αύτούς πού δέν έχουν.

Η παγίδα έχει στηθεῖ: Είμαστε όλοι Έλληνες, έθνος ήρωϊκό κι άγαπημένο, όλοι μαζί, άφεντικά κι έργάτες, άξιωματικοί καί φαντάροι, χωροφύλακες καί πολίτες ύπουργοί καί ψηφοφόροι, πολεμήσαμε τούς κακούς Τούρκους τό 21 καί θά τό ξανακάνουμε άν χρειαστεῖ.

Νά όμως πού κάπου κολάει τό κόλπο.

Μερικοί γιουχάρουν όταν περνάει ή άστυνομία, κάθε χρόνο καί πιό πολλοί μαθητές τό σκᾶνε άπό τή παράταξη, κάθε χρόνο καί λιγότεροι έρχονται νά δοῦν αύτό τό σωβινιστικό τσίρκο.

Γιατί τό παραμύθι έχει παλιώσει πιά. Τό 73-75, χρόνια άπεργιων, διαδηλώσεων, συγκρούσεων, διεκδικήσεων, ή έξουσία τρομαγμένη έβγαλε άπό τή ναφθαλίνη τό τούρκικο κίνδυνο, μᾶς έδειξε τό μπαμπούλα, μᾶς κάλεσε σέ έθνική ένότητα καί κατάφερε νά ξεπεράσει τή κρίση. Τό ίδιο έκανε καί τό 65. Τό ίδιο θά κάμει καί στό μέλλον. Πρός τό παρόν συντηρεῖ μέ παρελάσεις τό μικρόβιο τοῦ έθνικισμοῦ.

Γιά τόν Πταισματοδίκη Χανίων

ΑΠΑΝΤΗΤΗΡΙΟ ΥΠΟΜΝΗΜΑ

τοῦ Βαρδῆ Τσουρῆ, Πολ.Μηχανικοῦ.

Μέ κατηγοροῦν γιά περιῦβριση άρχῆς στίς 25 Μάρτη Ι98Ι, μέ μοίρασμα προκήρυξης μέ τίτλο "Γιατί οί παρελάσεις είναι ανθυγιεινές". Δέν δέχομαι τήν κατηγορία έπειδή:

Έγώ μέ φίλους μου έγραψα τύπωσα καί μοίρασα στά Χανιά τήν παραπάνω προκήρυξη στίς 25 τοῦ Μάρτη.

Η προκήρυξη περιέχει άντικειμενικές διαπιστώσεις,ίστορικά στοιχεῖα καί τήν περιγραφή μιᾶς κατάστασης.

Άν όρισμένα πρόσωπα ένοχλήθηκαν άπό τήν περιγραφή τοῦ ρόλου τους, αύτό είναι δικό τους πρόβλημα. Άν ντρέπονται (κι έχουν κάθε λόγο νά ντρέπονται) γιά τά πόστα τους στήν κοινωνία δέν έχουν παρά νά παραιτηθοῦν άπό τίς θέσεις τους.

Αντί γι' αύτό κρύβονται πίσω άπό ένα άρθρο τοῦ ποινικοῦ κώδικα καί μέ κατηγοροῦν γιά περιῦβριση άρχῆς. Δέν άκουσα ποτέ μιά φαροκεφαλή νά κάνει μήνυση στόν καθένα πού λέει "άπό τό κεφάλι βρωμᾶ τό φάρι" (καί τό λένε πολλοί). Πολύ περισσότερο δέν άκουσα ποτέ μιά φαροκεφαλή νά κάνει μήνυση σέ κάποιον πού τήν είπε φαροκεφαλή.

Ο Μακρυγιάννης γράφει τό Ι85Ι στ' άπομνημονεύματα: "Όσοι έχουν τήν τύχη μας σήμερα στά χέρια τους, όσοι μᾶς κυβερνοῦν, μεγάλοι καί μικροί, καί ύπουργοί καί βουλευτές, τό 'χουν σέ δόξα, τό 'χουν σέ τιμή, τό 'χουν σέ ίκανότη νά τούς είπεῖς ότι έκλεψαν, ότι πρόδωσαν, ότι ή φεραν τόσα κακά".

Η μόνη πρόοδος πού έκαμε ή έξουσία άπό τό Ι85Ι στό πεδίο τῆς άξιοπρέπειας (ή μάλλον τοῦ καμουφλαρίσματος)είναι ότι τώρα,γιά τά μάτια,τό

Αὐτοί πού σέ μιά νέα καί δυνατότερη ἐπίθεση ἐνάντια στό κράτος ἔχουν νά χάσουν τά πάντα καί τίποτα νά κερδίσουν, ξέρουν, (μιά πού παίζεται τό τομάρι τους), ὅτι ἀργά ἤ γρήγορα αὐτή ἡ ἐπίθεση θά γίνει, ἀπό αὐτούς πού δέν ἔχουν τίποτα νά χάσουν, ἐνῶ ἔχουν νά κερδίσουν τά πάντα.

Ξέρουν πώς αὔριο ὁ κόσμος πού σήμερα παρακολουθεῖ τό θέαμα ἀπό τά πεζοδρόμια, θά ξεχυθεῖ στό δρόμο ζητώντας αὐτό πού τοῦ ἀνήκει.

Τότε ἀκριβῶς (τί σύμπτωση) κάτι θ' ἀρχίσουν νά γράφουν οἱ φυλλάδες τους γιά «τούρκικες προκλήσεις» κάτι θ' ἀρχίσει νά παραμιλάει τό χαζοκούτι τους γιά «παραβιάσεις τοῦ ἐναέριου χώρου» γιά «τεταμένες ἐξωτερικές σχέσεις» γιά «ἀνάγκη ἐθνικῆς ἑνότητας ἐν ὄψει τοῦ ἐθνικοῦ κινδύνου».

τί σημαίνει ὅμως ἔθνος;

Μήπως εἶναι μιά ἔννοια πού ἔχει σκοπό νά κρύψει τίς πραγματικές ταξικές διαφορές καί νά δημιουργήσει ψεύτικες διαφορές ἀνάμεσα στούς λαούς;

Τί κοινό ἔχουμε μ' αὐτούς πού ζοῦν σέ βάρος μας;

Καί τί ἔχουμε νά χωρίσουμε μέ τούς Τούρκους ἐργαζόμενους πού αὐτή τή στιγμή φυλακίζουν κι ἐξοντώνουν οἱ δολοφόνοι τῆς Τούρκικης στρατιωτικῆς χούντας μέ τήν εὐγενική ἀνοχή ὅλων τῶν κυβερνήσεων τοῦ κόσμου;

Οἱ ἐπαναστάτες τοῦ 21 ξεσηκώθηκαν ἐνάντια στό Σουλτάνο, τόν ἀγά, τό γενίτσαρο, τό χαράτσι. Ἔχουμε καί σήμερα ἀπό τά ἴδια. Σήμερα σουλτάνος εἶναι τό κράτος, ἀγάς τό ἀφεντικό, γενίτσαρος τά Μ.Α.Τ., χαράτσι οἱ φόροι. Καί μουτῆδες ὅσοι λένε: «τίποτα δέν ἀλλάζει» «δέν μπορεῖς νά τά βάλεις μ' αὐτούς» «γλύψε νά προκόψεις».

Μετά τό 21, οἱ φτωχοί ἀγρότες πού νίκησαν τό σουλτάνο βρέθηκαν μέ νέο ἐκμεταλλευτή στή πλάτη τους. Τούς τσιφλικάδες, τούς ἀστούς, τή βασιλική αὐλή. Καί τά νέα ἀφεντικά γιά νά στερεώσουν τή θέση τους φρόντισαν πρῶτα ἀπ' ὅλα νά φτιάξουν δικό τους στρατό ἀπό μισθοφόρους κι ἀστυνομία γιά νά ἐξοντώσουν αὐτούς πού τούς ἀνέβασαν στήν ἐξουσία.

Γνήσια ἐγγόνια αὐτῶν τῶν ἀφεντικῶν εἶναι καί τά σημερινά.

Αὐτοί πού μᾶς λένε παχειά λόγια γιά τήν ὑπεράσπιση τῆς πατρίδας, ἐνῶ οἱ ἴδιοι κάνουν χοντρές κομπίνες μέ τίς πολυεθνικές, ἔχουν σέ ἐλβετικές τράπεζες τά κλεμένα τους, ἔχουν ξένες σημαῖες στούς σκυλοπνίχτες τους.

Ὅμως ὁ ἐχθρός δέ βρίσκεται ἔξω ἀπό τά σύνορα.

Εἶναι ἐδῶ, στά ὑπουργεῖα, στά στρατιωτικά ἐπιτελεῖα, στίς διευθύνσεις τῶν ἐργοστασίων, τῶν τραπεζῶν, τῶν ἐφημερίδων, σέ κάθε διεύθυνση.

Αὐτά τά τάνκς πού παρελαύνουν δέν εἶναι δικά μας.

Εἶναι δικά τους.

Δέν εἶναι γιά νά χτυπήσουν τούς ξένους.

Εἶναι γιά νά χτυπήσουν ἐμᾶς.

Αὐτή ἡ πατρίδα δέν εἶναι δική μας.

Αὐτοί ἀνακηρύξανε πατρίδα τήν ἰδιοχτησία τους, μᾶς μάντρωσαν στά σύνορα σά ζῶα σέ κλουβιά.

Αὐτά τά σύνορα δέν μᾶς ἀφοροῦν.

Αὐτή ἡ παρέλαση δέν μᾶς ἀφορᾶ.

ΟΜΑΔΑ ΑΝΤΕΘΝΙΚΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ

παίζει "εὔθικτη".

Τό γεγονός ὅτι ἡ, ἀστική τάξη εἶναι ἱκανή ν' ἀπαντήσει μόνο μέ ἀστυνομικό τρόπο σέ μιά γραφτή κριτική δείχνει τή φτώχια τοῦ διανοητικοῦ της ὁπλοστάσιου. Οἱ ἄμεσοι καί ἔμμεσοι ὀργανωτές τῆς παρέλασης καί τοῦ καθεστῶτος αὐτοῦ τοῦ ἀντεστραμμένου κόσμου πού γεννᾶ καί θρέφεται μέ παρελάσεις, μέ κατηγοροῦν γιά περιΰβριση ἀρχῆς. Τό λογικό θάταν νά δικαστοῦν αὐτοί γιά περιΰβριση λαοῦ γιατί ἡ παρέλαση πού ὀργάνωσαν (καί κάθε τους πράξη καό λόγος γενικότερα) εἶναι μιά προσβολή στήν εὐαισθησία καί τή νοημοσύνη τοῦ κάθε πολίτη.

Ἡ μήνυση ἐναντίον μου εἶναι ἀπόπειρα τρομοκράτησήςμου μέ σκοπό νά τό βουλώσω στόστό μέλλον. Ἀποτυχημένη ἀπόπειρα ὅμως γιατί διατηρῶ τή γνώμη μου καί ἀπαιτῶ τό δικαίωμα νά τήν ἐκφράζω γραφτά καί προφορικά ὅταν θέλω, ὅπου θέλω καί ὅπως θέλω. Δέν θά δεχτῶ καμιά λογοκρισία.

Γιά ὅλα αὐτά, καί ἐπειδή ἡ προκήρυξη συμβάλλει στήν ἀνάπτυξη τῆς ὑγείας, τῆς λίμπιντο καί τῆς πραγμάτωσης τοῦ "εἶναι" τοῦ κάθε ἀναγνώστη, καί προωθεῖ σέ εὐγενικότερα ἐπίπεδα τή φαντασιακή θέσμιση τῆς κοινωνίας, θέλω:

I) Νά ἀπαλλαγῶ μέ βούλευμα

2) Νά μήν ἐνοχληθῶ στό μέλλον μέ τέτοιες μηνύσεις,

3) Νά μοῦ χορηγηθεῖ ἰσόβια σύνταξη ὥστε, ἀπερίσπαστος ἀπό βιοποριστικές ἀσχολίες, νά ἀσχοληθῶ μέ ἔκδοση ἀνάλογων προκηρύξεων στό μέλλον.

Χανιά 2I/7/8I

Βαρδῆς Τσουρῆς

ΑΓΑΠΑ ΤΟ ΑΦΕΝΤΙΚΟ ΣΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

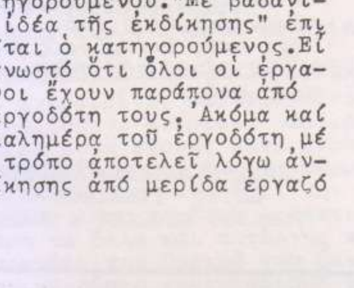
"Περνᾶμε μιά περίοδο κατάτήν ὁποίαν μία κατηγορία ἀνθρώπων περιφρονεῖ ἀπολύτως τά ἔννομα ἀγαθά καί ἰδίως αὐτό τῆς ἰδιοκτησίας".

Μέ αὐτά τά λόγια ἄρχισε τήν ἀγόρευσή του εἰσαγγελέας στήν Ιη Νοέμβρη στό 3μελές Πλημμελιοδ. Θεσ/νίκης σέ 2κατά σειρά δίκες. Στήν πρώτη, κατηγορούμενοι 2 νέοι,ὁ πρῶτος γιά ἐμπρησμό τοῦ καταστήματος τοῦ ἀφεντικοῦ του καί γιά ἐκβίαση μέ ἐπιστολή,ὁδεύτερος γιά ἀντίσταση κατά τῆς ἀρχῆς καί ἀπόπειρα ἀπελευθέρωσης τοῦ πρώτου κρατούμενου

Ἡ ἱστορία ἀρχίζει κοινότυπα : Ὁ α' νέος ψάχνοντας γιά δουλειά προσλαμβάνεται σάν ὑπάλληλος σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο. Καθημερινό βρίσιμο ὑποβιβασμός, ἀπόλυση μετάἀπό I0 μέρες. Ἡ ἰδέα τῆς ἐκδίκησης ὡριμάζει. Ἕνα σήριαλ στή τηλεόραση ἀνάβει τό πράσινο φῶς. Νύχτα, ἀντικλείδι,φωτιά στό καλάθι ἀπορριμάτων. Τά ἀφεντικά ἀνησυχοῦν. Τήν ἄλλη μέρα ἐπιστολή : "Εἴμαστε ἡ ὀργάνωση ΕΟΜΑ. Προστατεύουμε, I60 καταστήματα στή Χαριλάου. Ἄν ἀγαπᾶτε τό μαγαζί σας θέλουμε 80.000 δρχ. Θά τ' ἀφήσετε στό καλάθι ἀπορριμάτων ἔξω ἀπό τό Γυμνάσιο τῆς Τούμπας. Εὐχαριστοῦμε..! Τά ἀφεντικά πανικοβάλλονται. Προετοιμάζεται ἡ σύλληψη.Δύο ζευγαράκια ἀστυνομικῶν μέ μοντέ

ρνα εμφάνιση πλησιάζουν τό
καλάθι. Σέ λίγο ή έπιχείρηση
στέφεται μέ έπιτυχία : συλλα
μβάνουν τόν νεαρό μέ τό χέρι
μέσα στό καλάθι. Συμπλοκή.
Καί τό τυχαῖο τῆς ίστορίας .
Περαστικός νεαρός όρμάει νά
άπελευθερώσει τόν κρατούμενο
"βρίζοντας", "μπάτσοι,άφῆστε
κάτω τό παιδί, τί σᾶς φταίει"
Ἡ έκδοχή τῆς άστυνομίας: Μέ
λος τῆς όργάνωσης ΕΟΜΑ άπο -
πειρᾶται άπελευθέρωση, συλλα
μβάνεται μετά άπό συνδρομή άλ
λων Ι7 άστυνομικῶν. Ο είσαγ-
γελέας ζητᾶ τήν παραδειγματι
κή καταδίκη τους."Κύριοι δι-
καστές, περνᾶμε μιά περίοδο
όπου μιά κατηγορία άνθρώπων,
περιφρονεῖ άπόλυτα τά έννομα
άγαθά καί ίδίως αύτό τῆς ίδι
οκτησίας. Καθημερινά διαβά -
ζουμε στόν Τύπο,κι έμεῖς άν-
τιμετωπίζουμε καθημερινά άν-
ήλικους οἱ όποῖοι άνευ λόγου
αύτοκίνητα, βιτρίνες καί δια
πράττουν φθορές, πράξεις πού
έμβάλλουν άνησυχίες στούς νο
μοταγεῖς πολίτες. Η περιφρό-
νηση τοῦ έννομου άγαθοῦ τῆς
ίδιοκτησίας είναι ίδιον τοῦ
α΄κατηγορούμενου."Μέ βασάνι-
ζε ή ίδέα τῆς έκδίκησης" έπι
καλεῖται ὁ κατηγορούμενος.Εί
ναι γνωστό ότι όλοι οἱ έργα-
ζόμενοι έχουν παράπονα άπό
τόν έργοδότη τους. Ακόμα καί
μιά καλημέρα τοῦ έργοδότη μέ
κακό τρόπο άποτελεῖ λόγω άν-
τεκδίκησης άπό μερίδα έργαζό

μενων.Οἱ πράξεις τοῦ κατηγο-
ρούμενου είναι ένα δεῖγματῆς
νοοτροπίας τῆς έποχῆς μας ό-
που καθημερινά άντιμετωπίζου
με έκδηλώσεις νέων έμπνευσμέ
νες άπό ξένα πρότυπα όπωςπ.χ.
στά γήπεδα, φθορές ξένης ίδι
οκτησίας άνυπόπτων πολιτῶν.
Όσο γιά τόν β΄κατηγορούμενο
άνήκει στή κατηγορία έκείνη
τῶν πολιτῶν οἱ όποῖοι άντί
νά συνδράμουν στό έργο τῆς ά
στυνομίας,τήν έμποδίζουν στό
καταδιωκτικό της έργο. Προ -
τείνω τήν ένοχή άμφοτέρων...

Δημοσιεύουμε τήν προκηρυξη του ναυτι-
κου απεργου πείνας και ένα κειμενο πάνω
σ αυτο που μας εδωσε η ομαδα "Γυναίκες
και πολιτικη" απο το "Σπίτι των γυναι -
κων"

ΕΙΜΑΙ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΟΣ ΚΑΙ ΔΕΝ Μ' ΑΦΗΝΟΥΝ ΝΑ ΕΡΓΑΣΤΩ

Το 1974 πήρα προσωρινό απολυτήριο από το Στρατό ως πάσ-
χων "υπό διαταραχής της προσωπικότητος(ομοφυλοφιλία)".Είμαι
ναυτικός και είχα ένα χρόνο προϋπηρεσία πρίν παρουσιαστώστο
Στρατό. Μετά το προσωρινό απολυτήριο,θέλησα να ξαναδουλέψω,
οπότε με έστειλαν να εξεταστῶ από την Ανώτατη Ναυτική Υγει
ονομική Επιτροπή (ΑΝΥΕ),όπου δεν μ'έκριναν κατάληλο,παίρνο-
ντας υπόψη,αφενός το χαρτί του Στρατού και αφετέρου,το γεγο
νός οτι παραδεχόμουν την ομοφυλοφιλία-μου. Στη συνέχεια έκα
να μια ένσταση στην Επιτροπή η οποία και απορρίφθηκε.

Το 1976 παίρνω δεύερο προσωρινό απολυτήριο από το Στρα-
τό που γράφει νέτα-σκέτα "παθητική ομοφυλοφιλία"και, αργότε
ρα,παίρνω το οριστικό με την ίδια αιτιολογία.

Μέχρι το 1980,έκανα συνολικά 3 ενστάσεις στην ΑΝΥΕ να
μου ανανεώσει το ναυτικό φυλλάδιο,αλλά και οι τρείς απορρίφ
θηκαν.

Δέν μου έμενε πλέον να κάνω τίποτε άλλο "δια της υπηρε-
σιακής οδού"! Έτσι,στις 12 Νοεμβρη 1981,μετά τη νίκη του Πα
σόκ,κατεβαίνω σε απεργία πείνας μπροστα στο Υπουργείο Εμπο-
ρικής Ναυτιλίας,για να καταγγείλω τους αληθινούς λόγους που
δεν με άφηνε η Επιτροπή να δουλέψω σαν ναυτικός και για να
διεκδικίσω τα εργατικά-μου δικαιώματα. Η απεργία κράτησε εξη
μέρες (μέχρι τις 17 Νοέμβρη),οπότε και με μετέφεραν στο Ναυ
τικό Νοσοκομείο.

Εκεί πέρασα από νέα εξέταση της Ανωτάτης Υγειονομικής Ε
πιτροπής,όπου όμως το μόνο πού με ρώτησαν οι γιατροί αφορού
σε την παιδική-μου ηλικία. Ένας μάλιστα απ'αυτούς,θέλοντας
να μ'εξευτελίσει (αν και είμουν ράκος από την πείνα)με ρώτη
σε αν φοράω γυναικεία εσώρουχα και με έβαλε να γδυθώ.

Η νέα γνωμάτευση της ΑΝΥΕ (αρθμ.3070/17.11.81) με έκρι-
νε πάλι ανίκανο για την άσκηση του ναυτικού επαγγέλματος.
Στη συνέχεια,με διέγραψαν επίσημα από τα Μητρώα Απογραφής
Ναυτικών (αρθμ. εγγρ. 29748/30.11.81.) και μου ακύρωσαν το
φυλλάδιο για 7 χρόνια.

Μετά απ'αυτά,όμως,με εστειλαν στο Αιγινήτειο Νοσοκομείο
(αρθμ.καρτέλας εξ. ιατρείων 1432/81). Εκεί γράφανε ότι ναι
μεν είμαι ομοφυλόφιλος,αλλά ότι είμαι απόλυτα ικανός να εξα
σκήσω το ναυτικό επάγγελμα διότι δεν πάσχω από ψυχικές δια-
ταραχές.

Παρουσιάζομαι ξανά (για 4η φορά) στην ΑΝΥΕ και βγαίνει
η τελευταία απόφαση-της τον Μάρτη του 1982 (αρθμ.γνωμάτευση
687/12.3.82). Σύμφωνα μ'αυτή κρίνομαι: "κατάλληλος προς πε-
ραιτέρω άσκησιν του ναυτικού επαγγέλματος επί έν έτος,μετά
την λήξιν του οποίου δέον να επανέλθει εις ΑΝΥΕ προς επανε-
κτίμησιν,προσκομίζων έκθεσιν του πλοιάρχου περί της επιδει-
χθείσης συμπεριφοράς προσωπικότητος τούτου".

Με άλλα λόγια,μου δώσανε ένα φυλλάδιο έγκυρο στα χαρτιά
αλλά χωρίς να μπορώ νατο χρησιμοποιήσω για να δουλέψω αφού,
καμμιά εταιρία δεν με προσλαμβάνει βλέποντας όλα τα παραπά-
νω στοιχεία. Εξάλλου,ισχύει μόνο για ενα χρόνο. Εκανα σχετι
κές καταγγελίες στο Υπουργείο,αλλά χωρίς αποτέλεσμα.

Σημερα βρίσκομαι σε άθλια οικονομική κατάσταση και είμαι
υποχρεωμένος ναβγώ στους δρόμους και να διεκδικήσω το δικαι
ωμά-μου να εργαστώ για να ζήσω. Δεν βρίσκω άλλο τρόπο γιανα
καταγγείλω τις διακρίσεις που γίνονται σε βάρος-μου 8 χρό -
νια τώρα και δεν ξέρω άλλη δουλειά εκτός από του Ναυτικού.

ΕΡΩΤΩ ΤΟΝ ΑΡΜΟΔΙΟ ΥΠΟΥΡΓΟ: Τ ι ν α κ ά ν ω;
Να κλέψω ή να πάω να δουλέψω στη Σ Υ Γ Γ Ρ Ο Υ ;

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ

Αθήνα 22 Δεκέμβρη Ι982

Εδώ καί αρκετές μέρες, ένας άνεργος ναυτικός, ο Χρηστος Παπαδημητρίου πραγματοποιεί στά Προπύλαια τού Πανεπιστημιου απεργία πείνας σέ ένδειξη διαμαρτυρίας, γιατί εξ αιτίας του χαρακτηρισμού του στο στρατό σάν παθητικού ομοφυλόφιλου, οι αρμόδιες αρχές δέν τού επιτρέπουν νά εργαστεί. Συγκεκριμένα μετά από σχετική γνωμοδότηση τής Ανώτατης Ναυτικής Υγειονομικής Επιτροπής τού έχει αφαιρεθεί τό ναυτικό φυλλάδιο, πράγμα πού σημαίνει ότι ο άνθρωπος αυτός ουσιαστικά καταδικάζεται σέ ανεργία καί οικονομική εξαθλίωση, αφού δέν γνωρίζει άλλο επάγγελμα εκτός από αυτό τού ναυτικού.

Η απαράδεκτη μεταχείρηση από τήν Πολιτεία ενός πολίτη μέ μόνο αιτιολογικό τήν ιδιαιτερότητα του στήν σεξουαλική συμπεριφορά, επόμενο είναι νά προκαλεί αγανάκτηση, όταν γίνεται σέ μιά εποχή οπου οι διακηρύξεις περί αλλαγής, ισότητας, σεβασμού τών ατομικών ελευθεριών κλπ. μάς βομβαρδίζουν καθημερινά, καί σέ μιά πολιτεία πού ισχυρίζεται οτι είναι δημοκρατική καί ευνόύμενη. Είναι φανερό οτι μέ τήν παραπάνω μεταχείρηση ποδοπατείται κυριολεκτικά τό δικαίωμα στήν εργασία, συντελείται μιά πρωτοφανής διάκριση σέβάρος μιάς μερίδας πολιτών καί προσβάλλεται βάναυσα η γενετήσια ελευθερία τού ανθρώπου αφού μιά ορισμένη μορφή σεξουαλικής συμπεριφοράς κρίνεται από τό κράτος σάν αξιόμεμπτη καί μάλιστα θεσπίζεται καί συγκεκριμένη τιμωρία γιά αυτήν. Αρκεί μόνο νά θυμίσουμε τίς διατάξεις τού Συντάγματος "οι Ελληνες είναι ίσοι ενώπιον τού νόμου" (αριθμ.4) καί "η εργασία αποτελεί δικαίωμα καί τελεί υπό τήν προστασία τού Κράτους" (αριθ.22) γιά νά δούμε καθαρά τήν υποκρισία καί τόν εμπαιγμό πίσω από τίς φραστικές διακηρύξεις καί τίς προστατευτικές διατάξεις.

Εμπαιγμό, όχι μόνο τού θιγόμενου ατόμου ή τής μειονότητας τών ομοφυλόφιλων, αλλά καί όλης τής κοινής γνώμης, πούτής αποκρύπτεται συστηματικά τό γεγονός ότι η ισότητα είναι καλή σάν αξίωμα μα ποτέ σάν πράξη.

Βέβαια θά μπορούσε κανείς νά παρατηρήσει, ότι η συμπριφορά τών δημόσιων υπηρεσιών στήν περίπτωση αυτή, απηχεί τή στάση ολόκληρης τής κοινωνίας απέναντι στό θέμα ομοφυλοφιλία-μιά στάση πού χαρακτηρίζεται από τήν εθελοτυφλία, τή προκατάληψη, τήν άγνοια καίτό φόβο. Πραγματικά η κοινωνία αντιμετωπίζει τήν ομοφυλοφιλία σάν κατάσταση πού παρεκλίνει τόσο κραυγαλέα από τό φυσιολογικό ώστε νά θεωρείται αρρώστεια. Μιά αρρώστεια πού τά αίτια της πάντως κανείς δέν μπαίνει στόν κόπονά τά ερευνήσει καί πού τό μόνο μέσο άμυνας καί πρόληψης εναντίον της, πού θεωρείται ενδεδειγμένο, είναι ο αποκλεισμός τού φορέα τού μικροβίου, ο εξομβελισμός του από τόν κοινωνικό του χωρο, πού γίνεται μέ χλευασμό, εχθρότητα ή καί τήν απροκάλυπτη δίωξη.

Ομως η κοινωνική αυτή πραγματικότητα δέν μπορεί νά αποτελέσει δικαιολογία γιά τήν στάση τής πολιτείας, αντίθετα επιβαρύνει ακόμη περισσότερο τή θέση της, εφόσον όχι μόνο δέν γίνεται καμιά προσπάθεια σέ επίπεδο κρατικής πρωτοβουλίας νά διαφωτιστεί η κοινή γνώμη πάνω στό θέμα, αλλά καλλιεργείται σκόπιμα η προκατάληψη καί υποθάλπονται συστηματικά οι αντιδραστικές αντιλήψεις, η άγνοια καί η φοβία.

Ετσι εκτός από τήν καθημερινή αστυνόμευση τής σεξουαλικότητας καί τόν ασφυκτικό εγκλεισμό της μέσα στά θεωρούμενα μέ ποιό άραγε κριτήριο; ως φυσιολογικά πλαίσια, γίνεται κατορθωτό καί κάτι άλλο: σέ περιόδους οικονομικής καί άλλης κρίσης χρησιμοποιούνται σάν εξιλαστήρια θύματα, καί σάν πρώτοι αποδέκτεςτών δυσμενών συνεπειών τής κρίσης, μειονότητες όπως αυτή τών ομοφυλόφιλων, εφόσον τό κλίμα γιά κάτι τέτοιο είναι ήδη ώριμο, καί κανείς δέν θά ενοχληθεί από τίς διακρίσεις σέ βάρος τους.

Θεωρούμε απαράδεκτη καί καταγγέλουμε αυτήν ακριβώς τήν χρησιμοποίηση τής κοινωνικής προκατάληψης μέ σκοπό τή συσκότηση τών πραγματικών προβλημάτων καί αντιθέσεων, καθώς καί τό θλιβερό φαινόμενο μιάς πολιτειακής αρχήςπού καταπατά τίς αρχές πού η ίδια θέσπισε.

Δηλώνουμε τή συμπαράσταση μας στόν απεργό ναυτικό καί ζητάμε νά τού χορηγηθεί άμεσα ναυτικό φυλλάδιο, χωρίς κανέναν χαρακτηρισμό.

Όχι στίς διακρίσεις τών πολιτών βάσει τής σεξουαλικής τους ζωής.

ΟΜΑΔΑ "ΓΥΝΑΙΚΕΣ&ΠΟΛΙΤΙΚΗ"
ΣΠΙΤΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
ΡΩΜΑΝΟΥ ΜΕΛΩΔΟΥ 4 ΑΘΗΝΑ

Προκηρυξη που κυκλοφορησε στα τελη Δεκέμβρη.

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΜΕ ΗΡΩΙΝΗ

Κι ένώ τά Χριστούγεννα γλυστρούσαν ήσυχα άπ τούς πεζόδρομους τής Βουκουρεστίου "ύποπτα στοιχεία" διασάλευσαν τήν άσάλευτη είρήνη τών θανάτων τής ήρωίνης. Τήν νεκρική τάξη τού κυρίαρχου τρόπου όργάνωσης ζωής. "Άλητοχασικλήδες" μέ συνθήματα ένάντια στά ναρκωτικά, ένάντια στήν ψεύτικη φυγή, άλληλέγκυοι μέ τούς τοξικομανείς σάν άνθρώπους καί όχι σάν έγκληματίες, ένάντια στήν ήρωίνη, τρομοκράτες πάλι δηλαδή, μασκοφόροι 14 έως 24 έτών θέσαν σέ κίνδυνο τήν τάξη τών εύυπόληπτων πολιτών τού Ζωναρά βάζοντας σέ κίνδυνο τήν δική τους τάξη....

Τήν προηγούμενη νύχτα είχε συλληφθεί ένας σύντροφός μας γιά περιύβριση άρχής. Συγκεκριμένα κατονόμαζε τόν Έλευθεριάνο τής δίωξης ναρκωτικών, σάν μεσάζοντα τής Μαφίας στή διακίνηση τής νοθευμένης ήρωίνης. Πληροφορία πού είχε έν μέρει διοχετευτεί στό κοινό άπ τό συγκρότημα Λαμπράκη. θά ήταν άστείο, άν θέταμε τήν έρώτηση: Γιατί δέν συλάβανε τόν Λαμπράκη, όπότε θ άνέβαινε άκόμα πιό πολύ, ή σκανδαλοθηρική έφημερίδα τού ΚΚΕ, Έθνος;

Τό ΠΑΣΟΚ κάνει άκόμα τά παζάρια του. Καί τό συγκρότημα κρατάει.

Στίς 4 Γενάρη, έκδικάζεται ή "ύπόθεσις τών 11 Άναρχικών". Πάνω σέ τέτοιες δίκες θά παιχτούν πολλά χαρτιά. Άπολύσεις ύπουργών, ύπαρξη "ήθικού λόγου" τών έπιλέχτων τού Γεωργακάκη (βλέπε φόνο Τσιρώνη) μεταθέσεις καί προπαντώς τό σοσιαλιστικό όνειρο τού Άντρέα, τήν συγχώνευση άστυνομίας καί χωροφυλακής καί τήν δημιουργία δικής του πολιτοφυλακής, μετατρέποντας τήν πράσινη κοινή γνώμη (διάβαζε Έξόρμηση) σέ σοσιαλιστικούς ροπαλοφόρους.

Ή κυβέρνηση έν όνόματι τού όράματος τής έξαθλιωμένης Έλλάδας γιά σοσιαλισμό, θά χρησιμοποιίσει τόν σοσιαλισμό έναντίων του. Οί ροπαλοφόροι καί γιά όσο καιρό οί Μοσχοβίτες τού ΚΚΕ θά παζαρεύονται, θά χρησιμοποιηθούν γιά τήν πάταξη άπεργιών, άγωνιστικών διεκδικήσεων καί μαχητικών διαδηλώσεων. Καί δέν ένοούμε βέβαια τίς Ι.Χ πορείες μέ Μερσεντές τής δεξιάς.

Ή κρίση είναι όριστικά βαθειά καί παγκόσμια. Καί δέν είναι άπλά πρόβλημα πού άφησε ή δεξιά στήν Έλλάδα. Καί είναι γνωστό, πώς όσο πιό βαθειά είναι ή κρίση, τόσο πληθαίνουνε οί άνεργοι, τά "ύποπτα στοιχεία", οί "άλητοχασικλήδες", οί "προβοκάτορες" οί τρομοκράτες, ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ.

ΟΜΑΔΕΣ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΥ
τού 1982...

ΚΥΠΡΟΣ
Η ΜΟΙΡΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ:

Η ενότητα για την Κύπρο ετοιμαστηκε και γραφτηκε απο το συντροφο Β.Φ. απο τη Γιαλούσα της Βόρειας Κύπρου. Π ρ ο σ ω ρ ι ν α μένει στη Λευκωσία.

Η Κυπρος ειναι Ελληνικη
κι ολη Ελλάδα την πονα
θελουν δεν θελουν
θα μας την δωσουνε ξανα.

Να μας αξιωση ο θεος
στην μανα μας να παμεν
τζιαι τρωμεν πετρες των βουνων
αν δεν εσιη να φαμεν.

Αυτοι οι δυο στίχοι,ο πρώτος άπο τραγούδι του Καζαντζίδη και ο δεύτερος απο κυπριακο δημώδες ποίημα,έκφραζαν την θέληση των Ελλαδιτων και κύπριων να ζήσουν ενωμένοι μέσα στο σύγχρονο Ελληνικο κράτος. Σήμερα,τόσο στην Ελλάδα όσο και στην Κύπρο αυτοι οι στίχοι είναι μονάχα υλικο για τους μελλοντικους λαογράφους.
Το κατα πόσο οι κύπριοι ειναι διατεθειμένοι να πεινάσουν για οποιοδήποτε σκοπο θα το δουμεν πιο κάτω. Το κατα πόσο οι Ελλαδίτες θεωρουν την Κύπρο δικια τους και μοιραία θα την πάρουν πίσω θα το εξετάσουμεν τώρα.
Το Κυπριακο στην Ελλάδα λειτουργει κατα κάποιο τρόπο σε τρία διαφορετικα επίπεδα που στο σύνολό τους εκφράζουν την αδυναμία των Ελληνικων πολιτικων δυνάμεων να δουν ή να αποκρύψουν την επαναστατικη προοπτικη που έχει αυτο το εθνικο ζήτημα.
Ας δουμε ένα-ένα αυτα τα επίπεδα.

α) <u>Το επίπεδο της αγωνιστικης συμπαράστασης</u>

Όλοι ανεξαιρέτως συμπαραστέκονται στον"ηρωικο αγωνιζόμενο κυπριακο λαο".Απο δεξια μέχρι αριστερα αυτο ακούμε κάθε μέρα.Ο κυπριακος λαος ηρωποιείται απο όλα τα κόμματα,σε βαθμο που ο ελληνικος λαος έχει την εντύπωση ότι ο κυπριακος λαος γεμάτος λεβεντια,είναι έτοιμος να πάρη τα όπλα και αντάρτης πιαστα βουνα να κατασπαράξη τον Γολιαθ που δεν είναι άλλος απο τον κακούργο ιμπεριαλισμο και το τσογλάνι του τον Τούρκο καταχτητη,που καλλιεργείται απο τα Ελλαδικα κόμματα και κομματίδια φυσικα βολεύει την φαντασία και τα απωθημένα των οπαδων των κομμάτων.
Ο Δαυίδ για τα κόμματα της αριστεράς είναι οι προοδευτικές μακαριακές δυνάμεις που κάτω από τό λάβαρο της ανεξάρτητης αποστρατικοποιημένης αδέσμευτης ειρηνικής,σοσιαλιστικής ομόσπονδης και happy δημοκρατίας,παλεύουν για να ανατρέψουν τα συνομωτικά σχεδιά του διεθνή σατανά που μέ την βοήθεια των πραξικοπηματιών,γριβικών και ενωτικών δεξιών μαζών θέλει να καταστρέψει το ομορφο αταξικό και παλλαϊκό κράτος που δημιούργησε ο Εθνάρχης Μακάριος. Αυτή η ισοπεδωση που καλλιεργείται,φυσικά βολεύει την μυθιστορηματική φαντασία και τα αγωνιστικά απωθημένα των οπαδών τους. Φυσικά η μαρξιστική αριστερά πτέρυξ του ΠΑΣΟΚ όπως και όλες οι Τροτσκιστικογενεις δυνάμεις, οπως καί οι διάφορες Μ-Λ καταστάσεις,δέν κάνουν αυτή την ισοπέδωση. Κάνουν κάποιαν άλλη πιό σκληροπυρηνική,με περισσότερη φαντασία..
Οι εξεγερμένοι και εξαθλιωμένοι εργάτες της Κύπρου Έλληνες και Τούρκοι Ενωμένοι(για δαύτους δεν υπάρχει ουτε πράσινη γραμμή ουτε Τούρκικη κατοχή)μαζί με τα VIDEO τους και τα MERCEDES ειναι έτοιμοι να ανατρέψουν τον καταρρέοντα καπιταλισμόν και να φτιάξουν την κυπριακή εθνοσυνέλευση με πρόεδρο τόν Εζεκία Παπαϊωάννου. Η παγκόσμια επανάσταση εθριαμβευσεν. Κακή μας τύχη!!

2) <u>Τό επίπεδο της φιλανθρωπίας και των ενόχων.</u>

Αποτέλεσμα της μυθοποίησης του"αγωνιζόμενου αταξικου κυπριακού λαού" ειναι οι Ελλαδίτες να μην μπορούν να δούν τίς πραγματικές διαστάσεις του Κυπριακού προβλήματος και ετσι νά ξοφλούν το επαναστατικό τους καθήκον πρός τον αδελφό αγωνιζόμενο λαό με πράξεις φιλανθρωπικές,όπως βοήθεια στούς πρόσφυγες,υποτροφίες σέ φοιτητές κλπ. Επίσης οι ενοχές που έχουν οι Ελλαδίτες σχετικά με τό πραξικόπημα, τους καταντούν ανίκανους να κριτικάρουν οτιδήποτε το κυπριακό. Ετσι βλέπουμε Ελλαδίτες λογοτέχνες που κόβει τό μυαλό τους να λιβανίζουν ηλίθιους κυπρίους συναδέλφους τους μόνο καί μόνο επειδή ειναι κύπριοι. Βλέπουμε δεκάδες Ελλαδίτες λογοτέχνες καί καλλιτέχνες να κατεβαίνουν στην Κύπρο, να βλέπουν καί νά ακούουν ενα καταραμένο μαλακίες καί από τίς ενοχές τους,καί φυσικά μιά μεγάλη δόση καιροσκοπισμου,νά μην λένε τίποτα. Μπράβο στόν Μ.Αναγνωστάκη που είχε τό θάρρος να αμφισβητήση τον οικονομικό καί πολιτιστικό παράδεισο της Κύπρου.

3) <u>Τό επίπεδο του "δέν βαριέσαι αδελφέ".</u>

Ο Ελληνικός λαός εχει βαρεθή τό κυπριακό,γιατί πάντα του τό παρουσιάζουν σάν κάτι το ξένο,το άπιαστο,το νεκρό.Οι εφημερίδες,δεξιές, αριστερές,αριστερίστικες κλπ., πάντα παρουσιάζουν την Κύπρο σαν μια χώρα που έχει πολιτικά προβλήματα,πολιτικούς ηγέτες κλπ. Ποτέ δέν παρουσίασαν την Κύπρο σαν ένα χώρο όπου ζούν άνθρωποι που δουλεύουν,που ερωτέβονται,που έχουν ανθρωπινα προβλήματα. Ενω εχουν γραφτεί χιλιάδες σελίδες γιά τήν Κύπρο,αμφιβάλλω αν έχουν γραφτεί έστω και λίγες σελίδες που να βλέπουν κριτικά την κυπριακή κοινωνία και τα κοινωνικά προβλήματα του τόπου.Αυτό βολεύει όλους όσους θέλουν να εμφανίζουν το Κυπριακό σαν ενα μεγάλο **ΜΠΕΛΑ** για τό Ελληνικό λαό. Πράγματι τό Κυπριακό είναι ένας μεγάλος ΜΠΕ-

ΛΑΣ όχι μόνο για τούς αστούς, που βάζει εμπό-
δια στά κέρδη τους και την ανάπτυξη τους, αλ-
λά και στούς "επαναστάτες"που ενώ σχίζονται
για ολα τά παγκόσμια προβλήματα αρνούνται νά
κοιτάξουν τό κυπριακό γιατί ετσι θα αναγκασ-
τούν να ΚΟΙΤΑΞΟΥΝ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥΣ, και κοιτάζο
ντας τόν εαυτό μας με 'ειλικρίνεια βλέπουμε πο
λλές φορές πράγματα που δεν μας αρέσουν.

Οι σύντροφοι αυτόνομοι, αριστεριστές, κοινωνι
κοι επαναστάτες και αναρχικοί, πολλές φορές
μου λένε "ελα μωρέ τώρα με τό κυπριακό θά ά-
σχολούμαστε". Αυτή η φράση είναι χαρακτηρισ-
τική πως αποφεύγουμε να δούμε τα δικά μας προ
βλήματα, και είτε τό θέλετε είτε οχι το κυπρι
ακό είναι πρόβλημα δικό σας, πρόβλημα Ελληνι-
κό, πρόβλημα άμεσο που έχει την προοπτική να
καλυτερέψει ή να χειροτερέψει ακόμη και την
καθημερινή ζωή σας.

Ομως ας μην διαμαρτυρόμαστε, σαν να ζητάμε φι
λανθρωπια. Από την στιγμή <u>που εμείς οι ιδιοι</u>
<u>οι κύπριοι</u> δεν ενδιαφερόμαστε γιατί νά <u>περι-</u>
<u>μένουμε από άλλους να είναι</u> πιο κύπριοι και
από τούς κυπρίους.

ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟ: Ο κίνδυνος της εξαφάνισης του
Ελληνισμού της Κύπρου είναι υπαρχτός. Οι βλέ-
ψεις των Τούρκων είναι να πάρουν όλο το νησί.
Ο διπλής κατευθύνσεως δρόμος Λευκωσίας-Λεμε-
σού, όπου θα διευκολύνη τούς κυπρίους με την
πρώτη τουφεκιά να πάρουν τό δρόμο πρόςτες Αγ
γλικές βάσεις, όπως και το αεροδρόμιο της Πά-
φου τελειώνουν σύντομα. Τάξενοδοχεία στήν Λε
μεσό Αγία Νάπα, και Πάφο εχουν σχεδόν τελειώ-
σει. Οι φαλλαγγίτες Λιβανέζοι επιχειρηματίες
κατά εκατοντάδες, και πιά με κυπριακή υπηκότη
τα, βρίσκονται στήν ΛΕΜΕΣΟ. Οι Παλαιστίνιοι ητ
τήθηκαν. Η Κύπρος δέν έχει καμμιά ελπίδα σω-
τηρίας εκτός αν αποφασίσει διαφορετικά ο λα-
ός στην Κύπρο και Ελλάδα. Αν συνεχίσει όπως
σήμερα ο δρόμος γιά τον Πειραία θα είναι α-
νοιχτός. Δίπλα από την Νέα Σμύρνη θα χτιστεί η
Νέα Λευκωσία. Και ας μην νομίζουμε οτι θα α-
ναπτυχθεί νέο εργατικό κίνημα όπως μου είπε
φίλος αριστεριστής, γιατί το μόνο που θά φέ-
ρουν οι ευκολοπροσάρμοστοι κύπριοι είναι τα
σουβλάκια τους και το ραγιαδισμό τους.

Ας δούμε λιγάκι τον "αγωνιζόμενο ηρωικό κυπρι
ακό λαό" του ΠΑΣΟΚ, ΚΚΕ, ΚΚΕ εσ. ΝΔ. και την ε
ξεγερμένην εξαθλιωμένην εργατιά των Τροτσκισ
τών, Μ-Λ κλπ.

" " " " " " " " " " " "

47.370 παγκύπρια τα εγγεγραμμένα κυνηγετικά όπλα

Σ' ολόκληρη την Κύπρο, υπάρχουν εγγεγραμμένα 47.370 κυνηγετικά όπλα. Τον αριθμό αυτό έδωσε το Αρχηγείο Αστυνομίας απαντώντας σε σχετικό ερωτηματολόγιο της «Σ».

Ειδικώτερα στην επαρχία Λευκωσίας, υπάρχουν 14.322 εγγεγραμμένα όπλα.

Σύμφωνα με το Αρχηγείο Αστυνομιας, λόγω του πραξικοπήματος και της τουρκικής εισβολής, καταγγέλθηκαν σαν απωλεσθέντα, 4.437 κυνηγετικά όπλα και 980 αεροβόλα.

Εξάλλου το Αρχηγείο Αστυνομίας απαντώντας σε σχετική ερώτηση μας, ανέφερε ότι κατά τα τελευταία πέντε χρόνια παρατηρείται σαφής αύξηση στην εγγραφή κυνηγετικών όπλων. Συγκεκριμένα, το 1977 εγγράφηκαν 2.073 όπλα, το 1978 2.541, το 1979 3.171, το 1980 3.356 και το 1981 3.589.

● Τέλος, το Αρχηγείο Αστυνομίας μας πληροφόρησε ότι παγκυπρίως τα εγγεγραμμένα αεροβόλα, ανέρχονται σε 21.165.

Περί πολιτιστικής άνθισης

1) Οι 9 στους 10 γάμους βιντε
ογράφονται.

2) Η Κύπρος εχει περισσότερα
VIDEO clubs από ολόκληρη την
Ελλάδα.

3) Η Λεμεσός έχει περισσότερες
σχολές μπαλλέτου απο την Α-
θήνα.

4) Στην Κύπρο δεν εκδίδεται ού
<u>τε ενα</u> εξωσχολικό μαθητικό
<u>έντυπο</u>.

5) Στήν Κύπρο δεν εκδίδεται ού
τε ενα εξωκοινοβουλευτικό έ
ντυπο.

6) Η Κυπριακή νεολαία ακούει
Πάριο, Μπέσσυ Αργυράκη κλπ.

7) Η Κυπριακή νεολαία δεν δια
βάζει τίποτα εκτός από τασχο
λικά βιβλία.

8) Οι πολιτικές νεολαίες οργα
νώνουν φεστιβάλ, μέ τραγούδια,
χορούς (κυπριακούς φυσικά) και
αγωνιστικά συνθήματα.

9) ΕΔΕΚίτης μέ επιστολή του
στά "Νέα" καταγγέλει διάφορες
δημόσιες υπηρεσίες που ακόμα
δεν εφάρμοσαν το μονοτονικό.
Εντω μεταξύ τα περισσότερα εγ
γραφα της δημοκρατίας ειναι
γραμμένα στά Αγγλικά.

10) Στό δικαστήριο άκουσα από
μεγάλο κύπριο δικηγόρο τά ε-
ξης: "Κύριε δικαστά αν κάμεις
έναν look στό page σαράντα-two, θα
δης ......"

.. ..

Περί γυναικείου

1) Πέντε αυτόνομες φεμινίστρι
ες χαρακτηρίστηκαν πουτάνες
και σχεδόν ξυλοκοπήθηκαν από
τις προοδευτικές γυναίκες για
τί τόλμησαν νά ακούσουν τό κά
λεσμα των δεύτερων για πορεία
υπέρ του γυναικείου ζητήματος
Τά συνθήματα των προοδευτικών
γυναικών ηταν τα γνωστά Ακελι
κα συνθήματα τύπου, "Οι γυναί-
κες θέλουν ειρήνη" κλπ. Οι μπά-
τσοι επέμβηκαν και έδιωξαν τις
αυτόνομες. Την επομένη οι εφη-
μερίδες μέ φωτογραφίες καί αρ
θρα με ενα σορό σεξουαλικά υπο
νοούμενα συκοφαντούσαν τίς φε
μινίστριες,

2) Μετά τίς 9 το βράδυ οι μό-
νες γυναίκες πού κυκλοφορούν
μόνες τους ειναι Φιλιππινέζες
και Ταϊλανδέζες μπαρατζούδες.

3) Ολες οι αυτόνομες και ακρο
αριστερες γυναίκες θεωρούνται
από τό κράτος καί το λαό που-
τάνες.

4) Στήν Κύπρο δεν κυκλοφορεί
ούτε ενα φεμινιστικό περιοδι-
κό.

5) Στήν Κύπρο κυκλοφορούν ολα
τα αρώματα που μπορεί καμμιά
νάβρει στό Λονδίνο, Παρίσι, Νέα
Υόρκη, Ρώμη κλπ.

6) Τό ΑΚΕΛ (<u>ΕΚΑ, αγροτική ορ-</u>
<u>γάνωση του ΑΚΕΛ)</u> οργανώνει και
καλλιστεία.

.. ..

Κρατική τρομοκρατία και αναρχικοί

1) Τό εμβλημα της ΜΜΑΔ (ΜΑΤ)
είναι δύο ρόπαλα χιαστί.

2) Η ΜΜΑΔ κυκλοφορεί στούς δρό
μους της Λευκωσίας επί 24 ώρου
βάσεως.

3) Η αναγραφή συνθημάτων εί-
ναι δύσκολη γιατί πέρα από την
ΜΜΑΔ, ΚΥΠ, ΟΠΕ, CID, η κάθε γειτο
νιά της Λευκωσίας εχει και 5-
6 φρουρημένες πρεσβείες καιοι
κύπριοι επειδή αγαπούν τό κρά
τος τους χαφιεδίζουν με το πα
ραμικρό.

4) Υπάρχει νόμος περί νεκρών
ηγετών (Μακάριος) πού απαγορε-
ύειτην κριτική σε νεκρούς ηγέ
τες.

5) Γιά να βγεί οποιοδήποτε έν
τυπο στην Κύπρο χρειάζεται εγ
γύηση 500 λιρών (10.000 δραχ)

6) Ο περίπατος στήν παλαιά Λε
υκωσία μετά τες 9 θεωρείται ύ
ποπτον γεγονός. Ετσι είπε η α-
στυνομία για τη σύλληψη 5 πε-
ριπατητών το 1980.

7) Η αστυνομία δέρνει νεαρούς
ή τούς τραβά τά αυτιά τους ο-
ταν κάνουν παραπτώματα της τρο
χαίας.

8) Ακόμη και πρώην υπουργοί

του Μακαρίου παραπονιούνται ότι η ΚΥΠ παρακολουθεί τά τηλέφωνα τους.

9) Επειδή οι κύπριοι δέν ξέρουν τα δικαιώματα τους τρώνπολύ ξύλο στούς αστυνομικούς σταθμούς για ασήμαντους λόγους.

10) Η Κυπριακή αστυνομία κάνει και εικονικές εκτελέσεις.

11) Πρόσφατα εγινε έρευνα σε βιβλιοπωλείο,οχι για τά βιβλία του θείου Μαρκήσιου αλλά γιά πυρομαχικά καί όπλα.

12) Οσοι έχουν μακριά μαλλιά καί μεγάλη γενειάδα αποκαλούνται αναρχικοί.

13)...Καί τώρα μιά παγκόσμια αποκάλυψη).Ο Αρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος που μάλιστα δέν τά πάει καλα μέ τό Κυπριακό Κράτος πρέπει νά είναι ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ.

14) Οι "αναρχικοί"της Κύπρου παρακολουθούνται συνεχώς.Οταν το κράτος θέλει για οποιοδήποτε λόγο νά τους τρομοκρατήση, οι εγκυρες εφημερίδες δημοσιεύουν οχτάστηλους πρωτοσέλιδους τίτλους οπως"ΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΕΤΟΙΜΟΙ ΓΙΑ ΔΡΑΣΗ!" Μετά από την δημοσίευση ακολουθούν εκρήξεις 2 βομβών στήν Λευκωσία καιμια στήν Λεμεσό.

15) Οι αγρότες που με τα τρακτέρ τους κατεβαίνουν στές πόλεις αποκαλούνται από την κυβέρνηση αναρχικοί.

- - - -

Περί αυτοδιάθεσης

α) Κανένα κόμμα στήν Κύπρο δέν υποστηρίζει την Αυτοδιάθεση των Ελληνοκυπρίων.

β) Οποιος μιλά για αυτοδιάθεση των Ελλήνων της Κύπρου θεωρείται φασίστας.

γ) Οποιος μιλά για ΕΝΩΣΗ θεωρειται"λίαν επικίνδυνον τέρας!"

δ) Εγώ δηλώνω"τέρας".

ε) Οι κύπριοιτροτσκιστές υποστηρίζουν την Αυτοδιάθεση των Τουρκοκυπρίων.

ζ) Στήν Κύπρο κατοικούν περισσότεροι από 25.000 Λιβανέζοι, καί μαζί μέ 2-3 χιλιάδες ντόπιους Μαρωνίτες(οι περισσότεροιαπό δάφτους είναι μπάτσοι, καί κρατικοί υπάλληλοι),αποτελούν την μεγαλύτερη εθνικήμειονότητα της ελεύθερης Κύπρου. Οι Τροτσκιστές δέν ζήτησαν ακόμη να δοθεί το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης στούς Μαρωνίτες.

- - - -

Λογοκρισία

α) Η ταινία των Θ.Κίττου καί Λ.Παπαδημητράκη, "Κύπρος η αλλη πραγματικότητα",που πρόσφατα παίχτηκε και από την ΕΡΤ,είναι απαγορευμένη στην Κύπρο. Με εντολές από κάτω η Κυπριακή πρεσβεία στήν Αθήνα έκανε έντονα διαβήματα στην διοίκηση της ΕΡΤ για νά κοπούν κομμάτια που ενοχλούν.

β) Σε πρόσφατη τηλεοπτική ταινία του Α.Παντζή με θέμα τη ζωή των προσφύγων και τη σχέση τους με το παλιό τους χωριό κόπηκαν πολλά κομάτια που αναφέροταν στίς λεηλασίες καί βιασμούς των τούρκων καταχτητών. Επίσης κόπηκαν κομμάτια από αναμνήσεις από τόν αγωνα του 55-59.Ο σκηνοθέτης(αριστερός) εκλεισε τό στόμα του.

γ) Το ΡΙΚ (Ραδιοφωνικό Ιδρυμα Κύπρου) έκοψε τίς απευθείαςμεταδόσεις των συνεδριάσεων της βουλής πού είχαν και τη μεγαλύτερη ακροαματικότητα.

- Κατά καιρούς κόβει και το ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ,ένα προγραμματάκι ενός λεπτού που δείχνει διάφορα τοπία από τά κατεχόμενα χωριά μας.Το ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ,το μόνο σημείο αναφοράς στην ΚΑΤΟΧΗπου έχει η Κυπριακή τηλεόραση,κόβεταιγιατί παραπονιέται ο ΝΤΕΚΤΑΣ.

- Κόπηκαν επίσης και τα κυρια κάτικα κηρύγματα του Αρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου που δέν διστάζει να κριτικάρη την πολιτική ηγεσία του τόπου.

- Κόπηκαν και οι Πανευρωπαϊκοί αγώνες γιατί η σύνδεσή μας με την ΕΡΤ ενοχλεί από την μια τους Τούρκους και από την αλλη το ΔΗΚΟ-ΑΚΕΛ που δεν θέλουν ουδεμία σύνδεση με την Ελλάδα. Εχτός φυσικά από την οικονομική βοήθεια.Τούς αγώνες τουςπαρακολουθήσαμε από τον παράνομο τηλεοπτικό σταθμό των Τούρκων.

δ) Πρόσφατα κόπηκε η πρώτη σκηνή τηλεοπτικής ταινίας που αναφερόταν στα αξιοθέατα τηςΚύπρου.Η σκηνή άρχιζε με πλάνο την κεφαλή ενός Αγρίνου στά βουνά του Τρόοδος. Ο λόγος;Τά ΚΕΡΑΤΑ του Αγρίνου θα σκανδάλιζαν το λαόν.

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΑΓΡΟΤΩΝ

Μπλόκα σε όλα σχεδόν τα χωριά της ελεύθερης περιοχής Αμμοχώστου, έστησε χθες η αστυνομία μετά τη λήξη της εκδήλωσης διαμαρτυρίας των αγροτών και προέβη σε μαζικό έλεγχο των αδειών κυκλοφορίας των τρακτέρ, των ασφαλειών κλπ και σε επιβολή προστίμων στους αγρότες. Στο σημείο ελέγχου έξω από τη Λάρνακα προς τη Δεκέλεια, υπολογίζεται ότι επιβλήθηκαν πρόστιμα σε 70 περίπου αγρότες οδηγούς τρακτέρ. Από επιτόπια επίσκεψη, διαπιστώσαμε ότι οι επί καθήκοντι αστυνομικοί, δεν έλεγχαν κανένα άλλο τροχοφόρο εκτός από τα τρακτέρ των αγροτών που πήραν μέρος στην εκδήλωση διαμαρτυρίας. Όλα τα άλλα αυτοκίνητα, τα άφηναν να περνούν ελεύθερα...

Η ελληνοτουρκική φιλία

α) Πρίν λίγους μήνες τά τουρκικά στρατεύματα κατοχής σκότωσαν εν ψυχρώ Ελληνοκύπριο φαντάρο.Η Ελληνική κυβέρνησηδιαμαρτυρήθηκε σέ διάφορους διεθνείς οργανισμούς.Αρκετές κυπριακές εφημερίδες ανάφεραν το γεγονός στες πίσω σελίδες σαν δευτερεύον θέμα.Ο εγκυρος "Φιλελεύθερος"σε σχόλιο του είπε οτι εχτιμά το γεγονός οτι ο δι

οικητης του Τούρκικου Στρατού Κατοχής ανακοίνωσε οτι ήταν α τύχημα.

β) Οταν οι Τούρκοι κατηγόρησαν την κυβέρνηση οτι στεγάζει σάς ελεύθερες περιοχές Αρμένιους, αντάρτες,η κυβέρνηση κάλεσε Τούρκους δημοσιογράφους να ε- λέγξουν τα σχολεία της Αρμενικής κοινότητας για να διαπιστώσουν το αντίθετο.

γ) Στό πρόσφατο κοινό ανακοινωθεν Κυπριανού-Χόνεκερ(Λ.Δ.Γ) δεν αναφέρεται η λέξη Τουρκία ούτε η Τούρκικη εισβολή.

δ) Ολα τά κυπριακά κόμματα είναι υπέρ της Ελληνοτουρκικής φιλίας.
Κανένα Τουρκοκυπριακό κόμμα δεν ονομάζει την Τούρκικη εισβολή "εισβολή"!!

ε) Το Ακελ και το ΔΗΚΟ θέλουν να ονομάσουν τοποθεσία στήν Αγλατζία,προάστειο της Λευκωσίας,"Πλατεία Ελληνοτουρκικής φιλίας".

- - - - -

Οι πρόσφυγες

α) Στόν προσφυγικό καταυλισμό στόν Στρόβολο οι αγωνιστές πρόσφυγες ανάρτησαν πανώ που γράφει τό σύνθημα ΟΧΙ ΑΛΛΟ ΠΟΛΕΜΟ.

β) Στούς προσφυγικούς καταυλισμούς υπάρχουν πιά και τηλέφωνα οπως και τηλεοράσεις.

γ) Σέ παράγκες μένουν ελάχιστοι πρόσφυγες που λειτουργούν σα ζώα στόν ζωολογικό κήπο για τους ξένους διπλωμάτες πού επισκέφτονται τήν Κύπρο.

δ) Οι περισσότεροι προσφυγικοί καταυλισμοί χτίστηκαν με Αμερικάνικα δολλάρια.

- - - - -

Περί ταξικής κατανάλωσης...

α) Στήν Κύπρο η Αριστερά ελέγχει πολλές επιχειρήσεις,τες λεγόμενες "**ΛΑΙΚΕΣ**".Ετσι υπάρχουν αριστερά καί δεξιά προϊόντα όπως καφές,τσιγάρα,κονιάκ κλπ. Από ανέκαθεν η μπύρα του λαού ηταν η ΚΕΟ και των φασιστων η CARLSBERG.Τώρα η κατάσταση στούς κόλπους των ζυθοπατέρων ειναι συγχισμένη γιατί η CARLSBERG χρηματοδότησε το συνέδριο της ΠΕΟ (συνδικάτο του **ΑΚΕΛ**) καί οι ρόλοι αντιστράφηκαν.Το ΑΚΕΛ για να δικαιολογήσει αυτή την στροφή λέγει στά μέλη του οτι η ΚΕΟ ελέγχεται από την αντιδραστική αρχιεπισκοπή και οτι οι εργάτες της ΚΕΟ είναι Γριβικοί.

ΓΛΕΖΟΣ, «ΚΗΡΥΚΑΣ» ΚΑΙ «ΧΑΡΑΥΓΗ»

«Ἀξιοθρήνητο εἶναι τό περιεχόμενο τῶν ἄρθρων τοῦ «Κήρυκα», πού διαστρέφει καί τή στάση τῆς Σοβιετικῆς Ἕνωσης ἔναντι τῆς Κύπρου καί τό νόημα τῶν λόγων τοῦ Προέδρου Λεονίντ Μπρέζνιεφ καί τά ἴδια τά ἱστορικά γεγονότα. Θεωροῦμε περιττό ν' ἀπαντήσουμε στούς διαστρεβλωτές τῆς ἱστορικῆς ἀλήθειας...» (Χαραυγή 31.10.82)

Ἐπειδή ἐμεῖς, ΔΕΝ θεωροῦμε περιττό νά ἀπαντοῦμε στούς διαστρεβλωτές τῆς ἱστορικῆς ἀλήθειας, θά ἀπαντήσουμε στή «Χαραυγή» διά στόματος Μανώλη Γλέζου:

«Εἶμαι ἱκανοποιημένος ἀπό μερικά. ΟΛΑ ΤΑ ΑΛΛΑ ΜΟΥ ΦΑΙΝΟΝΤΑΙ ΦΛΟΥ. Ἔψαξα μέ μεγάλη προσοχή γιά νά βρῶ δήλωση ΓΙΑ ΑΠΟΧΩΡΗΣΗ τῶν Τουρκικῶν στρατευμάτων καί ΔΕΝ ΒΡΗΚΑ. Μιλᾶ γιά ξένα στρατεύματα. Ποιά εἶναι αὐτά; Μιλᾶ ὁ κ. Μπρέζνιεφ γιά ἐθνικές κοινότητες τῆς Κύπρου. Στήν Κύπρο ὅμως ὑπάρχει μειονότητα τῶν Τούρκων. Ἀναφέρεται ὁ κ. Μπρέζνιεφ στίς ξένες βάσεις. Ἀλλά σήμερα, ΕΠΕΙΓΟΝ εἶναι ἡ ΑΠΟΧΩΡΗΣΗ τῶν ΤΟΥΡΚΙΚΩΝ ΣΤΡΑΤΕΥΜΑΤΩΝ καί ὄχι οἱ Ἀγγλικές βάσεις. Οἱ Ἀγγλικές βάσεις δέν ἐπηρεάζουν τήν ἀνεξαρτησία τῆς Κύπρου. Τό ἴδιο συμβαίνει καί στήν περίπτωση τῆς Κούβας πού ἔχει στό ἔδαφος της τήν ἀμερικανική βάση Κουντανάμο. Τήν ἀνοικτή πληγή στήν ὁποία ἀναφέρεται ὁ κ. Μπρέζνιεφ ἄνοιξε ἡ Τουρκική εἰσβολή καί ὄχι οἱ ξένες βάσεις.

Γιά ὀκτώ χρόνια συνεχίζεται ὁ διάλογος. Ποιά τά κέρδη, ποιές οἱ προοπτικές; Ἡ σημερινή γραμμή εἶναι ΛΑΘΕΜΕΝΗ καί ἔφερε ὡρισμένα κακά. Ἐμεῖς δώσαμε, τί πήραμε;»

Αὐτά τά εἶπε ὁ Μανώλης Γλέζος καί ὄχι ὁ «πικρόχολος», κατά τήν «Χαραυγή» ἀρθρογράφος τοῦ «Κήρυκα». Δηλαδή τί παραπάνω γράφει ὁ «Κήρυκας», ἀπ' αὐτά πού δήλωσε προχτές ὁ ἔντιμος ἀριστερός Γλέζος;

Τώρα, ποιός εἶναι ποιός, ὁ Μανώλης Γλέζος, παρακαλοῦμε τήν «Χαραυγή» νά μᾶς πεῖ....

Ἀλλά δέν θά μᾶς πεῖ, γιατί δέν τή συμφέρει....

... ...

...και ταξικού θεάματος

β) Ολες οι ποδοσφαιρικές ομάδες ειναι πολιτικοποιημένες. Οι αριστεροί υποστηρίζουν την ΟΜΟΝΟΙΑ,την ομάδα του Λαού και οι δεξιοι το ΑΠΟΕΛ,την ομάδα των Ελλήνων.Μερικά από τα συνθήματα που ακούγονται στα ντέρμπυ:"ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ!" "ΟΜΟΝΟΙΑ-ΛΑΟΣ-ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ"

"[illegible]"
και"ΕΔΩ ΕΚΕΙ ΕΔΩ ΣΤ'ΑΡΧΙΔΙΑ ΜΑΣ ΤΟΝ ΕΧΟΥΜΕ ΤΟΝ ΚΟΚΚΙΝΟ ΛΑΟ" "ΤΟ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ ΕΙΝΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟ" "ΕΞΩ ΟΙ ΡΩΣΣΟΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥΠΡΟ!" Σέ ματς πριν από χρόνια, όταν το ΑΠΟΕΛ σκόραρε το νικητήριο τέρμα χιλιάδες λαού στάθηκαν όρθιοι και με δάκρυα στα μάτια τραγουδούσαν τον εθνικό ύμνο.

... ...

Διανόηση και καλλιτέχνες

α) Σχεδόν ολοι οι κύπριοι διανοούμενοι και καλλιτέχνες είναι αριστεροι και **ΚΡΑΤΙΚΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ**. Αγαπούν το κράτος **τους** γιατί τους δίνει πέρα από τους παχυλούς μισθούς και βραβεία.

β) Οι περισσότεροι αριστεροί διανοούμενοι απεχθάνονται τόν Ελληνικό πολιτισμό οπως και κάθε τι το Ελληνικό.Πιστεύουν ότι οι Κύπριοι δεν ειναι Ελληνες και οτι για ολα τα δεινά της Κύπρου φταίνε οι Ελλαδίτες

γ) Οι περισσότεροι διανοούμενοι φορούν γραβάτα καί κοστούμι και ολίγοι τρέφουν και ευγενική γενάδα.

δ) Ο Κος Γραικός στήν ιστορία του για την Κύπρο για να αποδειξη οτι δεν είμαστεν Ελληνες μιλά για Κυπριακό Εθνος ! που δημιουργήθηκε Π.Χ.!!.......
Ο κ. Γραικός(ωραίο όνομα)είναι ενας από τους νέους θεωρητικούς της αριστεράς οπως και της Κυπριακής συνείδησης.

ε) Σε ποιητική συνάντηση κυπρίων ποιητών στήν θεσσαλονίκη η Κα Παιονίδου,η Αλεξίου της Κύπρου, είπε οτι η συνάντηση ειναι ελλειπής γιατί απουσίαζαν οι Τουρκοκύπριοι ποιητές.Η ι- [illegible] για τον Μαγιακόφσκυ ξέχασε να αναφέρη οτι ο ανθρωπος αυτοχτόνησε.

ζ) Ο Κος Μολέσκης,ο Ρίτσος της Κύπρου,μαθαίνει τούρκικα για να μελετήσει τες ρίζες της Κυπριακής Λογοτεχνίας!!

Περί ψυχιατρείου

α) Στο τρελλάδικο της Κύπρου ζουν σχεδόν μόνιμα πάνω από 1000 τρόφιμοι. Από αυτούς οι περισσότεροι είναι γυναίκες, και πρόσφυγες.

β) Πέρσι επισκέφτηκαν ψυχίατρο 35.000 Κύπριοι. Ενας στούς 15 κυπρίους ειναι τρελλός.

γ) Τα ψυχοφάρμακα οπως και το ηλεκτροσόκ είναι οι αγαπημένες θεραπείες των ψυχίατρων σε βαθμό που δεν χάνουν την ευκαιρία να επιτίθενται με άρθρα στές εφημερίδες σε"αντιεπιστημονικούς επιτήδιους"πού τό λμησαν να μιλήσουν δημόσια ενάντια στο ηλεκτροσόκ.

δ) Στά ανώτατα σκαλοπάτια της ιεραρχίας του ψυχιατρείου βρίσκονται ανθρωποι προοδευτικοί που ανήκουν στό σοσιαλιστικό κόμμα ΕΔΕΚ.

ε) Πρίν 3 χρόνια, φυλλάδα των Τροτσκιστών έγραφε άρθρο για τα πολλαπλά προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι, (στήν πλειοψηφία τους πρώην μπάτσοι)στο ψυχιατρείο.

ζ) Πέρσι 2 ψυχασθενείς κάλεσαν ψυχίατρους και ψυχολόγους να κουβεντιάσουν τα προβλήματά τους. Δέν παρουσιάστηκε κανείς.

0-0-0-0-0-0-0-0

Περί προοδευτισμού

Εδώ παρακαλώ προσέξετε πολύ γιατί αυτά που περνούμε στην Κύπρο απο το 1960 θα τα περάσετε και εσείς τώρα με τήν Αλλαγή.

1) Οποιος ειναιΜακαριακός είναι ασυζήτητα προοδευτικός. Οποιος πιστεύει στό Κυπριακό Ανεξάρτητο κράτος είναι ασυζητητί προοδευτικός.
Αντιδραστικοί είναι οι υπόλοιποι.

3) Ολοι οι δήμαρχοι των κυπριακών πόλεων είναι προοδευτικοί. ΕΙΝΑΙ ΟΛΟΙ ΤΟΥΣ ΔΙΟΡΙΣΜΕΝΟΙ.

4) Μια μεγάλη μερίδα των ανθρώπων που στελεχώνουν τα σώματα ασφαλείας ειναι ΕΔΕΚίτες. Ειναι οι λεγόμενοι προοδευτικοί μπάτσοι.

5) Από την ΚΥΠ διώχτηκαν οι αστυνομικοί που ήταν υπεύθυνοι για την παρακολούθηση του ΑΚΕΛ. Τές θέσεις τους τις πήραν προοδευτικοί ΑΚΕΛΙΚΟΙ.

6) Ο αρχηγός της αστυνομίας, της ΚΥΠ, των ΜΜΑΔ(ΜΑΤ) οπωςκαι του ΟΠΕ (Ουλαμός Προλήψεως Εγκλημάτων)ειναι όλοι προοδευτικοί αντιστασιακοί.

7) Τα ΜΜΑΔ όπως έγραφαν τα"ΝΕΑ" του Λυσσαρίδη είναι προοδευτικά.

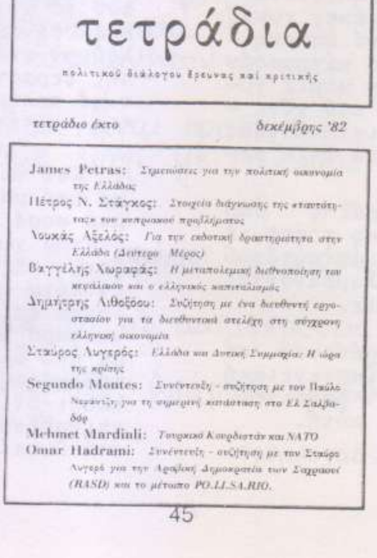
8) Οι προοδευτικές συντεχνίες (συνδικάτα) δεν κάνουν απεργίες για να μη στριμωχτει το προοδευτικό κράτος.

9) Υποψήφιος βουλευτής της ΕΔΕΚ κάλεσε την δικαιοσύνη νά εφαρμόσει νόμο του 1931 για να βγάλει τρελλό υπάλληλο του ΡΙΚ. Στήν έκθεσή του ο υποψήφιος

βουλευτής αναφέρει οτι ο"τρελλός" ειναι ανισόρροπος γιατί κάνει μακρινούς περιπάτουςκαι παρακολουθεί ψυχολογικά συνέδρια. Ο λόγος για την μήνυση ο υπάλληλος του ΡΙΚ ειχε σχέση με την κόρη του υποψήφιου βουλευτή.

τετράδια

πολιτικού διάλογου έρευνας και κριτικής

τετράδιο έκτο *δεκέμβρης '82*

ΕΝΑΣ «ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ» ΧΤΥΠΑΕΙ ΤΗΝ ΑΔΕΡΦΗ ΤΟΥ ΚΑΙ... ΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΑ

'Από μιά ομάδα γυναικών πήραμε τό παρακάτω κείμενο πού άφορᾶ ένα από τά λεγόμενα "ίδιωτικά ζητήματα" καί δημοσιεύουμε τό μεγαλύτερο μέρος του (μιά καί είναι αρκετά έκτεταμένο).

Στή φετεινή έπέτειο τοῦ Πολυτεχνείου, ένας νεαρός ορμάει ξαφνικά καί μπροστά στόν άφωνο από κατάπληξη κόσμο πού έτυχε νά βρίσκεται σ' έκεῖνο τό σημεῖο, άρχίζει νά χτυπάει μιά κοπέλλα. Ή έξήγηση πού έδωσε στόν κόσμοπού προσπάθησε νά επέμβει ; Ήταν άδελφή του καί είχαν προσωπικές διαφορές !!!

Φαντάζεστε ότι κάτι τέτοιο μποροῦσε νά γίνει από τυχαίους διαβάτες πού απλά σέ μιά έκρηξη έδωσαν δημόσια μιά είκόνα τοῦ ποῦ στηρίζεται ή συνοχή τῆς έλληνικῆς οικογένειας, κάτι πού στό κάτω - κάτω δέν μᾶς είναι καί ίδιαίτερα άγνωστο ; Όχι, ή σκηνή αύτή έγινε μέσα στήν πορεία καί οί δυό ήρωές της συμμετεῖχαν σ' αύτήν.

'Επρόκειτο μήπως γιά κανέναν παλιό άγωνιστή άπ' αύτούς τούς παραδοσιακούς πού άντιστάθηκαν μέν στήν πολιτική Δικτατορία, όταν όμως πρόκειται γιά τήν οίκογένειά τους, βρίσκουν ότι είναι ή πιό κατάλληλη μέθοδος γιά νά διατηρηθεῖ ή τάξη ... καί ή κυριαρχίατους.

Καί πάλι όχι, τουλάχιστον ώς πρός τήν ταυτότητα τοῦ ήρωα. Ο πρωταγωνιστής τῆς ίστορίας είναι νέος άνθρωπος, άνήκει στό χῶρο τῆς έξωκοινοβουλευτικῆς άριστερᾶς καί ή όλη υπόθεση έξελίχθηκε στό μπλόκ τῶν έξωκοινοβουλευτικῶν δυνάμεων. Καί όχι μόνο αύτό, άλλά στίς προσπάθειές μας νά διαμαρτυρηθοῦμε διαπιστώσαμε ότι ό νέος δέν ήταν μόνος του :είχε τήν άμεση ή έμμεση κάλυψη όλου σχεδόν τοῦ ίδιαίτερου ίδεολογικοῦ χώρου του καί πολλῶν από τόν υπόλοιπο περίγυρο (υπῆρξαν εύτυχῶς καί κάποιες φωτεινές έξαιρέσεις).

Γιά μιά λοιπόν άκόμα φορά, έμεῖς οί γυναῖκες πού κινούμαστε σ' αύτόν τό χῶρο καί παράλληλα παλεύουμε γιά τά γυναικεῖα προβλήματα , διαπιστώνουμε ότι στά μυαλά πολλῶν συντρόφων μας "έπαναστατικότητα" καί "άντριλίκι"όχι μόνο δέν είναι άσυμβίβαστα, άλλά τό ένα πιστεύουν ότι θά πρέπει νά ένισχύει τό άλλο,κιέτσι δέ μᾶς φτάνει ή καθημερινή βία πού έχουμε νά άντιμετωπίσουμε στούς δρόμους, άλλά δέ γλυτώνουμε άπ' αύτήν ούτε στά κυκλώματα τῶν πολιτικοποιημένων. Γιά μιά άκόμα φορά διαπιστώνουμε επίσης ότι πολλές πολιτικοποιημένες γυναῖκες έχουν σέ τέτοιο βαθμό δεχτεῖ νά άπαρνηθοῦν τό φύλο τους καί νά μποῦν στό κίνημασάν όντα ούδέτερα, ώστε νά μή δείχνουν καμιά γυναικεία άλληλεγγύη σέ μιά γυναίκα πού γίνεται μπροστά στά μάτια τους θύμα βιαιοπραγίας ένῶ είναι έτοιμες νά άγωνιστοῦν γιά άλλα γενικώτερα ζητήματα.

Βεβαίως, έπειδή ή κάλυψη τῆς πράξης από τόν περίγυρο έγινε βασικά μέ έμμεσο τρόπο, έπιστρατεύτηκαν πολλά έπιχειρήματα άπ' αύτάπού έχουμε βαρεθεῖ νά άκοῦμε νά έπαναλαμβάνονται στερεότυπα σέ παρόμοιες περιπτώσεις.

Είναι θέμα προσωπικό, δέν έπιτρέπεται σέ μᾶς νά παρέμβουμε πρόκειται γιά οίκογενειακή διαφορά πού θά πρέπει νά τή λύσουν μόνοιτους στό κάτω - κάτω μπορεῖ νά έφταιγε αύτή.

"Έχουμε πιό σοβαρά ζητήματα νά άσχοληθοῦμε, ζητήματα καθαρά πολιτικά, π.χ. Πολυτεχνεῖο, συμπαράσταση στούς φαντάρους κλπ.δέ θά καθήσουμε τώρα νά άσχοληθοῦμε μέ τά άσήμαντα προβλήματά σας.

Κι' όπου τά προηγούμενα δέν έφταναν, έπιστρατευόταν καί ό "μαρξισμός - λενινισμός" : τά γυναικεῖα προβλήματα υπάρχουν, άλλά πρέπει νά περιμένουν, είναι τό έπικοδόμημα,όλες οί δυνάμεις πρέπει νά ριχτοῦν σήμερα γιά τήν ένίσχυση τῆς ταξικῆς πάλης, κλπ. κλπ.

'Απορρίπτουμε όλα αύτά τά έπιχειρήματακαί γιά μιά άκόμα φορά άναγκαζόμαστε νά άπαντήσουμε στούς συντρόφους πού μᾶς τά προβάλλαν:

ΟΧΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ : Ή βία πού άσκεῖται σέ μιά γυναίκα δέν είναι άτομική της υπόθεση, ούτε οίκογενειακό ζήτημα. Άπλά ή έξατομίκευση τοῦ προβλήματος, προϊόν τῆς άπομόνωσης στήν όποία βρέθηκαν οί γυναῖκες, βοήθησε στό νά έμποδιστεῖ ή γυναίκα νά δεῖ τή γενικότητά του καί νά καταφύγει στή μαζική πάλη γιά τήν άντιμετώπισή του. Αύτή πού δέχεται τή βία,έστω κι' άν έκπροσωπεῖται σ' ένα συγκεκριμένο πρόσωπο κάθε φορά, δέν είναι ή Κατερίνα, ή Μαρία, ή Χριστίνα, άλλά ή Γυναίκα. Αύτό είναι βέβαια πιό καθαρό όταν πρόκειται γιά τή βία πού άσκεῖται στό δρόμο από έναν ή πολλούς άγνωστους άντρες, σέ μιά γυναίκα πού δέ γνωρίζουν καθόλου, ένῶ ή οίκογένεια έχει καθιερωθεῖ σάν ό θεσμός στά πλαίσια τοῦ όποίου ή βία θεωρεῖται νόμιμη, ό δέ πατέρας, ό άδελφός καί ό σύζυγος, οί άναγνωρισμένοι υπεύθυνοι γιά τήν άπονομή τῆς δικαιοσύνης. Πάντα στίς οίκογενειακές βιαιότητες υπάρχει ή δικαιολογία άπ' αύτούς πού τίς άσκοῦν ότι "κάτι έκανε" ή συγκεκριμένη γυναίκα. Καί ή κατάσταση διαιωνίζεται μέ δυό μέτρα καί δυό σταθμά : ή γυναίκα μπορεῖ μόνο νά είναι "δίκαια" ή "άδικα", τό θύμα τῆς βιαιότητας, ό άντρας είναι όμως ό "δίκαιος" ή "άδικος" δράστης της.

....

Όσο γιά τό άσήμαντο τοῦ θέματος καί γιά τόν μή πολιτικό του χαρακτήρα, θέλουμε νά ρωτήσουμε : μέ ποιά λογική θεωροῦνται δευτερεύοντα, άσήμαντα καί μή πολιτικά τά προβλήματα πού άφοροῦν ειδικά τίς γυναῖκες ; Καί ποιός είναι αύτός πού τά ζεῖ σάν τέτοια ; Έμεῖς πού τό άντιμετωπίζουμε καθημερινά ή έτσι τά βλέπουν αύτοί πού συνειδητά ή άσυνείδητα παλεύουν γιά τή διατήρηση τῆς δοσμένης φυλετικῆς ίεραρχίας έστω κι' άν διατείνονται ότι γενικά πολεμοῦν αύτό τό σύστημα ;

....

Καί γιά νά έπανέλθουμε στό συγκεκριμένοθέμα πού μᾶς υποχρέωσε νά μιλήσουμε γιά άλλη μιά φορά γιά τά γενικώτερα : θεωροῦμε άπαράδεκτη, χωρίς καμιά δικαιολογία, σάν άπλή έπίδειξη τῆς άντρικῆς ίσχύος, τή βιαιοπραγίατοῦ έν λόγω άτόμου καί τήν καταγγέλουμε. Καταγγέλουμε επίσης καί όλους έκείνους πού βρῆκαν ένα σωρό προφάσεις γιά νά τόν καλύψουν. Ζητοῦμε από όλες τίς γυναῖκες πρῶτα - πρῶτα αύτοῦ τοῦ χώρου, άλλά καί από όσους άντρες έχουνδηλώσει ότι μᾶς συμπαραστέκονται, νά μήν ξαναεπιτρέψουν μιά τέτοια συμπεριφορά άπέναντι στή Γυναίκα.

Η ΜΑΡΙΑ - Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΑΠΙΤΑ-ΛΙΣΜΟΣ

Απο το βιβλίο-εικονογραφημένη ιστορία της ζωης μιας "νοικοκυρας"- "Η Μαρία ,ο Γιάννης, ο καπιταλισμός" ,δημοσιεύουμε μιά σελίδα,που δινει μια εικόνα του συνολικου περιεχομενου.

Τό οἰκογενειακό ἄσυλο... Μήν ἀνακατώνεσαι...
Ἡ προσωπική ζωή εἶναι ἀπαραβίαστη...
Αὐτό κερδίσαμε στόν ὄμορφο καινούργιο κόσμο μας.

Ζοῦμε σέ πανομοιότυπες ἀτομικές τρῦπες.
Διασκεδάζουμε μέ τά ἴδια προγράμματα.
Ὀνειρευόμαστε τήν ἴδια μαρκα αὐτοκινήτου και
Ἔχουμε τά ἴδια βάσανα.
Νομίζουμε ὅμως ὅτι ὅλα αὐτά εἶναι προσωπικά θέματα. Φοβόμαστε νά βρεθοῦμε μαζί μέ ἄλλους καί νά μιλήσουμε.

Κάθε μιά ἀπό μᾶς πιστεύει ὅτι πρέπει νά μπορέσει νά τά λύσει μόνη της.
Τρέφουμε ἐλπίδες πώς κάποτε θά τά καταφέρουμε νά ξελασπώσουμε.
Κι ἄλλες φορές νομίζουμε ὅτι δέν ὑπάρχει πρόβλημα, ἀφοῦ "ἔτσι εἶναι ἡ ζωή".

Η ΞΑΝΘΗ ΜΕΤΑ ΤΟΝ 815 ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΝΟΜΟ-ΠΛΑΙΣΙΟ

Το παρακάτω κείμενο μας το έστειλαν μέλη της Αυτόνομης Συσπείρωσης Ξάνθης.

(Μένω στην Ξάνθη μόνιμα,
είπα νά κάτσω φρόνιμα,
μα δεν αντέχω)

Η περίοδος των καταλήψεων,έφερε την Πολυτεχνική Ξάνθης,από πλευράς θέσεων και πρακτικής,στίς σχολές της πρώτης σειράς των κινητοποιήσεων-θέσεων και πρακτικής που συνοψίζονται στα εξής καταχτημένα.

- Οργάνωση του συλλόγου σε πραγματικές δημοκρατικές βάσεις.

- Μπλοκάρισμα και τελικά καθήλωση του Δ.Σ.σε αυστηρά συγκεκριμένα πλαίσια.

- Ανεμβέλεια των κομματικών νεολαίων ΚΝΕ - ΠΑΣΟΚ.

- Την οργάνωση του αυτόνομου Φ.Κ. και τό πέρασμα σε ολοένα ριζοσπαστικότερες θέσεις αμφισβήτησης του αστικού εκπαιδευτικού μηχανισμού.

- Τήν δυνατότητα αυτόνομης δράσης της μειοψηφίας μιάς Γενικής Συνέλευσης οταν η πλειοψηφία (ΚΝΕ-ΠΑΣΟΚ-ΔΕΞΙΑ) αδρανοποιούσε το σύλλογο,σε σημείο που η μειοψηφία αυτή να κάνει μονη της κατάληψη.

Ο συνδικαλιστικός χαρακτήρας του αγώνα ενάντια στον νόμο 815 και η αδυναμία από πλευράς αυτόνομου χώρου να γενικεύσει τον αγώνα ή να τό συνδέσει με κάποιες κοινωνικές συγκρούσεις είχε αναπόφευκτα μετά τίς πρωθυπουργικές εξαγγελίες για την άρση του 815 και την επανεξέτασή του,τις φθοροποιες επιπτώσεις που ακολούθησαν.

Μέχρι τον Ιούνη του '80,το αυτόνομο κίνημα στην Ξάνθη κατευθύνθηκε στο να κατοχυρώση το ανακλητο Δ.Σ.στό σύλλογο,με διαδικασία και αντιθέσεις που δεν είναι του παρόντος. Τελικά τό ανακλητο Δ.Σ. δεν πέρασε έτσι τουλάχιστον όπως έμπαινε απ'τη Συσπείρωση (να μην γίνουν επίσημες εκλογές αλλά η συνέλευση να εκλέξει το Δ.Σ. και σε κάθε Γ.Σ. αυτό να απολογείται και να μπορεί να ανακληθεί οταν υπάρχει πρόβλημα),αλλά λόγω των λευκών κάποιων "συνεπών αγωνιστών"(ΠΠΣΠ-ΠΕΑΣ)που και εκλογές σταπλαίσια της ΕΦΕΕ θέλαν,και-για να μην χαρακτηριστούν δεξια τάση του χώρου-λευκό ρίχναν,κατάφεραν το '81 να αλλάξουν τη γραμμή τους και να κατοχυρωθεί τελικά το ανακλητο Δ.Σ. στα πλαίσια επισημων εκλογών της ΕΦΕΕ.

Κύρια όμως αυτό που χαρακτήριζε αυτή τήν περίοδο ήταν η ομαλότητα,ο εφησυχασμός,οι επί μέρους ομαδοποιήσεις,η ζωή και η φυγή στά προσωπικά κανάλια,στοιχεία της ιδεολογικής αστικής επίθεσης μετά την κυβερνητική υποχώρηση και της αδυναμίας του κινήματος των καταλήψεων και της διάλυσης των πειθαρχικών να μεταγράψουν την πείρα σε πολιτική γραμμή στίς νέες συνθήκες.

Σ'αυτό το σημείο θα πρέπει να σταθούμε για να δούμε δύο λεκτικούς χαρακτηρισμούς.
α) <u>ιδεολογική αστική επίθεση</u>.
β) <u>αδυναμία του κινήματος</u>.
Σέ σχέση με τό πρώτο πιστεύουμε οτι δεν είναι του παρόντος να αναλυθεί,άλλωστε λίγο-πολύ εχουν αναλυθεί σε θεωρητικό επίπεδο απότη μιά και αποτελεί καθημερινή βίωση-συνειδητή στόν κόσμο που δεν αρκείται στο να βιώνει εμπειρίες αλλά επεκτείνεται και στη κριτική της εμπειρίας.

Σ'αυτό που πρέπει να σταθούμε και να αποπειραθούμε να αναλύσουμε είναι τό δεύτερο. Η αδυναμία του κινήματος καί ιδιαίτερα η αδυναμία του κινήματος στη Ξάνθη.

Αυτή η αδυναμία δεν εχει να κάνει με τις συγκροτημένες ομάδες που δρούν στη Ξάνθη μόνο,αλλά και με την αδυναμία των ατόμων που συμπορεύονται μ'αυτές και κύρια αδυναμία της πολιτικής-κοινωνικής σχέσης των ομάδων(κέντρου επεξεργασίας θεωρητικής και πρακτικής γραμμής,εκτίμησης)και των ατόμων που γενικά και αόριστα συμμετείχαν στό χώρο(άτομα στήν περιφέρεια των ομάδων που το χαρακτηριστικό ειναι η μη επεξεργασία πάνω σε θεωρητικά και πρακτικά ζητήματα,έχοντας αυτά τα ίδια άτομα αναπαράγει αυτή τη σχέση.Επιλογή ανάμεσα σε κάποιες απόψεις των ομάδων).

Να ξαναθυμηθούμε το Ράιχ

Να μελετήσουμε τα χειρόγραφα

Θα πρέπει κατ'αρχήν να αναφέρουμε κάποιους συσχετισμούς.
- Οχι πολιτικών δυνάμεων-αλλά απλά κάποιους αριθμούς ανθρώπων και φύλλων που υπάρχουν στή Πολυτεχνική Ξάνθης αριθμούς που χαρακτηρίζουν και την ποιότητα των κοινωνικών και πολιτικών σχέσεων των φοιτητών. Η Πολυτεχνική Ξάνθης αποτελείται από 800 άνδρες και γύρω στίς 60-100 γυναίκες.Αυτό σε συνδυασμό με την υπάρχουσα ηθική στην πόλη της Ξάνθης,τη σχέση Ελλήνων-μειονότητας,ήταν σχεδόν αδύνατο-τα πρώτα τουλάχιστον χρόνια της ύπαρξης του Πο-

λυτεχνείου -να αναπτυχθούν κοινωνικές σχέσεις τόσο μέ τους Ξανθιώτες οσο και με τις Ξανθιώτισες.

Ετσι οι σεξουαλικές απωθήσεις ήταν και είναι τα κύρια χαρακτηριστικά των φοιτητών της Ξάνθης και ταυτόχρονα αυτό που αναπαραγόταν σαν κυρίαρχο πρόβλημα ήταν τό σεξουαλικό.(Εδώ απλά αναφέρουμε κάποιες αντικειμενικές συνθήκες Ξάνθης και πιθανή διαφοροποίηση κάποιων συνθηκών με άλλες σχολές και οχι οτι αυτά

τα προβλήματα δεν είναι συνυφασμένα με τη βάση και τό εποικοδόμημα του νεοκαπιταλισμού).
Αυτό λοιπόν το ΕΙΝΑΙ αυτές οι συνθήκες δημιούργησαν κάποιες συνειδήσεις.Συνειδήσεις που για μεν ενα κόσμο λειτούργησε διαλεχτικά και για ενα αλλο κόσμο-τον περισσότερο-λειτουργούσε τελείως διαχωρισμένα,διαχωρισμός ανάμεσα στο σεξουαλικό και την πολιτική,διαχωρισμός ανάμεσα στο προσωπικό και το πολιτικό. Η μη ικανοποίηση κάποιων παρορμήσεων,επιθυμιών ενστικτων άνοιγε ασυνείδητα στα άτομα αυτά τό δρόμο για την εξιδανίκευση της λιμπιντικής ενέργειας,τη δημιουργία λοιπόν κάποιων υποκαταστατων για την διοχέτευση αυτής της ενέργειας και τη διέξοδο σε κάποια αδιέξοδα που φτάνει το άτομο οταν λειτουργεί διαχωρισμένα

Οταν υπάρχουν μόνο δυο-τρείς ομάδες των 10 ανθρώπων που η πολιτική τους δραστηριότητα έχει μια υγιή σχέση με τόν εαυτό τους,και μέ τόν όρο υγιή ενοόντας την ερωτική σχέση που έχουν μ'αυτό που κάνουν καί μ'αυτούς που το κάνουν,και η σχέση αυτή είναι μια υπαρξιακή πλέον έκφραση που γι'αύτο ακριβώς βάζουν και στούς εαυτούς τους ένα καθήκον(πολλές φορές) όσο και αν αυτά είναι φθοροποια.

Οταν κάποιοι άλλοι-ο περισσότερος κόσμος-επενδύουν στό κίνημα τις προσδοκίες τους,επιθυμίες τους,εξιδανικευμένα,και το κάθε τι λειτουργεί σε ενα επίπεδο εκτόνωσης ενεργείας.

Οταν κάποιες επενδύσεις χάνουν και δεν καρποφορούν.

Οταν η πολιτική λειτουργεί διαχωρισμένη από την απελευθέρωση του ΕΓΩ.

Οταν οι σχέσεις σου με τό κίνημα είναι σχέσεις αντικειμένου.

Οταν δέν νοιώθεις το κίνημα κομμάτι του εαυτού σου,δεν λειτουργείς ούτε θεωρητικά ούτε πρακτικά,όταν δεν έχεις σχέση υποκειμένου

Οταν η έλλειψη ικανοποίησης κάνει πιό συναισθηματικα τα άτομα ανοίγοντας τους δρόμους για τους μύθους.

Οταν η μυθοποίηση εχει κατακυριεύσει τις συνειδήσεις.

Οταν τό ανικανοποίητο ανοίγει τους δρόμους στη μεταφυσική των Ινδιών ή του Αγιου Ορους.

Οταν στο κίνημα τη διάσταση Ηγεσίας -Βάσης την οξύνει και την αναπαράγει ο πλατυς κόσμος και αυτό γιατί ποτέ δεν έψαξαν να βρούν τη δυνατότητα ίσης πληροφόρησης και παραγωγής πολιτικής γραμμής.

Οταν οι σεξουαλικές απωθήσεις πλήρωσαν το υποσυνείδητο και παραβιάζουν τό συνειδητό.

Τότε ο κόσμος προσπαθεί να βρεί άλλα διέξοδα πάντα εξιδανικεύοντας και μυθοποιώντας,κι αυτό γιατί είναι πολύ δύσκολο να ζήσεις χωρίς μύθους,να δεχτείς τη πραγματικότητα όπως είναι απομυθοποιημένη,να δεις τη γύμνια του, να μελετήσεις την πάλη των αντιθέσεων του συνειδητου και του ασυνείδητου,την πάλη ανάμεσα στο ΕΓΩ και στό ΕΑΥΤΟ,τη διαρκή πάλη του εσωτερικού του κόσμου σε σχέση με τη διαρκή πάλη του εξωτερικού κόσμου,να λειτουργεί δηλαδή διαλεχτικά.

Τότε το κίνημα μεταφέρεται απο την Ξάνθη στήν Κομοτηνή(Νομική Σχολή,αντίστροφη αναλογία φύλλων).
"Νηστικό αρκούδι δε χορεύει
κι αν χορεύει,χορεύει για λίγο
μέχρι που η θεαματική σχέση
Χορευτού-θεατή του εξασφαλίσει
τροφή."

Και τότε ακούγεται τό ΜΠΑΜ,τό μαζικό και ταυτόχρονα και το ατομικό του καθένα.
Οι τριγμοί ακούστηκαν,τα σημάδια ειναι ορατά, απ'όλες τίς πλευρές.Η κρίση γίνεται διάφανη, σαν κράτημα της βιτρίνας που σώζει τους ρόλους.
Μένει να βρεθεί το παιδί του παραμυθιού να πει: - Μα ο βασιλιάς είναι γυμνός.

Μάταια προσπαθούσαν απ'το 79 άτομα της Συσπείρωσης να πείσουν τους άλλους(σε έπίπεδο ομάδων) οτι εκεί που πρέπει να κεντράρουμε όσον αφορά τη συνειδητοποίηση είναι η σύνδεση κάποιων κοινωνικών προβλημάτων με την πολιτική,να αρχίσουν κουβέντες πάνω στη μη διαχωρισμένη σχέση πολιτικού-προσωπικού και τα άλλα συναφή.

Αυτά χρειάστηκαν να έρθει το'82 για να τα δει και η άλλη πλευρά του χώρου(οι εναπομείναντες (μ-λ) ομάδες).

ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΣΤΙΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

" Ο ειρμός του ποταμού διεκόπη
αλλά η συνοχή του τοπίου ηταν τέτοια
που ο ποταμός συνέχιζε να ρέει"

Εμπειρίκος

" Η επίθεση της κυβέρνησης μέχρι τώρα,ήταν φανερή και ο φοιτητόκοσμος περιοριζότανσέμιά αναγκαστική άμυνα για ναπροασπίσει καταχτημένα δικαιώματα οπως τρίτη περίοδος-τρείς μεταφορές.Τώρα πλέον μιας και ο νόμος πλαίσιοδέν αγγίζει τα καταχτημένα δικαιώματα μας,αλλά μέ αλλο"επιστημονικό" τρόπο προσπαθεί,αποκοιμίζοντάς μας,να περάσει την πολυπόθητη εντατικοποίηση,είναι επιταχτική ανάγκη για μας να πε

ράσουμε στο στάδιο της επιθετικής πολιτικής, στη θέση της μέχρι τώρα αμυντικής.
Μια επιθετική πολιτική, εξω από τις καταλήψεις, στην επι μέρους εκπαιδευτική διαδικασία, αναγκαία ώστε να προετοιμάσει θεωρητικά και πρακτικά την επόμενη αναμέτρηση με την κυβέρνηση και τον απεργοσπαστικό κομματικό μηχανισμό(ΕΦΕΕ κλπ), με την εντατικοποίηση που συνεχίζει να περνά δημιουργώντας τους νέους όρους περάσματος στην αστική μεταρρύθμιση. Ο αγώνας σήμερα μετατοπίζεται και σίγουρα δυσκολεύει, τείνουμε να υπερασπίζουμε μόνο τίς τρείς περιόδους και τίς τρείς μεταφορές για τα οποία τώρα είμαστε αμετακίνητοι αλλα βάζουμε σε πράξη την πολιτική της αποσταθεροποίησης, και αποσυγκρότησης του εκπαιδευτικού μηχανισμού". (απο την μπροσούρα για τό Πανεπιστήμιο 'Ιούνης'80 της Συσπείρωσης).

Συνοψίζοντας θα αναφέρουμε τις συγκεκριμένες επιλογές μας, οσον αφορά την άμεση παρέμβασή μας στα ΑΕΙ που έχουν ήδη καταχτηθεί στήν πράξη και είναι ζητούμενο η προέκταση των επιλογων αυτών αφ'ενός μεν για μια πιό βαθειά ρήξη μέσα στο Πανεπιστήμιο και αφ'ετέρου της ουσιαστικής κατάργησης των εξετάσεων μιας και αυτές ειναι τό μόνο κριτήριο αποδοχής μας από την κοινωνία.

1) Κατάργηση όλων των θεμάτων προαιρετικών ή μη, μιας και πιστεύουμε οτι δημιουργούν άνισες σχέσεις οσον αφορά το κριτήριο εξέτασης μεταξύ των φοιτητών.

2) Κατάργηση των εξετάσεων των μαθημάτων στά οποία εχουμε τη δυνατότητα να κάνουμε κριτική στό περιεχόμενό τους.
Στή θέση των εξετάσεων, για τα μαθήματα αυτά προτείνουμε μια εργασία του τύπου της διπλωματικής που μετήν παράδοση της κατοχυρώνεται το πέντε.

3) Κατάργηση κάθε προφορικής εξέτασης γιανά αποφύγουμε την αυθαιρεσία του καθηγητή.

4) Ψηφοφορίες σ'ολες τις εξεταστικές περιόδους ανεξάρτητα δυσκολίας ή ευκολίας των θεμάτων. Σε περίπτωση διάλυσης διαγωνίσματος αυτό θα θεωρείται αναβλητέο και θα επαναλαμβάνεται (διάλογος 1 της Συσπείρωσης Μάρτης 81).

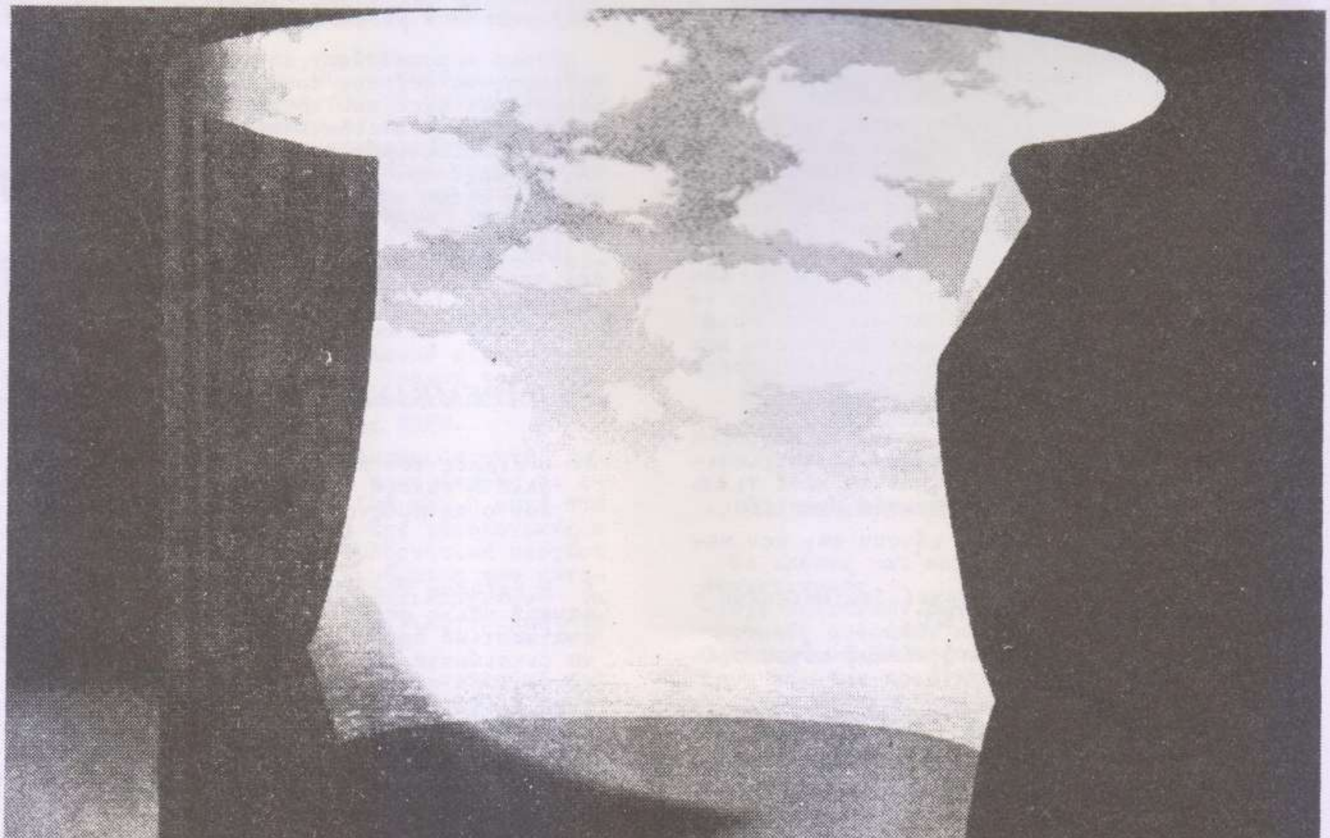
Ψηφοφορίες ειναι η διαδικασία κατά την οποία μετά παρέλευση μισής ώρας από τη στιγμή που δίνονται τα θέματα, γίνεται ψηφοφορία μεταξύ των φοιτητών αν εγκρίνουν ή όχι τα θέματα για να συνεχίσουν να γράφουν.

Μέχρι τον 'Ιούνη του 82, ο αγώνας για την παρέμβαση στίς εξετάσεις είτε περιορίστηκε σε κάποια έτη είτε σε κάποια μαθήματα αιχμής. Αυτό βέβαια οχι τόσο από τη δύναμη των ΚΝΕ - ΠΑΣΠ-ΔΕΞΙΑΣ να αναστείλουν την παρέμβαση οσο:

(1) Από την αδυναμία για συνολικοποίηση απο μεριάς αυτόνομου Φ.Κ. της δικιάς μας γραμμής, μιάς και για λίγους ψήφους χάθηκε η δικιά μας πλατφόρμα (ψηφοφορίες παντού και πάντα) και κατοχυρώθηκε η πλατφόρμα ΚΝΕ-ΠΑΣΠ-ΔΕΞΙΑΣ (ψηφοφορίες οπου υπάρχει πρόβλημα), μια αδυναμία που κύρια οφείλεται στήν έλλειψη δυναμικής.

(2) Από την ιδεολογία που πέρασε σε ενα πλατύ κόσμο σε σχέση με τίς ψηφοφορίες, που εχει να κάνει με τη λογική του εύκολου πτυχίου κύρια, και σε δεύτερη μοίρα ή σχεδόν καθόλου μ' αυτό πού οι πολιτικές συνιστώσες του αυτόνομου Φ.Κ. βάλαν σαν προοπτική, την αποσταθεροποίηση του μοντέλου του αστικού πανεπιστημίου και της κριτικής σ'αυτούς τους μηχανισμούς του κράτους.

Οι παραπέρα δραστηριότητες περιορίστηκαν σε μιά δουλειά για την Πολωνία μαζί με την εκδήλωση με τούς Πολωνούς φοιτητές καθώς και κάποιες δουλειές σε κοινωνικό επίπεδο που εκείνο τον καιρό δεν βγήκαν στήν επιφάνεια.

ΝΟΜΟΣ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ
(Η νύχτα εναλλάσεται με νύχτα)

Δεν θα γίνει εδώ ανάλυση του ν.πλαισιο και του τι ρόλο έρχεται να παίξει στη σημερινή συγκυρία του πανεπιστημίου και της κοινωνίας . Αλλωστε έχουν γραφεί τόσα πολλά τόσο σε κεντρικό επίπεδο όσο και κατά σχολές(διάλογος 2.'82,δοκιμή 3,4 '78-79 για τον εκσυχρονισμό). Απλά θα αναφερθούν οι διαδικασίες που ανοίχτηκαν στην Ξάνθη.

- 'Ιούνης '82:

Στη πρώτη συνέλευση της Σχολής με θέμα τον ν. πλαίσιο το αυτόνομο κίνημα κερδίζει συντριπτική πλειοψηφία και περνά τη γραμμή του - γραμμη εναντίωσης συνολικά του νόμου πλαίσιου-και κατεβαίνει σε κινητοποιηση αποχής απο την περίοδο για τό νόμο απ'τη μιά και συμπαράσταση στο ΕΔΠ απ'την άλλη.

- 'Οχτώβρης '82.

Μετά τό όχι και τόσο θερμό καλοκαίρι του'82 μπαίνει απ'τα πράγματα ένα θέμα στό σύλλογο: θέμα συμμετοχής στα όργανα διοίκησης του πανεπιστημίου,εκλογή εκλεχτόρων για να εκλέξουν πρύτανη και πρόεδρο τμήματος.

Εδώ θά πρέπει να σταθούμε λίγο γιατί:
(α) ο χώρος σε επίπεδο ταχτικής κατεβαίνει διασπασμένος.
(β) η απόφαση του 'Ιούνη και η αποχή για το ν. πλαίσιο πάρθηκε σαν μια κατ'αρχήν συγκυριακή συμμαχία κοινωνικών φοιτητικών στρωμάτων που ή ήθελαν διακοπές από τον 'Ιούνη οπότε καπελώθηκαν στη διαδικασία να ψηφίσουν την πλατφόρμα ενάντια στον ν.πλαίσιο ή που ήθελαν-κάποιοι άλλοι εναπομείναντες του χώρου να υλοποιήσουν μια πολιτική γραμμή σε σχέση με το ν. πλαίσιο (κακά τα ψέματα).

Οι δύο διαφορετικές γραμμές που κατέβηκαν συγκροτημένες ήταν αποτέλεσμα τόσο των εκτιμήσεων των εκάστοτε ομάδων για το κίνημα όσο και με την ταχτική που χαράζουν κάποιες ομάδες ιστορικά απότο '78.

Αναφέρουμε εδώ τις υπάρχουσες συνιστώσες του κινήματος.
(α) Συσπείρωση(ιδεολογικά και πολιτικά προσκειμένης στο χώρο της Αυτονομίας)
(β) Αγωνιστική Συνεργασία (ΠΠΣΠ-ΠΕΑΣ- ἀνένταχτοι).
(γ) Χριστιανοί.

Η ιδιαιτερότητα της Ξάνθης σε επίπεδο κινήματος έχει να κάνει και με ένα άλλο στοιχείο. Την αντιδραστικότητα των καθηγητών.Οι καθηγητες της Θράκης μετά την εξαγγελία του ν.πλαίσιου δημιούργησαν συνδικαλιστική ένωση καθηγητών τόσο για να προασπίσουν τα συμφέροντα τους,που κάπως κλονίζονται μέ τον νέο νόμο,όσο και να κάνουν και δεξιά αντιπολίτευση στο ΠΑΣΟΚ.
Το ΠΑΣΟΚ απ'την άλλη έχει μια αδυναμία στην Ξάνθη να συγκροτήσει τμήματα λόγω εγγενων αντιθέσεων μέσα στούς καθηγητές.

Δυο γραμμές αντιμετώπισης

Για τις δύο γραμμές θα γίνει μιά προσπάθεια επιγραμματικά κάπως να τις αναφέρουμε.
Η Αγωνιστική Συνεργασία και οι Χριστιανοί εκτιμούσαν οτι στην Ξάνθη υπήρχαν ακόμα τα άτομα και οι συνθήκες που επέτρεπαν την εναντίωση στη συμμετοχή(σε επίπεδο πραχτικής).Το οχι στη συνδιοίκηση,κοινή θέση των δυνάμεων του χώρου,για τις παραπάνω δυνάμεις μεταφραζόταν στο οτι δεν συνδιοικούμε,δεν συμμετέχουμε με δικαίωμα ψήφου στίς συνεδριάσεις της σχολης κ'τμήματος γιατί αφομοιωνόμαστε ενώ οταν δεν ψηφίζουμε δεν αφομοιωνόμαστε.Ετσι κάποια κενά που μπορεί να δημιουργηθούν απ'τη συμμετοχή ή κάποιους συσχετισμούς σε τελευταία ανάλυση (γιατί όχι)σε σχέση πάντα με τη σύνθεση του καθηγητικού στρώματος,αρνούνται να τα εκμεταλευτούν παραμένοντας με την ιδέα ότι πάντα θα υπάρχουν αυτοί οι καμικάζι που θα διαλύουν τα τμήματα και τίς σχολές (άλλο πειθαρχικά-άλλο Σχολή).

Πέρα απ'αυτό το όχι στη συνδιοίκηση δεν βρήκε για τις παρακάτω δυνάμεις ούτε το θεωρητικό μοντέλο για υλοποίηση, αρκούμενη μόνο στη μη συμμετοχή.

Η συνολικα Αμυντική συγκυρία,που χαραχτηρίζεται:
(α) Απ'την οργανική κρίση και αποτελμάτωση του Φ.Κ.
(β) Απ'τον κεντροαριστερο και"ανοιχτό"χαρακτήρα της μεταρρύθμισης που επαγγέλεται τό ΠΑΣΟΚ.
Δεν μας επιτρέπει να υιοθετήσουμε μια στάση του τύπου "κανένας ν.πλαίσιο δεν θα περάση" γιατι μια τέτοια στάση έχει σαν αποτέλεσμα την αδυναμία παρέμβασης του Φ.Κ. στις διεργασίες που ανοίγει ο ν. πλαίσιο και τόν περιορισμό του ιδεολογικού και πολιτικού μας χώρου στη γενιά που καθορίζει η ιδεολογική του καθαρότητα. Η ιδεολογική καθαρότητα που θέλουν οι παραπάνω δυνάμεις και σεβαστή είναι και εκτιμητέα.Το να προσπαθεις να υλοποιήσης τις ιδεολογικές σου απόψεις μη παίρνοντας υπόψιν τις αντικειμενικές συνθήκες, τη δυναμική του κινήματος και τό επίπεδο της ταξικής πάλης,αυτό όμως δεν ειναι πολιτική κάτι άλλο είναι..

Η συμμετοχή των φοιτητών στα όργανα δεν είναι A PRIORI ούτε θετική ούτε ρεφορμιστική. Εξαρτάται κάθε στιγμή απο τους συσχετισμούς της ταξικής πάλης μέσα και έξω από τό πανεπιστήμιο,αλλά η άρνηση του Φ.Κ.να δει και να παρέμβει σ'αυτές τις διαδικασίες-έχοντας πλήρη γνώση των ορίων του-ειναι λάθος και συνέχιση της λαθεμένης άποψης που επικράτησε στο Φ.Κ. της"εδώ και τώρα"κατάργησης του Πανεπιστημίου.

Τα υπόγεια τα ρεύματα βουΐζουν.-
καιτα καλλίτερα παιδιά κουράστηκαν
καί γύρισαν στο σπίτι
και αντε να δουλέψεις
μ'αυτούς που απόμειναν

(φοιτητικές παροιμίες ή
κατάντιες).

Από την άλλη πλευρά η Συσπείρωση εκτιμούσε οτι:
α) σε επίπεδο κινήματος μείναμε εμείς και μεις,οτι στούς καινούργιους φοιτητές δεν υπάρχουν προσβάσεις ούτε απ'το χώρο ουτε από ΚΝΕ-ΠΑΣΠ (αδιαφορία ειναι το κύριο χαρακτηριστικό στα δύο πρώτα ετη).
β) Το κίνημα ενάντια στον ν.815 μετά τις πρωθυπουργικές εξαγγελίες έπεσε σε μιά φθοροποια διαδικασία,αποτέλεσμα του συνδικαλιστικου χαρακτήρα του αγώνα του.
γ) Οτι θα έπρεπε να προετοιμάσει την αναμέτρηση με το ν. πλαίσιο τόσο σε επίπεδο ταχτικής όσο και στρατηγικής,δηλαδή να ανέβη το ποιοτικό επίπεδο του αγώνα,να μήν παραμείνει πάλι σε συνδικαλιστικά πλαίσια αλλά να έχει τη δυνατότητα να συνολικοποιεί και να συνδέει τις κοινωνικές συγκρούσεις μέσα και έξω από το Πανεπιστήμιο.
δ) Η αδυναμία να αντιπροτείνουμε κάτι απέναντι στό νόμο πλαίσιο και ειδικότερα στο θέμα της συμμετοχής(ταχτικά και όχι στρατηγικά,του στύλ κατάργηση του Πανεπιστημίου)έβαζε ένα κα θήκον στο όποιο κίνημα υπάρχει τώρα,να οικοδομήσει τούς όρους της υλοποίησης του ΟΧΙ ΣΤΗ ΣΥΝΔΙΟΙΚΗΣΗ.

Αποτέλεσμα αυτών των εχτιμήσεων ήταν και η πολιτική γραμμή που κατέβηκε από μεριάς Συσπείρωσης και εντοπίζεται στα εξής:

Ενα «πρόγραμμα» παρέμβασης

(1) Η σημερινή μας παρέμβαση χωρίζεται σε τρία επίπεδα.
α) Εισβολή του κοινωνικου συνόλου στο Πανεπιστήμιο:
Αυτή η παρέμβαση έχει να κάνει με το άνοιγμα του Πανεπιστημίου στα υπαρκτα και άμεσα κοινωνικά προβλήματα,στις υπαρκές και άμεσες κοινωνικές συγκρούσεις. Η γνώση της επιστήμης συνδυάζεται με τη γνώση των ταξικών συγκρούσεων,και η δεύτερη γίνεται όρος για την κριτική της καθαρότητας της πρώτης.
Τέτοιες δραστηριότητες αποτελούν οι διπλωματικές των περισσοτέρων ατόμων του χώρου(διπλωματικές στο αντικείμενο έρευνας του Πανεπιστημίου)με κοινωνικές προεκτάσεις όπως Πολεοδομία,Οικολογία,Ηχορύπανση,Οργάνωση Εργοταξίου,Συγκοινωνιακά, Παραδοσιακός οικισμός, Πυρηνική Τεχνολογία,κ.α.
Καθώς και δουλειές έξω από το αντικείμενο έρευνας του Πανεπιστημίου-κοινωνικά προβλήματα,όπως ναρκωτικά,σεξουαλικό,αλλοτρίωση,στρατός,μειονότητα της Ξάνθης κ.α.

2) Αποδέσμευση των εξαμήνων από τίς εξετάσεις και χτύπημα της εντατικοποίησης.
Ειναι σκόπιμο να μιλήσουμε για τις τάσεις που αναπτύχθηκαν στη Ξάνθη απέναντι στις εξετάσεις.
α) Η τάση που έβλεπε το χτύπημα της εντατικοποίησης σαν κατάχτηση κάποιων εξεταστικών διευκολύνσεων, σαν ιδεολογία του εύκολου πτυχίου.
β) Η τάση που έβλεπε την ενότητα των εξετάσεων με τήν υπόλοιπη λειτουργία του Πανεπιστημίου,σαν συμπύκνωση των σχέσεων εξουσίας στο Πανεπιστήμιο και πού πρόβαλε το χτύπημα της εντατικοποίησης στην προοπτική βαθέματος της κρίσης της Εκπαίδευσης.
Ειναι καιρός να ξαναβάλουμε το θέμα της ΠΑΡΕΜΒΑΣΗΣ ΣΤΙΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ,τώρα όμως σε συνδυασμό με την εκπαιδευτική διαδικασία,για να ισχυροποιήσουμε τη δεύτερη τάση.

3) Ανακλητότητα φοιτητικής εκπροσώπησης στα Πανεπιστημιακά όργανα.
Χωρίς να αναγορεύουμε σε στρατηγική επιλογή τη συμμετοχή,οπως είπαμε παραπάνω,θεωρούμε οτι το Φ.Κ. μπορεί να παρέμβει σ'αύτέςτις διαδικασίες και να καταχτήσει θέσεις μέσα στο Πανεπιστήμιο.Και αυτές με μια διαδικασία ανακλητότητας των εκπροσώπων,ήδη κατοχυρωμένα πράγματα στη Ξάνθη.

Οι προτάσεις της Συσπείρωσης συνοψίζοταν στα:
α) Οι εκλέκτορες και οι εκπρόσωποι εκλέγονται σε Γενική Συνέλευση,είναι ανακλητοί,εκφράζονται ενιαία και δεσμεύονται απο τη Γ.Σ.τουτι θα ψηφίσουν.Οταν δεν υπάρχει απόφαση Γ.Σ., ή ρίχνουν λευκό ή προσπαθούν να μπλοκάρουν τη λειτουργία του οργάνου.
β) Για να ψηφίσουν οι εκλέκτορες για πρύτανη ή για πρόεδρο τμήματος πρέπει καθηγητής ναδεχτεί τις δεσμεύσεις που αποφάσισε η Γ.Σ.όπως:
1)Κατοχύρωση Πανεπιστημιακού Ασύλου.
2)Μη ποινικοποίηση της Πανεπιστημιακής ζωής.
3)Δέν θα υπάρχουν υποχρεωτικά ή προαιρετικά θέματα.
4)Κανείς δε χάνει χρονιά σε σχέση με τις 26 διδακτικές βδομάδες.
5)Κανείς δεν χάνει χρονιά εάν δεν παρακολουθήσει το $\frac{1}{3}$ των διδακτέων ωρών.
6)Δεν θα παίρνονται παρουσίες και τα εργαστήρια δεν θα ειναι υποχρεωτικά.
7)Κατοχύρωση των αποφάσεων του συλλόγου φοιτητών,όποιες και να είναι,π.χ.παρέμβαση στίς εξετάσεις.
8)Δεν θα λειτουργήσουν πειθαρχικά.
9)Κατοχύρωση των τριών περιόδων-τριών μεταφορων.
10)Κανένας δεν διαγράφεται εαν παραμένει στο Πανεπιστήμιο παραπάνω χρόνια απ'αυτά που προβλέπει ο νόμος.

Τελικά στη Συνέλευση αυτό που πέρασε από μεριάς χώρου ειναι κάποιες δεσμεύσεις των καθηγητών με τις εκάστοτε συγκυριακές συμμαχίες στη διαδικασία των ψηφοφοριών και σε συνδυασμό με το οτι η άλλη πτέρυγα του χώρου απείχε απο την ψηφοφορία.Αυτό όμως δεν έχει να κάνει με τίποτα.Οι συσχετισμοί στη Ξάνθη σε επίπεδο συνέλευσης ειναι εύπλαστοι (αλλάζουν από τη μια μέρα στην άλλη).
Μ'αυτό όμως που έχει να κάνει είναι με τη δυναμική ή όχι του χώρου,ο οποίος ανάλογα με τις συνθήκες κινείται και σαν μειοψηφία.Η σιωπή και ο εφησυχασμός θα πριμοδοτήσουν τις θέσεις της ΚΝΕ-ΠΑΣΠ,όχι βέβαια λόγω δικιάς τους δυναμικής.

Στούς δύο πρώτους μήνες της νέας χρονιάς 82-83,στην κατεύθυνση υλοποίησης της δεύτερης γραμμής,έχουν γίνει.

α) Εκδήλωση για τα ναρκωτικά με ομιλητή τον Κλεάνθη Γρίβα όπου η συμμετοχή του κόσμου και ρια Ξανθιωτών,ήταν πρωτοφανής(Συσπείρωση).

β) Τρείς καταλήψεις εδρών(μέχρι τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές υπάρχουν ακόμα)και προετοιμάζονται και άλλες.Οι καταλήψεις έχουν νά κάνουν με την παρέμβαση στην εκπαιδευτική διαδικασία και των εξετάσεων.

Ετοιμάζονται:
Μιά εκδήλωση για τό Στρατό με τη συμμετοχή όλου του χώρου(ήδη δημιουργείται Επιτροπή για το Στρατό στην Ξάνθη).
Καθώς και μια εκδήλωση με θέμα"Σεξουαλικότητα και Πολιτική" που ετοιμάζεται από τη Συσπείρωση. Οι 'δουλιές που έχουν σχέση με τα μαθήματα του Πανεπιστημίου θα γίνουν σαν εκδηλώσεις μετά τό Πάσχα.Τον ίδιο χρόνο που θα παραδοθούν και στη σχολή σαν διπλωματικές.

Τρία βασικά ερωτήματα ξεπροβάλλουν μπροστά μας στη νέα συγκυρία.

1) Αγωνιζόμαστε σαν φοιτητές μέχρι εκεί που κινδυνεύει η ταυτότητά μας (τις εξετάσεις σαν κοινωνικό εισιτήριο);
2) ή αμφισβητούμε ακόμα και τίς ίδιες τις διαδικασίες που μας αναδείχνουν σαν τέτοιους με το γνωστό τίμημα της περιφρόνησης ενός βασικού αστικού κατανεμητικού μηχανισμού;
3) Είμαστε διατεθειμένοι να βάλουμε στούς εαυτούς μας κάποια καθήκοντα χωρίς να περιμένουμε την εδω και τώρα καταξίωση, αλλά καθήκοντα για μια μακροπρόθεσμη διαδικασία;

Αθεράπευτα Ρομαντικοί Ινδιάνοι της Φυλής της Ελπίδας, πιστεύουμε στις θετικές απαντήσεις των δύο τελευταίων ερωτημάτων και ελπίζουμε οτι την Ανοιξη θα ανθίσουν τα τριαντάφυλλα.

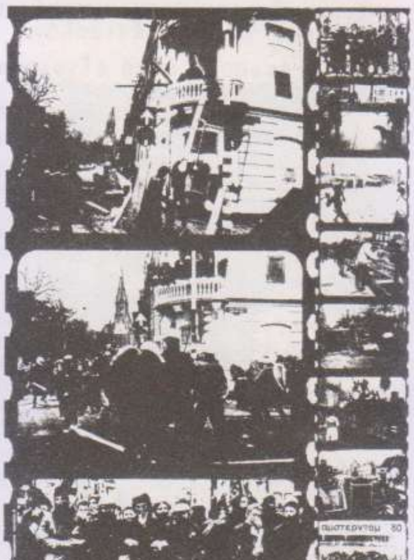
ΟΠΟΥ ΚΑΙ ΝΑ ΠΑΜΕ
Η ΞΑΝΘΗ ΜΑΣ ΠΛΗΓΩΝΕΙ

Συσπείρωση Ξάνθης

Μερικά κειμενάκια ειναι παρμένα από τίς 7 Δοκιμές που έβγαλε η Αυτόνομη Συσπείρωση, τους 2 Διαλόγους της Συσπείρωσης, καθώς και από προκηρύξεις και μπροσούρες.

παρακάτω αφίσες διατίθενται
στο βιβλιοπωλείο "η κομμούνα"

Για την ανασυγκρότηση του αντικαπιταλιστικού κινήματος

Δημοσιευουμε δύο κείμενα. "Ενα πού κυκ
λοφορησε στην επετειο του Πολυτεχενίου α-
πό μιά ανωνυμη ομαδα συντροφων και ενα
που δοθηκε στη ΡΗΞΗ για δημοσίευση.

Τελευταία τό κράτος στή μο -
ντέρνα του"σοσιαλιστική"έκδο
ση,μέσα άπό τήν προσπάθεια
του νά βγάλει τήν 'ελληνική
κοινωνία άπό τό τοῦνελ τῆς
κρίσης,πραγματοποιεῖ μιά σει
ρά μετασχηματισμούς στήνόλό-
τητα τοῦ οἰκονομικοῦ-κοινωνι
κοῦ STATUS στίς όποῖες εἶναι
άπαραίτητο νά πάρουμε θέση.
Αὐτό τό πέρασμα τοῦ κεφάλαι
ου σέ ποιοτικά διαφορετικές
μορφές άντιμετώπισης τῶν οἰ-
κονομικῶν-κοινωνικῶν άντιθέ-
σεων άναγκαστικά περνᾶ σέ νέ
ες μορφές έπικράτησης(έλεγ -
χου).
Τό κεφάλαιο-κράτος κατακτᾶ ό
λη τή κοινωνία,μεταμορφώνει
όλες τίς κοινωνικές σχέσεις
προυποθέσεις γιά τήν ἴδιατου
τήν άναπαραγωγή.
Αὐτή ή διαδικασία δέν άνα -
πτύσσεται εἰρηνικά μιᾶς καί
άφομοιώνεται ύποχρεωτικά, μέ
τήν άπό τά πάνω έπιβολή.

Κ·. ή έπιβολή αὐτή εἶναισφαι-
ρική,δέν πραγματοποιεῖται μό
νο γιά/μέ τούς πολιτικούςἰδε
ολογικούς,στρατιωτικούς σχη-
ματισμούς τοῦ κράτους. Περνᾶ
έπίσης διά μέσου όλων τῶνκοι
νωνικῶν σχέσεων πού συνθέ-
τουν τήν καθημερινή ζωή τοῦ
καθένα : πολιτικές σχέσεις ,
κοινωνικές,άλλά καί οἰκογε -
νειακές,σεξουαλικές,πολιτι -
στικές,ἰδεολογικές. Μέ άλλα
λόγια τό κράτος τείνει νά εἰ
σβάλλει σέ κάθε πτυχή τῆς ά-
τομικῆς καί συλλογικῆς ύπαρ-
ξης,διαμορφώνοντας νέες κοι-
νωνικές συνειδήσεις,εὔκολα έ
λεγχόμενες.
Μπροστά σ'αὐτή τή διαδικα -
σία άναμόρφωσης-τελειοποίη -
σης τοῦ κοινωνικοῦ προγραμμα
τισμοῦ ή άτομική-συλλογική ύ
πόσταση τῶν άτόμων-έξουσίας
εἶναι άμφισβητούμενη.
Αὐτή ή νέα σχέση άτόμων-έξου
σίας καί πολύ περισσότερο ά-
ντεξουσιαστικῶν όμάδων(σήμε-
ρα γκέτο)-έξουσίας παίρνει
διαστάσεις πολέμου,έπιβάλλει
σχέσεις σύγκρουσης καί άνοι-
χτης ρήξης μέ τό σύστημα στό
σύνολο του.
Εἶναι μαθηματικά βέβαιο,ότι
σέ συνθῆκες γενικῆς κρίσης ,
όποιαδήποτε φωνή προσπαθεῖνά
σπάσει τήν κοινωνική σιωπή
(άπάθεια) άντικειμενικά γίνε
ται πιό άπειλητική,μπορεῖ νά
δημιουργήσει έπικίνδυνα ρήγ-
ματα στόν κοινωνικό ἱστό.
Γι'αὐτό δέν πρέπει νά έκπλή
σει κανένα ή άγριότητα τῶνμέ
σων καταστολῆς(άστυνομικές έ
πιθέσεις,δίκες,μέσα ένημέρω-
σης),ό τρόπος πού άντιμετώπι
σαν καί άντιμετωπίζουν αὐθόρ
μητες ή/καί όργανωμένες έκ-
φράσεις κοινωνικῆς άντιπολί-
τευσης.
'Η ποινικοποίηση τῶν διαθέ -
σεων καί τῶν κοινωνικῶν συ -
μπεριφορῶν έχει ένα σκοπό:τή
έκμηδένιση κάθε άντικαπιταλι
στικῆς-άνατρεπτικῆς τάσης.
'Η λογική του έκμηδενίζει έ-
να μέρος γιά νά άφομοιώσειτή
συμπεριφορά τῶν ύπόλοιπων.

Μπροστά σ'αὐτό τόν δυναμικό
συσχετισμό έξουσίας-άνταγωνι
στικῶν πόλων εἶναι άναγκαῖο
νά έξωτερικευτοῦν σκέψεις έν
δόμυχες διαθέσεις,ποιοτικάνέ
ες μορφές-περάσματα γιά τήν
άνασύνθεση τῆς έπαναστατικῆς
διαδικασίας.
Τό δυναμικό έξέγερσης κάθε
άτόμου βρίσκει έκφράσεις διο
χέτευσης ή όχι,άνάλογα μέτήν
ύπαρξη δυό σημαντικῶν παραμέ
τρων:
-Οἱ οἰκονομικές,κοινωνικές,ἰ
δεολογικές κά σχέσεις μέσα
στή δυναμική τους έξελιξη(μή
γραμμική) όδηγοῦν τόνόλοκοι
νωνικό σχηματισμό,στή συγκε-
κριμένη μορφή του,στό όριακό
του σημεῖο.
Μέ άλλα λόγια στήν κρίση.
'Η άνάγκη άναπαραγωγῆς(έπιβί
ωσης) τῶν έμπορευματικῶν σχέ
σεων άποκαλύπτεται σένέεςμορ
φές σχέσεων σ'όλα τά έπίπεδα
"Οπου αὐτές εἰσβάλλουν καί
παίρνουν τίς θέσεις τῶν πα -
λιῶν,δημιουργώντας παροδικά
ρήγματα στό σύνολο τῆς συνο-
χῆς τοῦ συστήματος.
-'Η ύποκειμενικότητα(όχι ό ύ
ποκειμενισμός) τῶν κέντρων ά
ντεξουσίας,ή προσπάθεια γιά
διάχυση αὐτῆς τῆς ,άς ποῦμε,
έξεγερμένης ύποκειμενικότη -
τας,σπάζοντας τή λογική καί
τίς νόρμες τοῦ γκέτο,έπεκτεί
νοντας τή δική του στάση γιά
τή ζωή,τίς σχέσεις,τήν έξου-
σία,εἶναι ἱκανή(άπαραίτητη)
προυπόθεση γιά τήν άνάπτυξη
όρων κοινωνικῆς σύγκρουσης.
Εἶναι φανερό ότι ό παλιόςτρό
πος τοῦ νά κάνεις πολιτική
-χαρακτηριστικό τῆς παλιᾶς ά
κρας άριστερᾶς- έχει κοινωνι
κά-πολιτικά άφοπλιστεῖ, άρα
ποιοτικά καί ἰδεολογικά έφτα
σε στό όριο του.

'Η διάθεση γιά ζωή-δημιουρ -
γία τοῦ άτόμου, στήν αὐτόνο-
μη έκφραση της σέ σχέση καί
ένάντια στήν κυρίαρχη ἰδεολο
γία τοῦ συστήματος(πχ.κοινω-
νικός προλετάριος),εἶναι ήμο
ριακή συγκρότηση συλλογικῶν
πόλων άντίστασης,στή τάσητῆς
έξουσίας γιά τόν καθολικό
(σφαιρικό) έλεγχο τῆς HABI -
TAT.
Εἶναι ,νομίζω,αὐτοί οἱ πό -
λοι πού συνθέτουν τούς νέους
όρους άνάπτυξης τοῦ άνατρε-
πτικοῦ κινήματος.
'Οποιεσδήποτε άντι-κοινωνι -
κές παρουσίες,διασκορπισμέ -
νες καί χωρίς συνέχεια στόν
έλληνικό κοινωνικό χάρτη εἰ-
ναι άνώριμες καί έφήμερες,ό-
σο καί ή διατήρηση ένός δέ -
ντρου χωρίς ρίζες.
Σήμερα,παρά ποτέ άλλοτε εἶ
ναι άναγκαῖο νά σχεδιοποιη -
θεῖ ό "προγραμματισμός τῆς έ
ξέγερσης".
Σήμερα,ή όργανική άνασυγκρό
τηση τοῦ άντικαπιταλιστικοῦ
κινήματος δέν εἶναι έγκεφαλι
κή ψευδαίσθηση-οὐτοπία αὐτῶν
πού δέν άποδέχονται τήν κοι-
νωνική τους ήττα,εἶναι ή άνα
ζήτηση τοῦ ύπάρχοντος άνατρε
πτικοῦ δυναμικοῦ γιά νέες ά-
νταγωνιστικές μορφές τῆς κοι
νωνικῆς του ταυτότητας-παρου
σίας.

Γ.Τ

ΤΙ ΑΠΕΓΙΝΑΝ ΟΙ «ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΕΣ»;

Ἀπό τά ἐπίσημα κόμματα καί ὀργανώσεις ἀκοῦμε καί διαβάζουμε γιά τό «ἀληθινό νόημα» τοῦ Πολυτεχνείου. Καί βλέπουμε νά συνδέεται ἐκεῖνο τό νόημα μέ τή σημερινή γραμμή τοῦ κάθε φορέα. Ἔτσι μπροστά στά μάτια μας ἔχουμε πολλές ἀλήθειες συχνά ἀντικρουόμενες. Τό συμπέρασμα εἶναι ὅτι κάθε κοινωνική δύναμη θέλει νά δώσει στόν ἀγώνα τοῦ Πολυτεχνείου τοῦ 73 τή δική της ἄποψη καί προοπτική καί νά τήν ντύσει μέ γενικό κῦρος χρησιμοποιώντας τή λέξη ἀλήθεια.

Ἐμεῖς δέν θά δώσουμε τή δική μας ἀλήθεια. Γιατί αὐτά πού λέγαμε τότε, σήμερα φαίνονται σάν ψέμα. Σήμερα στήν ὀρθοδοξία τῆς ἀλλαγῆς, τοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ τῆς ὁμοψυχίας ἡ ἐπιμονή μας στίς ἰδέες τῆς ἀνατροπῆς, τῆς ἀλλοτρίωσης καί τῆς ταξικῆς πάλης φαίνονται σάν αἱρετικά. Ἄς θυμηθοῦμε ὅμως ὅτι τό Πολυτεχνεῖο τοῦ 73 δέν ἔγινε ἀπό τούς παπάδες, ὑπουργούς καί ἀρχηγούς κομμάτων πού εἴδαμε νά παρελαύνουν τό 82. Ἔγινε ἀπό «αἱρετικούς» τῆς ἐποχῆς πού δέν δέχονταν τή φιλελευθεροποίηση τῆς δικτατορίας οὔτε τά σενάρια τῶν κλιμακώσεων τῶν ρεαλιστῶν τῶν τότε ἀντιπολιτευόμενων δυνάμεων, ἔγινε ἀπό «προβοκάτορες» πού δέν νοιάζονταν γιά τίς τότε ὀρθοδοξίες καί ἀλήθειες.

Καί ποιοί εἴμαστε «ἐμεῖς». Ποιός εἶναι ὁ φορέας μας, τά σύμβολα καί ἡ σημαία μας. Σήμερα στή μέθη τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ, στό παιχνίδι τῶν κομμάτων καί στήν κοινοβουλευτικό καθωσπρεπισμό ἡ ἐπιμονή μας στήν πάλη, στήν βίαιη ἀνατροπή καί στίς ταξικές ἀκρότητες φαίνονται πολύ ὑπερφίαλα γιά νά θεωρηθοῦν νηφάλια. «Ἐμεῖς» τώρα εἴμαστε ἕνα σύνολο ἀπό ἄτομα, παρέες, ὁμάδες πού τό κοινό μας εἶναι ἡ ἔλλειψη φορέα, δέν ἔχουμε σύμβολα γιατί αὐτά πού ὑπῆρχαν ἔχουν χάσει τό νόημά τους καί ἡ σημαία μας περιμένει νά ξανασηκωθεῖ.

Δέν μᾶς ἐνοχλεῖ ἄν μᾶς ἀποκαλοῦν «περιθώριο», «προσωπικά δράματα», «ἀριστεριστές» ἤ ὁτιδήποτε ἄλλο.

Τί εἶναι αὐτό πού βρίσκεται σήμερα στό περιθώριο ἤ καλύτερα τί εἶναι αὐτό πού προσπαθεῖται νά μπεῖ στό περιθώριο;

Αὐτό πού ἐπικρατεῖ σέ ἰδεολογικό ἐπίπεδο εἶναι ἕνα συνοθύλευμα ἐκσυγχρονισμοῦ, μικροαστισμοῦ, ἐθνικισμοῦ καί μεγαλοαστισμοῦ, ὅλα ἔχουν κοινό τήν ἄρνηση τῆς ἰδέας τῆς ἐπανάστασης, τῆς ἰδέας τῆς κοινωνικῆς ἀνατροπῆς, τῆς ἰδέας τῆς κατάλυσης τῆς ἀστικῆς τάξης πραγμάτων καί τῆς προώθησης μιᾶς ἄλλης κοινωνίας, (πού δέν θά ἔχει τίποτα κοινό μέ τόν «ὑπαρκτό σοσιαλισμό»).

Ἔτσι κι ἀλλοιῶς, τό δίλημμα ἐκσυγχρονισμένος ἤ παρωχημένος, ἀλλά πάντα καπιταλισμός, ἀνήκει ὄχι σέ μᾶς τό «περιθώριο», ἀλλά στήν ἀστική τάξη καί σ' ὅσους κινοῦνται στήν κοινωνική βάση. Ἀκόμα καί τό δίλημμα «Δύση - Ἀνατολή» γιά ὅσους πονηρά τό προβάλουν.

Ἔτσι σήμερα ἡ διαχωριστική γραμμή τίθεται μέ τήν ἄρνηση τοῦ καπιταλιστικοῦ συστήματος, μέ τήν ἄρνηση τοῦ «ὑπαρκτοῦ σοσιαλισμοῦ».

Μπαίνει τό ἐρώτημα κατά πόσο μπορεῖ ἕνα κίνημα νά ὁρίζεται μόνο μέ τήν ἄρνηση. Ἀναγνωρίζοντας αὐτό τό πρόβλημα, ἐπιμένουμε πώς ὅτι ζωντανό καί οὐσιαστικό θά προκύψει στό μέλλον θά ἔχει αὐτή τήν ἄρνηση. Ἡ σκιαγράφιση τῆς θέσης εἶναι ἀναγκαία, ὅσο ποτέ ἄλλοτε, γιατί ἀπαντάει μέ πιό πειστικό τρόπο, στήν μεταβατική περίοδο πού ζοῦμε, στό ἐρώτημα ἐάν εἶναι δυνατή ἡ ἐπανάσταση σήμερα, χωρίς νά καταλήξει κανείς σ' αὐτά πού διαφημίζονται σάν «σοσιαλισμός». Θά συνεχίσουμε λοιπόν γιά καιρό νά στηριζόμαστε καί ν' ἀντλοῦμε δυνάμεις στήν ἄρνηση τοῦ παγκόσμιου συστήματος κοινωνικῶν σχέσεων.

Οσο ἀφορᾶ τήν θέση μποροῦμε νά ποῦμε τά ἑξῆς:

1) Ἡ ἀνάπτυξη γενικά καί ειδικώτερα ἡ τεχνολογική ἀνάπτυξη, δείχνει πώς οἱ παραγωγικές δυνάμεις μποροῦν νά ἐξασφαλίσουν τήν ἱκανοποίηση τῶν ἀναγκῶν τῶν ἀνθρώπων. Ἄν τό κοινωνικό σύστημα πού ὁραματίστηκαν καί πάλεψαν γι' αὐτό πρίν ἀπό ἑκατό χρόνια οἱ ἱδρυτές τοῦ μαρξισμοῦ ἦταν πραγματοποιήσιμο καί στίς τότε συνθῆκες, σήμερα ἔχουν ὑπερωριμάσει οἱ ἀντικειμενικοί ὅροι, ὥστε ἡ δυνατότητα αὐτή νά ὑλοποιηθεῖ.

2) Τό γεγονός αὐτό τό συνειδητοποιοῦν εὐρύτατες μάζες ἄσχετα ἄν ἀντιδροῦν στοιχειακά. Γιά παράδειγμα, σήμερα τό φαινόμενο τῆς μετακίνησης μεγάλων νεολαίϊστικων μαζῶν σέ διάφορες γωνιές τῆς γῆς, ἡ ἐπιθυμία τῶν νέων νά γνωρίζουν ἄλλους ἀνθρώπους καί ἄλλους τόπους, ἡ ἄποψη γιά τήν ἄρνηση τῆς μισθωτῆς ἐργασίας, ὅλα αὐτά δέν εἶναι ἐκδηλώσεις τῆς σήψης. Στηρίζονται σέ μιά

ἀντικειμενική βάση, ἄσχετα μέ τόν χαρακτήρα ἤ τήν κατεύθυνση πού μπορεῖ νά δωθεῖ σ' αὐτές τίς ἐκδηλώσεις. Σέ εὐρεία κλίμακα ἔχουμε ἔναρξη τῆς συνειδητοποίησης ὅτι κάτω ἀπό ἄλλες συνθῆκες ὁ καθένας θά μποροῦσε νά ἀπολαύσει τά ἀγαθά καί τίς ὑπηρεσίες.

3) Ἕνα τεράστιο μέρος ἀπό τήν παραγωγική δραστηριότητα προσανατολίζεται σέ καταστροφικούς μηχανισμούς ἀνεξάρτητα ἀπό τά ἐπιχειρήματα πού δικαιολογοῦν τήν ὕπαρξή του. Ἄν σκεφτοῦμε τί κονδύλια ξοδεύονται γιά ἐξοπλισμούς, πυρηνικά ὅπλα, κατασταλτικούς καί προπαγανδιστικούς μηχανισμούς καί πόσο δυναμικό σπαταλιέται γιά τή διατήρησή των, μπορεῖ λογικά νά συμπεράνουμε πώς ἄν ἦταν ἄλλες οἱ ἐπιλογές, ἄλλος ὁ προσανατολισμός, τί τεράστιες δυνατότητες θά ὑπῆρχαν γιά τήν οἰκοδόμηση μιᾶς ἄλλης κοινωνίας.

4) Τά μεγάλα κρατικά καί πολυεθνικά μονοπωλιακά συγκροτήματα δέν ἔχουν νά ἐπιδείξουν καμιά λαϊκή συμπάθεια, ἀντίθετα ἔχουν ν' ἀντιμετωπίσουν τήν γενικευμένη ἀπάθεια καί ἔχθρα. Δηλαδή προβάλλουν σάν στυγνοί μηχανισμοί. Αὐτό δείχνει ὅτι ὑπάρχει ἡ συναίσθηση κι εἶναι μεγάλη σ' ἔκταση, ἄσχετα ἀπό τήν ἀπέχθεια - ἀποχή πού μπορεῖ νά παρατηρεῖται κατά περιόδους.

Γι' αὐτό καί ὅλο πιό πολύ οἱ ἰθύνουσες τάξεις, ἔχουν τήν ἀνάγκη νά περιθωριοποιοῦν, νά γκετοποιοῦν, νά πειθαρχοῦν κάθε ἑστία ἀντίστασης καί νά τελειοποιοῦν τούς κατασταλτικούς καί προπαγανδιστικούς μηχανισμούς. Τό οὐσιαστικό λοιπόν πρόβλημα εἶναι νά τσακιστοῦν οἱ παράγοντες πού ἐμποδίζουν τίς λαϊκές καί ἐργατικές μάζες νά προχωρήσουν σέ μιά ἄλλη κατεύθυνση. Κοντολογῆς τό πρόβλημα τῆς ἐπανάστασης ζητάει λύση. Καί τό κίνημα πού ἔχει στόχο τήν ἐπανάσταση ὑπάρχει. Αὐτό δέν εἶναι μιά αὐθαίρετη ἐκτίμησή μας.

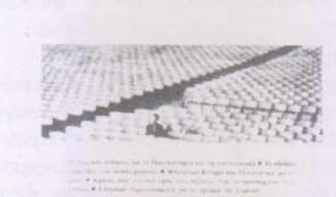
1) Τίς τελευταῖες δεκαετίες τεράστιες μάζες, σέ Ἀνατολή καί Δύση, ἔθεσαν μέ πολλούς τρόπους τό θέμα τῆς ἐπανάστασης. Στή δυτική Εὐρώπη ὁ γαλλικός Μάης, στήν Ἀσία ἡ πολιτιστική ἐπανάσταση καί οἱ ἐθνικοαπελευθερωτικοί ἀγῶνες, στήν Ἀνατολική Εὐρώπη ἡ ἐξέγερση τῶν Πολωνῶν ἐργατῶν, στήν Ἀμερική τά ἀντάρτικα κινήματα.

2) Ὁ τρόπος πού ἀντιμετωπίστηκαν αὐτές οἱ ἀπόπειρες δείχνουν καί τό μέτρο τοῦ κινδύνου πού ἔβλεπαν σέ αὐτά τά κινήματα οἱ δυνάμεις πού συμπεριλαμβάνονται στό σύστημα κι ἀποτελοῦν τίς αἰχμές του.

3) Οἱ ἀπόπειρες μέ τήν κατάληξη πού φαίνεται νά ἔχουν αὐτά τά κινήματα σέ Δύση κι Ἀνατολή, δημιουργοῦν συνειδητοποίηση μέσα ἀπό τίς ἐμπειρίες γιά τά ὅρια καί τίς ἀτέλειες τῶν πρώτων ἐπαναστατικῶν προσπαθειῶν καί τούς ὅρους γιά τίς νέες ἐφόδους. Σ' αὐτήν ἀκριβῶς τή συνειδητοποίηση μποροῦμε νά στηρίξουμε τήν αἰσιοδοξία ὅτι οἱ ἑπόμενες ἀπόπειρες θά εἶναι πιό ὁλοκληρωμένες καί θά δώσουν πιό ἀποφασιστικό χτύπημα στίς δυνάμεις τοῦ συστήματος. Ἐμεῖς ἁπλά θέλουμε νά συμβάλουμε σ' αὐτή τήν κατεύθυνση, θέλουμε νά εἴμαστε μέσα σ' αὐτά, πιστεύουμε πώς ἀξίζει τόν κόπο νά προσπαθήσουμε γιά κάτι τέτοιο.

Καί τέτοιες προσπάθειες δέν ἀνάγονται μόνο στό ἀπώτερο μέλλον ἀλλά μεταφράζονται σήμερα στήν ἄρνηση τῶν ἀστικῶν προτύπων στό σπίτι καί στή δουλειά σ' ὅλες τίς κοινωνικές δραστηριότητες ἀλλά καί στή διάθεση γιά τήν ἀνίχνευση ἐκείνης τῆς συλλογικότητας πού μέσα ἀπό τήν θεωρητική ἀνησυχία, τήν κίνηση καί τήν πράξη θά κατοχυρώσει καί τή θέση της γιά μιά κοινωνία πού δέν θἄχει καμιά σχέση μέ τή σημερινή, μιά κοινωνία ἐλεύθερη.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΠΥΡΓΩΝ ΚΑΙ Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Μέ τήν άνοδο του ΠΑΣΟΚ σήμανε πραγματικά τό τέλος μιάς εποχής στήν Ελλάδα: τό τέλος τής εποχής του παραδοσιακού κομμουνισμού, έστω κι άν αυτός εκφραζόταν μέσα από γκρουπούσκουλα τής άκρας αριστεράς. Μάλλον ακριβώς αυτό τό τελευταίο δείχνει ότι ο παραδοσιακός κομμουνισμός έχει πάψει πιά ν' αποτελεί οποιαδήποτε επαναστατική αναφορά καί στή συνέχεια δέν θά αποτελεί παρά αποκλειστικά αντικείμενο κριτικής σάν εργαλείο τής αντίδρασης.

Σήμερα όλες οι οργανώσεις τής άκρας αριστεράς έχουν χρεωκοπήσει καί δέν αποτελούν παρά συντρίμια. Αυτό δέν αποτελεί λόγο θριαμβολογίας βέβαια, αλλά ούτε καί λόγο θρηνολογίας. Απλά, οι παραδοσιακές σοσιαλιστικές υποσχέσεις δέν ικανοποιούν ούτε αυτούς πού τίς λέγανε. Αποτελούν προνομιακό έδαφος τής κυβέρνησης καί - φυσικά - του ΚΚΕ.

Τό πιό γόνιμο πού έχουμε νά κάνουμε μ' αυτό τό ψυχομαχητό δέν είναι "ούτε νά κλάψουμε, ούτε νά γελάσουμε, μά νά καταλάβουμε": γιά νά συνεχίσουμε τό ταξίδι, πέρα από τά στενά πλαίσια πού αναγκαστικά έμπαιναν μέχρι τώρα, μαζί μ' όλους όσους είναι διατεθειμένοι ν' αλλάξουν δέρμα καί ν' αντιμετωπίσουν μέ νέους τρόπους τίς νέες συνθήκες.

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

Επιταχτικό πρόβλημα είναι μιά διαφορετική λογική, μιά διαφορετική επίσης πραχτική. Η ίδια η θεωρία είναι κύριο ζήτημα τής περιόδου. Γιατί καί τά παλιά αιτήματα τών μαζών, αυτά πού θά έλεγε κανείς "οικονομίστικα" (τιμές μισθοί, καταναλωτικό επίπεδο), όταν θά ξαναπροβάλουν κάτω από τήν πίεση τών περιστάσεων, θά πρέπει νά συληφθούν μέ μιά τελείως διαφορετική λογική, γιά νά δώσουν ώθηση σέ μιά επαναστατική πραχτική. Σέ κάθε άλλη περίπτωση, θά ευνοήσουν τήν αναρρίχηση του ΚΚΕ καί τήν συντριβή κάθε αιτήματος, οικονομίστικου καί μή.

Πρώτα απ' όλα όμως, πρέπει ν' αλλάξει η στάση απέναντι στήν ίδια τή θεωρία. Τό ζήτημα δέν είναι νά γίνουμε "θεωρητικοί" επειδή "δέν μάς παίρνει". Τό ζήτημα είναι νά γίνουμε - οριστικά - δημιουργικοί. Ακριβώς αυτή η μή - δημιουργική στάση (απλά "επιθετική" καί στήν ουσία της απολογητική), οδήγησε τόν λεγόμενο χώρο τής "επαναστατικής αριστεράς" στόν τωρινό σχεδόν απόλυτο αφοπλισμό. Η υπερτροφική επιθετικότητα απέναντι σέ εύκολους στόχους (τή "Δεξιά") κάλυπτε τήν ουσιαστική φτώχεια. Τό σημερινό ξεγύμνωμα βοηθά αρκετά στό νά σπάσουν οι κατεστημένες στάσεις. Μαζί μέ τίς παλιές καλές συνταγές είναι απαραίτητο νά ξεπεραστεί καί η ίδια η κλισέ στάση του "μαρξιστή-λενινιστή" (ή ακόμα καί του "πούρου αναρχικού") πού έχει τή συνταγή του κι από κεί καί πέρα τό μόνο πού του μένει είναι νά τήν εφαρμόσει.

Μιά τέτοια στάση μηχανιστική καί τυφλή, διατηρεί σέ επαναστατική έκδοση τόν διαχωρισμό θεωρίας - πράξης καί μόνο ενοχικά συγκρατεί κάποιους "πιστούς" πού αυτή η μονοδιάστατη πραχτική τούς κουράζει αφάνταστα. Τό πρόβλημα δέν είναι θεωρία αντί γιά πράξη, γιατί κι η παραγωγή θεωρίας, όταν είναι οριστικά υποταγμένη σέ κάποια καλούπια είναι εξίσου τυφλή. Είναι - αντίθετα - η <u>κατάργηση</u> τών στεγανών ανάμεσα σέ "θεωρία" (μέ οπαδούς τούς ακαδημαΐζοντες, "θεωρητικούς") καί σέ "πράξη" χωρίς κεφάλι, καθοδηγούμενη, από αρχές καθαγιασμένες, υπεράνω συζήτησης.

Ίσως είναι δύσκολο νά καταργηθούν από τή μιά μέρα στήν άλλη οι διαχωρισμοί, αλλά τό θέμα είναι άν θέλουμε νά τούς δικαιολογήσουμε ή νά τούς καταργήσουμε. Όποιοι δέν ικανοποιούνται σέ μιά ευνουχισμένη παραγωγή θεωρίας, κι όποιοι δέν αντέχουν νά δρούν μηχανικά γιά δοσμένους σκοπούς, έχουν ίσως δυστυχισμένη συνείδηση, αλλά σίγουρα ολοκληρωμένη - δημιουργική στάση.

Τό ίδιο είναι ξεπερασμένος κι ο διαχωρισμός του απογειωμένου εικονοκλάστη από τόν απολιθωμένο "ρεαλιστή". Καί οι δύο άφησαν ασυγκίνητο τόν κόσμο, καί οι δύο κατέληξαν στόν αποδιαρθρωμένο λόγο. Σήμερα επείγει ο πιό προωθημένος εικονοκλαστισμός, μέσα από τό πρίσμα τής πραγμάτωσης, του ρεαλισμού: δηλ. ΝΑ ΞΑΝΑΒΡΕΘΟΥΜΕ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ.

ΤΙ ΠΕΘΑΝΕ

Πίσω από τίς δεκάδες μικρογραφίες Κ.Κ. πού ξόφλησαν θ' άξιζε νά δούμε τί πέθανε πραγματικά: πέθανε η "επανάσταση του σχέδιου", δηλ. ξόφλησε η επαναστατική εκδοχή τής σχεδιοποίησης (σ' ένα κόσμο πού κοντεύει νά σχεδιοποιήσει τά πάντα), αλλά φυσικά παραμένει τό πραξικόπημα του σχέδιου: τό ΚΚΕ.

Τώρα κρατικός καπιταλι-

σμός κι ἐπανάσταση ἔχουν πάρει ὁριστικά διαζύγιο. Μαζί πέθανε κι ἡ ἀνάλογη μορφή ὀργάνωσης : ὁ δημοκρατικός συγκεντρωτισμός.

Ὁ Λένιν ἔλεγε ὅτι τό ὀργανωτικό ζήτημα ἀποτελεῖ τή συμπύκνωση τῆς πολιτικῆς θεωρίας καί πράξης καί πράγματι αὐτό ἰσχύει. Δέν μποροῦμε νά φανταστοῦμε ὅτι τό περιεχόμενο μιᾶς ἀνατρεπτικῆς πρακτικῆς ἀλλάζει χωρίς ν'ἀλλάξει κι ἡ ἴδια ἡ ὀργανωτική μορφή κι ἡ ἴδια ἡ ΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟΥ ΤΗΣ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ.

Πίσω ἀπό τούς κλειστούς, σεχταριστικούς, σκοτεινούς πυργίσκους τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς πού συναγωνίζονταν ν'ἀποδείξουν ποιανοῦ τό πρόγραμμα ἦταν τό καλύτερο, βρίσκονταν γερασμένα τά κατάλοιπα τῆς "ἐπανάστασης τοῦ σχέδιου" καί τοῦ ἴδιου τοῦ Δημοκρατικοῦ Συγκεντρωτισμοῦ αὐτοπροσώπως.

Ἡ μεταβολή πού συντελεῖται ἤ θά συντελεστεῖ σήμερα, δέν μπορεῖ νά εἶναι μιά μεταβολή ἁπλά σέ Προγραμματικό ἐπίπεδο (ἄν καί τό περιλαμβάνει) : εἶναι μιά ἀλλαγή συμπεριφορᾶς καί νοοτροπίας ἀπέναντι στήν ἴδια τή ζωή.

Καμιά "μεταφορά ἐμπειριῶν" (ἄν εἶναι δυνατό νά γίνει μεταφορά ἐμπειριῶν) δέν μπορεῖ νά δώσει ζωή σ'ἕνα ρεῦμα κλειστῶν ὁμαδοποιήσεων - κλειστῶν μ'ὅλη τή σημασία τῆς λέξης - ἔστω κι ἄν ἐπρόκειτο γιά "αὐτόνομα" ἄτομα καί πυργίσκους. Αὐτό τό ἴδιο τό στύλ εἶναι πραγματικά ἡ συμπεριφορά μιᾶς ἐφησυχασμένης γιά τίς ἀπόψεις της (φανταστικῆς ἤ πραγματικῆς) προνομιούχας κάστας σέ ἐκκόλαψη. Κι ἕνα τέτοιο κλίμα δέν βοηθᾶ καθόλου στή δημιουργία οὐσιαστικῶν, καινούργιων ἰδεῶν καί δεσμῶν συνοχῆς (παρ'ὅλη τή βαθειά κριτική πού ἀπαιτεῖται) ἀνάμεσα στά πολλά ἄτομα καί στίς λίγες ὁμάδες πού μποροῦν νά συνεισφέρουν - μέ συναίσθηση τῆς μερικότητάς τους -στή δημιουργία τοῦ καινούργιου. Μέχρι τά σήμερα, ἡ κριτική ἦταν ταυτόχρονα ρηχή κι ὡστόσο μισαλλόδοξη κι ἐξοντωτική γιατί ὁ καθένας νόμιζε πώς εἶχε κάτι νά ἐξασφαλίσει.

Ἡ ἀνοιχτή στάση εἶναι ἀπαραίτητη τόσο σάν ἀνοιχτότητα σέ ἐπίπεδο θεωρίας καί "ἀρχῶν", ὅσο καί σέ ἐπίπεδο προσώπων - ἐντός ἤ ἐκτός τῶν "πύργων" καί μέ μιά ἔννοια οἱ "πύργοι" πρέπει νά καταστραφοῦν προκειμένου νά ὑπάρξει κίνημα. Μόνο οἰκοδομῶντας μιά ἀνοιχτή στάση μποροῦμε νά ποῦμε ὅτι τό μέλλον εἶναι ἀνοιχτό.

Φυσικά εἶναι ἄλλο νά τό λέει κανείς κι ἄλλο νά γίνει. Γιατί γιά παράδειγμα, ὅταν ἀναγκάστηκαν "ν'ἀνοιχτοῦν" κάπως οἱ ὀργανώσεις τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς ἀπό τό κίνημα τῆς νεολαίας, τότε ἄρχισαν νά διαλύονται : τό σημαντικώτερο εἶναι ὅτι δέν προέκυψαν ἀκόμα νέα σχήματα καί τό ἀρχικό σύμβολαιο πού σφράγιζε τήν ἄκρα ἀριστερά φάνηκε νά θριαμβεύει πεθαίνοντας, μιά καί ἀργεῖ νά φανεῖ μιά καινούργια ἔμπρακτη ἀντίληψη. Τό γεγονός ὅτι τά ἄτομα πού ἀμφισβήτησαν τήν ἄκρα ἀριστερά, ὁδηγήθηκαν στήν πλειοψηφία τους στό σπίτι τους ἤ στήν ἀναρρίχηση μέσα στούς κρατικούς θεσμούς, δείχνει πόσο δυνατή ἦταν ἡ παραδοσιακή ἀντίληψη. Τίποτε ἄλλο δέν δείχνει τόσο καθαρά τό γεγονός ὅτι οἱ ἀκροαριστερές ὀργανώσεις ἀποτελοῦσαν προπλάσματα κράτους, ὅσο ἡ Ὑπαλληλική νοοτροπία τῶν μελῶν τους, πού ἀπ'τή στιγμή πού ἐξασθένισε τό ὀργανωτικό ὑπερεγώ τους ἀφομοιώθηκαν.

Δίπλα στή νέα ὀργανωτική ἀντίληψη πού ἀπαιτεῖται, ἀπαιτεῖται καί μιά διαφορετική ἀντίληψη σέ προσωπικό ἐπίπεδο, στράτευσης ὄχι σέ κάποια μικρογραφία κρατίδιου, ἀλλά σέ ὑπαρξιακή βάση πρῶτα ἀπ'ὅλα, καί πέρα ἀπό τήν ὁποια ὁμαδοποίηση στήν ὁποῖα δυνατό κάποιος νά ἀνήκει.

Πρῶτος φυσικά πύργος πού πρέπει νά ξεχειλωθεῖ (πρίν ἀπό τούς πυργίσκους - ὀργανωτικά σχήματα) εἶναι ὁ πύργος τῆς μέχρι τώρα θεωρίας καί ἀντίληψης, ἡ μέχρι τώρα ἐκδοχή τοῦ μαρξισμοῦ. Προσωπικά, δέν εἶμαι καθόλου ὑπέρ τῆς ἐπιφανειακῆς ἄποψης τῆς ἀπόλυτης καί ριζικῆς ἀπόρριψης τοῦ μαρξισμοῦ, γιατί εἶναι προφανές ὅτι περιέχει πραγματικά οὐσιαστικά ὄργανα ἀνάλυσης ΑΝ ΚΑΙ ΚΑΘΟΛΟΥ ΟΛΑ ΟΣΑ ΜΑΣ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ. Ἡ μισαλλόδοξη ἄρνηση τοῦ Μαρξισμοῦ, δέν ἐγγυᾶται καθόλου τήν καταστροφή τῆς κλειστῆς ἀντίληψης τοῦ κόσμου, κι εἶναι προφανές ὅτι φτωχαίνει τήν κατανόησή μας σέ ἀρκετά ἀπλουστευτικές εἰκόνες. Ὁ μαρξισμός ἀποτελεῖ ἤδη κομμάτι - καί γόνιμο-τῆς ἴδιας τῆς σύγχρονης γλώσσας. Ἤδη γι αὐτό ἀκριβῶς, ὅμως, (μιά καί ἀποτελεῖ καί γλῶσσα τοῦ πιό προχωρημένου κομματιοῦ τῆς ἀστικῆς τάξης), χρειάζεται μιά κριτική ἀντιμετώπιση, ἕνα "καθάρισμα" ἀπ'ὅλα τά ἀστικά στοιχεῖα καί ἐκδοχές καί προπάντων ἡ ἀπόρριψη τῆς ἄποψης ἑνός κλειστοῦ λογοκρατικοῦ συστήματος : σάν τέτοιο δέν ἀποτελεῖ παρά ἕνα ΚΡΑΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ ὄχι ὄργανο ἀνατροπῆς σχέσεων. Μέ κανένα τρόπο ὁ Μαρξισμός δέν χρειάζεται ἀπολογητισμό καί ὑπεράσπιση. Ἡ μόνη πού χρειάζεται ὑπεράσπιση, εἶναι ἡ ἴδια ἡ ζωή κι οἱ καταπιεζόμενες τάξεις. Κι ἡ μόνη ὑπεράσπιση τοῦ Μαρξισμοῦ μπορεῖ νά εἶναι ἡ χρησιμοποίησή του σέ σύνθεση μέ ἄλλες σύγχρονες φιλοσοφίες γιά τήν ἀνατροπή τοῦ σύγχρονου σχεδιασμένου βιομηχανικοῦ πρότυπου γιά τήν ἀνατροπή τῆς ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΜΗΧΑΝΗΣ καί τήν μεταβολή της σέ Δημιουργική Κοινότητα παραγωγῶν ζωῆς.

ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΡΟΝ

Αὐτό πού ἄφησαν σχεδόν ἀνέγγιχτο, οἱ μέχρι τώρα συσπειρώσεις τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς, εἶναι ἐκεῖνο πού μπορεῖ νά θίξει τίς μάζες, - σέ μιά μακρόχρονη, ἐννοεῖται, κλίμακα - πού ἤδη τίς θίγει : Οἱ σχέσεις μέσα στίς ὁποῖες κινεῖται - καί συντρίβεται - ἡ ζωή τους. Κατ'ἀρχήν οἱ παραγωγικές σχέσεις πού μέ τή δικτατορία τους σφραγίζουν μέ παθητικότητα καί τήν ὑπόλοιπη ζωή, ἀλλά καί ὅλες οἱ ὑπόλοιπες σχέσεις τῆς ζωῆς πού ἔχουν μεταβάλλει σέ ἀντικείμενο τῆς ἴδιας τῆς ζωῆς του τόν κόσμο. Οἱ ἴδιες οἱ σχέσεις πού τόν μεταβάλλουν σέ ἀντικείμενο ἀκόμα κι ὅταν κινεῖται μέσα στίς λεγόμενες "ἐπαναστατικές ὀργανώσεις". Ἠρεμία : τό κείμενο αὐτό δέν σκοπεύει σέ καμιά καταστροφική κριτική τῆς ἴδιας τῆς ἀναγκαιότητας γιά ὀργάνωση, ἀλλά στή διερεύνηση τοῦ δρόμου πού δημιουργεῖ μιά δημιουργική στάση, οὔτε "ἀναρχικοῦ ὁραματιστή", οὔτε "μαρξιστή ὀπαδό", δύο ἐκδοχές τῆς πολιτικῆς παθητικότητας κάτω ἀπό φαινομενική κίνηση.

Τόσο τό περιεχόμενο ὅσο καί ἡ φυσιογνωμία κεντρικῶν, πολιτικῶν συσπειρώσεων σήμερα (ἐφόσον μιλᾶμε γιά ἀνατρεπτικό ρεῦμα) πρέπει νά σφραγίζεται ἀπό τήν ἀνοιχτή στάση, πού βοηθᾶ τήν ἀποκέντρωση, τήν αὐτοοργάνωση καί τήν ὑποκειμενοποίηση τῶν μαζῶν, κι αὐτά τά χαρακτηριστικά δέν εἶναι δυνατό παρά νά σφραγίζουν μέ ἀντισυγκεντρωτικό -ἀντιγιακωβινικό πνεύμα τήν ἴδια τήν κεντρική πολιτική συσπείρωση.

Βασικές θεωρητικές κατευθύνσεις - ὄργανα πρακτικῆς γιά σήμερα εἶναι :

I. Μιά ἀνάλυση-κριτική τῆς

πολιτικῆς οἰκονομίας τοῦ Κράτους (καί τοῦ κεφάλαιου, πού στή σημερινή μορφή τουθά μπορούσαμε νά τό ὀνομάσουμε ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ). Ὄχι τυχαία, στόν μέχρι σήμερα Μαρξισμό δέν ὑπάρχει ἱκανοποιητική ἀνάλυση τοῦ Κράτους.

2. Ἀνάλυση τῶν παραγωγικῶν σχέσεων στούς τόπους ἐργασίας πού ἀναπαράγουν τήν ἐξάρτηση, τήν ἑτερονομία, τήν ἐξουσία τοῦ κεφάλαιου, πού ὡς γνωστό εἶναι ὅμοιες σέ παγκόσμιο ἐπίπεδο, τόσο σ' ἀνατολή ὅσο καί σέ δύση.

3. Ἀνάλυση τῶν καταναλωτικῶν σχέσεων πού ἀναπαράγουν τήν παθητική στάση ἀντικειμένου στόν λεγόμενο "ἐλεύθερο χρόνο".

4. Ἀνάλυση τῆς ἰδεολογίας, καί τῆς ψυχοδομῆς πού στηρίζουν τήν ἐξάρτηση ἀπό τό Κράτος καί τήν ἐμπορευματική κοινωνία. Ἀνάλυση δηλ. αὐτοῦ πού θά μπορούσαμε νά ὀνομάσουμε "ἀνθρωπολογικό κεφάλαιο".

5. Καί κάτι παραπάνω : Αὐτό πού κυρίως μᾶς ἀφορᾶ δέν εἶναι ἡ ΑΡΝΗΣΗ ἑνός μοντέλου ζωῆς, τοῦ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ, ἀλλά ἡ δόμηση τοῦ ὑποκείμενου, τῶν καταπιεσμένων, τόσο σέ συλλογική βάση ὅσο καί σέ ἀτομική βάση. Η ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ σέ ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΕΧΕΙΝ καί τῆς ΕΤΕΡΟΝΟΜΙΑΣ

Αὐτό μπορεῖ νά φαίνεται ἁπλό ἤ αὐτονόητο, ἀλλά δέν εἶναι. Ὁ κόσμος ἔχει δίκιο νά δυσπιστεῖ ἀπέναντι στά σχήματα πού εἶχαν κοινή ἀντίθεση μέ τούς δικούς του ἐχθρούς, ἀλλά ἦταν ἐξίσου ξένα μέ τή δική του ζωή καί ἀνάπτυξη.

Καί πραγματικά στήν ἀντίθεση μέ τόν ἀντίπαλο, μπορεῖς εὔκολα νά διαχωρίσεις σκοπούς καί μέσα, νά χρησιμοποιήσεις στήν ἀρχή τά μέσα καί τίς μεθόδους τοῦ ἀντίπαλου, καί στή συνέχεια νά ἐξομοιωθεῖς μ' αὐτόν. Ὅταν ὅμως ὁ στόχος - μελλοντικός ὅσο καί ἄμεσος - εἶναι ἡ ἀνάπτυξη τοῦ καταπιεσμένου, τότε σκοποί καί μέσα δέν διαχωρίζονται, κι εἶναι δύσκολο νά γίνει μιά ἁπλή "ἀλλαγή φρουρᾶς" στήν ἐξουσία. Τό ἴδιο δύσκολο εἶναι νά διαχωριστεῖ ἡ προσωπική κι ἡ συλλογική ἀνάπτυξη, καί νά δημιουργηθεῖ στ' ὄνομα τοῦ ἀλτρουϊσμοῦ μιά καταπιεστική κοινότητα.

<u>Ἡ κρίση τῆς πολιτικῆς εἶναι κρίση τῆς διαχωρισμένης πολιτικῆς</u>. Η νέα πολιτική θά στρέφεται πολύ περισσότερο γύρω ἀπ' τήν <u>ἀνάπτυξη τῆς ζωῆς</u>, κι ὄχι ἁπλά γύρω ἀπ' τή θεωρία. Η κρίση τῆς πολιτικῆς ἀφορᾶ κάθε παραδοσιακή πολιτική, εἴτε μαρξιστική εἴτε ἀκόμα καί ἀναρχική. Εἶναι σίγουρο, πως μέ τήν ἐξέλιξη τῆς ταξικῆς δομῆς στήν Ἑλλάδα, καί τελικά μέ τήν ἄνοδο τοῦ ΠΑΣΟΚ καί τή διάλυση κάθε παραδοσιακοῦ ἀκροαριστεροῦ σχηματισμοῦ, ἡ νέα ἐπαναστατική ὀργάνωση θά εἶναι πολύ περισσότερο κοινωνικοῦ χαραχτῆρα: ἡ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ τῶν μαζῶν πέρα ἀπό κάθε κλασσικό σχῆμα ἐνάντια στό κράτος καί στά κόμματα (πού δέν ἀποτελοῦν παρά κρατικούς ἤ παρα-κρατικούς μηχανισμούς, μέ πλήρη ὁμοιότητα στή δομή καί στή λειτουργία) μπαίνει σέ ἡμερήσια διάταξη. Βέβαια αὐτή η "ἡμερήσια" διάταξη εἶναι τῆς κλίμακας τῶν δεκαετιῶν ὅπου συχνά ἴσως θά ὑπάρχουν καί μικτές μορφές, ἀλλά στήν οὐσία οἱ ἀντίπαλοι θά εἶναι δύο : ἡ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ καί τό ΚΡΑΤΟΣ (περιλαμβάνοντας καί τά κόμματα) μέ τήν "κοινωνική μορφή" του. Αὐτό εἶναι ἑπόμενο τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ κύρια ἀντίθεση στήν Ἑλλάδα εἶναι αὐτή τῆς ΕΡΓΑΣΙΑΣ μέ τό ΚΕΦΑΛΑΙΟ στήν ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ- ΚΡΑΤΙΚΗ μορφή του πιά, (χωρίς ν' ἀφαιροῦμε καί ἄλλους παράγοντες, ὅπως τήν παγκόσμια ἐξέλιξη τῶν πραγμάτων).

Ὁποιαδήποτε πολιτικά ἔντυπα ἤ συσπειρώσεις ὑπῆρξαν ἤ θά ὑπάρξουν, θά ἔχουν μιά οὐσιαστική ὕπαρξη ἐφόσον θά προωθήσουν, τόσο θεωρητικά, ὅσο καί στήν πράξη, αὐτή τήν πολυμορφία τῆς αὐτοοργάνωσης γιατί ἡ Αὐτοοργάνωση σίγουρα δέν θά εἶναι μία, ἀλλά θά ποικίλλει ἀνάλογα μέ τήν περιοχή, τή βάση συσπείρωσης (ἐργοστάσιο, γειτονιά κλπ.), τά συγκεκριμένα ἄτομα καί τίς ἰδέες τους κλπ. Η παλιά πολιτική, διαλύει τόν κόσμο προσπαθώντας νά ἐπιβάλλει μιά πλαστή ὁμοιογένεια, στήν ὁποία ὁ κόσμος ἀντιδρᾶ μιά καί δίκαια βλέπει σ' αὐτή ἕνα χαραχτηριστικό τοῦ βιομηχανικοῦ τρόπου ζωῆς του, ἐκτός ἀπό μερικούς χοντρικούς ἄξονες, - αὐτονομία ἀπό κράτος καί κόμματα, τάση γιά ἄμεση δημοκρατία, αὐτοέκφραση κλπ. - ἡ ποικιλλομορφία θά εἶναι μεγάλη, κι ἡ νέα πολιτική ὀφείλει νά στοχεύει στήν δημιουργικότητα τῶν ἴδιων τῶν μαζῶν τήν ἐφευρετική κάλυψη τῶν ἴδιων τῶν ἀναγκῶν τους, τήν ἀνάγκη τους νά ἐκφραστοῦν μέ ὅσο τό δυνατόν λιγώτερες μεσολαβήσεις.

Φυσικά ὅλα αὐτά δέν ἔχουν νά κάνουν τίποτε μέ τήν γνωστή ἀφελή ἐκδοχή θεοποίησης τοῦ αὐθορμητισμοῦ τῶν μαζῶν πού ἀποτελεῖ ἄλλοθι γιά νά ἐπαναπαυθεῖ κανείς ἥσυχος ὅτι σύντομα οἱ μάζες "θ' ἀρχίσουν τήν ἐπανάσταση χωρίς ἐμένα". Μιά γοητευτική ἀλλά καί ἀρκετά φετιχιστική ἀντίληψη πού ἔχει λύσει μέ πολύ ἁπλό τρόπο τά προβλήματα χιλιάδων κουρασμένων ἀνατρεπτικῶν.

Ἡ ἀνάπτυξη καί ἡ στερέωση τῆς ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟΠΟΙΗΣΗΣ τῶν μαζῶν (σέ ἀτομικά καί συλλογικά ἐπίπεδα) εἶναι μιά ἀρκετά σύνθετη καί πολλαπλή ὑπόθεση (καί φυσικά δέν ἀποτελεῖ ἁπλά ἔργο μερικῶν πρωτοπόρων μόνο). Ἔχει τή δική της φιλοσοφία, θεωρία, πραχτική, καί ὀργανωτική ἀντίληψη. Εἶναι μιά ὑπόθεση πού βρίσκεται στήν πρώτη - πρώτη ἀρχή της καί ὁ διάλογος γύρω ἀπ' αὐτήν βρίσκεται ἀκόμα στά σπάργανά του.

Δ. Γ.

Η ΜΗΧΑΝΗ

Βρίσκεται έκεῖ, γυαλιστερή ἤ λασπωμένη, μεγάλη ἤ μικρή, εὐέλικτη ἤ ἐπιβλητική , γρήγορη ἤ ἀργή, ἄγρια ἤ ἀθόρυβη.

... Καί ξεκινᾶς νά πᾶς στή δουλειά σου ἤ στή βόλτα σου, ἀφήνοντας πίσω τά μποτιλιαρίσματα κι αὐτούς πού χώνουν τό δάχτυλο στή μύτη περιμένοντα τό πράσινο, καί τίς μπουκωμένες καυσαέριο διασταυρώσεις, προσπερνώντας τά σαρδελοκούτια μέ τούς στοιβαγμένους ἐπιβάτες, προσπερνώντας τόχρόνο μέ τό μικροσκοπικό πενηνταράκι...

...Καί ξεκινᾶς βραδάκι μέ τή χιλιάρα γιά νά πᾶς στή DISCO δυό χιλιόμετρα παρακάτω μ'όλα τά νίκελ ν'ἀστράφτουν τό κάλεσμα στή γκομενάρα πού σέ περιμένει παρακάτω. Καί σκέφτεσαι πώς πάει πιά, πάλιωσε αὐτή, καιρός ν'ἀλλάξω γκόμενα, καιρός ν'ἀλλάξω μηχανή , καιρός νά στάξει ὁ γέρος γιά κεῖνο τό τζιτζί τό χιλιοτρακοσάρι μέ τίς τέσσερεις σέ μιά...

... Καί φορτώνεις τά μπαγκάζια στή σχάρα, κοιτᾶς τά λάδια καί τά μπουζί, κι'ἀνεβαίνεις καί φεύγεις μακριά ἀπό τά γκρίζα πρωϊνά τῆς πόλης , γιά τόπους χλοερούς καί παραθαλάσσιους, στά βουνά καίστά λαγκάδια, ἐκεῖ πού οἱ φαλάκρες τῆς γειτονιᾶς σου δέδιανοήθηκαν ποτέ νά πᾶνε τό τετράτροχο μέλος τῆς οἰκογένειας...

... Καί βάζεις πρώτη στό κιβώτιο καί ξεκινᾶς μέ τόν κινητήρα νά οὐρλιάζει τίς ἀπόψεις σου γι'αὐτούς πού περιμένουν τό φανάρι γιά νά περάσουν, τή μπροστινή ρόδα νά δείχνει τόν οὐρανό, τίς ἐξατμήσεις νά φτύνουν ἐν χορῶ τήν πρόκληση τριγύρω, μέ τή βελόνα στό κόκκινο νά τρεμουλιάζει ἀνάμεσα στήν ἀπελπισία, τήν ἀηδία, τή βία τῆςνύχτας, ἐνάντια στή σιωπηλήβία τῆς μέρας, τόν κραυγαλέο μισο-φασισμό, ἐνάντια στόν κρυφό φασισμό τῶν καθωσπρέπει , τό μίσος γιά τή ζωή σου κιαὐτούς πού σοῦ τήν ἐπιβάλλουν, καί γι αὐτούς πού ζοῦν σάν κι ἐσένα καί γι αὐτούς πούδέ ζοῦν σάν κι ἐσένα, καί ἡ μανέτα στό τέρμα κι οἱ στροφές ν'ἀνεβαίνουν ἀκόμα, "...ἀφήνοντας πίσω σου δεκάδες χιλιομετρικούς πασσάλους, χιλιάδες κομένες λουρίδες στήν ἄσφαλτο, κι ἀφήνεις πίσω σου όλους τούς ξενέρωτους πού μίσησες, τρέχοντας ὀλόϊσια-καί στά τυφλά - καταπάνω στούς καράφλες πού σέ μισοῦν. Καί πού σοῦ τήν ἔχουν στημένη.."

... Καί ἡ ὑγιής κοινωνία ἔχει ... στόματα: Σεβάσμιοι κοι

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΟΔΗΛΑΤΗ

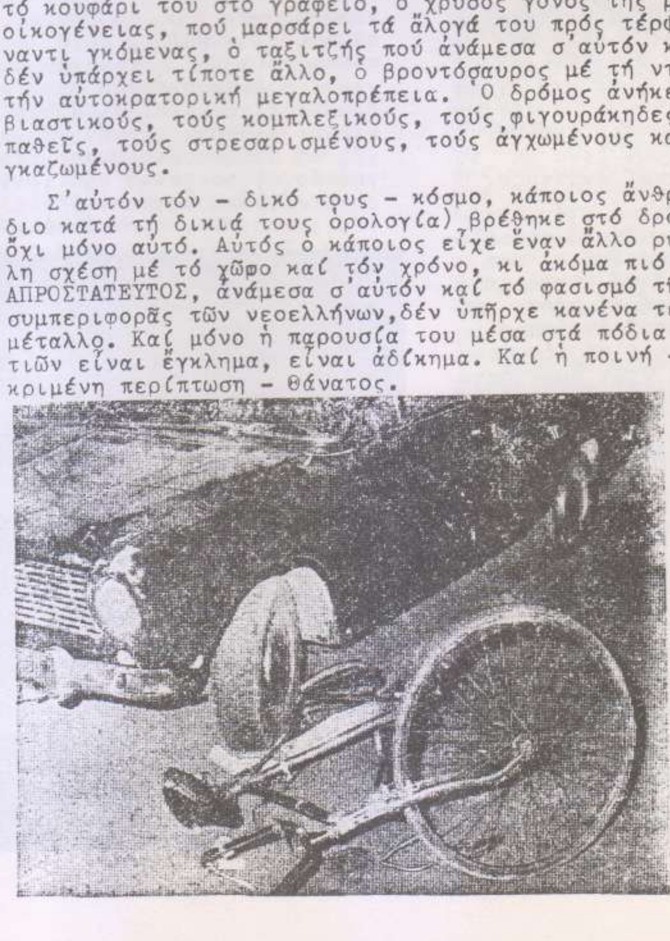
Ἐνάμισυ τόνος σίδερο, γυαλί, χρώμιο καί λαμαρίνα, σύμβολο μιᾶς ἐποχῆς, μιᾶς ἀντίληψης, μιᾶς κουλτούρας. Δυνατός κρότος. Ὕστερα τό μακρύ ταξίδι γιά τό πουθενά.

Δέν ἦταν ὁ πρῶτος, δέν θἄναι ὁ τελευταῖος. Στό γκρίζο τῆς ἀσφάλτου τά κουτιά συνεχίζουν νά κυλᾶνε, τό μεγάλο τρώει τό μικρό, σ'αὐτό τό αἱματηρό παιχνίδι τῆς ἱεραρχίας τῶν μεγεθῶν.

Οἱ κηλίδες τοῦ αἵματος σβήνουν γρήγορα πάνω στό γκρίζο, τό ἴδιο κι ἡ μνήμη, μάθαμε πιά καλά νά ἀντιπαρερχόμαστε τό σόκ.

Σ'αὐτή τήν ἀρένα τῆς ἀσφάλτου ἀνταγωνίζονται ὁ φαλάκρας πού κυβερνάει τό κουτί του μέ τόν ἴδιο τρόπο πού κυβερνάει τό κουφάρι του στό γραφεῖο, ὁ χρυσός γόνος τῆς μεσοαστικῆς οἰκογένειας, πού μαρσάρει τά ἄλογά του πρός τέρψιν τῆς ἀπέναντι γκόμενας, ὁ ταξιτζής πού ἀνάμεσα σ'αὐτόν καί τό"ἀγώϊ" δέν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο, ὁ βροντόσαυρος μέ τή νταλίκα καί τήν αὐτοκρατορική μεγαλοπρέπεια. Ὁ δρόμος ἀνήκει στούς βιαστικούς, τούς κομπλεξικούς, τούς φιγουράκηδες, τούς ἐγωπαθεῖς, τούς στρεσαρισμένους, τούς ἀγχωμένους καί γενικά γκαζωμένους.

Σ'αὐτόν τόν - δικό τους - κόσμο, κάποιος ἄνθρωπος (ἐμπόδιο κατά τή δική τους ὁρολογία) βρέθηκε στό δρόμο τους.Κι ὄχι μόνο αὐτό. Αὐτός ὁ κάποιος εἶχε ἕναν ἄλλο ρυθμό,μιά ἄλλη σχέση μέ τό χῶρο καί τόν χρόνο, κι ἀκόμα πιό πολύ ἦταν ΑΠΡΟΣΤΑΤΕΥΤΟΣ, ἀνάμεσα σ'αὐτόν καί τό φασισμό τῆς ὁδικῆς συμπεριφορᾶς τῶν νεοελλήνων,δέν ὑπῆρχε κανένα τεῖχος ἀπό μέταλλο. Καί μόνο ἡ παρουσία του μέσα στά πόδια τῶν κουτιῶν εἶναι ἔγκλημα, εἶναι ἀδίκημα. Καί ἡ ποινή - στή συγκεκριμένη περίπτωση - θάνατος.

ὁδός
Μ. Μπότσαρη
Θεσσαλονίκη
10/10/82

νωνιολόγοι, άδιάλλακτοι μπά-
τσοι, εύπρεπεῖς νοικοκυραῖοι
μεγαλόστομοι κομματάρχες, ἄ-
τεγκτοι δικαστές, βολεμένοι
κνῖτες, χοντροί μεγαλομπακά-
ληδες, ἀδιόρθωτοι χαφιέδες,ἰ
διοκτήτριες μπουτίκ, κιτρινο
πράσινες (νῦν) φυλλάδες, τη-
λεοράσεις, άκροάσεις, συνε -
ντεύξεις, διαλέξεις. Κι ὅλοι
κράζουν ἐν χορῷ : θάνατος...

... Κι ὁ θάνατος θερίζει.Στή
παραλιακή, στή λαχαναγορά ,
στίς διασταυρώσεις ἤ στήν έθ
νική, στά στενά ἤ στίς λεωφό
ρους, σ'άνηφόρες καί κατηφό-
ρες, σέ στροφές καί σέ εὐθεί
ες. Η δολοφονία ὁποιου τολμᾷ
ν'άψηφίσει τούς νόμους τῆς ἰ
σορροπίας καί τή νοοτροπία
τῆς κοινωνίας πάνω σέ δύοτρο
χούς, ἔχει ἀναχτεῖ σέ κοινο-
φελές ἔργο : ἕνας ἀλήτης λι-
γώτερος.

Οἱ νόμοι, οἱ ἀστυνόμοι,τά
μέσα μαζικῆς ἀποβλάκωσης, οἱ
ὑπουργοί, οἱ ἠθικοί αὐτουρ -
γοί καί οἱ προστάτες, φροντί
ζουν γιά τήν ἀντιστροφή τῶν
ὅρων...

... Καί ἀνεβαίνεις στή σέλλα
καί γυρνᾶς τό κλειδί καί βά-
ζεις μπροστά φορτωμένος ἤ μέ
ἐπίθετα σύνθετα κι ἀντίθετα,
μή ξέροντας τί σέ περιμένει
στήν παρακάτω γωνιά, στήν κά
θε παρακάτω γωνιά, ἄν θά βρε
θεῖς κάτω ἀπό τίς ρόδες τοῦ
πρώτου συνειδητοῦ ἤ ἀσυνείδη
του (ποιός χαρακτηρισμός εἶ-
ναι ἄραγε πιό βαρύς) δολοφό-
νου, ἤ ἄν θά βρεθεῖς στό μπλό
κο τῆς τροχαίας, κι ἀπό ἐκεῖ
γραμμή στό αὐτόφωρο γιατί "ἔ
κανες αὐτοσχέδιους ἀγῶνες"πη
γαίνοντας στή δουλειά σου μέ
τό παπάκι!...

... Ἕνα πολύχρωμο πλῆθος:ἐρ
γαζόμενοι κι ἀμφισβητίες,νοι
κοκυρές καί ἐφαψίες, οἰκολό-
γοι κι ἐπιδειξίες, λοῦμπεν
καί μπουρζουάδες, μαθητέςκαί
πορτοφολάδες, μοτοποδήλατα ,
καί χιλιάρες, βέσπες καί SU-
PER BIKES.

Κόσμος πολύμορφος, γεμά-
τος ἀντιθέσεις, τόσες ὅσεςκι
οἱ τάξεις τῆς κοινωνίας.Ὅμως
τά φῶτα ἐξακολουθοῦν ν'ἀνά -
βουν σέ σινιάλο ὅταν δυό μη-
χανές ἀπαντιοῦνται στήν ἐθνι
κή, ἡ "οἰκογένεια" βρίσκεται
ἐκεῖ.

Γιατί ὅλοι, δίκαιοι καί ἄ
δικοι μετρᾶνε τά χιλιάρικα
στούς "πιασοκώληδες" τοῦ ἐμ-
πόριου. Γιατί ὅλοι εἶναιτσου
βαλιασμένοι μαζί, μαζί στόμί
σος τοῦ ἀθεράπευτου φαλάκρα,
μαζί στά αὐτόφωρα καί τάμπλό
κα, μαζί στίς εἰδήσεις τῶν ἐ
φημερίδων γιά τά τροχαία, μα
ζί στίς ἀπαγορεύσεις καί τά
"μέτρα περί κοινῆς ἡσυχίας".

Μιά "μειοψηφία" ἑκατοντά-
δων χιλιάδων, μιά ὁμάδα κατα
ναλωτῶν, ἕνα πλῆθος πού συμ-
πιέζεται ἀπό νοοτροπίες, θεσ
μούς καί πολιτικές :αὐτοίπού
διαλέγουν γιά τόν ὅποιο λόγο
νά καβαλήσουν δυό ρόδες, ξέ-
ροντας καί γράφοντας στά πα-
λιά τους τά παπούτσια, θέλο-
ντας ἤ ἀπό ἀνάγκη, τίς γνῶ-
μες τῆς "κοινῆς γνώμης", κα-
τευθυνόμενης κι ὁρυόμενης.

Ἡ κοινότητα σταματάει ἐ-
δῶ.Οἱ ἀξίες πού κατά καιρούς
θέλησαν νά φορτώσουν οἱ φί -
λοι καί νά καταστείλουν οἱ ἐ
χθροί πάνω στή μοτοσυκλέταδέ
χωρᾶνε πάνω στίς στενές σχά-
ρες της, ὅπως δέ χωρᾶνε στίς
τσέπες τῶν μπλου τζήνς...

... Καί γυρνάω τό κλειδί καί
βάζω μπροστά καί ξεκινάω καί
κάνω καί σφῆνες καί στρίβωμό
λις ψυλιαστῶ μπλόκο, καί φορ
τώνω τά μπαγκάζια μου νά πάω
νά ὀργώσω τούς χωματόδρομους
κι ἅμα βρῶ κάνα δικό μου μέ
τά ἴδια κυβικά τό πᾶμε μιάψι
λοκόντρα στήν Κένεντυ, καί
σταματάω καί πλακώνομαι ὅταν
ξεπετιέται ὁ γιωταχής ἀπό τό
στενό κάνοντας τό στραβό,καί
παίζω θέλοντας καί μή μέ τό
θάνατο σ'αὐτό τό θαυμαστό κό
σμο, μέχρι νά βαρεθῶ ἤ νά μέ
βαρεθεῖ κανείς ἄλλος καί μέ
πάρει κάτω ἀπό τίς ρόδες του
Μηχανόβιος ντέ ! Ἀπό τά Ι5.

ΜΑΚΡΟΒΙΩΤΙΚΗ ΔΙΑΤΡΟΦΗ ΚΑΙ ΑΠΟΒΙΩΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ...

Εκείνες οι ανεκδιήγητες πολύχρω-
μες σαλάτες,με τις ωμες τριμένες πα
τάτες,τα ωμα πατζάρια και το ωμο ψι
λοκομμένο σπανάκι είναι όντως πολυ
νόστιμες και υγιεινες...

Δεν υπάρχει καμμια αμφιβολία οτι
οι αρρώστιες του πολιτισμου-μας(καρ
κίνος,διαβήτης,καρδιοπάθειες,έλκος)
είναι αποτέλεσμα του αφύσικου τρό-
που ζωης μας,της απάνθρωπης δομης
της πόλης και της μόλυνσης.Είναι η
εκδίκηση της φύσης για την καταστρο
φη που έχει υποστει,η τιμωρία της
στον άνθρωπο που την αγνόησε και έσ
πασε την ενότητα-του μαζι-της και
την ιδιοποιήθηκε μ'έναν απάνθρωπο
τρόπο.

Μπορει η μακροβιωτικη διατροφη,
να μη θεραπεύει την τρέλλα,δεν γεμί
ζει όμως το σώμα με τοξίνες και δη-
λητήρια.'Επειτα η διατροφη με πτώ -
ματα,είναι η καλύτερη υποστήριξη του
κανιβαλλισμου,γιατι οι σάρκες έχουν
σχεδον κοινη υφη με το ανθρώπινο σω
μα.Τα φρούτα και τα λαχανικα δεν εί
ναι μόνο πιο υγιεινα αλλα και πιο
νόστιμα.'Ολα όμως έχουν αλλοτριωθει
ακόμα και ηγεύση και οι άνθρωποι τη
βρίσκουν με τα διάφορα χρωματισμένα
δηλητήρια,τεχνητα αρωματισμένα, με
χιλιάδες διορθωτικα της γεύσης αντι
για τις χαρούμενες χρωματιστες σαλά
τες και τους καρπους που η φύση έ-
χει την υπομονη και εξακολουθει να
τα δίνει,βάζοντας μέσα-τους τους χυ
μους και τη δύναμη-της.

Εκτος απο τη χορτοφαγία,για να
ζει κανεις σύμφωνα με τις επιταγες
της φυσικης υγιεινης,πρέπει να μην
ξυπνάει ποτε με το ξυπνητήρι,να γυμ
νάζεται καθημερινα,να κάνει βόλτες
στην ύπαιθρο και να παίρνει εισπνο-
ες στον καθαρο αέρα,να μη κουράζε -
ται,να αποφεύγει τα στρεςς,τις κατα
στάσεις,τα πρόσωπα και το περιβάλ -
λον που τον στενοχωρουν και τον κου
ράζουν.Δηλαδη με μια λέξη:να μη ξα-
ναπατήσει το πόδι-του στη δουλεια!

ΔΟΥΛΕΙΑ:Εδω είναι ο κόμπος...

Χωρις αυτο να είναι δικαιολογία
για να καταναλώνονται όλα τα σκουπί
δια της βιομηχανίας τροφίμων(όπως
το νέφος δεν μπορει να είναι δικαι-
ολογία για το συνέχισμα του καπνίσ-
ματος),για εκείνους που το σώμα και
το μυαλο-τους λιανίζεται καθημερινα
που τα νεύρα-τους τσακίζονται απο τη
κούραση,τον θόρυβο,το άγχος της παρα
γωγης,τις απειλες,το στρεςς,την υπο-
ταγη στην καταπίεση και τον εξευτελι
σμο,τα φρέσκα φρούτα και λαχανικα κ.
ο.κ. δεν τους γλυτώνουν με καμμια κυ
βέρνηση...

Κατα πόσο μπορει ν'αποτελέσει λύ-
ση η "επιστροφη στη φύση",με φυσικη
διατροφη,ζωη στην ύπαιθρο κτλ.;Εκτος
κι αν πρόκειται για μια μειοψηφία μό
νο,που οι συνθήκες ζωης-της είναι τέ
τοιες που να επιτρέπουν την άνετη
"ζωη στη φύση",μέχρι αιτήματα του τύ-
που πχ."έξω όλα τα εργοστάσια απο τη
Αθήνα".

Μετα απο ένα οχτάωρο ορθοστασίας,
ανάμεσα σε μηχανες που ουρλιάζουν με
τα μάτια κόκκινα και το λαιμο να
τσούζει απο τις βαθειες εισπνοες μέ
σα σ'ένα σύννεφο μπαμπακιου και ζοχά
δας,μια τέτοια μακροβιωτικη σαλάτα ,
φαίνεται λιγουλάκι φολκλορ...,αν και
αξίζει να τη φάει κανείς μόνο και μό
νο για τά χρώματα της.

Ρ. ΛΙΝΑΡ: Ο ΛΕΝΙΝ, ΟΙ ΑΓΡΟΤΕΣ, Ο ΤΑΙΗΛΟΡ

Το βιβλίο αυτο κλείνει ήδη μιση δεκαετία απο τότε που γράφτηκε,αλλα εξακολουθει να έιναι εξαιρετικα επίκαιρο.θίγει δυο ζωτικα για την ριζοσπαστικη σοσιαλιστικη προβληματικη ζητήματα:την αντίθεση ανάμεσα σέ πόλη και σε ύπαιθρο και το ζήτημα της σοσιαλιστικης ανατροπης των εργασιακων σχέσεων.Καταπιάνεται με τα ζητήματα αυτα μέσα απο μια σύντομη αναδρομη και κριτικη κατάδειξη των ορίων του Λενινισμου και της Οκτωβριανης Επανάστασης.

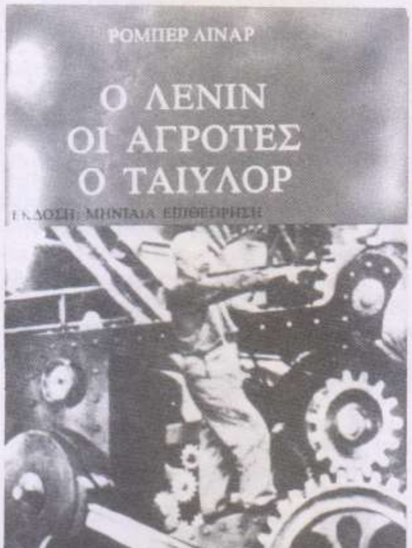
Δεν ρίχνει δογματικα λάσπη στους μπολσεβίκους και στο 1917,ούτε αφαιρει την δυσκολία των περιστάσεων,τα συνολικώτερα ιστορικα πλαίσια.Ωστόσο δείχνει με συνεκτικο τρόπο κι επιστημονικη σαφήνεια τα όρια αυτα. Ετσι το εγχείρημα της κριτικης αναδρομης αποκτα μια έντονη λειτουργικότητα για το παρον και για το μέλλον.

Ο Λένιν κι οι αγρότες:Διαγράφεται καθαρα η πάλη πόλης-χωριου κάτω απο το νέο σοβιετικο καθεστως,ή ακόμα κι όξυνσή-της (έστω καλυμένο) πόλεμο ανάμεσα σε πόλη και ύπαιθρο,η αντίθεση των διανοούμενων (με χαρακτηριστικο εκπρόσωπο τον Μαξιμ Γκόρκυ) απέναντι στους μουζίκους που αφυπνίζονται και τινάζουν την χιλιάχρονη αυτη σκόνη τφν προλήψεων της παρασιτικης πόλης,οι υποκειμενικες και αντικειμενικες αδυναμίες του μπολσεβίκικου κόμματος και της νέας κυβέρνησης να ακολουθήσουν μια πολιτικη τέτοια που να μείωνε τις αντιθέσεις ανάμεσα στην πόλη και στό χωριο.Καταδείχνεται ο κόμπος της ταξικης πάλης που είναι η αγροτικη παραγωγη και η σχέση της νεας εξουσίας με αυτη:μια σχέση εξωτερικη,στο επίπεδο της διανομης,και ταυτόχρονα σχέση αντιπαράθεσης.Μιας αντιπαράθεσης που θα δώσει τη σφραγίδα της στο Ρωσικο μετεπαναστατικο μοντέλλο ανάπτυξης , και θα περάσει σε πιο προχωρημένες μορφές αργότερα,μέσα στην ίδια την παραγωγη,κάτω απο το Σταλινικο καθεστώς.

Ο Λένιν και ο Ταίηλορ:Μετά τήν επανάσταση οικοδομείται το νέο σοβιετικο κράτος,τό κράτος πού συντίθεται σε μεγάλο βαθμο απο εργάτες: απο ΠΡΩΗΝ ΕΡΓΑΤΕΣ.Είναι κυριολεκτικα οι εργάτες αυτοι που θα ψυχώσουν και θα στηρίξουν αυτο το νέο κράτος,με κόκκινο στρατο και το αίμα-τους στο μέτωπο και με τα βαρεια καθήκοντα που αναλαμβάνουν μέσα σ' έναν παραλυμένο απο τον εμφύλιο διοικητικο μηχανισμο.

Ομως εκει βρίσκεται η προλεταριακη επανάσταση,σ'ένα χώρο έξω απο την παραγωγη;Παράδοξα,προλετάριοι γίνονται εκείνοι που (πραγματικα προλεταριακης προέλευσης) επανδρώνουν τον κρατικο μηχανισμο, ενω τα εργοστάσια κινούνται απο άτομα "αγροτικης και μικροαστικης προέλευσης,πρώην αστούς".

Η επανάσταση του 1917 δεν ανατρέπει την ταξικη κυριαρχία του κεφάλαιου.Αντίθετα,η εισαγωγη του Ταιηλορισμου με σκοπο την άντιμετώπιση της ανέχειας και της πείνας και τήν άνοδο της παραγωγικότητας,εντείνει όλα εκείνα τα στοιχεία που αφαιρουν την κοινωνικη εξουσία του εργάτη πάνω στην εργασία και το προϊον-του,τελικα πάνω στον ίδιο τον εαυτο-του.Αυστηρη ιεραρχία,όξυνση του καταμερισμου εργασίας,μονοπρόσωπη διεύθυνση,διαχωρισμος στο έπακρο πνευματικης & χειρωνακτικης εργασίας,κατατεμαχισμος των καθηκόντων,υποδούλωση σε τεχνικες οργάνωσης της εργασίας , δικτατορία στην παραγωγη.Για να οικοδομηθει το "πρώτο στάδιο του σοσιαλισμου" χρησιμοποιούνται ολα τα μέσα,ακόμα κι εκείνα που απομακρύνουν τα παραπέρα στάδια του σοσιαλισμου,όπως σημειώνει ο Λιναρ. Φωτίζονται επίσης καθαρα οι νέες μηχανιστικες αντιλήψεις,το νήμα εκείνο που δένει τις εργασιακες σχέσεις με τις αντιλήψεις στην πολιτικη,στην ιδεολογία,στην κουλτούρα , στον κινηματογράφο,με δυο λόγια παντου μέσα σ αυτο που πολλοι αρέσκονται να αποκαλουν εποικοδόμημα Η στάση της νέας εξουσίας απέναντι στην παραγωγη καθορίζει μια ανάλογη στάση και σ'όλα τα υπόλοιπα,κι αλληλουχία δίνεται με φωτογραφικο τρόπο.

Αυτο το βιβλιαράκι των 170 σελ αποκτα μεγάλη πυκνότητα και σημασία,συσσωρεύοντας γύρω απο τα νευραλγικα θέματα-του με συντομία ιστορικα γεγονότα και ενδεικτικα αποσπάσματα απο τον Λένιν κι άλλα πρόσωπα της νέας τάξης πραγμάτων: ο προβληματισμος αυτος έρχεται να ενισχύσει ένα ρεύμα σκέψης πού μόλις κάνει τα πρώτα-του βήματα,επανατοποθετώντας σε πολυ πιο διαφορετικη και προχωρημένη βάση την εργατικη αντικαπιταλιστικη επανάσταση,με κεντρικο πυρήνα τα προβλήματα μιας "αλλης ανάπτυξης"και την πάλη ενάντια στον αστικο καταμερισμο και τις αλλοτριωτικες σχέσεις εργασίας.

ΤΟ ΙΡΑΝ ΚΑΙ ΟΙ ΦΕΝΤΑΓΙΝ

Συνέντευξη με φοιτητές-οπαδούς της "Οργάνωσης των Ανταρτών Φενταγίν του Ιρανικού Λαού".

Στα πλαίσια κάποιων παρουσιάσεων για τον Τρίτο Κόσμο παρουσιάζουμε μιά συνέντευξη με Πέρσες φοιτητές,οπαδους της "Οργάνωσης των Ανταρτών Φενταγίν του Ιρανικού Λαού". Αυτή η συνέντευξη καθώς και αλλες που ελπίζουμε να φιλοξενήσουμε στο μέλλον από κινήματα του Τρίτου Κόσμου(της α ή β απόχρωσης)γίνεται φυσικά,οχι επειδή συμπίπτουμε ιδεολογικά, αλλά επειδή δίνει μια εικόνα της κατάστασης,οσο και μια εικόνα του κινήματος στο Ιράν.

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

- Ποια ειναι η σημερινή πολιτική και κοινωνική κατάσταση στο Ιράν;

- Μετά την ένοπλη εξέγερση της 8 και9 Φλεβάρη του '79,που οδήγησε στην πτώση του Σάχη,η περσική κοινωνία βρισκόταν σε μιά συνεχή μάχη ανάμεσα στην επανάσταση και την αντεπανάσταση. Με βάση την έλλειψη οργάνωσης των αριστερών δυνάμεων που είχαν χτυπηθεί από το πολύχρονο δικτατορικό καθεστώς του Σάχη και το αστυνομικό-του σύστημα,καθώς και την θρησκευτική άγνοια των μαζών,δόθηκε η ευκαιρία στην αντίδραση ν'ανέβει στην εξουσία με νέα μορφή. Οι διάφορες πτέρυγες της αντίδρασης πάλευαν και μεταξύ-τους και τελικά επικράτησε το Ισλαμικό Δημοκρατικό Κόμμα, με επικεφαλης τον Μπεχεστι,που υποστηριζόταν απο τον Χομεϊνί: με την ανατροπή του Μπανι-Σαντρ και των φιλελεύθερων συνεργατών-του,πήρε αποκλειστικά μόνο-του την εξουσία. Από τότε επιβάλλει ανοιχτή θρησκευτική δικτατορία.Μετά την επικράτηση-του,το καθεστώς Χομεϊνι,άρχισε να αποκλείει τον οργανωμένο και ένοπλο λαό,να χτυπά τα εργατικά και αγροτικά συμβούλια που είχαν δημιουργηθεί αυθόρμητα από το λαό και είχαν αντιιμπεριαλιστικά και δημοκρατικά αιτήματα.Δέν πρόσφερε τίποτε άλλο παρά τόν αντιδραστικό πόλεμο Ιράν-Ιρακ,στον οποίο υπάρχουν πάρα πολλά θύματα,ξεσπιτωμένοι και τραυματίες· ο πόλεμος αυτός κατέστρεφε την εθνική περιουσία και ξοδεύτηκαν πολλά χρήματα από το καθεστώς για ν'αγοραστούν όπλα απο τους ιμπεριαλιστές και τους σιωνιστές, Αυτά μας δείχνουν την ταξική φύση του καθεστώτος. Σήμερα όλες οι επαναστατικές οργανώσεις και εφημερίδες και όλα τα δημοκρατικά όργανα είναι παράνομα. Οι δολοφονίες των επαναστατών και των δημοκρατών στο Ιράν συνεχίζονται ακόμα και μέχρι τώρα πάνω από 20.000 περίπου έχουν εκτέλεστει από το τυραννικό καθεστώς Χομεϊνι,ενω παραπάνω απο 55.000 πολιτικοί κρατούμενοι κινδυνεύουν να πεθάνουν.

- Ποιες ειναι οι σημερινές αντιθέσεις στο Ιραν;

- Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός μετα τον Β' Παγκόσμιο πόλεμο απόσπασε ενα μεγάλο τμήμα της παγκόσμιας αγορας απο τους αντιπάλους-του.Αργότερα ωστόσο,η πτώση των ποσοστων κέρδους ανάγκασε το παγκόσμιο κεφάλαιο να αναζητήσει νέες αγορές και να διεισδύσει ακόμα περισσότερο στις ήδη υπάρχουσες. Ετσι διευρύνθηκαν και επεκτάθηκαν οι αγορές για τα μεγάλα κεφάλαια,ιδιαίτερα στις αποικιακές και μισοαποικιακές χώρες. Το φαινόμενο αυτό στο Ιράν εμφανίζεται σαν Λευκή επανάσταση του Σάχη. Οι οπορτουνιστικές δυνάμεις στο Ιραν θεώρησαν την μεταρρύθμιση αυτη σαν προοδευτικότητα του Σαχικου καθεστώτος που είχε ανέβει στην εξουσία λίγο πρίν,με αμερικάνικο πραξικόπημα. Ετσι δημιουργήθηκε στο Ιράν ο εξαρτημένος καπιταλισμός. Η εξαρτημένη μορφή του καπιταλισμού στο Ιραν επέβαλε την απασχόληση ενος μεγάλου αριθμου εργατών στον δημόσιο τομέα.Παρ ολα αυτά ο ρόλος της εργατικής τάξης αυξήθηκε σε μεγάλο βαθμό. Με την αγρια εκμετάλλευση των εργατων οξύνθηκε η αντίθεση εργασίας-κεφάλαιου και η εργατική τάξη τέθηκε ενάντια στο σαχικο καθεστως.

Συνολικα,απο την μια πλευρά βρισκόταν η εξαρτημένη αστική τάξη και ο ιμπεριαλισμός που περιφρουρούσαν την τάξη του νέου αποικιοκρατικου καθεστώτος και απο την αλλη οι εργάτες, οι αγρότες,οι μικροαστοι της πόλης που απαιτούσαν την εθνική ανεξαρτησία,τις πολιτικέςελευθερίες και δημοκρατικά δικαιώματα και που ήθελαν μια σειρα επαναστατικων ριζοσπαστικων αλλαγων για την βελτίωση των ουσιαστικων και οικονομικων συνθηκων ζωης-τους. Και σήμερα επίσης η κύρια αντίθεση είναι η ίδια,δηλαδή η αντίθεση κεφαλαίου-εργασίας.

Η ξενη εξάρτηση που χαρακτήριζε τον καπιταλισμό στην Λευκή Επανάσταση του Σάχη συνεχίζεται ακόμη και η εξάρτηση απο την Αμερική δεν έπαψε να υπάρχει. Ο αγώνας σήμερα είναι συγχρόνως ενάντια στην Αμερική και ενάντια στον καπιταλισμό.Γιατι πρόκειται για εξαρτημένο καπιταλισμό.

- Ποια ειναι η κατάσταση του μαζικου κινήματος;

- Η κοινωνία-μας μετά την εξέγερση βρισκόταν σε μια μάχη ανάμεσα στην επανάσταση και την αντεπανάσταση. Αν προσέξουμε την σημερινη κατάσταση και τις ιδιαιτερότητες της κοινωνίας-μας,και ιδιαίτερα τις επαναστατικές μορφές πάλης των μαζων,μπορούμε να πούμε ότι το μαζικό κίνημα αρχίζει να ανεβαίνει,και η πραγματοποίηση μιας καινούργιας εξέγερσης για

την πραγματοποίηση της αντιιμπεριαλιστικής - δημοκρατικής επανάστασης στο Ιραν είναι πιθανή. Το καθεστως Χομεΐνι απο τα πρώτα-του βήματα χτύπησε και χτυπά τα κινήματα που αγωνίζονται. Απο την πρώτη μέρα της εξουσίας-του άρχισε να χτυπά τα εργατικά και αγροτικά συμβούλια. Περίπου μετά 9 μήνες άρχισε ο πόλεμος στό Κουρδιστάν. Τον τελευταίο χρόνο,μετά την πτώση του Μπάνι-Σαντρ,το μαζικό κίνημα βρίσκεται σε άνοδο. Κάθε μέρα γίνονται διαδηλώσεις μέσα στα εργοστάσια,παρ'όλη την τρομοκρατία του Χομεΐνι,τις εκτελέσεις και τις φυλακίσεις. Πριν εξι μήνες έγινε μια διαδήλωση 20.000 εργατων μέσα στην Τεχεράνη,κατα την οποία σκοτώθηκαν 5 άτομα και πιάστηκαν περίπου 200,σε μια διαδήλωση που εγινε πέρυσι το καλοκαίρι συμμετείχαν 500.000 μέσα στην Τεχεράνη,αλλά υπάρχουν και πάρα πολλές μικρότερες διαδηλώσεις και συγκρούσεις ανάμεσα στο κίνημα και στο καθεστως άλλες πετυχημένες και αλλες οχι. Αναφέρουμε τη διαδήλωση της μεταλλουργίας του Ισπαχαν πριν 3 μήνες,μια αλλη απεργία στην πλεχτοβιομηχανία Στραλάϊτ στηνΤεχεράνη,όπου απεργησαν για την απόλυση 5 εργατων, με αποτέλεσμα να διωχθουν όλοι οι απεργοί,κλπ.

Δεν ξερουμε σε ποιο βαθμό ειναι οργανωμένες και αν καθοδηγούνται οι συγκρούσεις αυτες,αλλα το σίγουρο είναι ότι τόσο η οργάνωση αντα ρτων Φενταγίν,όσο και οι άλλες επαναστατικές οργανώσεις έχουν θέσει στην ημερήσια διάταξη την οργάνωση πολιτικων απεργιων και διαδηλώσεων.

Τελευταία,έχει δημιουργηθει ένα κύμα διαμαρτυρίας στα εργοστάσια,που προερχεται αποτην οικονομικο-πολιτική κρίση του καθεστώτος. Ένας εργάτης στην Περσία παίρνει γύρω στις500 δρ.την ημέρα,ενω το κρέας έχει 600 το κιλό,το ρύζι είναι βασικό φαγητό και δεν βρίσκεται, και τό κοτόπουλο τρώει κανείς 900 γρ.μια φορά τον μήνα,κι αν το βρει. Παντου υπάρχειπείνα για όσους δεν έχουν καλο μισθό και δεν συνεργάζονται με το καθεστως. Στούς τόπους δουλιας επικρατει καταστολή,κι όσοι δεν υπακοούν στους διευθύνοντες ή στα κίτρινα ισλαμικά συνδικάτα συλλαμβάνονται ή απολύονται. Τα εργατικά συμβούλια είναι κίτρινα και οι εργάτες οργανώνονται σε παράνομες,μυστικές επιτροπές απεργίας. Δεν υπάρχει ελευθερία γιατί αντιμετωπίζεται ένοπλα απο επαναστατικούς φρουρούς και στρατιώτες.

- Ποια είναι η κατάσταση στο Ιραν με τις διαφορες μειονότητες;

- Στο Ιραν υπάρχουν πολλες και ποικίλες μειονότητες,οπως ο λαός του Αζερμπαϊτζαν,ο Κουρδικος λαος,οιΤουρκμανσαρα,το Μπαλουχισταν - και οι Αραβόφωνοι. Οι διάφορες μειονότητες πάλεψαν για μια καλύτερη ζωή και για αυτοδιάθεση στη διάρκεια της εξεγερσης. Στο καινούργιο καθεστως καταστέλλονται περισσότερο.Ο κουρδικος λαός που παλεύει εδω και τρία χρόνια,αντιμετωπίζει στρατιωτικές επιθέσεις,βομβαρδισμους πόλεων και εκκαθαρίσεις χωριών που δείχνουν την πολιτική του Χομεΐνι,ομοια με του μεγαλύτερου αδελφου-του του Μπεγκιν στην δυτική Βυρηττο....

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΙΡΑΝ-ΙΡΑΚ

- Ποια είναι η άποψη-σας για τον πόλεμοΙραν -Ιρακ;

- Πρόκειται για εναν αντιδραστικό πόλεμο μεταξυ των δυο κυρίαρχων αστικων τάξεων τωνδύο χωρων. Το καθεστως του Ιρακ μετα την ανατροπή του Σαχη,σκεφτηκε να γίνει ο χωροφύλακας της περιοχης,ενω ταυτόχρονα αντιμετώπιζε ένα κίνημα των αραβικων μαζών και των Κούρδωνκαι προσπαθούσε να βρει κάτι για να τραβήξει αλλου την προσοχή των ιρακινων,έξω απο τα καθημερινά προβλήματα. Το καθεστώς της Ισλαμικης Δημοκρατίας εκμεταλλεύθηκε επίσης αυτότον πόλεμο:με τον ισχυρισμό ότι υπάρχουν συνθήκες πολέμου καταπάτησε τις πολιτικές ελευθερίεςτων μαζών και έτσι επεκράτησε η δικτατορία των μουλάδων. Αύξησε την καταστολή του κουρδικου λαου,έκλεισε τις επαναστατικές εφημερίδεςκαι απόλυσε τις γυναίκες χωρίς τσαντορ. Ο πόλεμος

αυτός επίσης έδωσε την ευκαιρία στούς ιμπεριαλιστες και τους σιωνιστές να καταστείλουν καλύτερα το παλαιστινιακό κίνημα. Το χομεϊνικο καθεστως ονειρευόταν να πραγματοποιήσει μια Ισλαμικη αυτοκρατορία στην περιοχή.

ΙΣΛΑΜ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

- Ποιες είναι οι δυνάμεις που υποστηρίζουν το καθεστώς και ποια είναι η δύναμη του θρησκευτικου στοιχείου;

- Οι δυνάμεις που στηρίζουν το καθεστως είναι κυρίως η εξαρτημένη αστικη τάξη και η παραδοσιακή μικροαστική τάξη. Η θρησκεία ειναι το ιδεολογικό στοιχείο που στηρίζει το καθεστώς. Στίς πλατειες μάζες του κόσμου υπάρχει αυτη η θρησκευτική άγνοια, Την ύπαρξη αυτη του θρησκευτικου στοιχείου την βλέπω σαν άγνοια,αλλα όμως έχει βάση στον κόσμο.

Πριν 1300 χρόνια που ήλθε το Ισλάμ στην Περσία,υπήρχε μια αυτοκρατορία που είχε στην υπηρεσία-της μια θρησκεία του Ζαρατούστρα.Αυτή δίδασκε μια ταξινόμηση της κοινωνίας σε τάξεις και είχε φοβερούς νόμους για να διατηρείται αυτη η ταξινόμηση.'Ετσι το Ισλάμ ήλθε σαν προοδευτικο στοιχείο ενάντια στην δικτατορία του αυτοκράτορα και της προηγούμενης θρησκείας,ήταν η επαναστατικη θεωρία εκείνου του καιρου. Αυτο συντελει ώστε να διατηρείται και σήμερα μέσα στον λαο η πίστη ότι με τον σιισμό θα αντιμετωπίσει την οικονομικο-πολιτική κρίση. Φυσικά σήμερα η θρησκεία είναι αντιδραστική και στηρίζεται στην άγνοια.

- Ποια είναι η κατάσταση των γυναικών;

Το χομεϊνικο καθεστώς φέρεται με ιδιαίτερη σκληρότητα στις γυναίκες. Οι γυναίκες που δεν φοράνε τσαντόρ απολύονται ή δεν βρίσκουν δουλιά.Το γυναικείο κίνημα μετά την σύγκρουση που εδωσε τον Μάρτη του '80 και την καταστολη που αντιμετώπησε,δεν μπόρεσε ν'ανασυνταχτει,μέσα στα πλαίσια της συνολικότερης καταπίεσης που υπάρχει.Το χομεϊνικό καθεστώς επανέφερε σε ισχύ τις πιό αντιδραστικές διατάξεις του Μωαμεθανικού νόμου για τις γυναίκες. Γυναίκες κρατούμενες βιάζονται συχνότατα από τους "Επαναστατ.φρουρούς"του Χομεϊνί.Πρέπει να αναφερθεί επίσης οτι επειδή ο μουσουλμανικός νόμος απαγορεύει την εκτέλεση παρθένων γυναικών,οι φρουροί βιάζουν πρίν την εκτέλεση τους τις μελλοθάνατες που είναι παρθένες (και των οποίων η ηλικία κυμαίνεται-μέχρι τώρα- από 9 ως 55 ετών). Γενικά η Περσίδα καταπιέζεται φοβερά. Αξίζει ισως ν'αναφέρουμε τίς εργάτριες που δουλέυουν στα χαλιά. Αρχίζουν από 9-10 χρονων(ή και μικρότερες καμμιά φορά) και οι συνθήκες δουλιάς τους ειναι τόσο άθλιες,ώστε στα -30 τους χρόνια είναι ξοφλημένες: τα μάτια τους καταστραμένα,τα πόδια τους πρησμένα. Αφήνουμε βέβαια τα μεροκάματα,που φτάνουν μέχρι και το 50% του αντρικού....

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

- Ποιό είναι το κοινωνικό πρόγραμμα των Φενταγίν,που στοχεύουν σήμερα,ποιά κοινωνία οραματίζονται;

1. Η διάλυση όλων των στρατιωτικών και αλλων υπηρεσιακών οργάνων του καθεστώτος και η ίδρυση λαΪκων οργάνων των μαζών.

2. Εξασφάλιση των πολιτικών ελευθεριών.

3. Ο διαχωρισμός της θρησκείας από το κράτος

4. Η κατάργηση κάθε διάκρισης ανάμεσα στα φύλα και η εξασφάλιση των κοινωνικών δικαιωμάτων της γυναίκας.

5. Το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης των λαών και των μειονοτήτων. Το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης θα είναι ουσιαστικό:για παράδειγμα ο κούρδικος λαός μπορεί εφόσον θα το ψηφίσει να αποκτήσει την πλήρη ανεξαρτησία-του.

6. Εθνικοποίηση των μεγάλων κεφαλαίων.

7. Εθνικοποίηση ολων των Τραπεζών και συνένωσή-τους σε μια εθνική τράπεζα.

8. Εθνικοποίηση της εξωτερικής εμπορίας.

10.Διάλυση και κατάργηση των μυστικών εμπορικών ανταλλαγών. Ξεσκέπασμα και κατάργηση όλων των συμφωνιών εξάρτησης με τον ιμπεριαλισμό.

12. Κατάργηση της μυστικής διπλωματίας.

13. Ενότητα με τά απελευθερωτικά κινήματα των εκμεταλλευόμενων λαων.

14. Αύξηση των μισθών.

15. Αντιμετώπιση της αύξησης των τιμών.

16. Θέσπιση της προοδευτικά αυξανόμενης φορολογίας για τους πλούσιους και προοδευτική μείωση για τα φτωχότερα στρώματα.

17. Ανάληψη της στέγασης του κόσμου απο το κράτος.

18. Το δικαίωμα της δουλειάς για ολους.

19. Κοινωνικές ασφαλίσεις.

20. 40 ώρες δουλειά,2 μέρες αργία.

21. Ιατρική περίθαλψη.

22. Δωρεάν παιδεία.

23. Αγροτική μεταρρύθμιση και ανάδασμός των μεγάλων κτημάτων.

24. Εθνικοποίηση όλων των δασών.

26. Τερματισμός του πολέμου με τρόπο ώστε να επικρατήσει μια δημοκρατική ειρήνη.

27. Ανοικοδόμηση των κατεστραμένων περιοχών.

" Η Οργάνωση των Φενταγίν του Ιρανικού Λαού, σκοπεύει στη δημιουργία ενός λαϊκού μετώπου, που η βάση -του βρίσκεται στην ενότητα των εργατών και των εκμεταλλευόμενων της πόλης καί του χωριού. Καλεί όλες τις επαναστατικές και δημοκρατικές οργανώσεις να ενωθούν γύρω από το μέτωπο αυτό.

ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

- Ποιές είναι οι κύριες διαφορές- σας με τους Μουτζαχεντιν;

- Πρώτη διαφορά είναι ότι η οργάνωση-μας είναι μια μαρξιστική-λενινιστική οργάνωση, ενώ οι μουτζαχεντίν είναι μια επαναστατική οργάνωση που σαν ιδεολογία έχει το Ισλάμ.
Δεύτερη διαφορά είναι οτι η οργάνωση των Μουτζαχεντίν βρίσκεται αυτή τη στιγμή σ'ένα μέτωπο όπου περιλαμβάνεται και ο Μπάνι-Σαντρ ,

τον οποίο όμως εμείς τον θεωρούμε σαν δήμιο των λαών του Ιράν. Οπως εξηγήσαμε και παραπάνω ανήκε σε μιά από τις αντιδραστικές πτέρυγες του καθεστώτος. Τρίτη διαφορά είναι οτι κατα την εκτιμησή-μας η οργάνωση των Μουτζαχεντιν αντιπροσωπεύει την μικροαστική τάξη της πόλης. Αυτές είναι οί κύριες διαφορές. Αλλά υπάρχουν και ταχτικές διαφορές, σχετικά με την πλατφόρμα του εθνικού μετώπου. Ετσι π.χ. δεν δεχόμαστε την στάση των Μουτζαχεντίν απέναντι στο γυναικείο κίνημα. Διαφωνούμε ακόμα με τό ότι οι μουτζαχεντίν τώρα στην Τεχεράνη κατεβαίνουν σε ένοπλες διαδηλώσεις. Εμείς πιστεύουμε ότι ο ένοπλος αγώνας πρέπει να είναι στενά συνδεμένος με τίς μάζες πράγμα που οι φίλοι διανοούμενοι της οργάνωσης των Μουτζαχεντίν δεν το περιλαμβάνουν στίς ταχτικές τους. Αλλη διαφορά είναι σε σχέση με το σύνθημα τους για το μελλοντικό καθεστώς: λένε "Θάνατος στον Χομεϊνί, ζήτω η δημοκρατικη Ισλαμική Δημοκρατία". Κατά την γνώμη-μας αυτό δε σημαίνει παρά αλλαγή κυβερνήσεως και όχι καθεστώτος. Αλλη διαφορά είναι ο μη διαχωρισμός της θρησκείας από το κράτος, που δέν τον δέχονται επειδή είναι ισλαμική οργάνωση.

- Ποιοί είναι οι λόγοι της διάσπασης των Φενταγίν;

- Μια πτέρυγα της κεντρικής επιτροπής ήταν οπορτουνιστική και όπως δείχνει η ιστορία οι οπορτουνιστές όταν ανεβαίνει τό κίνημα δεν μπορούν να συνεχίσουν με τό ρυθμό-του και εγκαταλείπουν τον αγώνα. Ετσι στα 1980 το καλοκαίρι έγινε διάσπαση οπότε η δεξιά αυτή πτέρυγα σχημάτησε δική-της οργάνωση που διαφωνούσε με τόν ένοπλο αγώνα και με το όνομα " Οργάνωση Φενταγίν-πλειοψηφίας" (αφαιρώντας την λέξη "ανταρτών"). Το 1981 όμως διασπάστηκαν σε μιά "Αριστερή πτέρυγα της οργ. Φενταγίν πλειοψηφίας" και "Δεξια πτέρυγα της οργαν Φεν. πλειοφ." Η αριστερή πτέρυγα γύρισε ξανά στην οργανωση-μας στο πρώτο-μας συνέδριο τον Φλεβάρη του '82. Τώρα μαθαίνουμε ότι ξαναδιασπάστηκαν, και οι πιό δεξιοί θέλουν να μπουν κατ'ευθείαν στο Τουντέχ. Οι οπορτουνιστές υποστήριζαν ότι το σημερινό καθεστώς είναι επαναστατικό και επίσης οτι πρέπει να πολεμήσουμε ενάντια στούς Κούρδους.

- Ποιός είναι ο ρόλος του Τουντέχ;

- Τό κόμμα αυτό δημιουργήθηκε μετά τον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο, τότε που είχε μπεί ο κόκκινος στρατός στήν Περσία. Από τότε ήδη δεν είχε μέσα-του το εργατικό στοιχείο, και η γραμμή του ήταν από την αρχή οπορτουνιστική και ρεφορμιστική. Και βλέπουμε κατόπιν ποιά ήταν η συμπεριφορά του με τα γεγονότα επί Μωσαντέκ, στα 1950 με '53, απέναντι στο αμερικάνικο πραξικόπημα το '53, απέναντι στη λευκή επανάσταση του Σάχη, και ποιά είναι απέναντι στο καθεστώς του Χομέϊνι σήμερα. Θεωρεί το καθεστώς του Χομεϊνι δήθεν σαν αντιιμπεριαλιστικό επειδή ακολουθεί τις θέσεις και βρίσκεται κάτω από την επιρροή της Σοβιετικής Ένωσης. Αντίθετα εμείς παρακολουθούμε την συγκεκριμένη κατάσταση και δέν ακολουθούμε θέσεις άλλων. Μέλη και στελέχη του κόμματος αυτού φέρονται σαν χαφιέδες του καθεστώτος και καταδίδουν αγωνιστές. Από τίς ειδήσεις μαθαίνουμε πάντως ότι το καθεστώς έχει συλλάβει 2-3 μέλη και του Τουντέχ· ίσως αύριο να συλλάβει και τούς ίδιους τους μισθοφόρους-του όπως πάει η κατάσταση.

- Ποιά είναι ή στάση της Ρωσίας σε σχέση με την Περσία;

- Κρατά στάση υποστήριξης πρός το καθεστώς του Χομεϊνι και αυτό είναι συνέπεια των θεωριών-της για τις καταπιεσμένες χώρες, εννοώ τη θεωρία της μη-καπιταλιστικής ανάπτυξης (Ιράν, Ιράκ, Μαλαισία κλπ.) που για μας είναι τελείως λανθασμένη. Η στάση υποστήριξης πρός το καθεστώς Χομέϊνι είναι συνέπεια της θεωρίας της μη καπιταλιστικης ανάπτυξης που υποστηρίζεται και απο το κόμμα του Τουντέχ μέσα στην Περσία.

- Ποιά είναι η αποψή-σας γενικώτερα για τη Ρωσία και μάλιστα σε σχέση με την επέμβαση στο γειτονικό-σας Αφγανιστάν και παρόμοιες ταχτικές;

- Εμείς πιστεύουμε ότι κάθε λαϊκή οργάνωση πρέπει να μην παίρνει την γραμμή-της από αλλού αλλά να συνεχίζει τον αγώνα ανεξάρτητα. Δέν πρέπει να υπάρχει αυτή η εξάρτηση από τα δήθεν αδελφικά κόμματα. Στό Αφγανιστάν και στήν Πολωνία υπάρχει αυτή η εξάρτηση των κομμάτων όπως είπαμε. Αυτή τη στιγμή η εξωτερική πολιτική της Σοβιετικής Ένωσης είναι μια εντελώς ρεβιζιονιστική γραμμή. Η παραμονή των στρατευμάτων μέσα στο Αφγανιστάν δεν θα φέρει βέβαια τον σοσιαλισμό. Η εξάρτηση πάλι

στην Πολωνία δημιουργεί μιά κατάσταση όπου η εργατική τάξη που είχε κάποτε το κόμμα της στην εξουσία,σήμερα βρίσκεται ενάντια- του.

<u>- Η ιδια η Ρωσία πιστεύετε οτι είναι σοσιαλιστική;</u>

- Για να το κρίνουμε αυτό πρέπει να υπάρχουν ακριβείς στατιστικές για τίς παραγωγικές σχέσεις.Σύμφωνα με τα στοιχεία που έχουμε εμείς οι παραγωγικές σχέσεις είναι σοσιαλιστικές..

ΜΙΑ ΝΕΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

<u>- Τί είδους δημοκρατία σκέφτεστε οτι θα πρέπει να γίνει στό Ιράν μετά τήν πτώση του καθεστώτος Χομεϊνι;</u>

- Εκτός από όσα είπαμε στο πρόγραμμα,βλέπουμε μια λαϊκή δημοκρατία με ανεξαρτησία των κοινωνικων κινημάτων(π.χ. γυναικείο),με ελευθερα εργατικά συμβούλια και ενότητα όλων των δυνάμεων που έριξαν τό καθεστώς Χομεϊνι.

<u>- Γενικά τι λογής κοινωνία οραματίζεσθε;</u>

- Συνθήματα-μας είναι η ίδρυση του κομμουνιστικού κόμματος και η εξασφάλιση της ηγεμονίας της εργατικής τάξης.

<u>- Ποιό είναι τό μέλλον του Ιράν κατά τη γνώμη-σας;</u>

- Προσπαθούμε νά σχηματήσουμε μια ενότητα - της αριστεράς,να τραβήξουμε και τούς Μουτζαχεντίν απο το εθνικό συμβούλιο με τον Μπάνι-Σααντρ και με την ενότητα αυτή να εξασφαλίσουμε την ηγεμονία της εργατικής τάξης. Αυτάστο άμεσο χρονικό διάστημα......

<u>- Τι προβλήματα έχετε εσεις οι Πέρσες φοιτητες;</u>

- Το φοιτητικό κίνημα ήταν πολύ σημαντικό και οργανωμένο κίνημα επι Σάχη,που έπαιξε μεγάλο ρόλο στην εξέγερση,και το πανεπιστήμιο έγινε κέντρο της επανάστασης. Ο Χομεϊνι έβλεπε ότι υπάρχει μεγάλη αντίσταση από προοδευτικούς φοιτητές και έβαλε σαν στόχο νά διαλύσει το κίνημα αυτό.Μαζί με τόν Μπανι-Σαντρ συμφωνούσαν ότι έπρεπε να επιτεθούν στο πανεπιστήμιο.Ο Μπάνι-Σαντρ πήρε τελικα την ευθύνη, και επιτέθηκε στο πανεπ.:σκοτώθηκαν 15 περιπου άτομα και τραυματίστηκαν πολλοί.Ολες οι οργανώσεις αναγκάστηκαν τελικά να βγάλουν τα γραφεία-τους. Η επίθεση διάρκεσε 2 μέρες και τελικά η αντεπανάσταση επικράτησε. Σημερα η τρομοκρατία έχει απλωθεί πιά σ'όλη την Περσία και οχι μόνο στό Πανεπιστήμιο.Πανεπιστημιακές σχολές δεν λειτουργούν σ'ολη την Περσία, έκτός από μερικά τμήματα της ιατρικής με καθαρά μουσουλμάνους καθεστωτικούς.

Οσοι σπουδάζουν,σπουδάζουν στό εξωτερικό.Αλλά και εκεί τα πράγματα είναι δύσκολα.Κόβουν την άδεια παραμονής,τό συνάλλαγμα,απειλούν - τις οικογένειες,μόλις κάποιος φοιτητής γυρίσει τον φυλακίζουν,και έχει συμβεί αυτό σε πολλούς, Εκτός αυτού,στέλνουν μισθοφόρους με διπλωματικά διαβατήρια για να χτυπήσουν τους φοιτητές στο εξωτερικό και υπάρχουν ηδη θύματα,νεκροί και τραυματίες.'Εχουν γίνει επιθέσεις με ενα νεκρό στίς Φιλιππίνες,έναν στην Ινδία και εναν πάλι πρόσφατα στην Ινδία και πολλούς τραυματίες. Στο Μάϊντς επιτέθηκαν - στις εστίες,χτύπησαν άγρια τούς φοιτητές - και τους πήραν τα λεφτά και διαβατήρια. Μία γερμανίδα που φοβήθηκε απο αυτή την άγρια επίθεση πέθανε από την καρδιά της.

Νοέμβρης '82
Καταλήψεων συνέχεια

(του ανταποκριτή μας!)

Δημοσιεύουμε κείμενο για τις καταλήψεις σπιτιων στη Δυτ. Ευρώπη που γράφτηκε απο σύντροφο που έμεινε για μεγάλο διάστημα στα καταλημένα σπίτια του Βερολίνου.

ΕΙΚΟΝΑ 1η: ΑΜΣΤΕΡΝΤΑΜ

Στίς ἀρχές 'Οκτώβρη ἡ ἀστυνομία κατάφερε νά ἀδειάσει ἕνα κατειλλημένο , σπίτι στό 'Αμστερνταμ μέᾶμεσα ἐπακόλουθα νά ὑπάρξει γενική κατακραυγή ἐκφρασμένη σέ ὁδομαχίες καί ὁδοφράγματα.'Ο δήμαρχος κήρυξε τήν πόλη σέ κατάσταση ἔκτακτης ἀνάγκης ἀπό τήν Δευτέρα 11/10 μέχρι τήν Τετάρτη 13/10 ,ἡ ὁποία σήμαινε ὅτι ὁποιοσδήποτε μποροῦσε νά βρεθεῖ στό κρατητήριο μέ τήν ὑποψία καί μόνο ὅτι θά μποροῦσε νά διαταράξει τήν τάξη.'Εγιναν συλλήψεις ἀτόμων γιατί κουβαλοῦσαν μαζί τους κράνη ἤ μαντήλια ἤ λεμόνια γιά τά δακρυγόνα καί ὑποχρεώθηκαν νά πληρώσουν ἐγγυήσεις,πού ἀναλογοῦσαν σέ 25.000δρχ καί νά ὁρκιστοῦν ὅτι θά ἀπέχουν ἀπό ὁποιαδήποτε πολιτική ἐκδήλωση γιά διάστημα τεσσάρων ἐβδομάδων.

Τήν Τρίτη 12/10 ἡ ἀστυνομία ἄδειασε δύο ἀκόμα σπίτια στήν ἴδια περιοχή μέ τό πρῶτο.'Η κατάσταση ἔκτακτης ἀνάγκης ἐξακολουθοῦσε νά ἰσχύει (στή διάρκεια μιᾶς μέρας ἔγιναν 160 προληπτικές συλλήψεις) καί δέν ἦταν δυνατό νά γίνει κεντρική διαδήλωση μέ μαχητική ἀντίσταση ὅπως εἶχε συμβεῖ τίς προηγούμενες μέρες.'Η συνέπεια ἦταν πώς τά ὁδοφράγματα,τό μπλοκάρισμα τῆς κυκλοφορίας καί τά ἄλλα σχετικά μεταφέρθηκαν μακρυά ἀπό τό κέντρο καί σέ διαφορετικά σημεῖα τῆς πόλης.

Τήν ἴδια νύχτα τῆς Τρίτης πρός τήν Τετάρτη μιά ἀντιπροσωπευτική συνέλευση ἀπό 400 ἄτομα ἀποφάσισε νά ὀργανώσει ἀποκεντρωμένες πράξεις ἀντίστασης Τό ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι τήν ἴδια νύχτα καταστράφηκαν οἱ βιτρίνες μεγάλων τραπεζῶν καί καταστημάτων σέ 60 δια - φορετικά τμήματα τῆς πόλης καί μαζί μέ τά κοκταίηλ Μολότωφ προκάλεσαν ζημιές πού ὑπολογίστηκαν σέ ποσό ἀνάλογο μέ 120 ἑκατομμύρια δρχ.Μετά τό τέλος τῆς κατάστασης ἔκτακτης ἀνάγκης , σταμάτησαν σιγά-σιγά οἱ διαδηλώσεις , καί ἄρχισε νά προγραμματίζεται ἡ κατάληψη κάποιου δημόσιου χώρου μέχρι τήν Κυριακή τῆς ἴδιας βδομάδας..Παράλληλα μέ τήν ἀνακοίνωση τῆς κατάληψης ἑνός ἀπό τά σπίτια πού μόλις εἶχε ἀδειάσει ἡ ἀστυνομία ὀργανώθηκε μιά μεγάλη διαδήλωση 10.000 ἀτόμων ἐνάντια στήν κατάσταση ἔκτακτης ἀνάγκης. Μιά ἐπιτροπή ὀλλανδῶν δικηγόρων κατηγόρησε παράλληλα τήν κυβέρνηση ὅτι καταπατεῖ τόν χάρτη τῶν εὐρωπαικῶν δικαιωμάτων,γιατί ὅσοι συνελήφθησαν ἀπό τήν ἀστυνομία συνελήφθησαν ὄχι λόγω τῆς ἐνοχῆς τους ἀλλά λόγω τοῦ καθεττῶτος ἐκτακτης ἀνάγκης.

'Ενῶ συμβαίνουν ὅλα αὐτά,καί ἐνῶ κάθε ἐφημερίδα κάνει ἐκτενῆ καί λεπτομερειακά ρεπορτάζ γιά τό τί συμβαίνει μέ τήν ἐξέγερση τῆς Πολωνίας εἶναι ἀδύνατο νά πληροφορηθεῖ κανεις τί συμβαίνει στό 'Αμστερνταμ.Καί στίς δύο περιπτώσεις ὅπως εἶναι φυσικό χρησιμοποιοῦν τά γεγονότα μέσα ἀπό τήν δική τους σκοπιά.'Η ἴδια ἀντιδραστική όπτική πού ἀναδεικνύει τήν πολωνική ἐκκλησία ἤ κάποιους Βαλέσα σέ κινητήριους μοχλούς καί πού διαστρεβλώνει τήν πολωνική ἐξέγερση,τίς κάνει νά σιωποῦν γιά τό 'Αμστερνταμ.'Ακόμα καί προοδευτικές ἐφημερίδες,μέ τίς ὁποῖες φλερτάρει κάποιο κομμάτι τοῦ "χώρου" στήν 'Ελλάδα,ὅπως ἡ Ταγκεστσάιτουνγκ ἔδωσαν ἐλάχιστες καί ἐπιφανειακές πληροφορίες υἱοθετώντας τήν τακτική τῶν ἀστικῶν ἐφημερίδων πού θέλουν νά ἀποφευχθοῦν ἤ ἀκόμα καί νά παρεμποδιστοῦν ὁποιεσδήποτε ἐνέργειες ἀλληλεγγύης πού θά κινδύνευαν νά ἐκτραποῦν σέ ἀνάλογες ἀνεξέλεγκτες καταστάσεις,φυσικό ἐπακόλουθο τῆς αὐξανόμενης δυσαρέσκειας καί δυσφορίας τῆς μητροπολιτικῆς νεολαίας.

ΕΙΚΟΝΑ 2η: ΒΕΡΟΛΙΝΟ

Σέ ἀντίθεση μ'αὐτά πού συμβαίνουν στό 'Αμστερνταμ ἡ κατάσταση τοῦ κινήματος τῶν καταλήψεων στό Βερολῖνο φαίνεται ἀνάλογη μ'ἐκείνη τοῦ κινήματος στήν 'Ελλάδα.Κρίση τῶν ὀργανώσεων,κρίση προοπτικῆς,μέ ἐπιπλέον στοιχεῖο τόν πλήρη διαχωρισμό τοῦ κινήματος ἀπό ὁποιουσδήποτε ἄλλους πιθανούς συμμάχους Τά κατηλλειμένα σπίτια ἀδειάζουν τό ἕνα μετά τό ἄλλο ἤ ὑποχρεώνονται νά ὑπογράψουν συμβόλαια μέ τούς ἰδιοκτῆτες Πέρσι τό φθινόπωρο ὑπῆρχαν 170 σπίτια. καί μόνο 50 ἀπό αὐτά εἶχαν ὑπογράψει συμβόλαια.'Από τόν Μάιο ἡ συντηρητική κυβέρνηση τοῦ Βερολίνου τά ἔχει περιορίσει στά 120 ἀπό τά ὁποῖα 20 δέν ἔχουν ὑπογράψει συμβόλαια.Τόν τελευταῖο μήνα ἄδειασαν γύρω στά 6 σπίτια ἀλλά οἱ ἀντιδράσεις περιορίστηκαν σέ διαδηλώσεις πού δέν μποροῦσαν νά εἶναι τίποτα ἄλλο παρά εἰρηνικές καθόσον ἡ ἀστυνομική δύναμη πού τίς φρουροῦσε ἦταν τόσο ἰσχυρή ὥστε νά ὑπαγορεύει ἀκόμα καί τήν πορεία τῆς διαδήλωσης πάντα μακρυά ἀπό τό κέντρο σέ περιοχές ἔρημες καί χωρίς κανένα πολιτικό στόχο.

"Οσο ἀφορᾶ τήν κατάσταση στό ἐσωτερικό τῶν σπιτιῶν φαίνεται νά εἶναι στάσιμη.'Ο κόσμος προσανατολίζεται ὅλο καί περισσότερο στά ἐσωτερικά του προβλήματα,ἤ ἁπλᾶ τά προβλήματα τοῦ σπιτιοῦ ὥστε ὅλος ὁ ἀντικρατισμός νά περιορίζεται βαθμιαῖα στούς κακούς μπάτσους καί μόνον αὐτούς,ἤ οἱ συζητήσεις γιά τίς προοπτικές τοῦ κννήματος νά κινοῦνται ἀνάμεσα στήν ἐναλλακτική λύση τοῦ συμβολαίου καί τήν ἔνοπλη γκρούπα αὐτοκτονίας.Τά σπίτια πού φαίνεται νά ἔχουν κάποια ζωντάνια,κινητικότητα καί νά παίρνουν καί κάποιες πρωτοβουλίες σέ σχέση μέ τούς μετανάστες καί τήν ἀνεργία ἤ τήν οἰκολογία εἶναι αὐτά ἀκριβῶς πού οἱ κάτοικοι τους ἔχουν κάποια πολιτική ἔνταξη στό χῶρο τῆς αὐτονομίας.Αὐτό δέν ἀποτελεῖ ναρκισσισμό οὔτε ἔμμεση προπαγάνδα γιά τή Ρήξη,ὅπως πολλοί καλοθελητές θά σπεύσουν νά χαρακτηρίσουν.Μόνο ἄν ζήσει τά πράγματα ἀπό κοντά καί προσπαθήσει νά δεῖ τί κινεῖται καί πῶς,θά τό διαπιστώσει μ'εὐκολία.'Η φύση καί ὁ χαρακτήρας τῶν Γερμανῶν αὐτόνομων συντρόφων μας εἶναι ἀρκετά διαφορετικός ἀπό τόν δικό μας ἀλλά σίγουρα ἔχουμε πολλά κοινά μέ αὐτούς καί στόν τρόπο σκέψης ὅσο καί στήν ἀγωνία νά διαμορφώσουμε μιά ἐπαναστατική πρακτική πού νά μήν ἀφορᾶ ἀποκλειστικά τά μαγαζάκια μας ἤ ἁπλᾶ τόν στενό κύκλο τοῦ γκέττο.

ΕΙΚΟΝΑ 3η: ΒΕΡΟΛΙΝΟ

Μέ ἀφορμή τό σπάσιμο μιᾶς βιτρίνας ἑνός καταστήματος πολύ κοντά στό σπίτι πού μένουμε ἡ ἀστυνομία μπῆκε μέσα στό σπίτι.Κακή περιφρούρηση καθόσον ἦταν Σαββατόβραδο καί εἴχαμε πάρτυ μπῆκαν μέσα.Κόψαμε τό ρεῦμα,καί οἱ μπάτσοι ἀπόκλεισαν τόν δρόμο.Κάποιοι ξέφυγαν ἀπό τήν ταράτσα καί οἱ ὑπόλοιποι συγκεντρωθήκαμε ὅλοι μαζί σέ μία αἴ-

θουσα.Οἱ μπάτσοι ψάξανε τό σπίτι ὅλη τή νύχτα σπάσανε τζάμια,κινηματογραφική μηχανή,τά φῶτα,τά πιατικά,ὅτι γενικά βρισκόταν μπροστά τους μαζί μέ κάποιον πού τόλμησε νά ρωτήσει τί συμβαίνει στέλνοντάς τον στό νοσοκομεῖο . Συλλάβαν 75 ἄτομα καί τά ὁδήγησαν στό τμῆμα.Εἶναι χαρακτηριστική ἡ ἐπιθετικότητα τῶν νεώτερων μπάτσων σέ σχέση μέ τούς μεγαλύτερους.Στό τμῆμα μᾶς φωτογράφησαν ὅλους,γενικά ὅμως ἐπικρατοῦσε ἕνα τεράστιο κομφούζιο γιατί δέν ὑπόλογιζαν νά ὑπάρχουν τόσα ἄτομα μέσα στό σπίτι.Δέν ὑπῆρχε φίλμ γιά νά μᾶς βγάλουν ὅλους,δέν χωράγαμε στά κελλιά. Κάθε λίγο καί λιγάκι κάποιος ἀπό μᾶς ζητοῦσε κάτι μέ ἀποτέλεσμα νά τρέχουν καί νά μήν φτάνουν.Τό γερμανικό ἀστυνομικό κράτος,πρότυπο τεχνοκρατίας καί πειθαρχίας φαινόταν νά πνίγεται σέ μία κουταλιά νερό."Ολη ἡ ταλαιπωρία κατέληξε σέ χάχανα,σέ σκύλους πού γαυγίζουν(συλλάβανε καί τόν σκύλο τοῦ σπιτιοῦ),ἡ ἄλλη ὄψη τῆς τρομοκρατίας θά ἔλεγε κανείς,τόσο γελοία πού ἀναρωτιέται κανείς γιατί νά φοβόμαστε τόσο πολύ ὅλο αὐτό τό σκυλολόι,πού ἡ γραφειοκρατικοποίηση του φαίνεται νά συναγωνίζεται αὐτή τῶν χωρῶν τοῦ ἀνύπαρκτου σοσιαλισμοῦ.

ΕΙΚΟΝΑ 4η: ΑΜΣΤΕΡΝΤΑΜ - ΒΕΡΟΛΙΝΟ

"Αν ἡ τρίτη εἰκόνα ἀφοροῦσε τήν φαιδρή πλευρά τῆς κρατικῆς τρομοκρατίας,ὑπάρχει καί ἡ ἄλλη ἡ σοβαρή,πού ἀποτελεῖ ταυτόχρονα καί τό μέτρο τοῦ μεγέθους τῆς ἀπειλῆς πού ἀποτελεῖ ἡ ἐξεγερμένη νεολαία,γιά τίς ἀναπτυγμένες βιομηχανικά χῶρες ἤ μεταβιομηχανικές κοινωνίες τῆς ἀνοχῆς τῶν πάντων στή Δυτική Εὐρώπη,ὅπου τό χασίσι τό πουλᾶνε στά μπουγαδοκόφινα.

Στά τέλη τοῦ Σεπτέμβρη, ἀντιπροσωπεία τοῦ Βερολινέζικου ὑπουργείου ἐσωτερικῶν ὑποθέσεων πῆγε στό Αμστερνταμ νά συζητήσει θέματα πού ἀφοροῦν τήν νομική κάλυψη τῆς καταστρλῆς τῶν καταλήψεων καί τῶν βίαιων διαδηλώσεων πού τίς συνοδεύουν.'Η κατάληξη αὐτῶν τῶν συζητήσεων εἶναι μιά σειρά ἀπό ἀποφάσεις πού δείχνουν ὅλη τήν μέριμνα τοῦ κοινωνικοῦ κράτους νά ἀκολουθεῖ τούς τύπους καί τούς κανόνες ὥστε νά διαχωρίσει τό κίνημα τῶν καταλήψεων ἀπό κάθε μορφῆς συμπαράσταση."Ετσι ἀποφασίστηκαν τά ἑξῆς:

1.Κάθε ἐκκένωση σπιτιοῦ θά ἔχει ὄχι μόνο ἕνα νομικό πλαίσιο ἤ ποινικό κατηγορητήριο ,ἀλλά θά συνοδεύεται ἀπό μιά πρόταση τῆς κυβέρνησης γιά μιά κοινοφελῆ χρήση τοῦ σπιτιοῦ πού θά καθιστᾶ ἀπαραίτητη τήν ἐκκένωσή του.Μέ αὐτό τόν τρόπο ξεπερνιέται ξεπερνιέται τό πρόβλημα ὅτι τό σπίτι θά τό πάρει κάποια ἑταιρεία πού θά τό ἐπισκευάσει ἤ θά κτίσει ἕνα καινούργιο πού θά ἀπευθύνεται στά ἀνώτερα κοινωνικά στρώμ ατα.

2.'Η ἐκκένωση θά γίνεται πάντοτε τήν ἀρχή τῆς βδομάδας ὥστε οἱ διαδηλώσεις καί τά σπασίματα νά ἔχουν τελειώσει μέχρι τό ἑπόμενο σαββατοκύριακο,ὁπότε ὁ κόσμος δέν δουλεύει καί μπορεῖ περισσότερο εὔκολα νά συμμετάσχει σέ αὐτά καί ὅπου ὅπως διαπιστώθηκε ἔρχεται ἡ πλειοψηφία τῶν τουριστῶν καί τῶν ἐπισκεπτῶν σ'αὐτές τίς πόλεις.

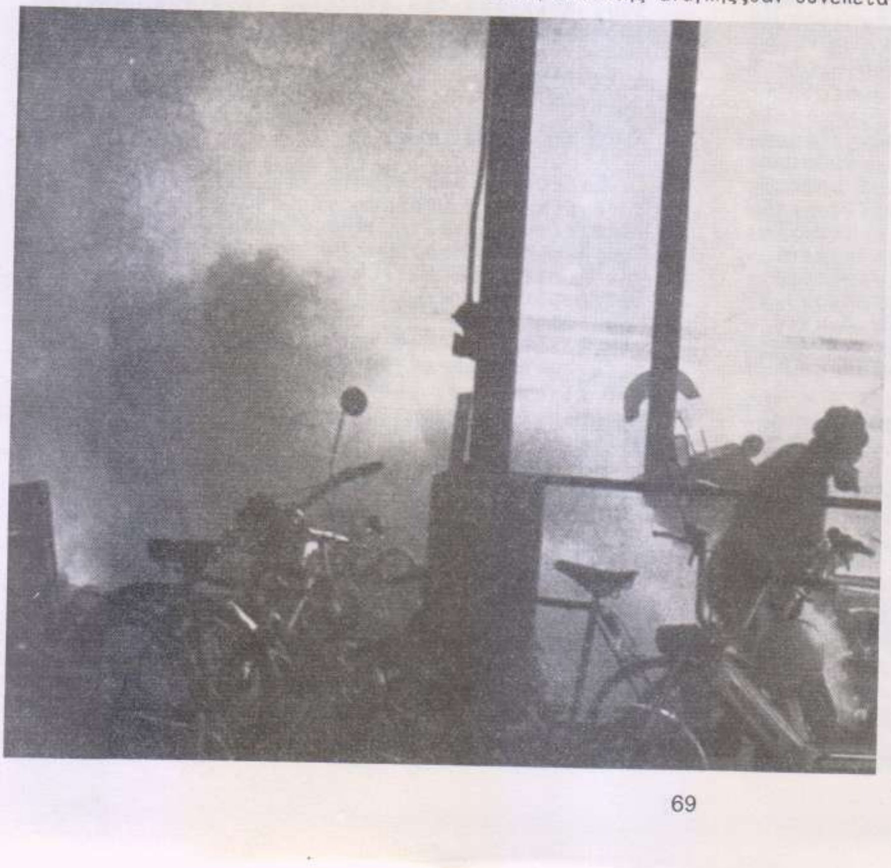
3.Νά δοθεῖ προσοχή ὥστε οἱ ἐφημερίδες νά μήν γράφουν τόσο γιά τήν μαζική ἀντίσταση τῶν διαδηλωτῶν,ἀλλά νά συγκεντρώνουν τήν προσοχή τους σέ κάποιες θεαματικές ἐνέργειες πού ἔχουν τίς ἑξῆς δύο δυνατότητες:'Από τήν μιά μεριά μέ δεδομένο τό ἐπίπεδο τοῦ κινήματος δίνουν στήν κυβέρνηση τήν δυνατότητα νά κηρύσσει τήν πόλη σέ κατάσταση ἔκτακτης ἀνάγκης,σάν συνέπεια ἑνός ὁλοφάνερα ἀπειλητικοῦ κινδύνου γιά τήν δημόσια ἀσφάλεια.'Από τήν ἄλλη μεριά διαχωρίζει τό κίνημα ἀκόμα περισσότερο ἀπό τόν κόσμο παρουσιάζοντάς το σάν κίνημα ὑπεράνθρωπου ἤ ἁπλᾶ ἐγκληματιῶν τοῦ κοινοῦ ποινικοῦ δικαίου.

4.Νά τονιστεῖ ἡ διάκριση ἀνάμεσα σέ καλούς καί κακούς διαδηλωτές, εἰρηνικούς καί μαχητικούς,αὐτούς πού τά σπᾶνε καί αὐτούς πού διαμαρτύρονται ἐνάντια στήν ἀστυνομική βία.Μέσα ἀπό τόν τονισμό τοῦ δικαιώματος κάθε πολίτη νά διεκδικεῖ τά δικαιώματά του μέ διαδήλωση ἤ ἀπεργία νά δημιουργηθεῖ ἕνα ρῆγμα μέσα στό κίνημα πού θά ἐμποδίσει κάθε μορφή ἀλληλεγγύης ἤ καί κοινῆς δράσης.

'Η σημασία αὐτῶν τῶν ἀποφάσεων φαίνεται νά εἶναι συμπληρωματικά στήν εἰκόνα πανικοῦ τῆς ἀστυνομίας πού περιγράφτηκε λίγο παραπάνω καί δέν εἶναι διόλου εὐκαταφρόνητη καθόσον συνδυάζεται σέ μιά διεθνοποίηση τῆς καταστολῆς 'Αρκεῖ νά θυμηθοῦμε τήν μετεκπαίδευσην τῶν ἑλλήνων ἀξιωματικῶν τῆς ἀστυνομίας στήν Γερμανία ἤ τήν συνεργασία 'Αγγλικῆς καί 'Ιρλανδικῆς,'Αγγλικῆς καί Γερμανικῆς,'Ελληνικῆς καί 'Ιταλικῆς ἀστυνομίας.Μέ τήν πρόφαση τῆς τρομοκρατίας ἀντικείμενο τῆς καταστολῆς γίνεται ἕνα κίνημα νεολαίας πού ἐμφανίζει σημάδια κόπωσης ὅπως ἔγινε μέ τίς καταλήψεις στήν 'Ελλάδα ἤ κάμψης ὅπως γίνεται στήν Γερμανία τώρα,χωρίς βέβαια νά χαρακτηριστοῦν τά δύο φαινόμενά μέ κανένα τρόπο ἰσοδύναμα.

Αγαπητοι σύντροφοι, εδω τελειώνει η ανταπόκρισή μου απο το Βερολίνο.

Γ. Μ.

ΟΙ ΒΟΥΛΓΑΡΟΙ ΚΑΙ Ο ΑΓΙΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

Δέν ἔχουν περάσει πολλά χρόνια - μόλιστίς δύο προηγούμενες δεκαετίες - πού ὁ μύθος τῆς CIA κυριαρχοῦσε παγκόσμια.

Ἡ ἀνάμιξή της στήν παγκόσμια πολιτικήσκηνή ἦταν τόσο ἔντονη, τά κατασκοπικά της δίκτυα τόσο ξαπλωμένα μέχρι τήν πιό μικρή καί ἀσήμαντη ἄκρη τοῦ πλανήτη, τά πραξικοπήματα καί οἱ ἐπεμβάσεις διαδέχονταν τό ἕνα τό ἄλλο μέ τέτοιο ρυθμό πού ἔφτασε νά θεωρηθεῖ σάν ἡ παγκόσμια ὑπερκυβέρνηση. Ἔτσι, κι ἡ παραμικρή πολιτική ἀναστάτωση ἑρμηνευόταν ἀμέσωςσά "δάκτυλος τῆς CIA". Μόλις πέθαινε κάποιος πολιτικός ἡγέτης, ἀκόμα κι ἄν ὁ θάνατός του ὀφειλόταν σέ βαθιά γεράματα, ἡ πρώτη ἀντίδραση πού ἄκουγες ἦταν : "τόν ἔφαγε ἡ CIA".

Ο κατάσκοπος που γύρισε απ' το κρύο

Ἐδῶ κι ἕνα μήνα ὅμως, ἡ Ἰταλία, καί μαζί της ὅλη ἡ Εὐρώπη, συγκλονίζεται ἀπό ἕνα σκάνδαλο στά κατασκοπευτικά χρονικά, σκάνδαλο πού ξεπερνᾶ τή φαντασία ἀκόμα καί ἑνός Τζών Λε Καρρέ, καί πού ὅλα τά μέχρι τώρα συγκεντρωμένα στοιχεῖα δείχνουν ὅτι πρωταγωνιστής ἐτούτη τή φορά δέν εἶναι ὁ γνωστός μας ψηλός, ξανθός, ἡλιοκαμένος, ἔξυπνος καί κατα φερτζῆς ἀμερικάνος, πού σκορπάει - τό - θάνατο - ἀλλά - κατα - βάθος - ἔχει - καλή - καρδιά. Ὄχι, αὐτή τή φορά ἡ αὐλαία ἀνοίγειστόν λιγότερο γνωστό μας "κατάσκοπο πού γύρισε ἀπό τό κρύο".

Ἄς πάρουμε ὅμως τά πράγματα ἀπό τήν ἀρχή κι ἄς προσπαθήσουμε νά δοῦμε ἔστω ποιά εἶναι τά στοιχεῖα πού ὄχι μόνο ἔχουν γίνει γνωστά ἀλλά ἔχει κυριολεκτικά βουήξει ὅλη ἡ Εὐρώπη, καί πού ἐδῶ παραμένουν στήν πλειοψηφία τους ἄγνωστα μιά καί ἡ σοσιαλιστική μας κυβέρνηση καί ὁ σοσιαλιστικός μας τύπος μεριμνοῦν ὥστε νά φτάνουν στ' αὐτιά μας μονάχα ὅτι κρίνουναὐτοί σημαντικό καί χρήσιμο γιά τήν ὑγιή μας διαπαιδαγώγηση. Ὅτι εἶναι "ἐκ τοῦ πονηροῦ" ἤ βάζει σέ κίνδυνο τίς ἐπιλογές τῆς κυβέρνησης σ' ὅτι ἀφορᾶ τήν ἐξωτερική της πολιτική, καλό εἶναι νά μήν ἀναφέρεται οὔτε κἄν σάν εἴδηση, μιά καί ὁ ἑλληνικός λαός θεωρεῖται ἀνώριμος νά κρίνει μέ τά "σωστά" κριτήρια καί μπορεῖ, νά παρασυρθεῖ σέ "λαθεμένες" ἑρμηνεῖες τῶν γεγονότων. Καλύτερα λοιπόν νά μήν γνωρίζει οὔτε κἄν τά γεγονότα. Ἔτσι οἱ "ἀντικειμενικοί" σοσιαλιστές δημοσιογράφοι τῆς τηλεόρασης θεώρησαν περιττό νά μᾶς πληροφορήσουν ἔστω γιά τό γεγονός αὐτό καθαυτό τῶν διαστάσεων πού ἔχει πάρει αὐτή τή στιγμή στήν Εὐρώπη ἡ ὑπόθεση τῆς ἀπόπειρας δολοφονίας τοῦ Πάπα.

Ἀφοῦ λοιπόν προσπαθήσαμε νά μάθουμε ἀπό τόν ξένο τύπο τί ἀκριβῶς συμβαίνει, στή συνέχεια θά προσπαθήσουμε νά δώσουμε τουλάχιστον τά στοιχεῖα πού μέχρι τώρα εἶναι γνωστά, καί ὁ καθένας ἄς βγάλει τά συμπεράσματά του. Οἱ πηγές μας προέρχονται κύρια ἀπό τίς ἐφημερίδες"LE MONDE" καί "REPUBLICA" καί ἀπό τά περιοδικά "NOUVEL OBSERVATEUR" καί "ESPRESSO", (πού ἄν καί "ἀστικός τύπος" τουλάχιστον δέν εἶναι κίτρινος τύπος ὅπως ἡ πλειοψηφία τοῦδικοῦ μας).

Ο Άγκτσα μιλάει

Ἡ ἱστορία ξεκινάει στίς 13 Μάη τοῦ 1981,

ὅταν ὁ Τοῦρκος φασίστας καί τρομοκράτης Ἀλή Ἀγκτσά (πού ἔχει δραπετεύσει ἀπό τή φυλακή, στήν Τουρκία) ἐπιχειρεῖ νά σκοτώσει τόν Πολωνό Πάπα Ἰωάννη - Παῦλο τό β', πυροβολώντας τον τήν ὥρα πού μιλάει στό Βατικανό μπροστά σέ πλῆθος πιστῶν καθολικῶν. Ὁ Ἀγκτσά συλλαμβάνεται ἀμέσως, ἀλλά ἡ ὅλη ἐπιχείρηση παραμένει ἕνα μεγάλο ἐρωτηματικό, ἀφοῦ κανείςδέν καταλαβαίνει τό γιατί αὐτῆς τῆς πρωτοφανοῦς ἀπόπειρας. Δίνεται ἡ εὔκολη ἑρμηνεία τοῦ φανατισμένου Μουσουλμάνου ἐνάντια στό σύμβολο τοῦ καθολικισμοῦ, καί ἡ ὑπόθεση γρήγορα ξεχνιέται. Μέχρι τή στιγμή, πολύ καιρό μετά τή σύλληψή του, πού ὁ Ἀλη Ἀγκτσά ὁμολογεῖ ὅτι εἶχε σχέσεις μέ Βούλγαρους ὑπάλληλους τῆς πρεσβείας στή Ρώμη. Σύμφωνα μέ τά λεγόμενά του, πρίν ἀπό τήν ἀπόπειρα κατά τοῦ Πάπα, εἶχε ἔρθει σ' ἐπαφή μέ τρεῖς Βούλγαρους μέ τούς ὁποίους καί κατέστρωσε τό σχέδιο δολοφονίας τοῦ Πάπα.

Από το Σκρίτσιολο...

Παρένθεση ἀπαραίτητη γιά τήν κατανόησητῆς συνέχειας : ἡ ὑπόθεση τῆς ἀπόπειρας κατά τοῦ Πάπα εἶναι ἡ τρίτη στήν Ἰταλία, ὅπου μέ τόν ἕνα ἤ ἄλλο τρόπο ἐμπλέκεται ἡ Βουλγαρία. Ἤδη τήν ἄνοιξη τοῦ 82, μετά τή σύλληψη τοῦ Ἰταλοῦ συνδικαλιστή τῆς U.I.L. Λουίτσι Σκρίτσιολο, ἀποκαλύπτεται, σύμφωνα καί μέ ὁμολογίες τοῦ ἴδιου, ὅτι Βούλγαροι ὑπάλληλοι τῆς πρεσβείας στή Ρώμη εἶχαν ἔρθει σ' ἐπαφή μαζί του, τοῦ εἶχαν δώσει χρήματα γιά τήν ὀργάνωση"Προλεταριακή Δημοκρατία" στήν ὁποία αὐτός ἀνῆκε καί τοῦ εἶχαν ζητήσει νά ἔρθει σ' ἐπαφή μέτίς Ἐρυθρές Ταξιαρχίες τή στιγμή τῆς ἀπαγωγῆς τοῦ ἀμερικάνου στρατηγοῦ Ντόζιερ (τέλη τοῦ 1981) μέ σκοπό τή συγκέντρωση πληροφοριῶνγιά τό NATO. Ἐπίσης ὁ Σκρίτσιολλο ἦταν ἀπό τούς πρώτους συνδικαλιστές πού ἐπισκέφτηκαν τή Πωλωνία καί ἀνάπτυξε σχέσεις μέ τά περισσότερα στελέχη τῆς "Ἀλληλεγγύης", πού σύμφωνα μέ τόν Ἰταλικό τύπο κατέδιδε στή συνέχεια στίς Βουλγάρικες ὑπηρεσίες κατασκοπείας. Ὁ ἴδιος ἀρνεῖται κάτι τέτοιο καί λέει ὅτι ναί μέν εἶχε ἐπαφή μέ Βούλγαρους πού τόν πίεζαν νάτούς δίνει πληροφορίες ἀλλά ὅτι αὐτός κατά τίς συναντήσεις τους σχολίαζε ἁπλά τήν κατάσταση στήν Ἰταλία.

...στον Αρσάν

Ἡ δεύτερη μεγάλη ὑπόθεση ὅπου καί πάλι γίνεται λόγος γιά τή Βουλγαρία, εἶναι ἡ ἐξάρθρωση ἑνός ἀπό τά μεγαλύτερα δίκτυα λαθρεμπόριου ὅπλων κ ναρκωτικῶν, τό Νοέμβρη τοῦ 82, στό Τρέντο.

Συλλαμβάνονται 2Ι0 ἄτομα ἀνάμεσα στά ὁποῖα καί ἕνας μεγάλος ἐπιχειρηματίας, 70 χρόνων, συριακῆς καταγωγῆς, ὁ Ἀνρί Ἀρσάν. Ὁ τελευταῖος ἦταν ἰδιοκτήτης μιᾶς ἑταιρίας μέ τήν ἐπωνυμία STIBAM, πού προφανῶς χρησίμευε σάνκάλυμα. Ὅπως ἀποκαλύφθηκε τό δίκτυο διοχέτευε ἡρωΐνη στήν Εὐρώπη μέ ἀντάλλαγμα ὁπλισμό πού ἄρχιζε ἀπό ἁπλά τουφέκια καί ἔφτανε μέχρι ἅρματα μάχης, τεθωρακισμένα καί ἑλικόπτερα (;)

Στή διάρκεια τῶν ἀνακρίσεων ἀποκαλύπτεται ὅτι ὁ Ἀρσάν συνεργάζεται στενά μέ τόν Μπεκίρ Τσελένκ. Ὁ τελευταῖος εἶναι ἕνας ἀπό τούς ἀρχηγούς τῆς τούρκικης μαφίας, πού τό εἶχε σκάσει ἀπό τήν Τουρκία τό Ι980 καί πού ἀπό τότε ἔμενε ἀνενόχλητος στή Βουλγαρία. Ὅπως προκύπτει ἀπό τίς ἀνακρίσεις σχετικά μέ τίς τρεῖς ὑποθέσεις, ὁ Ἀρσάν καί ὁ Τσελένκ, εἶχαν συναντηθεῖ ἐπανειλημένα στό ξενοδοχεῖο ὁ "Γιαπωνέζος" στή Σόφια. Οἱ Ἰταλικές ἀρχές πιστεύουν ὅτι ἡ Βουλγαρία ἀποτελεῖ βασικόσταθμό διακίνησης τοῦ λαθρεμπόριου ὅπλων καί ναρκωτικῶν ἀνάμεσα στήν Εὐρώπη καί τίς χῶρες τῆς Μ. Ἀνατολῆς. Σύμφωνα δέ μέ τίς ὁμολογίες τοῦ Ἀγκτσά, ὁ Τσελένκ εἶναι αὐτός πού τοῦ ἔδωσε στή Σόφια, ὅπου εἶχε καταφύγει μετά τήν ἀπόδρασή του ἀπό τίς φυλακές τῆς Τουρκίας, 3 εκατομμύρια μάρκα γιά νά δολοφονήσει τόν Πάπα.

Αντόνοφ και... KGB

Ἄς ξαναγυρίσουμε ὅμως στόν Ἀγκτσά. Ὁ Ἰταλός ἀνακριτής Ἰλάριο Μαρτέλλα, πού ἔχει ἀναλάβει τήν ὑπόθεση, παίρνει ἀπό τό συνάδελφό του Φερνάντο Ἰμποσιμάτο, πού ἀσχολεῖται μέ τήν ὑπόθεση Σκρίτσιολλο, τό φάκελλο μέ τίς φωτογραφίες τῶν Βουλγάρων πού ἐνέχονται στήν ὑπόθεση. Ὁ Ἀγκτσά ἀναγνωρίζει ἀμέσως τρεῖς, τόν Σεργκέϊ Ἀντόνοφ, ὑπάλληλο τῆς ἀεροπορικῆς ἑταιρίας "Μπαλκάν Αιρ", τόν Τεοντόροφ Αϊβάζοβ, ταμία τῆς βουλγαρικῆς πρεσβείας στήΡώμη, καί τόν Βασίλιεφ Κόλεφ, στρατιωτικό ἀκόλουθο τῆς πρεσβείας.

Δίχως νά ξέρει τό ὄνομα τοῦ δρόμου, ὁ Ἀγκτσά ὁδηγεῖ τόν ἀνακριτή στό σπίτι τοῦ Ἀντόνοφ, ἀφοῦ τό ἔχει περιγράψει λεπτομερῶς. Ἀκόμα δίνει δύο ἀριθμούς τηλεφώνων τοῦ σπιτιοῦ, πού δέν ἀναφέρονται στόν κατάλογο. Σ' αὐτό τό σπίτι, λέει, συναντήθηκε μέ τούς τρεῖς Βούλγαρους μέ τούς ὁποίους καί κατέστρωσε τό σχέδιο τῆς δολοφονίας τοῦ Πάπα.

Στίς 25 τοῦ Νοέμβρη συλλαμβάνεται ὁ Ἀντόνοφ μέ τήν κατηγορία τῆς συνέργειας στήν ἀπόπειρα. Τά δύο ἄλλα ἐντάλματα σύλληψης κατά τῶν Αϊβάζοβ καί Κόλεφ, δέ μποροῦν νά ἐκτελεστοῦν γιατί ὁ μέν Κόλεφ ἔχει φύγει ἀπό τήν Ἰταλία ἀπό τόν περασμένο Αὔγουστο, ὁ δέ Αϊβάζοφ, ἀναχωρεῖ ἐσπευσμένα γιά τή Βουλγαρία, στίς Ι0 Νοέμβρη γιά "ὑπηρεσιακούς λόγους" σύμφωνα μέ τά λεγόμενα τῆς Βουλγαρικῆς πρεσβείας. Ἡ ἀναχώρησή του γεννάει πολλές ἀπορίες, στό βαθμό πού συνέβη τίς ἡμέρες ἀκριβῶς πού ὁ ἀνακριτής Μαρτέλλα ζήτησε νά πληροφορηθεῖ, ἐπίσημα, γιά τό νομικό καθεστώς κάτω ἀπό τό ὁποῖο βρισκόταν στήν Ἰταλία.

Στίς ΙΙ τοῦ Δεκέμβρη συλλαμβάνεται στή Σόφια ὁ Μπεκίρ Τσελένκ. Τό βουλγάρικο πρακτορεῖο εἰδήσεων ἀνακοινώνει ὅτι ὁ Τσελένκ θά κρατηθεῖ μέχρις ὅτου διελευκανθεῖ ὁ ρόλοςτου στήν ὑπόθεση τῆς ἀπόπειρας δολοφονίας τοῦ Πάπα. Ὡστόσο στίς Ἰταλικές ἐφημερίδες γράφεται ὅτι ὁ Τσελένκ δέν κρατεῖται ἀλλά ἁπλῶς φιλοξενεῖται ἀπό τούς προστάτες του.

Στή συνέχεια, στίς Ι7 τοῦ Δεκέμβρη, τό Βουλγάρικο πρακτορεῖο εἰδήσεων ΒΤΑ, δίνει συνέντευξη τύπου ὅπου παρευρίσκονται καί οἱ δύο Βούλγαροι, Αϊβάζοβ καί Κόλεφ, γιά τούς ὁποίους ἐκκρεμεῖ ἔνταλμα σύλληψης στήν Ἰταλία.

Στή συνέντευξη, ὁ ὑπεύθυνος τοῦ ΒΤΑ, Μπογκάν Τράϊκοφ, δηλώνει ὅτι ἡ ὅλη ὑπόθεση ἀποτελεῖ μιά διεθνῆ συνομωσία πού στόχο ἔχει νά δυσφημήσει τόν Βουλγάρικο λαό. Οἱ ΑϊβάζοβκαίΚόλεφ ὑποστηρίζουν (ὅπως ἄλλωστε καί ὁ Αντόνοφ στήν Ἰταλία) ὅτι δέν γνωρίζουν τόν Αγκτσά καί ἀρνοῦνται ὅτι εἶχαν τήν παραμικρή ἀνάμιξη στήν ὑπόθεση.

Αὐτά εἶναι σέ χοντρές γραμμές καί πολύ περιληπτικά, τά γεγονότα, οἱ ὑποθέσεις, οἱ ἐνδείξεις καί οἱ ἀποδείξεις σχετικά μέ τήν ὑπόθεση πού στήν Εὐρώπη ἔγινε γνωστή σάν ἡ "Βουλγάρικη πίστα" ἤ " BULGARIAN CONNECTION".

Bulgarian Connection

Εἶναι γεγονός ὅτι ἀκόμα δέν ἔχει ἀποδειχτεῖ ἡ ἐνοχή τῶν βουλγάρικων ὑπηρεσιῶν στήν ἀπόπειρα δολοφονίας κατά τοῦ Πάπα.

Ἐκεῖνο ὅμως πού προκύπτει μέ βεβαιότητα, ἀπό τίς ἔρευνες γύρω ἀπό τίς τρεῖς ὑποθέσεις-τήν ἀπόπειρα κατά τοῦ Πάπα, τήν ὑπόθεση τοῦ ἰταλοῦ συνδικαλιστή Σκρίτσολλο καί τήν ὑπόθεση λαθρεμπόριου ὅπλων καί ναρκωτικῶν - εἶναι ὅτι ἡ Βουλγαρία ἔχει ἐμπλακεῖ σέ πολλές καί περίεργες ὑποθέσεις.

Καί πρῶτα - πρῶτα ἀποδείχθηκε ὅτι ἀποτελεῖ βασικό σταθμό διακίνησης τοῦ λαθρεμπόριου ὅπλων καί ναρκωτικῶν πού διεξάγεται ἀνάμεσα στήν Τουρκία καί τίς ὑπόλοιπες χῶρες τῆς Μ. Ἀνατολῆς ἀπό τή μιά καί τήν Εὐρώπη ἀπότήν ἄλλη.

Σύμφωνα μέ ἔρευνες πού διεξάχθηκαν ἀπό ἰταλούς δημοσιογράφους ἡ Βουλγαρία φιλοξενεῖ ἐδῶ καί πολλά χρόνια πλῆθος Τούρκων λαθρεμπόρων καί γενικότερα κακοποιῶν πού τό σκᾶνε ἀπό τήν Τουρκία ὅταν τούς ἀνακαλύπτει ἡ ἀστυνομία. Περίεργες συμπάθειες τοῦ "σοσιαλιστικοῦ" μας γείτονα γιά τόν ὑπόκοσμο τῆς Τουρκίας, ὅταν στή διάρκεια τῆς δικτατορίας δέν ἔδειχνε τήν ἴδια φιλόξενη διάθεση στούς ἕλληνες ἀγωνιστές πού ἔφευγαν κρυφά ἀπό τήν Ἑλλάδα. Ἀντίθετα μάλιστα τούς ἔστελνε πίσω μέ τό ἴδιο εἰσιτήριο ξέροντας πολύ καλά τί εἶχαν ν αντιμετωπισουν. Και σημερα βέβαια δέν ξέρουμε τί κάνει μέ τούς Τούρκους πολιτικούς φυγάδες.

Δεύτερο, σέ σχέση μετήν ὑπόθεση Σκρίτσολλο, ἀποδείχθηκαν οἱ σχέσεις τοῦ τελευταίουμέ Βούλγαρους διπλωματικούς ὑπάλληλους, δύο ἀπό τούς ὁποίους μάλιστα ἀπέλασε ἡ ἰταλική κυβέρνηση.

Τέλος, σ' ὅτι ἀφορᾶ τήν ὑπόθεση τῆς ἀπόπειρας δολοφονίας τοῦ Πάπα, οἱ ἐνδείξεις γιά τή συμμετοχή τῶν βουλγάρικων ὑπηρεσιῶν κατασκοπείας εἶναι πολλές καί ἀρκετά ἐπιβαρυντικές. Ὡστόσο πολύ ἀμφιβάλλουμε ἄν ποτέ θά ὑπάρξουν καί ἀποδείξεις στό βαθμό πού κάτι τέτοιο θά

σήμαινε τεράστια όξυνση στίς σχέσεις τῶν δύο υπερδυνάμεων. Γιατί φυσικά κανείς δέν πιστεύει ότι οί Βούλγαροι ένεργοῦν άπό μόνοι τους καί ότι δέν άκολουθοῦν τίς όδηγίες τῆς "άδελφῆς" μυστικῆς ύπηρεσίας καί συγκεκριμένα τῆς KGB. *Καί στό βαθμό πού άρχηγός τῆς KGB* έκείνη τήν έποχή ήταν ό σημερινός γραμματέας τοῦ ρώσικου κόμματος, εὔκολο είναι νά καταλάβουμε ότι μιά τέτοια όξυνση θά είχε άπ' εύθείας σά στόχο της τόν ίδιο τόν 'Αντρόπωφ. Δεδομένου δέ ότι κατά γενική όμολογία ή Δύση προτιμάει νά έχει συνομιλητή τόν Αντρόπωφ,είναι σαφές ότι κάνει ότι μπορεῖ γιά νά θάψει τήν υπόθεση. Έτσι όλες οί μυστικές ύπηρεσίες τῆς Δύσης, ή ΣΙΑ, άκόμα καί ή ΜΟΣΣΑΝΤ τοῦ 'Ισραήλ σπεύσανε νά δηλώσουν ότι είναι άπίθανο νά έχουν άνακατευθεῖ οί Βούλγαροι - καί κατά συνέπεια καί οί Ρώσοι - στήν άπόπειρα κατά τοῦ Πάπα, ένῶ ό δυτικός τύπος - καί κύρια ό άμερικάνικος - προσπαθεῖ νά μειώσει τή σημασία τῆς ύπόθεσης.

Φυσικά όλα αύτά θυμίζουν μυθιστορήματακαί είναι άρκετά δύσκολο νά τά πιστέψει κανείς. Είδικά έδῶ στήν 'Ελλάδα, πού έχουμε συνηθίσει χρόνια τώρα ότι τέτοιες δραστηριότητεςείναι μονοπώλιο τῆς ΣΙΑ, 'Η ίστορία όμως μᾶς διαψεύδει. Δέν είναι ή πρώτη φορά - καί δυστυχῶς είμαστε πεισμένοι ότι δέ θά είναι καί ή τελευταία - πού οί μυστικές ύπηρεσίες τῶν άνατολικῶν χωρῶν γίνονται πρωταγωνιστές σέ *τέτοια σκάνδαλα.* 'Αρκεῖ νά θυμηθεῖ κανείς τήν περίφημη ίστορία μέ τή δηλητηριασμένη όμπρέλλα (όπου Βούλγαροι κατάσκοποι προσπάθησαν νά δολοφονήσουν έναν άλλο Βούλγαρο άντιφρονούντα, τρυπώντας τον μέ τή μύτη μιᾶς δηλητηριασμένης όμπρέλλας!), ή τήν πρόσφατη ύπόθεση άπαγωγῆς τοῦ Ρουμάνου άντιφρονοῦντα Τανάσσε στό Παρίσι πού έβγαλε στό φῶς τίς δραστηριότητες τῆς ρουμάνικης μυστικῆς ύπηρεσίας SECURITAT, καί όδήγησε στήν άναβολή του ταξιδιοῦ τοῦ Μιτεράν στή Ρουμανία, καί πολλές άλλες ύποθέσεις πού δέν έχουμε χῶρο νά περιγράψουμε έδῶ.

Έτσι ή ύπόθεση τοῦ Πάπα είναι τό έπιστέγασμα αύτῶν τῶν δραστηριοτήτων.

Πλέον πρέπει νά συνειδητοποιήσουμε ένα γεγονός. 'Από τήν έποχή τῆς ΣΙΑ περάσαμε σέ έκείνη τῆς KGB.

Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ

Η υπόθεση της απόπειρας ενάντια στον Πάπα, η υπόθεση Τανάσσε στην Γαλλία, που οδήγησε σε κρίση τις γαλλο-ρουμανικες σχέσεις, η περίπτωση της δολοφονίας Βούλγαρων αντικαθεστωτικων στην Αγγλία, κλπ., είναι μερικες απο τις υποθέσεις που έχουν βγει στο φως τον τελευταίο καιρο . Ειναι προφανες πως πρόκειται μονάχα για εκείνες που έγιναν γνωστες και όχι γενικα για τις μόνες δραστηριότητες των μυστικων αστυνομιων της Ανατολης. Πάντως το βέβαιο είναι ότι πληθαίνουν αυτες που βγαίνουνστο φως. Τι ακριβως συμβαίνει λοιπον;

*'Ηδη έχει δημιουργηθει ενα πρό*βλημα ανάμεσα στον Καστοριάδη, που στο βιβλίο του "Μπροστα στον πόλεμο" υποστηρίζει πως στη Ρωσία, και γενικα στις ανατολικες χώρες,το καθεστως δεν είναι απλα γραφειοκρατικο αλλα πλέον είναι <u>στρατοκρατικο</u>, και άλλους που υποστηρίζουν πως το κύριο χαρακτηριστικο είναι η κυριαρχία της μυστικης αστυνομίας!

Και η δεύτερη άποψη έχει κι αυτη πολλα ατου με το μέρος της. Στη Ρωσία, ό Αντρόπωφ, αρχηγος της KGB,έγινε γενικος γραμματέας, ενω αντιπρόεδρος έγινε ο Αλίνεφ,αρχηγος της KGB στο Αζερμπαϊτζαν. Στην Πολωνία, πριν απο το Γιαρουζέλσκι, είχε ανέβει ο αρχηγος της αστυνομίας Κάνια, κλπ.

Η KGB υπολογίζεται πως έχει 500 χιλιάδες μέλη, η μεγαλύτερη μυστικη αστυνομία στην ιστορία, και η δράση της καλύπτει όλον τον πλανήτη.

Και βέβαια οι δραστηριότητες των ανατολικων μυστικων υπηρεσιων δεν συνοψίζονται σε δηλητηριασμένες ομπρέλλες, κλπ., αλλα αφορουν κύρια τη διείσδυση, την πληρωμη εφημερίδων και δημοσιογράφων (και πόσα τέτοια παραδείγματα δεν έχουμε τον τελευταίο καιρο στην Ιταλία με την Παέζε Σέρα, στην Ελλάδα, κλπ.), την κατασκοπεία, καί μάλιστα τη βιομηχανικη, την έκδοση "εγκυκλοπαιδειων" την οργάνωση πολιτιστικων συναντήσεων και άλλες τέτοιες "ανώδυνες" δραστηριότητες.

Και όλα συμβάλλουν σε μια τέτοια άποψη. 'Οσο περισσότερο αδυνατίζει η ιδεολογικη επιρροη του ρώσικου μοντέλου σε όλο τον κόσμο, όσο αδυνατίζει η ιδεολογικη αυταπάτη του κομμουνισμου μέσα στις ίδιες τις ανατολικες χώρες, τόσο εντονότερη γίνεται η τάση στήριξης στις μυστικες *αστυνομίες*. Η κρίση του ρώσικου μοντέλου, η οικονομικη κρίση στο εσωτερικο, δημιουργουν τους όρους για μια χωρις προηγούμενο εξάπλωση της δράσης των μυστικων υπηρεσιων. Κάτι αντίστοιχο μ'αυτο που είδαμε να γίνεται στη δεκαετία του '60 με την CIA. Η κρίση του αμερικάνικου μοντέλου της "βοήθειας" και της φιλελεύθερης οικονομίας οδήγησε σε ένα ξάπλωμα της CIA και των μυστικων υπηρεσιων σε όλο τον κόσμο, που προσπάθησαν να υποκαταστήσουν την πολιτικη κρίση της παγκόσμιας αμερικάνικης ηγεμονίας με τη δράση τους, με όλα τα αποτελέσματα και τις συνέπειες που είχε μια τέτοια δράση απο την Κούβα μέχρι την Ελλάδα, τη Χιλη, κλπ.

Το ίδιο, αλλα σε ακόμα μεγαλύτερη κλίμακα -μια και η KGB αναλαμβάνει τώρα την υπέρτατη εξουσία- παρουσιάζεται στην "Ανατολη". Κι αυτο γιατι η οικονομικη δύναμη είναι πολυ μικρότερη απο εκείνη των Αμερικάνων. Συνεπως οι πολιτικο-αστυνομικες μέθοδοι αποκτουν ακόμα μεγαλύτερη αξία. Και ένας επιπλέον λόγος, το γεγονος πως οι μυστικες υπηρεσίες ελέγχουν και την εσωτερικη

πολιτικη και κοινωνικη ζωη, τις κάνει παντοδύναμες.

'Ετσι λοιπον, σ'αυτη τη φάση παρακμης του ανατολικου ολοκληρωτισμου, η μυστικη αστυνομία και οι μέθοδοί της γίνονται κυρίαρχες στην εσωτερικη και εξωτερικη τους πολιτικη.

'Οσο τέλος για την απόπειρα κατα του Πάπα, το αποφασιστικο στοιχείο *ήταν ένα: ήταν* ένας Πολωνος Πάπας , ένας Πάπας που δήλωνε πως σε περίπτωση ρώσικης εισβολης στην Πολωνία θα πήγαινε επιτόπου ο ίδιος.

Ωστόσο μπορούμε να είμαστε βέβαιοι πως καμια κυβέρνηση δεν πρόκειται να υιοθετήσει μια τέτοια εκδοχη. Μια αποδοχη του γεγονότος πως η KGB -μέσω των Βουλγάρων- αποπειράθηκε να σκοτώσει τον Πάπα,κάτω απο την ευθύνη του σημερινου Ρώσου "μπόση", θα σήμαινε τη μεγαλύτερη κρίση στις σχέσεις Ανατολης- Δύσης, κρίση που θα έφτανε υποχρεωτικα μέχρι διακοπη των σχέσεων. 'Αρα είναι σχεδον σίγουρο πως η υπόθεση θα παραμείνει "ανεξιχνίαστη" γιατι έτσι συμφέρει στην πολιτικη των δύο αντιπάλων. Το ίδιο το μέγεθος του εγχειρήματος καθιστα αναγκαία τη συσκότιση! Γι'αυτο και κανένας δεν "άδραξε την ευκαιρία", γι'αυτο και το θέμα περνάει "στο ντούκου".

Κάθε καθεστως που βρίσκεται σε παρακμη, κάθε καθεστως ολοκληρωτισμου έχει δύο στηρίγματα: τη μυστικη αστυνομία και το στρατο.Το ποιος απο τους δυο είναι μπροστα εξαρτάται απο τη φάση!

γίνει προοδευτικό, «πλησιάσει» τον πολίτη, αποκτήσει ρίζες και πλοκάμια μέσα στην «ιδιωτική κοινωνία», αν οι ίδιες οι μάζες, ή ένα κομμάτι τους, γίνουν κράτος.

Να λοιπόν και το πλήρωμα του χρόνου. Το ΠΑΣΟΚ μια και στο επίπεδο της παραγωγής ελάχιστα μπορεί να κάνει, ή ακριβώς για να πετύχει την πειθάρχηση των μαζών στις ανάγκες της καπιταλιστικής ανάπτυξης θα ρίξει το βάρος στην μεταρρύθμιση του κράτους, και κύρια στην «μεταρρύθμιση» των σχέσεων των μαζών με το κράτος. Και κεντρικός όρος γι' αυτό, η αναγνώριση της «εθνικής οικονομίας» σαν μιας ολότητας πέρα από τα «συντεχνιακά», δηλαδή τα ταξικά συμφέροντα.

Έτσι κάθε απεργία, επειδή εκ των πραγμάτων είναι μερική εμφανίζεται συντεχνιακή, κάθε διεκδίκηση το ίδιο.

Να λοιπόν το ΠΑΣΟΚικό δίπτυχο: Διαχείριση του κεφάλαιου, και μεταρρύθμιση του κράτους, δημιουργία του κοινωνικού κράτους.

γ. Τα «ιδιαίτερα συμφέροντα» ενάντια στο γενικό!

Αν λοιπόν το ιδιαίτερο συμφέρον των αστών μεταβάλλεται μέσα από τους μηχανισμούς της αστικής οικονομίας σε «γενικό συμφέρον» του κεφάλαιου και της εθνικής οικονομίας, το γενικό συμφέρον των λαϊκών μαζών, της συντριπτικής πλειοψηφίας του πληθυσμού πρέπει να εκφραστεί σαν το ιδιαίτερο, «μερικό» συμφέρον, που στρέφεται ενάντια στην «εθνική ομοψυχία» του κεφάλαιου — πρέπει να γίνει ταξική αυτονομία. Έτσι η θέση μας, ο ρόλος μας όλη αυτή την περίοδο είναι να ανατρέψουμε την γενικότητα, που θέλει να προβάλει το κεφάλαιο και οι διαχειριστές του, να ανατρέψουμε την απάτη της εθνικής οικονομίας, προβάλλοντας τα «ιδιαίτερα» συμφέροντα των προλετάριων, προβάλλοντας τον ανταγωνισμό ενάντια στην ομοψυχία, την αυτονομία ενάντια στην εθνική ενότητα. Μόνο έτσι θα αντιταχθούμε στην κρατικοποίηση των πάντων, μόνο έτσι θα εμποδίσουμε την «κρατικοποίηση» των λαϊκών μαζών, πράγμα που αποτελεί αιώνιο πρόβλημα και στόχο του ελληνικού καπιταλισμού, και πού σήμερα ευαγγελίζεται το ΠΑΣΟΚ. Και οι δυνατότητες που έχουμε είναι σημαντικές. Δεν είναι εύκολο να επιβάλεις την έννοια της εθνικής οικονομίας στις μάζες σε εποχή κρίσης και ταυτόχρονα να πριμοδοτείς τα κέρδη του κεφάλαιου. Ο ταξικός ανταγωνισμός — η ταξική αυτονομία σ' αυτές τις συνθήκες θα ξεπηδήσει αναπόφευκτα. **Έτσι λοιπόν με τα «συντεχνιακά συμφέροντα» ενάντια στο κοινωνικό κράτος. Με την μερικότητα των συμφερόντων των μαζών ενάντια στην «γενικότητα» του κεφάλαιου.**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Υπ. Σταματοπούλου Χρηστίνα
Δερβενίων 39 τηλ. 3602644

ΔΙΑΘΕΣΗ: "ΚΟΜΜΟΥΝΑ"
Σολωμού 9

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΚΟΜΜΟΥΝΑ»

Σουλίου 9 τηλ. 3602.644

ΒΙΑΤΣΕΣΛΑΒ ΣΥΣΣΟΪΕΦ

Ἡ ζωή ἔγινε καλύτερη

Ἡ καθημερινή ζωή στή Ρωσία, ή καταπίεση, τά στρατόπεδα, ἡ ὑποκρισία τῆς Δύσης, δοσμένα ἀπό ἕνα μεγάλο σκιτσογράφο πού ζεῖ παράνομα στή Ρωσία.

ΒΙΑΤΣΕΣΛΑΒ ΣΥΣΣΟΪΕΦ
● Ἡ ζωή ἔγινε καλύτερη

Γ. ΚΑΡΑΜΠΕΛΙΑΣ
● Ἡ μικρομεσαία δημοκρατία

Γ. ΚΑΡΑΜΠΕΛΙΑΣ

Ἡ μικρομεσαία δημοκρατία

Τό «παράδοξο» μιᾶς χώρας τοῦ καπιταλιστικοῦ κόσμου μέ διατήρηση καί ἐπέμβαση τῶν μικρομεσαίων στρωμάτων, μέχρι καί τήν ἐξουσία. Οἱ ἀντιφάσεις καί τά ὅρια τοῦ ΠΑΣΟΚ. Πραγματικότητες καί προοπτικές τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας.

Καταλήψεις σπιτιων στη Δυτικη Ευρώπη

Με συνεντεύξεις απο τους Ολλανδους κράκερς και τους καταληψίες του Δ. Βερολίνου, κείμενα απο την Κοπεγχάγη, τη Ζυρίχη, την Αγγλία και ένα φωτογραφικο άλμπουμ των καταλήψεων. Στοιχεία και αναλύσεις για ένα κίνημα που συντάραξε όλη τη Δυτικη Ευρώπη.

● Καταλήψεις σπιτιων στη Δυτικη Ευρώπη

● Ο καταληψίας
(Η εικονογραφημένη ιστορία των καταλήψεων σπιτιων στη Δυτικη Γερμανία)

Ο «Καταληψίας»

Τέσσερις Γερμανοι σκιτσογράφοι περιγράφουν την γέννηση και την ανάπτυξη του κινήματος των καταλήψεων σπιτιων, μέσα απο το χιούμορ και τη ζωντάνια ενος μαζικου κινήματος.

**ΝΤΑΙΗΒΙΝΤ ΚΟΥΠΕΡ
ΑΓΚΝΕΣ ΧΕΛΛΕΡ**

Οι ριζικες ανάγκες

Από τις ανάγκες του «κατέχειν» ο Ντ. Κούπερ μας οδηγει στις ανάγκες του είναι —τις ριζικες ανάγκες. Η Άγκνες Χέλλερ διερευνα ποιες είναι οι «πραγματικες» και οι «ψεύτικες» ανάγκες— ενάντια στον ολοκληρωτισμο της «δικτατορίας πάνω στις ανάγκες» των ανατολικων κοινωνιων.

ΝΤ. ΚΟΥΠΕΡ Α. ΧΕΛΛΕΡ
● Οι ριζικες ανάγκες

● Αγγλία: Η εξέγερση των νέων
(απο το Μπρίξτον στο Λίβερπουλ)

**Αγγλία:
Η εξέγερση των νέων
(Απο το Μπρίξτον
στο Λίβερπουλ)**

Στην Αγγλία οι εξεγέρσεις της έγχρωμης και λευκης νεολαίας το καλοκαίρι του 1981 όχι μόνο αμφισβήτησαν την εξουσία της Θάτσερ, αλλά σηματοδοτουν την ανάπτυξη ενος νέου επαναστατικου υποκείμενου: του κοινωνικου προλετάριου.

Γ. ΚΑΡΑΜΠΕΛΙΑΣ

Κρίση του κεφάλαιου και αυτονομία

Η κρίση του σύγχρονου καπιταλισμου σαν συνέπεια της αυτονομίας του προλεταριάτου και πάρα πέρα σαν παράγοντας ανάπτυξης αυτης της αυτονομίας σε παγκόσμιο επίπεδο, ενάντια στην καπιταλιστικη συσσώρευση και τις υπερδυνάμεις.

Γ. ΚΑΡΑΜΠΕΛΙΑΣ
● Κρίση του κεφάλαιου και αυτονομία

ΠΑΝΤΣΙΕΡΙ - ΝΕΓΚΡΙ ΤΡΟΝΤΙ
● Νεοκαπιταλισμος και επαναστατικο κίνημα

**ΠΑΝΤΣΙΕΡΙ - ΝΕΓΚΡΙ
ΤΡΟΝΤΙ**

Νεοκαπιταλισμος και επαναστατικο κίνημα

Τη στιγμη που έστω καθυστερημένα αναπτύσσεται ο «καταναλωτικος καπιταλισμος» και το «κοινωνικο κράτος» στην Ελλάδα τρεις Ιταλοι Θεωρητικοι του «εργατισμού» και της «αυτονομίας» επιχειρουν μια καταπληκτικη ανάλυση —απο την αλλοτρίωση της εργασίας μέχρι το κράτος και το νέο χαρακτήρα της επαναστατικης οργάνωσης.